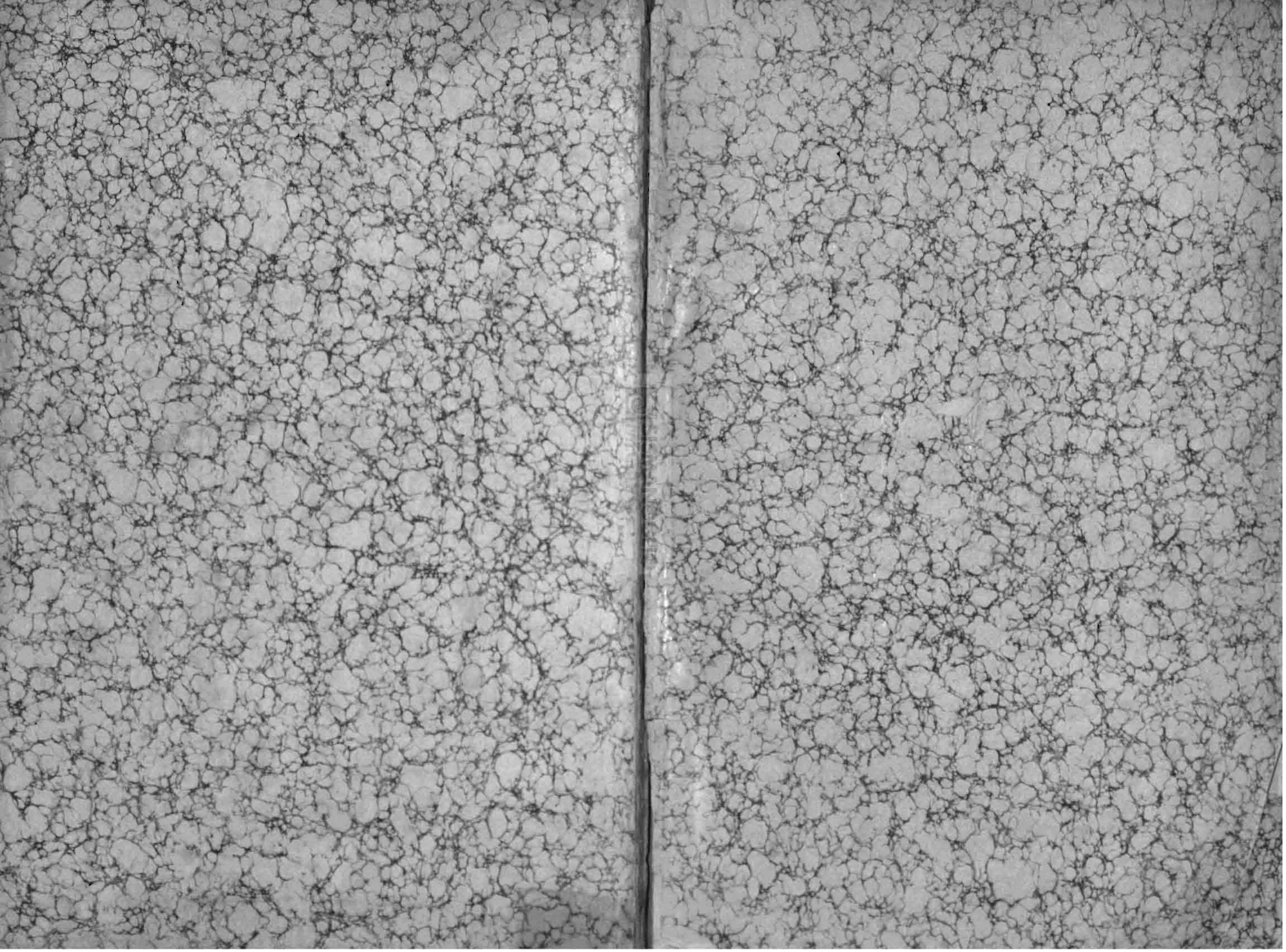

THE
SISMAN
COLLECTION

SISMANOGLIO
MILANO

8474355

Ο

8072

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΑ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

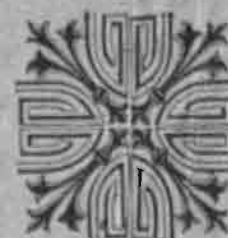
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδείχτου Ἰπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1882.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΕΡΖΙΜΑΝΙ - ΕΦΚΙΑΡ

© SISIMANOGIIO
MEGARO

Πάν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδότου θεωρεῖται κλο-
πιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον.

Τῷ ΕΞΟΧΩΤΑΤῷ
ΠΑΡΑ ΤΗ ΥΨΗΛΗ ΠΥΛΗ
ΠΡΕΣΒΕΡΤΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ
ΑΝΔΡΕΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΓΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

ΚΑΙ
ΒΛΘΕΟΣ ΣΕΒΑΣΜΟΥ
ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ ΤΟΥΤΟ

ΑΝΑΤΙΘΕΙΝ
Ὁ Συγγραφεύς.

0

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ.

ΜΕΡΟΣ Α.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

SISMANOGLIO
MECARO

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΙΣ ΗΤΟΝ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἦτον ἡ ἕκτη περίπου ὥρα μιᾶς ἑσπέρας τοῦ Αὐγούστου τοῦ 18...

Ὅπισθεν τῶν πρασιῶν καὶ τῶν λόφων τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου, ἐντὸς φωτοβόλων ἐρυθρωπῶν νεφῶν, ἐξηφανίζετο βραδέως ὀλοπόρφυρος ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου.

Ἐνώπιον τῆς γλυκαίας δ' ἐκείνης θεᾶς τοῦ φλεγομένου οὐρανοῦ, τοῦ μαγευτικοῦ ἐκείνου διαχέομένου φωτός, περιβάλλοντος δίκην πορφύρας τὰς περικαλλεῖς καὶ ζωγραφικὰς τοποθεσίας ἀμφοτέρων τῶν παραλιῶν, ὧν τὰ θέλγητρα ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ, ἐνώπιον τῶν ἀνανακλωμένων ἀπείρων μαρμαρυγῶν τοῦ Βοσπόρου, λείχοντος ἡρέμα τὰ κράσπεδα τῶν δύο Ἠπείρων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐξαπλοῦται ἐλικοειδῶς ὡς ἀπειρομεγέθους ἀδαμαντοποίκιλτος ταινία, ἐνώπιον λέγομεν τῆς ποιητικῆς ταύτης καλλονῆς, τοῦ θεῖου τούτου μεγαλείου, οἱ ὀφθαλμοὶ θεατοῦ θαμβοῦνται, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ πληροῦται ἀπεριγράπτου ἐκστάσεως, ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀνίπταται πρὸς τὸ ἰδανικόν, μάτην ἀναζητῶν νὰ κατανοήσῃ τὴν μεγαλουργίαν, τὴν τελειότητα τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐρωτᾷ ἑαυτὸν, ἂν τὸ θέαμα τοῦτο δὲν εἶναι πραγματικὴ ὄψασίς, ἀναπαριστῶσα τὸν Παράδεισον τῶν μυθικῶν χρόνων. . . .

Ὑπὲρ ἄνω τῶν Θεραπειῶν ἐπὶ τοῦ χλοανθοῦς καὶ φανταστικοῦ ἐκείνου ὑψώματος, ὑπὸ τὴν σκιὰν δασυφύλλων δένδρων, ἐνθα τῶν πτηνῶν τὸ μελίρρητον κελάδημα, μετὰ τῆς ἡδονικῆς καὶ δροσώδους πνοῆς τοῦ ἀνέμου, σιγοτρεμούσης τὰ φύλλα, ἀποτελεῖ ἀνέκφραστον ἁρμονίαν, οἷον εἰ

μεθύσκουσαν τὴν ἀκοήν, ἐκεῖ ἀνῆλθεν ὁδοιπὸρος, ἢ μᾶλλον πολιοῦριζ γέρων, ὅπως ἀνακουφίσῃ τὰ κεκηνηκότα αὐτοῦ μέλη, ὅπως εἰσπνεύσῃ τὸ φλεγόμενον αὐτοῦ στῆθος τὴν ζωογόνον ἐκείνην αὔραν.

Βραδέως κινούμενος διῆλθε τὸ μᾶλλον συνηρεφές μέρος καὶ ἔστη παρὰ τὸν κορμὸν ὑψηπρέμνου πλατάνου. Ἀνεξελίσθη τότε ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ ὑπερθαύμαστον, τὸ ἰδεῶδες ἐκεῖνο πανόραμα. Πρὸς στιγμὴν ἀπέμεινε μὲ ὀφθαλμοὺς ἑτεροπλανεῖς. Ἐπειτα ἀφῆκε τὴν βακτηρίαν του, ἀπέμαξε τὸ ἰδρώτι περίρρητον αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ τὸ ὑπὸ τὸ βάρος ἐβδομήκοντα ἐτῶν κεκυρτωμένον αὐτοῦ σῶμα, ἔλαβεν αἰφνιδίως στᾶσιν τινὰ μεγαλοπρεπῆ· ὑπὸ τὰ περιβάλλοντα δ' αὐτὸν ράκη, ἐπαίτου παρεμφερῆ, ὑπὸ τὸ κοχκεκτικὸν καὶ καταβεβλημένον αὐτοῦ φαινόμενον, ὁ μυστηριώδης γέρων ἀνέδειξε τὴν στιγμὴν ταύτην νεάζουσαν εἰσέτι ψυχὴν.

Τὸ ἀέτειον βλέμμα του σπινθηρακίζον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ χρόνος οὐδὲν ἴσχυσεν, περιστράφη πανταχόθεν, ὥσπερ κατατρώγον τὰς ἀποστάσεις, καὶ συνεστάλη μόνον εἰς τὸν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀπαστράπτοντα αἰγιαλόν. Βαθεῖα τότε καὶ παρατεταμένη ἀναφυχὴς στοναχὴ ἀπέπτη τοῦ λάρυγγός του, καὶ τὰ χλωμὰ αὐτοῦ χεῖλη ἐψιθύρισαν τὰς λέξεις ταύτας.

— «Ἐλεύθερος, ἀλλὰ μόνος!»

Ὡσεὶ δὲ ἐν ταῖς τρισὶν ταύταις λέξεσι συνείχετο ἅπας ὁ βίος του, ὥσπερ ἀνερριπίσθησαν αἱ θλιβεραὶ αὐτοῦ ἀναμνήσεις, δύο μεγάλαι σταγόνες δακρύων ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν του, σθεσθεῖσαι ἐντὸς τῆς χιονώδους αὐτοῦ γενειάδος.

Ἐπειτα τὸ πρόσωπόν του προσέλαβεν ἀμίμητόν τινα ἑκφρασιν κατανύξεως, ἀπεκαλύφθη τὴν κεφαλὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν θείας εὐγνωμοσύνης, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνυψωθέντες, αὐτομάτως πῶς τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς συγκινημένης.

— Θεέ μου! εὐδόκησον νὰ ζῶσι καὶ ἐκεῖνοι, ὅπως ἐξυμνῶσι μετ' ἐμοῦ τὴν Παντοδυναμίαν Σου!

Καὶ ἐσίγησεν ὑπέικων εἰς πενθίμους ρεμβασμούς...

Αἰφνης βηματισμοὶ ἠκούσθησαν ὀπισθέν του.

Ὁ γέρων ὠρθώθη ἀνασκιρτήσας.

Ἄλλ' ἡ ταραχὴ του ὑπῆρξε στιγμιαία.

Ἐστράφη μὲ πρόσωπον γαλήνιον, προσμειδιῶν.

Προφανῶς δὲν ἀνῆλθεν εἰς τὸ μονῆρες καὶ θελκτικὸν τοῦτο μέρος ἀπλῶς ὅπως μακρὰν τῆς τύφης τῶν ἀνθρώπων, μακρὰν βλέμματος πε-

ριέργου, ἀποστέλλει τὰς πρὸς τὸν Θεὸν διαπύρους αὐτοῦ διήσεις. Εἶχεν ὑποσχεθῇ βεβαίως εἰς τινα συνέντευξιν, καὶ ὁ τίς οὗτος ἐφάνη χωρὼν πρὸς αὐτόν.

Ἦν δὲ ἀνὴρ τριακοντούτης, ἄρρενωπός, ρωμαλέος, ὀλίγον μελάγχρους, ἀλλὰ συμπαθέστερον ὥς ἐκ τούτου τὸ πρόσωπόν του, κυνηγετικὴν φέρων στολὴν, ψιάθινον πῖλον, καὶ μακρὸν ἀπὸ τοῦ ὤμου του πυροβόλον.

— Σὲ περιέμενον μετὰ παλμῶν, εἶπεν ὁ γέρων ὅτε ἐπλησίασεν ὁ κυνηγός, δραττόμενος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ.

— Ἐν τούτοις δὲν ἤργισα πολὺ, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος ἀποθέτων τὸ πυροβόλον του.

— Ὡ! ναί! εἶσαι ἀκριβής... καὶ λοιπὸν; ἠρώτησε φλεγόμενος ὑπὸ ζωνῆς ἀνυπομονησίας, καὶ προσηλὼν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα λάμπον ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

— Κάθησε, καλέ μου γέρων! εἶπεν ὁ νέος ἀνὴρ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς χλόης.

Ὁ γέρον, ὅστις παρηκολούθει μετ' ἀπληστίας ἀπάσας τὰς κινήσεις τοῦ νέου κυνηγοῦ, ὅπως μαντεύσῃ τι ὁ οὕτως κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ, παρετήρησε λεπτήν τινα ἀμηχανίαν, ἥτις ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, καὶ ἐννόησεν ὅτι ἤρχετο κομιστὴς δυσαρέστων εἰδήσεων.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίς ἀπέπτησαν παραχρῆμα, ἐρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ συρθεὶς μέχρις ἐκείνου ἤρπασεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας, μεστῆς ἐναγωνίου ἀπελπισίας.

— Ἀπέθανον ἴσως, καὶ δὲν τολμᾷς νὰ μοὶ τὸ εἶπῃς!

— Ἀκουσὸν με, γέρων, εἶπεν ὁ νέος σοβαρός. Ὅταν πρὸ δέκα ἡμερῶν σὲ συνήντησα, καὶ ἀνεδέχθην τὴν ἀποστολὴν, ἣν μὲ ἐπεφόρτισας, δὲν ἐγνώριζον ὅτι τοσαῦτα μυστήρια θὰ περιέβαλλον ζοφεροῦ σκοτούς τὰς ἐρεῦνας μου ἀνὰ πᾶν βῆμα.

— Λοιπὸν; ἀνέκραξεν ὁ γέρων ἐν μεγίστῃ ἀθυμίᾳ.

— Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος κυνηγός, ποιήσας ἑκφραστικὴν κίνησιν τῆς χειρὸς ὅπως καθησυχάσῃ τὸν γέροντα, δὲν ἀπηλπίσθη. Ἐπέμεινα, καὶ ἠδυνήθην νὰ φθάσω μέχρι τῆς φωλεᾶς τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου κακούργου, ὃν σὺ ὀνομάζεις Κοράνδην, (καὶ πρὸς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ γέρων ἀνεπήδησεν ὥς ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς), ἀλλ' ὅστις σήμερον καλύπτεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καπονικόλας.

— Ζῇ λοιπὸν ὁ δολοφόνος! ἐκραύγασε μετὰ φωνῆς βραγχνώδους ὁ ἄγνωστος γέρων οὕτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπ᾿ ἄστραψαν.

— Ἄν ζῇ; ἐπανέλαβεν ὁ νέος, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι κραταιὸς ἐν τῇ ἀ-

τιμωρησίᾳ αὐτοῦ ὁλόκληρος συμμορία καταχθονίων ἀτόμων συνωθείται περὶ αὐτόν . . .

— Καὶ ἡ σύζυγός μου, τὰ τέκνα μου, διέκοψε μετὰ πυρετώδους ἀγωνίας ὁ γέρον.

— 'Αλλ' ἐδῶ ἐνυπάρχει τὸ μυστήριον. Ὅ,τι ἠδυνήθην νὰ ἐξιχνιάσω περὶ αὐτῶν εἶναι τι φρικῶδες ! . . .

— "Α ! ἐξέφερον ὁ γέρον. Καὶ ἡ χεὶρ του ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὅπως μὴ διαρρηγῇ ἐκ τῶν σφοδρῶν παλμῶν. Τὸ βλέμμα του ἀπλανῆς καθηλώθη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ λαλοῦντος ὥσεί ἀπερρόφα ἐκάστην λέξιν, ἐκάστην κίνησιν αὐτοῦ.

— Σοὶ ὑπεσχέθην νὰ σοὶ εἰπω πᾶν ὃ,τι θὰ ἀπεκάλυπτον, καὶ ὁρεῖλεις νὰ ἀκούσῃς μετὰ καρτερίας ὅσον θλιβερά καὶ ἂν ᾖ αἱ διήγησίς μου.

— Ὅμιλει, εἶπεν ὁ γέρον διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Ταλαίπωρε γέρον, ἐπανελάθεν ὁ κυνηγός, ἡ δυστυχὲς οἰκογένειά σου ὑπῆρξε θῦμα τοῦ αἰσχροῦ τούτου Κοράνδου καὶ τῆς σπειράς αὐτοῦ.

— Τοὺς ἰδολοφρόνησαν ἴσως ! ἰδόθησαν ὁ γέρον μὲ τρίμοντα χεῖλη !

— Ἴδου τί περὶ τῆς οἰκογενείας σου λέγουν, ὅσοι τυχὸν τὴν ἐγνώρισαν

Ἵπῃ ποτὶ χήρα γυνὴ αὐστηρῶν ἠθῶν, αἰείποτε μελαγχολικὴ, πλὴν προσηνὲς, γλυκεῖα, ἥτις κατῴκει τὸ οἶκον αὐτοῦ· εἶχε δύο ὄρφανὰ ἢ μᾶλλον δύο ἀγγέλους, ἄρρεν καὶ θῆλυ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ μητρικὴ στοργὴ συνεκέντρατο ἅπασα μὲ τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας τοῦ μεμαραμμένου βίου τῆς. Πρὸς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ καρδία τοῦ γέροντος συνετρίβη, καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτοῦ ἐναπλήσθησαν δακρύων.

— Ὁ σύζυγός της ἀρῆκεν αὐτῇ μικρὰν τινα περιουσίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἔζη ὁπωσοῦν ἐν ἀνείσει, ὅτε ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς ἐφθόνησε τὴν μονότονον εὐτυχίαν της.

Νύκτα τινὰ οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ἐκείνης, ἐξηγέροντο ἐντρομοί.

Πελώριαι φλόγες περιέζωνον τὴν οἰκίαν τῆς ταλαίνης χήρας ἀποτελοῦσαι μίαν οὐρανομήχην κάμινον. Αἰφνὲς εἶδον ἐξορμῶντα τῶν φλογῶν ἄνδρα γιγαντώδους ἀνστήματος, φέροντα ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τὸ θυγάτριόν της. Τὸν Κοράνδην ὅμως εἰς μάτην περιέμενον, ὃν εἶχον ἰδεῖ μετὰ τοῦ γίγαντος ἐκείνου σπείσαντα εἰς τὸν κίνδυνον. Μετ' ὀλίγον ἡ οἰκία ἀπειρῶσθη καὶ ἀπετέλεισεν ἄμωρον ὄγκον καιομένων ἐρείπίων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐπίστευσαν οἱ ἀπλοῖκοι σύνοικοι, ὅτι εὗρον τὸν οἰκτρότερον θάνατον ἡ χήρα καὶ ὁ υἱὸς της μετ' αὐτοῦ τοῦ Κοράνδου.

'Αλλ' ὁ ἀλητῆριος ἐκεῖνος, παρὰ προσδοκίαν ἐναφανίσθη τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀπαντῶν πρὸς τὰς ἀπευθυνομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις περὶ τῆς δυ-

στυχοῦς χήρας, ὅτι αὐτὸς ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη διὰ τινος ὑπογείου, μὴ δυνηθεὶς νὰ παρῃσχη τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν πρὸς τὰ ἀξιοθρήνητα τοῦ φοβεροῦ στοιχείου θύματα.

Πρὸς τὰς διακοινώσεις ταύτας τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐγένετο φρικαλέον, ἰδρῶς παγετώδης διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τοῦ φάρυγγός του ἐξήρχετο ἀναπνοὴ αἰσθμαίνουσα, πύρινος, ἀποπνίγουσα τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

— Βραδύτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ κυνηγός, κατῴρθωσε νὰ γίνῃ κηδεμῶν τοῦ ὄρφανου κορασίου, ἀνφοδοκόμψεν μικρὰν οἰκίαν ἐν τῷ αὐτῷ γηπέδῳ, καὶ ἐγκατέστη ἐκτοτε εἰς αὐτήν. Ὅσον διὰ τὸν συνένοχόν του τὸν γιγαντώσωμον ἐκείνον, πολὺ ὀλίγον ἔβλεπον αὐτόν, καὶ ἐνίοτε συνοδευόμενον ὑπὸ ὑπόπτων τινῶν ἀτόμων, διὰ τοὺς ὁποίους ὠμίλουν μετὰ τινος ἀνησυχίας, καὶ οἵτινες βαθμηδὸν τὸν οἶκον τοῦ Κοράνδου κατέστησαν ὀρηκτῆριον αὐτῶν.

Καὶ ὅμως αἱ πληροφορίες αὗται μοὶ ἐφάνησαν ἀτελεῖς, καὶ μολονότι ἀγνοῶ τὰ μεταξὺ ὧν διατρέξαντα. τὰς σχέσεις, αἵτινες ἀνέμιζαν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς σου, ἀλλ' ἐσκεπτόμην ὅτι διεπράχθη στυγερόν ἐγκλημα, καλυφθὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν γεγονότων, ὅτι οἱ δύο καταχθόνιοι οὗτοι συνένοχοι προεμελέτησαν φοβερὸν δράμα οὗτινος ἡ τελευταία πράξις πρόκειται νὰ ἀνελιχθῇ· αἱ σκέψεις αὗται ἐστροβιλίζον τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀνεζήτουν μέσον τι ὅπως φθάσω μέχρις ἐκείνων. Εὐήθης τις νέος καὶ μονόφθαλμος ἐπίσης εἶναι ὁ μόνος ὑπηρέτης τῆς οἰκίας· διὰ παντοίων μέσων ἐκέρδισα τὴν φιλίαν αὐτοῦ, καὶ ἐξ ὅσων ἠδυνήθην νὰ τῷ ἀποσπάσω, ἔμαθον ὅτι ὁ γίγας ἐκεῖνος ὀνομάζεται Ἀνδρόνικος, ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐμποροπλοιάρχου εἶναι ἀρχηγὸς συμμορίας πειρατῶν, ὅτι κρατεῖ πειθῆνιον ὑπὸ τὴν θέλησίν του τὸν αἰσχρὸν Καπονικόλαν, ὅτι ἡ νεαρὰ θυγάτηρ σου καλεῖται Φινέλλη, ὅτι ἀναπτυχθεῖσα μεταξὺ τοιούτων κακούργων διετήρησεν ἀμίαντον τὸ εὐγενὲς αὐτῆς αἷμα . . .

Ἡ χεὶρ τοῦ γέροντος παγερὰ συνέσφιγξε τὸν βραχίονα τοῦ κυνηγοῦ ἀφῆκε λυγρόν καὶ ἐν μέσῳ τῆς κατακλυζούσης αὐτόν φρίκης καὶ συγκινήσεως ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ τὴν γλυκεῖαν ταύτην λέξιν·

— Θύγατερ !

— Εἶδον αὐτὴν ἄόρατος, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ νέος ἀνὴρ, εἶναι θελκτικὴ, ραδινὴ, ἄσπιλος παρθένος, ὡς εὖοσμον ρόδον μετὰ τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἀκαληρῶν. Ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ μυστικώτερον μέρος τοῦ καταχθονίου δράματος ὅπερ παρεσκεύασαν δι' αὐτήν οἱ βδελυροὶ ἐκεῖνοι ἀλη-

τῆρες, εἶναι ὅτι ὁ αὐτόκλητος κηδεμὼν αὐτῆς τῇ δίδει νυμφίον τὸν σὺ-
νένοχόν του ἀρχιπειρατὴν!

Πρὸς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ γέρων ἀνετινάχθη ἐπὶ τῶν πο-
δῶν του, ρήξας ὀδυνηρὰν κραυγὴν. Περιέλουτέν αὐτὸν θανάτου χροιά, τὰ
χεῖλη του συνεσπάσθησαν, αἱ τρίχες αὐτοῦ ἀνωρθώθησαν, ὥσπερ εὐρέθη
αἰφνιδίως πρὸ καταπληκτικοῦ τινος φοβήτρου!

— Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς διὰ νὰ τὴν σώσωμεν! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ
νέος κυνηγὸς τρομάξας εἰς τὴν θεάν τοῦ γέροντος.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή!

Αἰφνης ἡ ταραχὴ αὐτοῦ ἐκόπασε διὰ μιᾶς, τὸ βλέμμα του κατέστη
ἀγριωπὸν, ἀπειλητικόν, ἔστη δὲ πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου κυνηγοῦ μεγαλοπρε-
πῆς, σοβαρῆς, ὡς νὰ ἔλαβεν ὑστάτην τινὰ ἀπόφασιν, ἥτις ἐπενήργησεν
ἐπ' αὐτοῦ διὰ μαγευτικῆς δυνάμεως.

— Ἀκουσον, καλὲ μου νέε, εἶπε δι' ἐπισήμου ἀπαγγελίας, ὅταν κα-
τὰ πρῶτον σὲ συνήντησα μοὶ ὑπεσχίθης νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς πανταχοῦ,
μοὶ προσέφερες τοὺς ἰσχυροὺς βραχιονάς σου, ἦσαι πάντοτε διατεθειμένος
νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ὑπόσχισίν σου;

— Πάντοτε! ἀπεκρίθη ὁ κυνηγὸς ἀναστάς.

— Ἰάκωβε, δὲν θὰ μεταμεληθῇς ποτέ;

— Οὐδέποτε! ἀπήντησε μετὰ σταθερότητος ὁ κληθεὶς Ἰάκωβος.

— Ἐν τούτοις ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν θὰ διατρέξωμεν δὲν θὰ ᾔῃαι καὶ τό-
σον ὁμαλὴ, τίς οἶδεν . . . ἴσως δεῖξαι νὰ διέλθωμεν ἐπὶ πολλῶν πτω-
μάτων.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος ἐξηκόντισαν ζοφεράν λάμψιν.

— Θὰ ὑπακούω τυφλοῖς ὄμμασιν, εἶπεν ὁ κυνηγὸς μετὰ θάμβους πα-
ρατηρῶν τὸν παράδοξον ἐκείνον γέροντα, ὅστις ἐφαίνετο τὴν ὥραν ταύ-
την νεώτερος κατ' εἰκοσιν ἔτη.

— Πολὺ καλὰ, ἐπέρανε, καταφατικὴν κίνησιν ποιήσας.

— Ἀλλὰ τίς εἶσαι; πόθεν ἔρχεσαι; ἠρώτησεν αἰφνιδίως ὁ Ἰάκωβος.

— Τίς εἰμαι; ἐπανέλαβεν ὁ γέρων προσβέψας αὐτὸν ἀτινῶς, ἔχεις
δίκαιον. Ὑστερον ἀπὸ μίαν τόσον μεγίστην ἐκδούλευσιν τὴν ὁποίαν μεῦ
ἔκαμες, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζῃς, πρὸς τὴν ἀφοσίωσιν τὴν ὁποίαν μοὶ προσ-
φέρεις, ὠρεῖλον νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου . . .

Θεὸς τότε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νέου κυνηγοῦ, ὡς ἐνδειξὴν ὑ-
ψίστης ἐμπιστοσύνης, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς σιγηλῆς.

— Ὑπὸ τὰ ράκη τὰ ὁποῖα βλέπεις κρύπτεται γόνος ἐκ τῶν εὐγενε-
στέρων οἰκογενειῶν.

Κύψας δὲ πλειότερον εἰς τὸ ὥτιον τοῦ ἐνεοῦ Ἰακώβου, εἶπε, μόλις ἀ-
κούόμενος.

— Μυθώδης πλοῦτος μὲ καθιστᾷ ἰσχυρώτατον. Εἰς τὴν φωνὴν μου,
εἰς ἐν μου νεῦμα, πολλοὶ βραχιόνες ἀνυψοῦνται, πολλὰ στήθη ἀνδρικὰ δύ-
νανται νὰ μὲ περιστοιχίσωσιν. Ἀναφαίνομαι ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης μετὰ
πολυχρόνιον ἀποδημίαν, φρικώδεις καὶ ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις ἐξεγείρου-
σαν εἰς ἐμὲ, ὅπως ἀναζητήσω τὴν λήθην τῶν φρικτῶν δεινοπαθημάτων
μου, ἐν τῇ συγχωρήσει . . . ἐν τῇ εὐεργασίᾳ . . .

Ὁ Ἰάκωβος ἔστατο ἐκπεπληγμένος, ἔκθαμβος πρὸς ὅσα ἤκουεν, ἀμ-
φιβάλλον νὰ πιστεύσῃ τὰ ἑαυτοῦ ὦτα.

— Ἐλθέ! εἶπεν ὁ γέρων μετὰ τινὰ ἀνακοπὴν, θὰ ἀποσπάσωμεν ἀπὸ
τοὺς ὄνυχας τῶν αἰμοδόρων θηρίων τὴν δυστυχῇ μου κόρην, πλησίον της
θέλω νὰ λησμονήσω τὰ δεινὰ μου, θὰ τῇ ἀποδώσω τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῇ
θέσιν, καὶ! πλησίον τῆς τελευταίας ταύτης εὐτυχίας, ἥτις μοὶ ἐναπειλεί-
φθη θὰ λησμονήσω πάντας οἷτινες μὲ ἐκακοποίησαν . . . καὶ ἐπάρας
τὴν δεξιὰν προσέθετο διὰ φωνῆς τρομακτικῆς.

— Ἀλλὰ δυστυχία εἰς ἐκείνον, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ παρεμβάλλῃ
μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα. Τὸ χρυσίον μὲ καθι-
στᾷ παντοδύναμον, θὰ εἶμαι ἀμείλικτος, ἀνηλεὴς ὑπὸ τὸ ἔδαφος τὸ ὁ-
ποῖον πατῶσι, κρύπτεται φοβερόν ἀτελεύτητον ἄντρον, ὡς ἄλλος Ἄδης,
εἰς τὰ σκοτεινὰ αὐτοῦ βᾶθη θὰ σύρω τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Ἐκεῖ θὰ
κίεθανθῶσι μίαν πρὸς μίαν ὅσας πληγὰς μοὶ ἐπροξένησαν· ἐκεῖ θὰ ἐξα-
γνίσωσι τὸ αἷμα ὑπὲρ ἐβέβηλωσαν αἱ μισαιφόνοι αὐτῶν χεῖρες.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ γέρων ἐγένετο τρομερός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐσπινθηροβόλουν, καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη
ἀραιμάνιον.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ αἰσθημὰ τι ἐντρόμου θαυ-
μασμοῦ πρὸ τοῦ καταπληκτικοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου.

— Ἀγῶμεν, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος στραφεὶς καὶ προχωρῶν.

Ὁ νέος κυνηγὸς ἀνέλαβεν τὸ πυροβόλον του, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν
μηχανικῶς.

Ἀμφότεροι ἐξηφανίσθησαν κατερχόμενοι τὸν συνηρεφῆ λόφον.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΝΘΑ Ο ΓΙΓΑΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΤΟΥ.

Καθ' ὃν χρόνον συνέβαινεν ὁ ἀνωτέρω διάλογος, ἑτέρα σκηνὴ διεδραματίζετο ἄλλαχού.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πρωτεύουσας ἡσθάνθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνυπόφορον καύσωνα, μόλις δὲ πρὸ ὀλίγου ἐλαφρὸν ρεῦμα νοτιανατολικοῦ ἀνέμου ἐμετρίασε κάπως τὴν πνιγερὰν ἀτμοσφαῖραν.

Ἐν τούτοις μολοντί ὁ ἥλιος ἔδωε πλέον, διατηρεῖτο εἰσέτι ἀκμαία ἡ ἀδιάκοπος κίνησις τῶν λίμβων καὶ τῶν ἀκατίων, καὶ πάντοίων ἄλλων σκαφῶν, ἅτινα διέσχιζον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Βοσπόρου καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις.

Παρά τὴν εἰσόδον τοῦ Κερατίου κόλπου μετὰ τῆς ἀποβάθρας τοῦ Γαλατῆ καὶ τοῦ τελωνείου τοῦ Πέρα, μικρὸν τι ἀπώτερον τῆς πληθύος τῶν ἐλλιμενισμένων πλοίων, ἦτον ἡγκυροβολημένον διόστιον, οὔτινος ἡ κομψότης καὶ τὸ ἐπίμηκες αὐτοῦ σχῆμα, προσέλκυον τὴν προσοχὴν τοῦ περπατητοῦ. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ὅλου τοῦ ἡ χωρητικότης τοῦ φορτηγοῦ τούτου ἔφτανε πολὺ μικρά, καὶ θὰ ἐσυμπέρκε τις ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἰδιότροπὸν τινα, ὅστις ἐπέβλεψεν εἰς μόνην τὴν ταχύτητα τοῦ σκάφους.

Ἐπὶ τῆς πλώρας ἦν ἀναγεγραμμένον χρυσοῖς γράμμασιν τὸ ὄνομα «Γοργώ.» Μακρὰ σάνις ἀντὶ γεφύρας ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐξεύγνυν αὐτὸ μετ' ἄλλου πρὸς τὴν ξηρὰν πλοίου.

Οἱ πλείστοι τοῦ πληρώματος, ὅπερ συνέκειτο ἐκ δέκα ἀτόμων, ἐνησχολοῦντο εἰς διάφορα ἔργα τοῦ εἶδους των.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ τινες, καὶ δὲν σφάλλομεν ἂν εἰπώμεν οἱ πλειότεροι, ὧν τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνέπνεον ἀνησυχίας. Αἱ εἰδεχθεῖς αὐτῶν μορφαὶ εἶχόν τι τὸ ἀποτρόπαιον, καὶ οἱ σκαιοὶ οὗτοι ναῦται θὰ ἐξελαμβάνοντο σπείρα μᾶλλον ἀλητηρίων, ἢ ἐργάται τῆς θαλάσσης.

Ὑπῆρχεν ὅμως παρὰδοξὸς τις ἐξαίρεσις ἐπὶ νίου τινὸς ἱσταμένου τὴν στιγμὴν ταύτην παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ οἴακος.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ναύτης ἦτο τριακοντούτης περίπου.

Τὸ ἡλιοκάεζ αὐτοῦ πρόσωπον κανονικῶς ὠραῖον, περιεκοσμεῖτο ὑπὸ τῆς ἀρρήτου ἐκείνης χάριτος, ἥτις ἔχει τὴν μυστηριώδη δύναμιν τὰ ἐλκύνει καὶ νὰ κινή τὴν συμπάθειαν ἐνταυτῶ.

Ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον καὶ εὐφυὲς αὐτοῦ μέτωπον οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἡκτινοβόλου ἐπιβλητικοί, σφριγῶντες. Ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων αὐτοῦ

ἀπὴνθαι αἰέποτε μειδίαμα τι χάριεν, ὥσπερ ἡ ζωὴ αὐτοῦ νὰ ἦτο διηνεκὴς εὐδαιμονία.

Ἐνίοτε ὅμως τὸ μέτωπόν του ἐρρυτιδοῦτο, καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν ἀμυδρὰ μελαγχολία, στιγμιαία μὲν, ἀλλ' ἐναργὲς μαρτυρία ἐνδομύχου θλίψεως.

Βεβαίως ὁ ἡμέτερος ἦρως θὰ εἶχε τοὺς κρυφίους αὐτοῦ διαλογισμούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ φαινομένη εὐδαιμονία τοῦ προσέκοπτεν.

Τὸ ὕψος αὐτοῦ, τὸ παράστημα, ἦσαν τοσοῦτον μεγαλοπρεπῆ, ὥστε εὐκόλως τις διέκρινεν ὅτι ἡ πενιχρὰ τοῦ ναύτου ἐνδυμασία καλύπτει ἄνδρα γενναιοφρόνα, ὅτι εἰς τὰς φλέβας τοῦ ρέει αἷμα εὐγενές . . .

Ἀλλὰ τότε καθίσταται αἰνιγματώδης ἡ μετὰ τοιούτων ἀτόμων συμβίωσις!

Ἀναμφιβόλως ὑπῆρχε μυστήριόν τι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ νεαροῦ τούτου ναύτου.

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος ἔδωε πλέον, οἱ ναῦται ἐπλήρωσαν τὰ ἔργα των καὶ σχηματίζοντες ὁμίλους ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀνεπαύοντο ἐκ τοῦ ἡμερησίου καμάρου ἐν ἀηδέσι βωμολοχίαις.

Ὁ νεαρὸς ναύτης, ὅστις ὠνομάζετο Λεωνῆς, ἀφοῦ ἐποίησεν ἀδιαφόρους τινὰς βηματισμούς, χαριεντιζόμενος μετὰ τῶν ἀλητηρίων αὐτοῦ συναδέλφων, διηυθύνθη ὅπως καταβῇ τὴν παρὰ τὴν πρύμνην μικρὰν κλίμακα, ἥτις ἦγεν εἰς τὸν ἰδιαιτέρον τοῦ πλοίαρχου κοιτωνίσκον . . .

Ἐντὸς αὐτοῦ τρεῖς ἄνδρες παρακαθήμενοι συνωμίλουν πρὸ πολλοῦ.

Καὶ ὁ μὲν τεσσακοντούτης σχεδὸν ἦτο ἀληθὲς γίγας τὸ ἀνάστημα.

Τὸ μελᾶγχρουν αὐτοῦ πρόσωπον, ἐξαγριούμενον ἐκ τῶν ἀσυστόλων ἀγκυτροειδῶν μυστάκων του, οἱ δόλιοι καὶ βλοσυροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοί, περὶ τὰς κόγχας αὐτῶν αἱματώδεις, ἀποσταλάζοντες τὴν ἐχθροπάθειαν, ἔπειτα τὸ δεσποτικὸν αὐτοῦ ἦθος παρίστα ἄνδρα ὠμὸν, βίαιον, αἰμοχαρῆ, παράφορον.

Ἐκ δὲ τῶν ὀλίγων τούτων δύναται τις νὰ λάβῃ μικρὰν ἰδέαν τῆς φοβερᾶς εἰκόνης τοῦ πλοίαρχου Ἀνδρονίκου.

Ὁ δὲ ἕτερος μεσῆλιξ ἔφερε πάντας τοὺς τύπους φαυλοβίου καὶ ἐκδηλητημένου ἀνδρός, μὴ ὀπισθοδρομοῦντος ἐνώπιον παντὸς κακουργήματος. Ἀπεκάλουν αὐτὸν Ἀνέστην καὶ ἦτον ὀλιγώτερον ἐπίφοβος τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ τρίτος τέλος, ἀνὴρ νεώτατος, βραχύσωμος, εὐτραφής, καὶ σχεδὸν προγαστρωρ, πλατείας ἔχων ὠμοπλάτας, ἐφαίνετο κινδυνωδέστερος τοῦ ἀνωτέρω.

“Ας μὴ ἀνατριχιάσῃ δὲ ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης, πρὸ τοῦ τερατωδῶς εἰδεχθοῦς αὐτοῦ προσώπου, ἂν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ πρόσωπον ὑπὸ πυκνῶν ὑποπύρρων τριχῶν κεκαλυμμένον τὸ πλεῖστον, ἔφ’ οὗ προεξείχε μόνη ἡ γρύπῃ αὐτοῦ ρίς, καὶ διεκρίνοντο τὰ ἄκρα τῶν πλατέων αὐτοῦ χειλέων, καὶ οἱ δύο πυρώδεις λοξοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ γρυλλωτοῦ, ἀπομειμακρυσμένοι, ἐξ ὧν καὶ ἐπωνομάσθη Στραβομαμάτης.

— Ἦσαι λοιπὸν βέβαιος, ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν Ἀνέστην ἀποτεινόμενος, ὅτι αὔριον ἀποπλέει;

— Αὔριον εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν, ἀπεκρίθη οὗτος. Σήμερον τὸ ἤκουσα ἀπὸ τοῦ στόμα τοῦ Καπετὰν Πέτρου.

— Τότε δὲν εἴμεθα προητοιμασμένοι.

“Ὅσον δι’ αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχολον· ἀπὸ τῶρα ἕως αὔριον ἔχομεν ἕνα χρόνον, φθάνει νὰ κάμετε τὴν ἀπόφασιν, Κύρ Πλοίαρχε.

— Ἐπειτα, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ φύγωμεν κατόπιν ἀπὸ αὐτοῦς, ὑπέλαβεν ὁ λοξόφθαλμος διὰ τῆς τραχείας αὐτοῦ φωνῆς.

— Βέβαια, τοῦλάχιστον πρέπει νὰ μεσολαβήσῃ μικρὸν διάστημα χρόνου διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ὑπονοίας, εἶπεν ὁ γίγας πλοίαρχος.

— Φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Ἀνέστης, μὴ δὲν τοὺς προφθάσωμεν ἔπειτα.....

— Ὡ, δι’ αὐτὸ μένει ἡσυχος, δείκοφε γαυριῶν ὁ Ἀνδρόνικος, ἡ Γοργὼ ἤξεύρει νὰ προφθάνῃ τὴν λαίαν τῆς. Ἐγὼ ἀπόψε δὲν θὰ ἤμῃ ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω πολὺ ἄργα· ἐν τῷ μεταξύ σεῖς ἠμπορεῖτε νὰ ἐτοιμασθῆτε, ἂν ᾔηται ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε, μὲ εὐρίσκετε εἰς τοῦ Καπονικῶλα. Νὰ σὰς ἰδῶ, παιδιὰ, προσέθετο διὰ μιλιχίου φωνῆς, ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἔχει εἰς τὸ τέλος πέντε χιλιάδας στρογγυλὰ τέλληρα.

Προσοχή, δραστηριότης, καὶ ἐχεμύθεια.

— Ὅσον ἀπὸ μέρους μας νὰ ᾔσθε ἀμέριμος, ἀλλ’ ἀπ’ αὐτὸν τὸν φιλοκαμωμένον μας Λεωνῆ ὀλίγον φοβοῦμαι, εἶπε μετὰ τινος κακεντρεχείας ὁ Ἀνέστης, ἀπαντῶν οὕτως πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ ἀρχηγοῦ του.

— Ναί, καὶ ἐγὼ παρατηρῶ, ὑπέλαβεν ἀμέσως, καὶ ὁ βραχυόσωμος ἀνὴρ, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας μᾶς ὑποβλέπει μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε καὶ κάμνει νὰ ὑποψιάζωμαι.

— Δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα νὰ τὸν δώσωμεν δρόμον, εἶπεν ὁ ἄλλος γαυτὴς εὐτόλμως.

— Ὅχι ἀκόμη μᾶς εἶναι ἀναγκαῖος, ἔπειτα . . . ἐπέρανεν ὁ γίγας ἀναστείλας τοὺς ὤμους περιφρονητικῶς, κάμνει κακὸν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἄλλως τε θὰ τὸν προσέχωμεν καλῆτερα.

— Ὅπως θέλατε, εἶπεν ὁ Ἀνέστης, ὑπέκλινεν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀρχηγοῦ του.

— Ἀληθινά, πόσοι ἄνδρες εὐρίσκονται εἰς τὸ πλοῖον; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Δεκατέσσαρες ὅλοι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνέστης.

— Ὡστε . . .

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνεσκίρτησαν πάντες.

Ἡ κλειστή τοῦ κοιτωνίσκου θυρίς ἐνέδωκε μὲ τινα τριγμὸν τῶν στροφῶν τῆς, καὶ παρέστη ὁ Λεωνῆς μὲ πρόσωπον ἡλλοιωμένον.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες προσέβλεψαν ἀλλήλους τεθορυβημένοι.

Ὁ Λεωνῆς προέβη ἐν βῆμα πρὸς τὸν γίγαντα, τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένας ἔχων, καὶ τοὺς πυριφλεγεῖς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς τοσοῦτον ἀγερῶχους, ὥστε ὁ πλοίαρχος πρὸ τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης ἐμφανίσεως πρὸ τῆς ἀσυνήθους αὐτῇ ὑπὸ τῶν ὑποδεεστέρων παρομοίας θρασύτητος, συνωφρυνῶθη πάραυτα, καὶ ἀπέστειλε τῷ τολμητίᾳ ναύτῃ ἀπειλητικὸν βλέμμα, ὅπερ κατεμέτρησεν, οὕτως εἰπεῖν, αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὑποκρύπτων τὴν ὑποβράζουσαν αὐτοῦ ὀργήν.

— Ἠλθον, Κύρ πλοίαρχε, εἶπεν ὁ νέος ναύτης ἀταράχως, νὰ σὰς εἰπω κάτι τι.

— Καὶ εὔρες αὐτὴν τὴν στιγμὴν; ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβαίνης κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδῶ; εἶπεν ὁ γίγας θυμοειδῶς.

— Κανείς.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ Λεωνῆς πρὸς μεγίστην τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἐκπληξιν, δὲν ἠδυνάμην νὰ εὔρω καταλληλοτέρην εὐκαιρίαν· καὶ ἐν συντόμῳ, κύρ πλοίαρχε, ἦλθον νὰ σὰς καθυποβάλλω τὴν παραίτησίν μου.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ τοῦ νέου ναύτου φράσει ὑπελάνθανεν λεπτὴ εἰρωνεία.

— Τί λέγει αὐτός; ἀνέκραξεν ἀγανακτῶν ὁ πλοίαρχος στραφεὶς πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας, οἵτινες ἔδρακνον τὰ χεῖλη των ἀντιβλεπόμενοι.

— Ἀκούσατε, Κύρ πλοίαρχε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεωνῆς τὴν αὐτὴν πάντοτε ὑπεροπτικὴν στάσιν ἔχων, ναί μὲν, μὲ προσελάθετε εἰς τὸ πλοῖον σὰς παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἐν ἄλλαις λέξεσι μὲ ἐξηπατήσατε, καὶ μέχρι τοῦδε ἤμην σχεδὸν αἰχμαλωτὸς σας, ἀλλ’ οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι παρῆλθον καὶ ἐπιθυμῶ νὰ λάβω τὴν ἐλευθερίαν μου.

Τὸ πρόσωπον τοῦ γίγαντος ἐγένετο πελιδνόν, ἀλλὰ συνεχράτει εἰσείτι τὴν ἐν αὐτῷ μυκωμένην λύσσαν,

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.)

— Σὰς παρκαλῶ δὲ νὰ μού κάμετε τὸν λογαριασμὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεωνῆς χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ εἴπῃ τι, διότι εἰς τὸ μελετώμενον ταξείδιόν σας δὲν σκοπεύω νὰ σὰς συνοδεύσω.

Διπλὴ ἀστραπὴ ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ἐξαγριωθέντων ὀμμάτων τοῦ πλοιάρχου, τὰ χεῖλη του ἐλευκάνθησαν, καὶ ἐσείσθη ὁλόκληρος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις τοῦτο; ἠρώτησε διὰ φωνῆς παλλομένης, ὑποκώφου.

— Ἦμην ἐκεῖ ὀπίσθεν, εἶπεν ὁ Λεωνῆς ἡμιστραφεὶς πρὸς τὴν θυρίδα, καὶ ἤκουσα τὰ πάντα.

Τοιαύτην δὲ ἀταραξίαν ἐνέφαινον οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τοῦ ἀτρομήτου ναύτου, τοσαύτην καταφρόνησιν τὸ ὕψος αὐτοῦ, ὥστε οἱ πρεῖς ἐκείνοι φοβεροὶ ἄνδρες ἀπέμειναν οἰονεὶ κεραυνόπληκτοι.

Ἄλλ' ἐκεῖ! Ὁ γίγας πλοίαρχος ἀνορθοῦται τρομερὸς, φρικώδης τις ῥόχθος ἐξῆλθε διὰ μέσου τῶν χαινόντων αὐτοῦ ρωθίωνων, καὶ τὸ στυγνὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐξηκόντησε σπινθήρας ὀργῆς καὶ ἰχθυοπαθείας.

Ἦθελε τις ριγῆσαι ἐνώπιον τῆς τερατώδους ταύτης μορφῆς.

Οἱ δύο ἑτεροὶ ἀνέστησαν, ἑτοιμοὶ ὥπως ἐπιταθῶσι εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Ἦ νύξ ἐξηπλοῦτο βραδέως, καὶ τὸ διὰ τῆς μόνης ὀπῆς τοῦ κοιτωνίσκου διολισθαίνον σκιδόφως τοῦ δειλινοῦ καθίστα φρικωδεστέραν τὴν ἀπαισίαν ταύτην σκηνήν.

— Θέλεις τὸν λογαριασμὸν σου! ἐτραύλισαν τὰ φρίσσοντα χεῖλη τοῦ πλοιάρχου.

— Καὶ θὰ μὲ πληρώσῃς μὲ γρονθοκοπήματα, κύρ πλοίαρχε, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ἡσύχως ὁ Λεωνῆς ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἀλλὰ παρκαλουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὰς κινήσεις τῶν τρομερῶν ἀντιπάλων του.

Ὁ πλοίαρχος οὐδὲν ἤκουσεν.

Ἐκτὸς ἐκυτοῦ ἀνήγειρε τῷ ἀνδρικῷ σκέλει παρεμφερῇ ἐκείνον βραχίονά του, καὶ ἐπατίθη κατὰ τοῦ νέου ναύτου, ἐξιμῶν βδελυρὰν βλασφημίαν.

Ἐν ροπῇ ὁ Λεωνῆς ὀπισθοδρομεῖ ἐν βήμα, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ παρεκκλίνει ὀλίγον, καὶ ἡ ἀπειλητικὴ τοῦ γίγαντος χεὶρ τύπτει τὸ κανόν. Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν ἀστραπῆς ταχύτερος, ἀνατείνεται καὶ σφενδονίζει τὸν στιβαρὸν αὐτοῦ γρόνθον κατὰ μέτωπον τοῦ πλοιάρχου, ὅστις ἀπωθεῖται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀνατρέπεται μετὰ φοβεροῦ γδούπου.

Ἄπαν τὸ πλοῖον διεσείσθη.

Ὁ γίγας ἀρῆκε λυσσώδη ὠρυγνῇ.

Οἱ δύο συναίτεροι αὐτοῦ, οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιληφθῶσιν,

εἰμὴ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπληκτικῆς ταύτης προσβολῆς, ἐχύθησαν φρενητιώδεις ὥπως κατὰσπαράξωσι τὸν θρασὺν ἐκείνον τολμητῖαν.

Ἄλλ' ἦτο πλέον ἄργα.

Ὁ Λεωνῆς διὰ δύο ἀλμάτων ἀνετινάχθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διῆλθεν ὡς βέλος διὰ μέσου τῶν πρὸ τῆς κλίμακος δραμόντων συναδέλφων του, οἵτινες ἄκοντες παραμέρισαν ἔντρομοι, ἐκπεπληγμένοι, διεσκέλισε τὴν μακρὰν σανίδα, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἄλλου πλοίου, ἐκείθεν δὲ εἰς τὴν ξηρὰν.

Ὅτε ὁ Ἀνέστης καὶ ὁ εἰδεχθὴς αὐτοῦ σύντροφος εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, φρυάκτοντες ὑπὸ πείσματος καὶ λύσσης, ἤκουσαν εὐκρινῶς ἀλλὰ μακρόθεν τῆς φωνῆς τοῦ Λεωνῆ λεγούσης.

— Ἀργότερα θὰ λογαριασθῶμεν, κύρ πλοίαρχε!

— Πιάστε τον! ἐκραύγασαν ἐκ τοῦ πλοίου μανιωδῶς ὁρμῶντες πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀποστάτου ναύτου.

Ἄλλ' ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει, καὶ ὁ Λεωνῆς ὠκύπους ἐξηφανίσθη ἐν ταῖς σκολιαῖς καὶ στεναῖς ὁδοῖς τοῦ Γαλατᾶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Σταυροδρομίου, εἰς τινὰ τῶν βραχείων καὶ στενῶν ὁδῶν, αἵτινες ἄγουσιν εἰς τὸν δρόμον τῶν Μνηματᾶκιων, ὑπῆρχεν εὐρύχωρόν τι καφενεῖον, ἐνθα τὰς καθημερινὰς ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διῆγον τὰς ὥρας χαρτοπαικτοῦντες ὀκνηροὶ τινες, ἢ εἰς ἀργίαν ὑποβεβλημένοι ἄνθρωποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο καὶ τινες ἀμφιβόλου διαγωγῆς.

Ὑπεράνω τῆς εἰσόδου ἔφερε δι' ἐρυθροβαφῶν γραμμῶν τὴν ἐπιγραφὴν: «ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ».

Ἐπὶ τοῦ ἰδωλίου τοῦ καταστηματοῦρχου ἐκάθητο προβεβηκώς τις πλατεῖαν πολύπτυχον ἀναξυρίδα φέρων, κοντὸν χιτῶνιον, περιτετυλιγμένος τὴν ὀσφὺν εἰς δεκάπηχυν ζώνην, καὶ μέγα πρὸς τὰ ὀπίσθεν συνεπτυγμένον φέσιον μετὰ μακροῦ θυσάνου ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς.

Πρὸς τὸν ἀρχαῖκόν τοῦτον στολισμὸν, πρὸς τοὺς βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς του, ἐφ' ὧν ἐζωγραφεῖτο τὸ ἐπιλήψιμον καὶ σκαιὸν αὐτοῦ ἦθος, ἠθελε τις αἰσθανθῇ ἀηδίαν μεμιγμένην μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Νεανίας τις ἐξετέλει χρέη ὑπηρέτου.

Ἦτον ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς αὐτῆς ἐσπέρας.

Ευάριθμοί τινες θαμώνες ἐντὸς αὐτοῦ ἐπροξένουν ἀηδὴ καὶ ἀλλόκοτον θόρυβον φωνῶν συγκεχυμένων.

Πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐκάθητο νεανίας τις ξανθός, ροδόχρους, κυανώπης, τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων. Ἐν τῇ γωνίᾳ δ' ἐκείνῃ νωχελῶς καθήμενος, ἀποκεχωρισμένος ὅλων, ἰφαίνετο ὑπείκων εἰς ἡδὺν τινα ρεμβασμόν. Ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔλαμπεν ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀμεριμνησία τῆς νεανικῆς ἡλικίας· ἀλλὰ τὸ νοῆμον αὐτοῦ καὶ ἀστραπητόλον βλέμμα ἀνεδείκνυσεν ἀγγίνοϊαν καὶ εὐρυϊαν εἰς βαθμὸν ὕψιστον.

Ἐν τούτοις ὁ στολισμὸς αὐτοῦ ἰμαρτύρει ὅτι δὲν ἦτον ἄμοιρος καὶ τινος φιλοκαλίας, καὶ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπαλληλίσκων.

Τὴν στιγμὴν ταύτην καίτοι ρεμβώδης, ἡ μορφή αὐτοῦ ἄπασα διεγίλα ἐν σιωπηλῇ εὐθυμίᾳ, ὡς ἄνθρωπος καθ' ὅλα εὐχαριστημένος, οὗτινος αἱ ἐπιχειρήσεις ἐστέφθησαν ὑπὸ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας. Ἐνίοτε τὸ βλέμμα του ἐτείνετο εἰς τὴν σκοτεινὴν ὁδὸν, ὥσεί περιέμενε τὴν ἔλευσιν τινός, ἢ μᾶλλον ὠρισμένην ὥραν ὅπως ἐξέλθῃ ὁ ἴδιος πρὸς συνάντησιν τινός. Ἄλλοτε πάλιν ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κόλπου του βραδέως καὶ μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς, λευκὸν τι ἀντικείμενον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν μικρὰν ἐπιστολὴν, ἣν οἱ δάκτυλοί του ἤγγιζον ἀκροθιγῶς, παρητῆρει αὐτὴν μετὰ θυμηδίας ἐπὶ τινα χρόνον, καὶ ὥθει αὐτὴν πάλιν εἰς τὸν κόλπον του.

Τότε δὲ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἐπλανᾶτο διαρκὲς μειδίαμα, ὡς ἱρωτόληπτός τις ἐντροφῶν ἐν τῷ ἱρωτικῷ αὐτοῦ θριάμβῳ, καὶ μὴ τολμῶν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπιστολίου τῆς περιληψμένης αὐτοῦ πρὶν συνοικειωθῇ οὕτως πρὸς τὴν ἀναμένουσάν αὐτὸν εὐδαιμονίαν.

Ἄλλ' οὕτως δὲν εἶχον τὰ πράγματα . . .

Τέλος ἀνηγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ. Μόλις ὅμως ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, συνηντήθη πρὸς τινα εἰσερχόμενον εἰς τὸ καφενεῖον.

— Σὺ ἐδῶ, κύρ Λεωνῆ! ἐφώνησεν ἐν θαυμασμῷ ὁ νεανίας.

— Ἐρχομαι δι' ἐσέ, εἶπεν ὁ Λεωνῆς, διότι ἦτον αὐτός.

— Καὶ ἐγὼ ἤρχόμην ἐπίσης δι' ἐσέ, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας σύρων ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν νέον ναύτην ἐντὸς τοῦ καφενείου.

— Χαίρω πολὺ, εἶπε μετ' ἀφελείας, διότι μᾶς συνήνωσεν ἡ τύχη χωρὶς πολὺν κόπον· κάθισε νὰ πάρῃς καὶ τι . . .

Ἀμφότεροι ἐκαθέσθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Καὶ τί θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς, Ἀλκῦ; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς.

— Μὴ βιάζεσαι πολὺ! εἶπε μετὰ μορφασμοῦ νοηματικοῦ ὁ νεανίας, ὃν ὠνόμασεν Ἀλκῦν. Στραφεὶς δὲ διέταξε ποτόν τι διὰ τὸν φίλον του, καὶ ἐπανελάβε.

— Σὲ παρακαλῶ, κύρ Λεωνῆ, ἐπειδὴ εἶμαι πλέον ἀνυπόμονος ἀπὸ ἐσέ, νὰ ἀρχίσῃς σὺ πρῶτος, καθότι ἐγὼ τὰ ἰδικά μου θὰ τὰ φυλάξω εἰς τὸ τέλος ὡς ἐπιδόρπιον. . . . ἀλλὰ σὺ, ἀδελφέ, ἔχεις μεγάλην κατῆφειαν ἀπόψε, προσέθετο μετὰ τινος ἀνησυχίας, παρατηρῶν ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ τοῦ Λεωνῆ προσώπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεγράφοντο εἰσέτι τὰ ἔχνη τῆς ἐνδομύχου ταραχῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ πλοιάρχου σκηπῆς.

— Εἶμαι δυστυχής, ταλαίπωρε Ἀλκῦ· εἶπε περιλύπως ὁ Λεωνῆς.

— Εἶσαι δυστυχής; ἐπανελάβε μετὰ φωνῆς συμπαθοῦς ὁ νεανίας. Καὶ περιεχύθη ἀθυμία ἐπὶ τῆς χαρίεσσης αὐτοῦ μορφῆς.

— Ἄλλ' ἐξήγησέ με λοιπὸν τί διέτρεξε; πῶς ἠμπόρεσες νὰ ξεκαλώσῃς ἀπόψε ἀπὸ τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο πλοῖον;

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Λεωνῆς ἀναπνέων ἡχηρῶς, ἀπετίναξα ἀπὸ τὸν τράχηλόν μου τὸν ζυγὸν τοῦ καταχθονίου πλοιάρχου.

— Τί λεγεις;

— Δὲν θὰ ἔχω πλέον τὸν βαρὺν ἐκεῖνον ἐφιάλτην νὰ μοῦ πιέζῃ τὰ στήθη.

— Τότε λοιπὸν δὲν βλέπω διὰ τί μεμψιμοιρεῖς;

— Εἶναι ἀληθὲς καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο. . . ἀλλ' ἰδὲ τί τρέχει.

Ὁ Ἀλκῦς ἠνέφξε τοὺς λαμπυρίζοντας ὀφθαλμούς του πλήρεις ἐνδιαφέροντος.

— Σήμερον εἶχον μυστικὸν συμβούλιον εἰς τὸ πλοῖον· τυχαίως πῶς ἠδυνήθην νὰ ἀκροασθῶ τί ἐτέκταινον οἱ λησταὶ ἐκεῖνοι. Αὐριοῦν πρόκειται νὰ ἀναχωρήσουν ἀκολουθοῦντες τὰ ἔχνη ἐτέρου πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀνειρεύονται πλουσίαν λείαν. Ἐρρίγησα πρὸς τὴν ιδέαν ὅτι ἔμελλον νὰ παρευρεθῶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ μυστὸν αὐτῶν ἔργον, καιρὸς δὲν μοι ἔμενε· ἐπρεπε τὴν ἰδίαν στιγμὴν νὰ ρίψω τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀτίμου ἐκεῖνου ἀρχιπειρατοῦ μετὰ πᾶσαν θυσίαν· παρουσιάσθην αἰφνηδίως καὶ ἀπῆτησα τοὺς μισθοὺς μου, οὓς μὲ καθυστέρει ἐν τῷ τῷ ἔτος, καὶ τοὺς ὁποίους περιφρονῶ τῇ ἀληθείᾳ· μόνον δὲ μετεχειρίσθην τὴν πρόφασιν ταύτην ὅπως διαρρήξω τὰς σχέσεις διὰ παντός· ὁ γίγας ἠθέλησε νὰ μὲ πληρώσῃ μετὰ γρονθοκοπήματα, ἀλλ' ἠπατήθη. . . .

— Καὶ δι' αὐτὸ στενοχωρεῖσαι;

— Ὁ ἀρχιληστής αὐτός μὲ ἐνόμιζε πειθήνιον ὄργανόν του, ἠξεύρει πλέον ὅτι εἶμαι μεμυημένος πάντων τῶν ἀποτροπαίων αὐτοῦ ἀποκρύφων, ἔπειτα τὸν προσέβαλλον θανασίμως, καὶ δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες καταπίνουν εὐκόλως τὴν αἰσχύνην των, καὶ ἐπειδὴ συγχρόνως θὰ τρέμῃ μήπως μίαν ἡμέραν προδωθῇ ἀπὸ ἐμὲ, θὰ ζητήσῃ διὰ παντός μέσου νὰ μὲ ἐξοντώσῃ.

— Καί ὁμως δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἐκφοβίζῃ τόσο κατὰ βάθος αὐτός ὁ κολοσσός, κύρ Λεωνῆ.

— Τί δύναται, εἶπεν ὁ Λεωνῆς πενθίμως κατανεύων, πτωχὸς ναύτης ἐγκαταλειμμένος μόνον εἰς τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις, ἀπέναντι τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σπείρας τῶν μαύρων δαιμόνων;

— Ἄλλ' ἐλησμόνησαι λοιπὸν ἐμέ, δὲν μὲ ὑπεσχίθης νὰ εἶμεθα ἀχώριστοι σύντροφοι; εἶπεν ὁ Ἀλκῦς μὲ ἀκτινοβολοῦν πρόσωπον, ἐνῷ τὸ διαυγὲς αὐτοῦ βλέμμα ἔλαμπεν ὑπὸ ἀπεριγράπτου συμπαιδείας.

— Εὐγενῆς ψυχὴ! ἐψιθύρισεν ὁ Λεωνῆς συγκεκινημένος πρὸς τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην ἰνδειξίν ἀρσιώσεως τοῦ νιαροῦ του φίλου, οὕτινος ἔσφιγγε περιπαθῶς τὴν χεῖρα.

— Ὅχι! ὅχι! ἐξηκολούθησε· σὺ ἔχεις μητέρα, ἀδελφία ὀρφανὰ, τῶν ὑποίων εἶσαι ὁ μόνος προστάτης, δὲν ἐπιθιμῶ νὰ σὲ περιπλέξω μετὰ τῶν ἀπανθρώπων ἐκείνων κακούργων.

— Ἐξεναντίας, σὺ ἄλλοτε ἐρριψοκινδύνευες δι' ἐμέ, καὶ θέλω νὰ σοῦ φανῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τι χρήσιμος ἐν ὥρᾳ κινδύνου. . . . Ἄλλ' ἔλα, εἶπεν ἀναλαβὼν τὸ εὐθυμον τοῦ χαρακτήρος του, ἄφες αὐτὰς τὰς ιδέας, θὰ ἔχωμεν τὰ μέτρα μας ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἐγγίσουν οἱ λυσασμένοι αὐτοὶ σκύλοι! Τώρα πρέπει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος ὅτι ἀπειμακρύνθης ἀπὸ τὴν μαιμασμένην ἐκείνην φωλεάν, καὶ νὰ ἐπιδοθῇς εἰς τὸ ἔργον σου. Ὅπουδῆποτε ὁμως εὐρὴς ἐργασίαν δὲν θὰ λησμονήσης νὰ μὲ συμπαράλάβῃς, διότι ἡξεύρεις πόσῃ ἀπεριόριστον αἰσθάνομαι κλίσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Νομίζω ὅτι ἐγεννήθην θαλασσινός· ὑπερχαίρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἤλθον τὰ πράγματα τόσο εὐνεϊκᾶ.

Καὶ τὸ ὅλον τοῦ νεανίου ἰδέσθαι τὴν ἀκράτητον αὐτοῦ, τὴν παιδικὴν χαράν.

Ὁ Λεωνῆς οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἤρکیσθη νὰ μειδιάσῃ.

— Ὑστερον, ἐπανελάθεν ὁ Ἀλκῦς μετὰ βραχείαν παῦσιν, ἀπὸ τὰς θλίψεις τῆς ἡμέρας ταύτης, σοῦ ἐπεφύλαξα καὶ τι χαροποιόν.

Ὁ Λεωνῆς ἀπηύθυνεν αὐτῷ βλέμμα ἐρωτηματικόν, περίεργον.

— Σήμερον μετὰ μεσημβρίαν ἐπέρασα ἀπὸ τὴν κυρίαν Φινέλλην. . .

Ὁ νέος ναύτης ἐσκίρτησεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ἡ μορφή του περιεβλήθη ὑπὸ λεπτοῦ ἐρυθρήματος.

— Ἐνῷ δὲ διηρχόμεν πρό τῆς οἰκίας της, παρτήρησα εἰς τὸ παράθυρον τῆς αὐλῆς μίαν χεῖρα, ἥτις μὲ ἐνευσε. . . . ἐπλησίασα.

Ὁ Λεωνῆς ἄφωνος ὀλοπόρφυρος συνέκράτησε τὴν ἀναπνοήν του, ὅπως ἀκούσῃ καλῆτερον.

— Ἡ Κυρία Φινέλλη ἔκυψε τότε πρό ἐμοῦ, καὶ μοὶ ἔδωσε μίαν ἐπιστολὴν διὰ νὰ τὴν ἐγχειρίσω ἀπόψε εἰς ἐσέ.

Καὶ ὁ νεανίας ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κόλπου του τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς.

Ὁ Λεωνῆς ἐδράξατο αὐτῆς μὲ χεῖρα τρέμουσαν.

— Πῶς δὲν μοὶ τὸ εἶπες τόσῃ ὥρᾳ; ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ σοῦ προεἶπα ὅτι ἐπεφύλαξα τὸ πολύτιμον αὐτὸ γέρας μετὰ τὸ πέρασ τοῦ κλύδωνος τὸν ὑποῖον ἐδοκίμασες σήμερον.

Ἐνῷ δὲ ὁ νέος ναύτης μετὰ ἐναγωνίων παλμῶν ἀπεσφράγιζεν αὐτήν, ὁ Ἀλκῦς ἐνθους παρηκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος ἐν εὐγλώττῳ σιωπηλῇ χαρᾷ, ὅτι προσέφερεν τὸ χαρτίον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ περιεκλείετο ἡ μέλλουσα εὐτυχία τοῦ φιλτάτου αὐτοῦ συντρόφου.

Ὁ Λεωνῆς ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λαμπτήρος κατεβρόγχθισεν οὕτως ἀπλήστως τὸ περιεχόμενον τοῦ ὀλιγοστίχου ἐπιστολίου.

Ἄλλ' αἶφνης. . . . ὠχρότης θανάτου περιέλουσεν αὐτὸν, πομπόλυγες ἰδρώτος κρυεροῦ ἀνέθωρον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸ βλέμμα του ἐνέκρωσεν ἀθέσφατος φρίκη, καὶ τὸ φύλλον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου ἔτρεψε μεταξὺ τῶν ριγόντων αὐτοῦ δακτύλων.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; ἀνέκραξεν ὁ Ἀλκῦς περιδεής.

Ὁ Λεωνῆς ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὁ νεανίας ἤρπασε πάραυτα.

Τότε δὲ αἱ χεῖρες τοῦ ναύτου ἐκρεμάσθησαν ἀδρανεῖς, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἰλιγγιώσα κατέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὅπερ ἐξωγχοῦτο ὑπὸ τῆς πυρεσσοῦσης ἀναπνοῆς του, καὶ ὅπερ ἀφῆκεν ὑπόκωρον φωνὴν σπαρταζικαρδίου ὀδύνης.

Ὁ Ἀλκῦς δὲ ἐν μέσῳ τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν τρόμου, ἀνέγνωσε τοὺς ἐπομένους στίχους.

Φίλτατέ μοι!

« Ὁ ἀμείλικτος, ὁ ἀνηλεὲς κηδεμών μου, θέλει νὰ μὲ νυμφεύσῃ παρὰ » τὴν θέλησίν μου!

« Θεέ μου! φρίττω . . . μοὶ δίδει νυμφίον . . . ποῖον; . . . δὲν » τολμῶ νὰ τὸ εἶπω . . . τὸν πλοίαρχον!

« Εἶμαι δυστυχεστάτη! . . . σπεῦσε σῶσέ με! διότι αἰσθάνομαι ὅτι » θὰ ἀποθάνω, ἴσως τὴν ἐσπέραν ταύτην μὲ ἀναγκάσουν νὰ τὸν μνηστεύ- » θῶ. . . . Σὲ περιμένω εἰς τὸ γνωστὸν σου μέρος τὴν ἐνδεκάτην ὥραν. »

Ἡ πιστὴ σου ΦΙΝΕΛΛΗ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὁ Ἀλκῦς ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς ὥς τις ἐξεγειρό-

μενος τοῦ ὕπνου ὑπὸ τὸ κράτος φοβεροῦ ὀνείρου, ἔπειτα ἐν ὑπερτάτῃ ἀ-
δημονίᾳ ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ γραμματίου ἐκείνου, ὅπερ δι-
έψευσεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς προσδοκίας, πάντα τὰ ἡδέα αὐτοῦ αἰσθήματα
ὅφ' ὧν ἐνεφορεῖτο ἡ ψυχὴ του, συνέπτυξεν αὐτὸ θυμοειδῶς μεταξὺ τῶν
δακτύλων του, ὠρθώθη, καὶ πλησιάσας εἰς τὸν φρικαλέον αὐτοῦ σύντρο-
πον, ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς γλυκερᾶς.

— Θάρρος, δυστυχῇ μου φίλε. Θὰ εὐρώμεν τὸ μῖσον ὅπως προλάβωμεν τὴν καταστροφὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΜΗΗΣΤΕΥΟΜΕΝΩΝ.

Πλησίον τοῦ πύργου τοῦ Γαλατᾶ πρὸς τὸ βορειοδυτικόν αὐτοῦ, διή-
κεν στενὴ καὶ ἀκανόνιστος ὁδὸς ἄγουσα εἰς ἀπότομον κατωφέρειαν.

Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βηματίων ἀπὸ τοῦ πύργου καὶ ἐπὶ τῆς δε-
ξιᾶς πλευρᾶς τῆς ὁδοῦ ταύτης, εὐρὺ οἰκόπεδον, οὗτινος κατεῖχον τὸ πλεί-
στον τῆς ἐπιφανείας σωροὶ ἱερειῶν πυρποληθείσης οἰκίας, ἀπέληγαν εἰς
δρύφρακτον, ὅπερ ἔφραττε μικρὸν κῆπον κατάφυτον. Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ
ὑπῆρχε μικρὰ θυρίς, ἀπὸ τοῦ βάθους δὲ τοῦ κήπου διεκρίνετο ἡ ὀπισθία
πρόσοψις διορόφου ξυλοκτίστου οἰκίας.

Ὀλίγον παρέκει τοῦ οἰκοπέδου, εἰς τὴν ἀντιπέραν πλευράν, ἐνώπιον τῆς εἰσόδου τοῦ πύργου σχηματίζον γωνίαν, ἑτερον δρύφακτον πανάρχαιον, ἐταιμόρροπον, διήκει κατὰ μῆκος μέχρι τῆς ἐσχατίας τῆς ὁδοῦ. Πολλαὶ σανίδες κατ' ἀποστήματα ἐκτοπισθεῖσαι, παρῖχον ἀκώλυτον εἰσόδον εἰς εὐρυχωρότατον κῆπον, ὅστις ἠδύνατο ἵνα καὶ τῆς ἐκτάσεώς του νὰ ὀνομασθῇ ἀγροκήπιον μᾶλλον.

Πλήθος ὑψιτενῶν δένδρων ἐκλείνον μεγαλοπρεπῶς τὰς κατακόμους αὐ-
τῶν κορυφὰς ἐνώπιον τοῦ ἀγγιναροῦς προαιωνίου πύργου.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς αὐτῆς ἱσπέρας ἐντὸς εὐπρεποῦς δωματίου τῆς πρώτης ὁροφῆς, ἐν τῇ οἰκίᾳ περὶ ἧς ἀνεφέρσαμεν, ἦσαν συνηγμένοι εὐ-ἀριθμοὶ τινες ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐκ τῶν πέριξ τῆς συνοικίας ἰκαίνης.

Εἰς τὸ μέσον τῶν κυκλοειδῶς τεταγμένων τούτων ἵστατο ἀσκιπὴς καὶ γαυριῶν ὁ γίγας πλοίαρχος, πλησίον αὐτοῦ νεῆς ὅκτω καὶ δέκα ἀνοίξεις ἐξαισίου κάλλους, δειλὴ, συνεσταλμένη, ὠχρίῳσα, πενθίμως τὴν αἰθερό-πλαστον αὐτῆς κεφαλὴν κατανενευκυῖαν ἔχουσαν, ἐφαίνετο ἔρμαιον ὀδυνηρῶς ἀπελπισίας. Τὰ μαγευτικὰ τῆς ὁρμᾶς ἐβάρυνεν βαθεῖα θλίψις.

κρυπτομένη σχεδὸν ὑπὸ τὰς μακρὰς αὐτῆς βλεφαρίδας, ὑγρὰς ἐκ τῶν ἐξορ-
μῶντων δακρύων, ἅπερ ὁμως ἠγωνίζετο νὰ ἀναστείλῃ.

Οἱ περιστῶτες θὰ ἀπέδιδον βεβαίως, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ φαινόμενον, τὴν συμπεριφορὰν ταύτην εἰς φυσικὴν συγκίνησιν, ἀλλ' ἡ θελκτικὴ κόρη ἡδιαφώραι περὶ πάντων τῶν περὶ αὐτὴν, οἰστρίλατουμένη ἐκ τῆς συναισθησέως ἀναποδράστου συμφορᾶς.

Σεβάσμιος ἱερεὺς ἐμνήστευεν αὐτὴν μετὰ τοῦ τερατώδους ἐκείνου ἀνδρός, ἀπαγγέλων τὰς νενομισμένας εὐχὰς καὶ ἀνταλλάσσων τὰ δακτύλια.

Ὅπισθεν δὲ τοῦ ἀλλοκότου τούτου ζεύγους, ἴστατο μεθ' ὑποκρισίας
Τ α ρ τ ο ὕ φ ο υ μέ χειρας ἱσταυρωμένας ὑπερπηδήσας τὸ πεντηκοστὸν ἔ-
τος ἀνὴρ λευκοπώγων, πανοῦργος, ἐν τῷ προσώπῳ, ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ
κεκτημένος ἀνεξάλειπτα ἰχνη παντός ὃ,τι ἐγκαταλείπει ψυχὴ μοχθηρὰ
καὶ ἀσυνείδητος, ὁ κηδεμὼν τέλος τῆς θελκτικῆς νεάνιδος.

Τὸ βλοσυρὸν καὶ κακεντρεχὲς αὐτοῦ βλέμμα ἐσιμνύνετο οὕτως τὴν στιγμήν ταύτην πρὸς τὴν ἀξιόλογον ἐκλογὴν τοῦ μνηστῆρος, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἤθελε συνδέσει τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο πλάσμα.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἡ τελετὴ ἐπερατώθη, οἱ δὲ προσκεκλημένοι ἀπεχώρουν εἰς τὰ ἴδια, οἰκτρὰς ἀποκομίζοντες περὶ τῆς νεανίδος ἐντυπώσεις.

Ὅτε ἀπέμειναν μόνοι, ὁ γίγας ἀρχιπειρατῆς ὕψος αἰσθηματίου ὑποκρινόμενος, ἀπέτεινε τῇ ὥραίᾳ αὐτοῦ μνηστῇ ὅσας φιλοφρονήσεις ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ τὸ δόλιον λογικὸν του. Ὁ κηδεμὼν βλέπων αὐτὸν ἔβρεν-
θύετο καὶ ἐξωγχοῦτο ἐντὸς τοῦ μελανοχρόου ἐπενδύτου αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ
νέα κόρη πρὸς τὰς φληναφίας τοιοῦτου μνηστῆρος ἀνταπέδιδε τὴν κατα-
φρόνησιν της, ἀντὶ ἀπαντήσεως τὴν κεφαλὴν μόνον κινουσα, καὶ ποτε βε-
βαιασμένην τινα λέξιν ψελλίζουσα διὰ τῶν περιφρονητικῶς διαστελλομέ-
νων αὐτῆς χειλέων.

Οἱ δύο συνένοχοι, οἵτινες διετέλουν ἐν γνώσει τῶν αἰσθημάτων τῆς νε-
ανίδος, ἔδρακνον ὑπὸ πείσματος τὰ χεῖλη των, καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα,
ὅπερ ἐσήμαινεν, ὅτι ἐπεφυλάττοντο βραδύτερον ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ νὰ ἐκ-
δικηθῶσι.

Τέλος ὁ πλοίαρχος, ἀποῦ ὠμίλησε καὶ ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ μελετωμέ-
νου τὴν ἐπαύριον ταξειδίου του, ἀποχαιρετήσας αὐτὴν ἀπῆρχετο. Ὁ κα-
λὸς Καπονικόλας ἔσπευσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας τῆς ὁδοῦ.
Ἐκεῖ δὲ ψιθυρίζαντες λόγους τινὰς μετὰ μυστικότητος, ἔσφιγγαν μετὰ
στοργῆς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἀπεχωρίσθησαν ὡς δύο καλοὶ φίλοι . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Μόλις εὐρεθείσα μόνη ἡ νεάνις ἠγέρθη ὀρμητικῶς.

Ἐν βλέμματι τῆς πρὸς τὸν ἦχον τῶν βημάτων τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν ἤρκεσεν ὅπως φανερώσῃ τὴν ἀδιάλλακτον ἀποστροφὴν τῆς, καὶ τὰ πεπιεσμένα αὐτῆς στήθη ἀφῆκαν μακροτενὴ στεναγμόν, ὥσπερ ἠλευθεροῦντο ὑπὸ ἀφορήτου βάρους.

Ἦρπασεν ἐν κηροπήγιον καὶ ἰδραμε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀλλ' ἐκεῖ νέον πρόσωπον προέλαβεν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἦτο δὲ ὁ εὐήθης ἐκεῖνος κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἰακώβου πρὸς τὸν γέροντα ἄγνωστον, ὅστις ἰστέρεϊτο τὸν ἑνα ὀφθαλμόν.

— Θέλετε τίποτε, Κυρία; ἠρώτησεν στὰς ἐνώπιον αὐτῆς.

— Δὲν σὲ ἐζήτησα, εἶπεν ἡ νεάνις, καὶ ἀπωθήσασα αὐτὸν ἑλαφρῶς ἀνῆλθε πρὸς τὸ ἀνώτατον πάτωμα.

— Χμ! ἐμορμούρισεν ὁ ἑτερόφθαλμος μετὰ μορφασμοῦ, ἡ μικροῦλα τᾶχει ξυρισμένα πολὺ ἀπόψε· ἰδὼ μείσα πρέπει νὰ ἔχῃ κανεῖς γερὴ καρδιὰ, διὰ νὰ ὑποφέρῃ ὅλκις ταῖς γνώμας, καθίνας ἔχει ἕναν Θεόν... Μὰ... προσέθετο καμμύσας τὸν μόνον ὀφθαλμόν του, θερρῶ πῶς γρήγορα θὰ ξεσπάσῃ καμμία φουρτούνα, ἐπειδὴ καὶ ἡ κυρία μας 'πῆρε βλέπω ἄλλο δρόμο...

— Τί μουρμουρίζεις ἐσύ ἐκεῖ; εἶπεν αἰφνης ἡ φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότου ὀπισθὲν του.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξαιρηνιδιάσθη ὀλοσύνωμος.

— Τίποτε! ἐτραύλισε.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σου; ἠρώτησεν εἰσελθὼν ὁ Καπονικόλας.

— Πῆγε φαίνατε, νὰ κοιμηθῇ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης συνερχόμενος.

— Πῶς τόσον ἐνωρίς;

— Πρέπει νὰ ᾔναι ἀδιάθετος.

— Πήγαινε νὰ ἐρωτήσῃς ἂν ἔχῃ ἀνάγκην τινος.

— Περιττὸς ὁ κόπος, διότι μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πῶς θέλει νὰ τὴν ἀφῆσωμεν ἡσυχῇ.

— Ἀ!... ἐξέφωρεν ὁ γέρον ἀληθῆριος δυσανασχετῶν· ἀλλ' ἔχει καὶ δίκαιον, εἶπεν ἀμέσως μεταβαλὼν ὕψος, συνεκινήθη ἀπόψε πολὺ· αἱ νῆαι ἔχουν μεγάλην εὐαισθησίαν ὅταν πρόκηται νὰ ἀρραβωνισθοῦν ἢ νὰ ὑπανδρευθοῦν, ἐπέρανεν ἀπορθηγματικῶς.

— Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω νὰ ᾔναι ἄλλη αἰτία, ἐτόλμησε ν' ἀντεῖπῃ ὁ πανουργοευθέης οὗτος μονόφθαλμος.

— Πῶς εἶπες; ἠρώτησεν ὁ Καπονικόλας συσπᾶσας τὰς ὀφρὺς καὶ ἀτενίσας αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί.

Ὁ ὑπηρέτης περιεπλέχθη, ἐταπείνωσε τὸ βλέμμα, καὶ ἀνεκύκα τὸν ἐγκέφαλόν του ἂν ἔπρεπε νὰ λαλήσῃ.

— Τί ἐννοεῖς; ἐπανέλαβεν ὁ οἰκοδεσπότης ἐπιτακτικῶς, καὶ τὸ ραγδαῖόν του βλέμμα ἐξηκοντίσθη ἐπὶ τοῦ ἑτεροφθαλμοῦ, μετανοήσαντος ἤδη διὰ τὴν ἀθυροστομίαν του.

— Τάχα ἤθελα νὰ εἰπῶ, εἶπεν μετὰ δειλίας, ὅτι ἡ κυρία μου κᾶτι ἄλλο θὰ συλλογίζεται ἀπόψε παρὰ τὸν ἀρραβωνιστικόν τῆς.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, εἶπε πλειότερον συγχυσθεὶς ὁ Καπονικόλας.

— Σήμερον, ὑπέλαβεν ὁ ὑπηρέτης χιμηλώσας τὴν φωνήν, καὶ ἀποσυρόμενος πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ δωματίου, ὅπως μὴ ἀκουσθῇ ἔξωθεν, ἐλκύσας συγχρόνως καὶ τὸν αὐθέντην αὐτοῦ, τὴν εἶδον νὰ συνομιλῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς αὐλῆς μὲ ἕναν νέον ξανθὸν ροδοκόκκινον.

— Ἀ!... ἔκαμιν ὁ κηδεμὼν ἀναπηδήσας καὶ προσβλέπων αὐτὸν μὲ τὸ διαπεραστικόν αὐτοῦ βλέμμα.

— Ἐπειτα εἶδα καὶ τοῦ ἔδωσε κᾶτι τι καὶ ἔφυγε.

— Τί πράγμα; ἠρώτησεν ὁ αὐθέντης μὲ στόμα κεχηγνὸς καὶ δυσπνέων.

— Δὲν ἤξεύρω, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸ ἰδῶ καλᾶ.

— Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ εἶπες ἀμέσως;

— Δὲν ἔλαβα καιρόν.

— Εἶδες καὶ ἄλλοτε αὐτὸν τὸν νέον νὰ συνομιλῇ;

— Ὁχι!

— Μήπως ἠπατήθης; μήπως ἦτο κανεῖς γνωστός;

— Ὁχι! ὄχι, εἶμαι πολὺ βέβαιος.

— Καὶ δὲν ἐννόησες ἐπάνω κάτω τί πράγμα ἦτον αὐτὸ ὅπου τοῦ ἔδωσε; ἐπανηρώτησεν ὁ κηδεμὼν μετὰ φωνῆς ὑποκώφου, οὕτινος αἱ ὑπόνοιαι ἐξηγέρθησαν.

— Ὁχι, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸ ἰδῶ, ἐπειδὴ καὶ τοῦ τὸ ἔδωκε μὲ μεγάλην ταχύτητα· καὶ εὐθὺς ποῦ τὸ 'πῆρεν ἐκεῖνος, ὠμίλησαν κᾶτι τι πολὺ μυστικὰ καὶ ἔφυγεν ἀμέσως.

— Ἐστάθη πολλὴν ὥραν πρὶν νὰ τοῦ τὸ δώσῃ αὐτὸ τὸ πράγμα; δὲν ἤκουσες καμμίαν λέξιν; ποῦ ἦσαν;

— Εἰς τὸ μαγειρεῖον, δὲν ἤκουσα τίποτε, διότι ὠμιλοῦσαν χαμηλοφώνως· μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἔβλεπον.

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ Καπονικόλας διὰ φωνῆς γρυλλισμοῦ παρεμφεροῦς, καὶ ἀστραπὴ ἀπαισία ἔλαμψεν ἐντὸς τῶν ἰοβόλων βολβῶν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἐνῷ ἡ κεφαλὴ του ἐποίησεν ἀπειλητικὴν κίνησιν.

— Ἀπίδειξες τίποτε εἰς αὐτήν ; ἠρώτησε πάλιν.

— Καθόλου, τὸ παραμικρόν.

— Ἐκείνη δὲν ἐνόησεν ὅτι τὴν εἶδες ;

— Δὲν πιστεύω.

— Ἀκουσε, Γκάννη, εἶπεν αἰφνης ὁ γέρον κηδεμὼν, μετ' ἱμπιστευτικοῦ τόνου, μὴν ἀποδείξης τίποτε, καὶ ὅταν τοὺς ἐπανίδης συνομιλοῦντας εἰδοποιήσῃ με, ἂν ἡμπορῇς, εἰ δὲ ἄλλως κάμει ὅλως διόλου τὸν ἀδιάφορον μὲ ἐνόησες ;

— Μάλιστα, αὐθέντη, ἐγὼ θὰ τοὺς παραμονεύω χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν, μὴ σὰς μίλῃ . . .

— Θὰ ἔχῃς ἀπὸ ἐμὲ ἓνα καλὸν δῶρον ἂν μὲ κάμῃς νὰ τοὺς ἴδω κρυφίως ἐκεῖ ὅπου συνδιαλέγονται.

Καὶ ὑπὸ τὴν φαινομένην γαλήνην τοῦ Καπονικόλα, ὑπελάνθανεν τὸ ἐκδικητικὸν αὐτοῦ μῖσος, ἡ ἀπερίγραπτος αὐτοῦ ἰχθυόπαια.

Ὁ ἀσυνείδητος ἐκεῖνος ὑπηρέτης ἠσθάνθη ἀναζωογονουμένης τὰς πλειονεκτικὰς ἐρέξεις του πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ αὐθέντου, καὶ ὥρκισθη ἐν τῇ βδελυκτῇ αὐτοῦ ψυχῇ νὰ ἀνακινήσῃ πάντα λίθον ὅπως κερδίσῃ τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ ΕΝ ΣΤΙΓΜῃ ΚΙΝΔΥΝΙΑΣ.

Ἐν τούτοις ἡ νεὰ κόρη ἀνελθοῦσα εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα ὤθησε μίαν θύραν, καὶ ἐμβῆκεν ἐντὸς μικροῦ κοιτῶνος, ἐκ τῆς πρὸς τὸν κήπον προσόψεως. Ἀπασαὶ αἱ συσκευαὶ ἀπέπνεον πρῆβενικῆς φαλαρσκειᾶς.

Αἱ τέσσαρες ἐκίμαι τοῦ δωματίου πλευραὶ παρῆλθον ἱερὸν ἄστυλον τῇ δυστυχεὶ ὀρφανῇ, ἥτις περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν μυστῶν ἐκείνων τεράτων, ἐκλείετο ἐντὸς αὐτῶν ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐπύκρτον αὐτῶν θάιν.

Αἱ τέσσαρες ἐκίμαι πλευραὶ ἰδέχοντο ἀπάσας τὰς ἐκμυστηρεύσεις ἀγνῆς κόρης, ἥσαν οἱ μόνοι ἐν τῷ καταχθονίῳ οἰκῆματι εὐλακρινεῖς φίλοι τῆς, ὡς μόνην παραμυθίαν τὴν νεκρικὴν σιγὴν, τὴν ἀγρίαν ἀκινήσιαν αὐτῶν προσφέροντες.

Ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν διὰ τοῦ σῦρτου, ἀπέθετο τὸ φῶς ἐπὶ

στρογγύλης τινος τραπέζης, καὶ ἐρρίφθη ἐξηντλημένη ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Τότε ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν διάχυσιν τῆς συνθλιβομένης καρδίας τῆς. Οἱ σελαγίζοντες ὀφθαλμοὶ τῆς ἐθολώθησαν, καὶ χεῖμαρρος δακρύων διαπύρων ἐξώρμησεν . . .

Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ ἤκούοντο μόνον οἱ σιωπηλοὶ λυγμοί, οὓς προσεπάθει νὰ ἀποπνίξῃ, τὰ ρόδινα τῆς χεῖλης συνεσταλμένα δὲν ἐξέφερον οὐδένα λόγον, καὶ ὅταν ἡ πρώτη παραφορὰ τῆς θλίψεως παρῆλθεν, ἐψιθύρισαν ἐν ὄνομα. Ὡσεὶ δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπενήργησε διὰ μαγευτικῆς δυνάμεως, ἡ πηγὴ τῶν δακρύων τῆς ἐστέρεισε πάραυτα, καὶ οἱ πένθιμοι θρήνοι ἐκόπασαν. Ἀπέμαξα τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς τῆς, ἐφ' ὧν ἀνέλαμψεν ἑλπίς γλυκεῖα, καὶ ἀπекάλυψε τὸ θελκτικὸν τῆς πρόσωπον, ἀκτινοβόλον, ὁλοπόρφυρον.

Τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν προτέραν γαλήνην, καὶ ἐνέπλησεν αὐτὴν δι' ἀποφασιστικοῦ θάρρους.

Ἠγέρθη, ἐβημάτισεν ἐπὶ τῶν ταρσῶν μέχρι τῆς θύρας, καὶ ἔστη ἐκεῖ ἀκροωμένη· προφανῶς ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ ἀλητῆριος κηδεμὼν αὐτῆς καὶ ὁ μονόφθαλμος ὑπηρέτης εἶχον κατακλιθῇ.

Εὐχαριστηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπικρατούσης σιγῆς καθ' ὅλον τὸ οἶκημα ἐπαυῆλθεν ἐλαφρόπους πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον. Αἰφνης τὸ βλέμμα τῆς ἐνῷ ἡ χεὶρ τῆς ὑψοῦτο πρὸς τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, συνήντησε τὸ χρυσοῦν δακτύλιον, ὀλέθριον ἐνθύμημα μισητοῦ μνηστῆρος. Αἶσθημα ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμίας ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς. Ἀπέβαλε καὶ ἔρριψεν αὐτὸ μακράν, ὡς τι ἀποτρόπαιον καὶ μiasματώδες ἀντικείμενον. Ἐπειτα ἠνέφωξεν ἀθορύβως τὸ παραθυρόφυλλον, καὶ προέκυψε τὴν κεφαλὴν.

Τὸ ἀργυροειδὲς τῆς σελήνης φῶς ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῶν μόλις σαλευομένων φυλλωμάτων τοῦ κήπου, ἐκείθεν δὲ τοῦ δρυφοῦ καὶ ἐσχεδιαγράφει ἐπὶ τῶν ἀμόρφων ἐρειπίων ἀλλόκοτα φανταστικὰ σχήματα.

Ἡ νεᾶνις δειλῶς παρετήρησε περὶ αὐτὴν πρῶτον, εἰτα μέχρι τῆς πέραν τοῦ οἰκοπέδου στενῆς ὁδοῦ. Ἐπὶ τοῦ περικαλλοῦς προσώπου τῆς ἐξεδηλώθη τότε εἰδὸς τι ἐναγωνίου προσδοκίας.

Περιέμενε ἀκίνητος, ρεμβάζουσα, ὡς ἐὰν ἔξῃ διὰ μόνης τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὁράσεως.

Αἰφνης ἤχος βημάτων ἀπομεμακρυσμένων διεδόθη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ὁδοῦ· ἡ χεὶρ τῆς αὐτομάτως ἐστηρίχθη πρὸς τὴν καρδίαν τῆς, ἥτις ἔπαλλε παλμούς σφοδροτάτους· συνεκράτησε τὴν ἀναπνοήν, καὶ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο προσήλωσεν ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς, ἀπλήστους.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἄτομόν τι προσερχόμενον.

Ἡ ἐρατεινὴ σελήνη ἀνέδειξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νυχθηλίου τοῦ-
του, ὃν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐμάντευσαν βεβαίως.

Ἦτον ὁ Λεωνῆς.

Φωνὴ ὑπόκωφος ἐξέφυγε τοῦ στόματος τῆς νεάνιδος.

Ἀμφότεροι ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους.

Ἡ Φινέλλα ἐποίησε νεῦμά τι, ἀπεσύρθη τοῦ παραθύρου, ἔριψεν ἐπ' αὐ-
τῆς πλατὺ ἐπώμιον, ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον, διεσκέλισεν αὐτὸν ἀ-
κροποδητὶ, ἤκροάσθη ἐπὶ ἐν λεπτὸν πρὸ τῆς κλίσμακος τρίμουςα μὴ τις
ἰγρηγορεῖ, κατήλθε τὰς βαθμίδας ἀψορητὶ, ἔφθασεν εἰς τὸ πρῶτον πά-
τωμα, διῆλθε καὶ τὸν προθάλαμον ἐκείνον, κατέβη καὶ τὴν τελευταίαν
κλίσμακα, καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς αὐλῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσαν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς τριγμὸν τινα.

Ἐρρίγησε καὶ ἴστη οἷον αἰ ἀπολιθωθείσα . . . περιέμεναν. . . Ἡ ἀκίνη-
σία καὶ ἡ σιωπὴ παρετήνοντο· ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη καὶ ἐξηκολούθησε
προχωροῦσα.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ δρύφρακτον τοῦ κήπου, ἀπίσκει τὸν μοχλὸν τῆς
θυρίδος, ἥτις ἦγαν εἰς τὸ οἰκὸπέδον.

Πᾶραυτὰ ἐκινήθη τι ὀπισθὲν τῆς. Ἐστράφη περίτρομος.

Ἐπὶ τῆς φλοιᾶς τῆς θύρας τοῦ οἴκου, διαγράφη ζοφερὰ σκιά, ὀλισθή-
σασα μετὰ τάχους ἀστραπῆς ἐντὸς τοῦ φυλλώματος.

Ἡ Φινέλλα ἔρριξάσε μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων· ἀλλ' ἦτο πλέον
ἀργὰ διὰ τὴν ὀπισθοδρομήσιν.

Εὗρίσκατο ἤδη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἔσκει αὐτὴν ἐκτὸς
τοῦ κήπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο ΕΤΕΡΟΦΘΑΛΜΟΣ.

Πρὶν διαλάβομεν ποῦ καὶ τί διημοίρθησαν ἐν τῇ συνεντεύξει τῶν δύο
ἐραστῶν, ἴδωμεν ἂν οἱ φῶβοι τῆς Φινέλλης εἶχον ὑπόστασιν τινα, ἢ ἦ-
σαν πλάσματα τῆς φαντασίας, ἀναγεννώμενα συνήθως εἰς παρομοίας πα-
ριστάσεις διὰ καταπληκτικῆς ἱπενεργείας.

Ὁ Ἐτερόφθαλμος Γιάννης, ὁ ἄλλως τε ἡλίθιος πρὸς ὅ, τι καλόν, ἀλλὰ
πανοῦργος πρὸς πᾶν φαῦλον, ὅτε ὁ οἰκοδεσπότης ἀπεχώρησεν εἰς τὸν
κοιτῶνά του, συμπληρώσας τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δι' αὐ-
τὸν ὀρισμένον μικρὸν δωμάτιον ὅπως ἀναπαυθῇ, τὴν αὐχμηρὴν αὐτοῦ

κεφαλὴν πεπληρωμένην ἔχων ὑπὸ πολλῶν διαλογισμῶν, οἱ πλείστοι τῶν
ὁποίων ἀπέβλεπον τὴν οἰκοδέσποιναν, αὐτοὶ δὲ διέφλεγον τὴν ἀργυρώ-
νητον ψυχὴν του.

Ἀποδυθεὶς ἐσβασε τὸ φῶς καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης.

Τὸ ἐν τῶν δύο παραθύρων τοῦ κοιτῶνός του ἔμενεν ἀνοικτὸν, οὐδ' ἐ-
φρόντισε νὰ τὸ κλείσῃ, ἐπιθυμῶν ἴσως ἄχρις ὅτου τὸν καταλάβῃ ὁ ὕπνος,
καὶ καθ' ὃν χρόνον θὰ ἐκυοφόρῃ ἡ ἐφευρετικὴ του κεφαλὴ ἡδέα σχέδια,
νὰ ἀναπνέῃ τὴν ἐσπερινὴν δρόσον.

Διὰ τοῦ σεληνιαίου δὲ σκιάφωτος, ἔχων τὸ πρόσωπον ἀπέναντι τοῦ πα-
ραθύρου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τοῦ δρυφράκτου ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως
τοῦ πέραν οἰκοπέδου.

— Χμ! λαμπρὰ τὰ ἐδιόρθωσα! ἰσκέφθη καθ' ἑαυτὸν καὶ τὰ χαρ-
κτηριστικὰ του συνεστάλησαν ἀπεικονίσαντα εἶδος τι μορφασμοῦ ἐξαι-
σίου, ὃν ἤθελε ζηλεύσει ὁ διασημότερος κωμικός.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ δῶρον τί πρᾶγμα νὰ ᾔῃ; ἐξηκολούθησεν· ἔ, ἔ, καμ-
μιὰ κίτρινη λιρίτσα, βέβαια ἡμπορεῖ νὰ ᾔῃ.

Καὶ πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς πλεονεξίας ὁ σκατὸς ὀφθαλμὸς του ἐξέπεμ-
ψεν ἀστραπὴν.

— Ἀλλὰ πόσαις τρομάραις ἔχω νὰ δοκιμάσω ἀκόμη, ἕως ὅτου τὴν
βάλλω στὸ χέρι· ἡ δουλειὰ εἶναι κομμάτι δύσκολη. Θέλει μάτια τέσσαρα,
καὶ κατὰ δυστυχίαν ἔχω ἓνα· μὰ . . . δὲν πειράζει . . . νὰ ἰδοῦμε καὶ
τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ποῦ κάμνει τὰ γλυκὰ μάτια τῆς Κυρίας μου·
ἀληθινὰ, καλοκαμωμένο παληκάρι . . . ἔχει καὶ κάποιον δίκαιο ἢ καῦ-
μένη ἴμπρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ τὸν πλοίαρχο· ἀλλ' ἂν μὲ μυρισθῇ πῶς
τὴν κατασκοπεύω; πῶς τὴν ἐπρόδωκα εἰς τὸν αὐθέντην; ἔ, ἔ, ἰδὼ τὰ
μπερδέψαμε, ὁ μικρούλης ἐκεῖνος ὅσον χαῦδευτικός εἶναι κοντὰ
εἰς τὴν ἐρωμένην του, δύο λόγια τῆς φθάνουν νὰ σοῦ τὸν κάμουν ἀνή-
μερο θηρίο· ἄ, ἄ, δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ κατασταλάξουν ἕως ἐκεῖ τὰ πράγ-
ματα. Ἐ, καῦμένη Γιάννη, χρειάζεται πολλὴ φρόνησις, ἂν λυπᾶσαι τὸ
δέρμα σου. Τὸ κακὸ εἶναι ποῦ τώρα πλέον καὶ νὰ τὰ στρυφογυρίσω δὲν
ἴμπορῶ· μπῆκαν οἱ φύλλοι στὰ αὐτιά τοῦ αὐθέντου· καὶ νὰ σοῦ πῶ τὸ
κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἐγὼ ἔκαμα τὸ χρέος μου σ' ἐκεῖνον· ποῦ τρώγω
τὸ ψωμί του, ὡς τὰ ξεπερδέψῃ αὐτός. Εἶναι τὸ καλὸν ποῦ ὁ Καπετὰν Ἀν-
δρόνικος μὰς ἄφησε γειὰ διὰ μερικὸν καιρὸ, εἰδὲ . . .

Αἰφνης διεκόπη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρησεν ἀνθρωπὸν τινα ἱστάμενον εἰς τὸ
μέσον τοῦ οἰκοπέδου καὶ νεύοντα πρὸς τὰ ὄνω.

Ὁ Γιάννης ἔμεινε χαίνων, ἀνετριχίασε, τὸ δὲ ὄμμα του ἱστηρίχθη ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐν τῷ φωτὶ τῆς σελήνης προσελάμβανε μεγαλοποιουμένην μορφήν φάσματος, ἐλκύνοντος αὐτὸν ἀκαταμαχητῶς.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὠλισθήσεν ἀνὰ μέσον τοῦ θορυβηθέντος λογικοῦ τοῦ ἰδέα τις· παρευθὺς δὲ ἀνεκάθησε.

— Διάβολε! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του· αὐτὸς πάλιν ποῖος εἶναι; μὴ τυχὸν καὶ εἶναι ὁ κκλοκαμωμένος.

Ἡ τελευταία σκέψις ἀπώθησεν αὐτὸν ἐκτὸς τῆς κλίνης.

— Εἶναι θαῦμα, πῶς μοῦ ἔρχονται ὅλα ρά σ' τὴν αὐταῖς ταῖς μέραις, ἱσκίφθη, καὶ μὲ κεφαλὴν πυρίσσουσαν, καὶ παλμοὺς βιαίους προσελθὼν παρὰ τὸ κλειστὸν παράθυρον, καλυπτόμενον ὅλον ὑπὸ τοῦ παραπιτάσματος, ὅπερ παρίσσειν ὀλίγον, καὶ κάμψας τὸ σῶμα προσεκύλλησε τὸν μόνον ὀφθαλμὸν του ἐπὶ τῆς σχηματισθείσης χαραγμῆς, οὕτως ὥστε νὰ βλέπῃ ἀόρατος.

— Μπᾶ! δὲν εἶναι ἐκεῖνος ἐμορμύρισεν ἐκπλαγίς εἰς βαθμὸν ὕπατον.

— Τί γυρεύει ἰδῶ ὁ Λεωνῆς τέτοια ὦρα; αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι τώρα εἰς τὸ καράβι! . . . αὐτοὶ αὖριον θὰ ἔκαμναν πανιὰ . . . Καὶ παραμείρας ἐκ τοῦ παραθύρου ἐξηκολούθησεν ἐν προφανεί συγχύσει.

— Μὴ τὸν ἱσταλινὸν ὁ πλοίαρχος; διάβολε! αὐτὸ δὲν τὸ χωρεῖ τὸ κεφάλι μου· μήπως μ' ἐγίλασε τὸ ῥάτι.

Καὶ παρατηρήσας ἐκ δευτέρου.

— Αὐτὸς εἶναι! αὐτὸς ὁ ἴδιος· στέκεται ὡς ἄν ἀγαλμα. Μὰ τί νὰ θίλῃ, εἶπε, δυσχεραίνων, καὶ διατί κυττάζει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας μου. Ἄ, ἄ, ἀκούω πατήματα ἀπ' ἐπάνω μου· διάβολε! διάβολε, ἰδῶ τρέχει δουλειά!

Παρατηρήσας δὲ ἐκ τρίτου.

— ὦ! ὦ! ἐμόρρασαν· ὁ Κύρ Λεωνῆς μας περιμένει κοντὰ εἰς τὸ πορτί. Στάς δὲ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐπανέλαβε.

— Τώρα τί πρέπει νὰ κάμω; ἰδῶ σὲ θέλω, Γιάννη μου! Ἄ! ἡ πόρτα τῆς Κυρίας μου ἀνοίγει! νὰ ἔβγω ἐγὼ πρῶτος, καὶ νὰ τοὺς παραμονεύσω;

Καὶ πλησιάζας εἰς τὴν θύραν ἐλαφροπατῶν ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σφύτου τῆς κλειδωνιάς, ἀλλ' ἀπέσυρεν αὐτὴν πέραυτα.

— Στάσου! στάσου! μὴ βιάζεσαι, Κύρ Γιάννη! ἄς κατέβῃ πρῶτον ἡ καίνη καὶ ἔπειτα ἐγώ! τί ξεύρεις τί ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ἀφοῦ δὲ ἐβεβαιώθη διὰ τελευταίαν φορὰν ὅτι ὁ Λεωνῆς ἵστατο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, τὸ δὲ ἄτομον ὅπερ ἐνόμιζεν ὅτι κατέβαινε πρὸς συνάντησίν του δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ἐννοήσῃ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, ἠνέφξε

τέλος τὴν θύραν, καὶ ψηλαφητὶ, τῶν ποδῶν αὐτοῦ μόλις θιγόντων τὸ ἔδαφος, κατῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἀλλ' ἐξετέθη πλειότερον τοῦ δέοντος, στάς ἀπερισκέπτως πρὸ τῆς θύρας, προξενήσας συγχρόνως ἐλαφρὰν ταραχήν, ἣτις ἔκαμε τὴν Φινέλλην νὰ στραφῇ, καὶ παρὰ μικρὸν ἐφωρᾶτο, ἂν δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀποκρυβῇ μεταξὺ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ πυκνοφύλλων θάμνων. Ὅτε συνῆλθεν ἐκ τοῦ τρόμου του καὶ προέκυψεν, ἡ νέα κόρη εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ὁ μονόφθαλμος μετὰ φόβου ἐκινήθη τῆς θέσεώς του.

— Οὐφ! τί διάβολο, μὲ φαίνεται πῶς μὲ εἶδε, διενόηθη· ἀλλὰ ποῦ πῆγαν;

Καὶ ἔκαμεν ἐν βῆμα.

— Αὐτὸ εἶναι κομμάτι χονδρὸ· τέτοια ὦρα, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, μὲ τὸν Λεωνῆ, χμ! Καὶ μορφασμὸς ἀπεχθὲς ἐπλανήθη ἐπὶ τῆς δυσειδοῦς αὐτοῦ μορφῆς.

Προβὰς δὲ μέχρι τῆς ἡμικλείστου θυρίδος πάντοτε ἀμφιρρεπῆς καὶ περίφοβος ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ἐκτὸς, ἔρριψε ραγδαῖον βλέμμα πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις· ἀλλ' ἀμέσως σχεδὸν ὠπισθοχώρησεν, ἔρεισθεις δὲ ἐπὶ τοῦ δρυφράκτου πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου, διελογίσθη τὰ ἐπόμενα:

— Ἔως ἰδῶ καὶ μὴ παρέκει, κύρ Γιάννη μου, ἡ ἰδική μου δουλειὰ ἐτελειώσῃ, ἐγὼ δὲν ἀποφασίζω νὰ ἔβγῶ τὸ πόδι μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ποῖος ἔξερει πῶς ἔμπορουν νὰ γυρίσουν τὰ πράγματα· ἔλεγα διὰ τὸν κλοκαμωμένο ποῦ δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλὰ τὸν Λεωνῆ μας . . . Θεὸς φυλάξοι! δὲν τόχει διὰ τίποτε νὰ μὲ κάμῃ νὰ μετανοήσω ἄσχημα διὰ τὸ δροσιὸ ποῦ ἦλθα νὰ πάρω κατόπιν του· ναί! ναί! ἔως ἰδῶ φθάνει. Ὁ γερογγρυνιάρης, ἂν βαστοῦν τὰ νεῦρά του, ἄς πᾶ νὰ τοὺς καμαρώσῃ . . . τώρα πρέπει νὰ τοῦ δώσω εἰδήσι· ἔ, καὶ ὅταν μὲ ρωτήσῃ ποῦ εἶναι; πῶς δὲν τοὺς πῆρες ἀπ' ὀπίσω; τί θὰ τοῦ εἰπῶ; Διάβολε! ἰδῶ πάλι τὰ ἀνακατώσαμε· ἔτσι μ' ἔρχεται νὰ τὰ παρατήσω ὅλα καὶ νὰ πᾶ νὰ ξαπλωθῶ στὸ κρεβάτι μου· μὰ ἔλα νὰ ἰδῇς ποῦ θαρρεῖς πῶς μὲ τραβᾷ μαγνήτης; τώρα ποῦ τὰ φέραμε εἰς τὸ νῦν καὶ ἄς εἰ κρίμα νὰ πᾶνε τοῦ ἀνέμου τόσοι κόποι. Ἐμπρός! Ὅ, τι βρέξῃ ἄς βρέξῃ.

Καὶ ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· ἀλλ' ὅτε ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, ἡ ἀπόφασίς του κατέρρευσε διὰ μιᾶς, καὶ ἵστη πάλιν συζητῶν καθ' ἑαυτὸν πάντα τὰ ἐνδεχόμενα.

Ἐν τούτοις τὰ λεπτὰ παρήρχοντο ἀνεπαίσθητως, καὶ μόλις μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπωθὼν ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἰδέαν,

ἔπειτα δὲ πάλιν ἀποδεχόμενος αὐτήν, εὐρίθη αἰφνιδίως ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος τοῦ οἰκοδεσπότη· ἡ χεὶρ αὐτοῦ αὐτομάτως ἔκρουσεν ἐπανειλημμένως καὶ ἤκούσθη ἰνδοθεν φωνὴ τραχεῖα.

— Ποῖος εἶναι;

— Ἐγώ! ἐγώ! αὐθέντη, ἀνοίξετε, εἶπεν ὁ ἑτερόφθαλμος μὴ τολμῶν πλείον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

— Ἐσύ; τί θέλεις τοιαύτην ὥραν;

— Ἀνοίξετε, ἔχω κᾶτι σπουδαῖον νὰ σᾶς ἴπῶ.

Μετὰ μικρὸν ἡ θύρα ἐνίδωσι καὶ ἐνερανίσθη ὁ γέρον κηδεμὼν τῆς ὀρφανῆς λευχαίμων.

— Τί τρέχει, Γιάννη; ἠρώτησε τεταραγμένος.

— Ἡ κ. Φινέλλη μὲ φαίνεται πῶς ἔχει δύω ἱερογλάβους, ἕνα διὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἕνα διὰ τὴν νύκτα, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης μετὰ θρασυτητος.

— Πῶς; πῶς; ὑπέλαβεν ὁ Καπονικόλας σύνοφρος, ἀτενίσας αὐτὸν βλοσυρῶς.

— Ἦμην ἱξαπλωμένος εἰς τὸ κρεβάτι μου ὅταν εἶδα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον τὸν Λεωνῆ ἔξω ἀπὸ τὸ πορτὶ τοῦ κήπου μας.

— Τὸν Λεωνῆ; ποῖον Λεωνῆ; εἶπεν ὁ γέρον παραζαλισθεὶς ὑπὸ ὑπερμέτρου ἐκπλήξεως.

— Τὸν Λεωνῆ, τοῦ κύρ Ἀνδρονίκου, δὲν ἤξεύρω κανένα ἄλλον.

— Καὶ τί ἐζητεῖ;

— Ἐκαμὲ νεῦμα εἰς τὴν Κυρίαν νὰ καταβῇ.

— Καί; ἐπανέλαβεν ὁ Καπονικόλας δυσπνίων.

— Καὶ ἐκαίνη κατέβη.

— Τὴν εἶδες;

— Ὅπως σᾶς βλέπω.

— Ἀ! ἐξέφερεν ὁ γέρον ἀναπηδήσας.

— Καὶ εἶναι τῶρα εἰς τὸν κήπον; ἠρώτησε πάλιν μετὰ φωνῆς ὑποκώφου τρόμον ἐμποιούσης.

— Ὅχι.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Πῶς δὲν ἤξεύρεις, εἶπε, προσηλώσας ἐπὶ τοῦ ὑπηρετοῦ κεραυνοβόλους ὀρθακμοῦς, οἵτινες ἐφλεγον ἐν τῇ σκοτίᾳ ὡς δύω πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες.

— Ἀφῆσα τὸ πορτὶ γυρτὸ καὶ ἔφυγα, ἐτραύλισεν ὁ μονόφθαλμος, φρικτῶς πρὸς τὸ βλέμμα ἐκαίνο.

Φωνὴ ἀγρία ἐξῆλθε τοῦ φάρυγγος τοῦ Καπονικόλα ὡς λυγμώδης μηχανοῦς θηρίου, οὔτινος ἀφῆρπασαν τὴν λείαν· ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὀρμητικῇ ἐτυψε τὸ μέτωπόν του καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν οἶονεὶ ἐμβρόντητος· ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐξηκόντισεν ἀστραπὴν λύσεως, ἐπήδησε πρὸς τὴν κλίνην του, ἤρπασεν ἐν πολὺκροτον, καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν ἐνεὸν ὑπηρέτην, ὅστις διήρχετο τὴν ὥραν ταύτην τὰς τρομερωτέρας στιγμᾶς τῆς ζωῆς του.

— Πόση ὥρα εἶναι; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ζοφερᾶς ἀπειλητικῆς.

— Πέντε δέκα λεπτά ἐψέλλισεν ὁ ἑτερόφθαλμος αἰσθανθεὶς τὴν πνοὴν αὐτοῦ ἐκλείπουσαν.

— Ἀθλίε! Ἀθλίε! δὲν μὲ εἰδοποίησας ἐγκαίρως, ἐβόήσεν ὁ Καπονικόλας μανιώδης, σφίγγων πυρετωδῶς τὸ ὄπλον ἐν τῇ παλάμῃ του.

Καὶ παραγκωνίσας αὐτὸν ἀποτόμως ὤρμησε πρὸς τὰ κάτω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς δύο ἐραστάς.

— Φινέλλη! ἐψιθύρισεν ὁ Λεωνῆς καθ' ἣν στιγμὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὴν νεάνιδα.

— Λεωνῆ! εἶπεν αὕτη διὰ φωνῆς σιγῆλῆς, περιτρόμου.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ νέος ναύτης θορυβηθεὶς ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς ἐρωμένης του.

— Τίποτε! τίποτε! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Φινέλλη, πειρωμένη νὰ καταστείλῃ τὴν φρίκην αὐτῆς.

Καὶ ἀμφότεροι περιπλέγδην κρατούμενοι παρέκαμψαν τὸ οἰκόπεδον, ἐλοξοδρόμησαν τὸ μέχρι τοῦ ἀπέναντι δρυφράκτου διάστημα, ὅπερ διελθόντες εἰσῆλθασαν ἐντὸς τοῦ εὐρυχώρου ἐκείνου κήπου. Ἐβάδισαν τριάκοντα σχεδὸν βήματα εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ, σιωπηλοὶ, ἀφηρημένοι, ὑπὸ τὸ κράτος μελαγχολικῆς ἐκστάσεως, καὶ ἐστάθησαν ὑπὸ σκιερὰν ἀψίδα ἐκ τῶν πυκνῶν φύλλων γηραιᾶς κλιματίτιδος σχηματισθείσαν.

Ἐνταῦθα ἠδύναντο νὰ συνδιαλεχθῶσιν ἀπαράτρητοι, καὶ κατὰ τὸ φρινόμενον δὲν θὰ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν διεπιστεύοντο τὰ ἀμοιβαία αὐτῶν αἰσθήματα εἰς τὸ μέρος τοῦτο οἱ δύο ἐρασταί. Πλὴν τὴν νύκτα ταύτην, ἡ πένθος συμπεριφορὰ αὐτῶν ἐμαρτύρει ὅτι δὲν ἦλθον νὰ ἀνταλλάξωσιν ἀπλῶς ἐρωτικούς πόθους.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς διακλύσας πρῶτος τὴν σιωπὴν, ἀπειθύνας εἰς τὴν ἰλλιγιῶσαν σύντροφόν του βλέμμα μεστὸν ἀγωνίας, ὡσεὶ ἐν τῇ ἀπαντήσει ἐκείνης νὰ ἐξηρτάτο ὅλη αὐτοῦ ἡ ὑπαρξίς.

— Εἶμαι δυστυχῆς, Λεωνῆ! εἶπεν ἡ νεαρὰ ὀρφανὴ κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπελπισίᾳ· μὲ ἡρραβώνισαν, προσέθετο, διὰ φωνῆς ἰκλειπούσης, οἶονεὶ τὴν καταδίκην αὐτῆς ἀπαγγέλλουσα.

Πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν ὁ νέος ναύτης ἐφιμώθη, ἀλλ' οἱ φρικιώντες ὀρθαλμοὶ του ἐξιδήλουν τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἥτις ἐπληξεν αὐτόν.

— Θὰ μὲ ἐλευθερώσης, φίλε μου, δὲν εἶναι ἀληθὲς, ἀπὸ τὴν κατάρκτον αὐτὴν φυλακὴν, εἶπε μετὰ μικρὰν σιγὴν ἡ Φινέλλα, ἀτενίσασα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της διὰ βλέμματος τοσαύτην ἀρραβώσιν ἐμφαίνοντος, τοσαύτην ἐνδόμυχον θλίψιν, ὥστε ὁ Λεωνῆς ἤσθάνθη τὴν ἀκαταμάχητον ἐκείνην ἔλξιν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἀπωθοῦνται αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις, ὅσον φρικώδεις καὶ ἄν ᾦναι, ἐν τῇ στροβιλιζομένῃ κεφαλῇ του ἔλαμψε μία μόνη ιδέα, ἐκινήθη πρὸς τὸ ἐράσμιον ἐκεῖνο πλάσμα, ἔκλινε τὸ γόφυρον πρὸ αὐτοῦ, καὶ δραχόμενος ἀμφοτέρων αὐτοῦ τῶν χειρῶν ἀπήγγειλεν ἐν ἀπλήτῳ συγκινήσει.

— ὦ! ὁμίλει, μὲ τὸ μελίσρητόν σου στόμα, Φινέλλα μου· ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς ἐσέ· εἰπέ, διάταξόν με, θέλω δώσει καὶ τὴν τελευταίαν σπαγόναν τοῦ αἵματός μου δι' ὅ,τι δύναται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐτυχίαν.

— Ἐγείρου, Λεωνῆ, εἶπεν ἡ Φινέλλα μελιχλίως προσηλωσασα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μέλανας αἰγλήεντας ὀρθαλμούς της εὐγνωμόνως.

Ὁ Λεωνῆς ἠγέρθη ἔρέμα κατὰσπαζόμενος τὰς ἀδρоруαῖς της χεῖρας.

— ὦ! ἂν ἤξευρες, ἐξηκολούθησε, πόσον ὑπέρερα ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ κακὸς μου αὐτὸς δαίμων ὁ κηδεμών μου, μοὶ ἐπρότεινε περὶ τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου συνοικισίου· εἶναι φοβερός ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἡ ζωφερὰ μορφή του, τὸ βλοσυρὸν του βλέμμα μοὶ προξενεῖ φρίκην· εἰς μάτην τὸν καυχίευσσα, εἰς μάτην ἔχυσα τόσα δάκρυα ἐμπροσθέν του· ἱμῖνεν ἀκχιμπος· ἐξασκαί ἐπ' ἐμοῦ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν, εἶναι τύραννός μου· τί ἡδυνάμην νὰ πράξω ἀνίσχυρος κόρη ἀριμένη εἰς τὴν διάκρισιν τοιοῦτου ὄντος· προσάκεις δὲν ἀπειράσισα νὰ φύγω, νὰ προστρέξω εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν νόμων, ἀλλ' ὁ ἄθλιος ἔχει ἐν αὐτῷ ἀπόκρυφόν τι φόβητρον ὅπερ μοῦ παραλύει τὰς δυνάμεις, μὲ κλίνει νὰ τρέμω καὶ κύπτω τὸν αὐχένα ἀκουσίως πρὸς τὸν ἐπαχθῆ ζυγὸν του.

Ἐπόκωρος φωνὴ ὀργῆς ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγος τοῦ Λεωνῆ, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ συνεσπρίγγθησαν καὶ ἐποίησε κίνησιν τινα ἀπειλητικὴν, ὡσεὶ εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ Καπονικόλα.

— Ἀλλ' ὅταν ἔμαθον ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἄρραβωνισθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὸν βδελυρὸν πλοίαρχον, ὅτι ὤφειλον νὰ ὑπομείνω ἀγογγύστως ἐξευτελισμὸν τοσοῦτο μυσαρὸν, μὲ κατέλαβεν ἀνέκφραστος ἀπελπισία, καὶ . . . ἐζήτησα τὸν θάνατον.

— Τὸν θάνατον! ἐπανέλαβεν ὁ Λεωνῆς διὰ φωνῆς ρόχθῳ ὀδύνης παρεμφεροῦς.

— ὦ! ναί! ἀναμφιβόλως θὰ ἀπέθνησκα, Λεωνῆ, ἐὰν δὲν ἐσκεπτόμην, ὅτι, ἀφοῦ ἐνεπιστεύθην τὴν καρδίαν μου εἰς σέ, δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἐμαυτὴν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐλπίζω μετὰ τόσα δεινὰ ἀπερίγραπτα ἡμέρας εὐτυχεῖς πλησίον σου.

— ὦ! κόρη γλυκεῖα καὶ προσφιλεῖς, ἀνέκραξεν ὁ νέος ναύτης μετὰ παραφορᾶς, περιπτυσσόμενος αὐτὴν.

— Ὅταν ἔγραφον τὴν ἐπιστολὴν ἣν σοὶ ἀπέστειλα διὰ τοῦ Ἀλκυῦ, ἠσθανόμην ἀμύθητον ἀθυμίαν, διότι ἐγνώριζον πόσον ἤθελε σὲ θλίψει.

— Φινέλλα! εἶπεν ὁ Λεωνῆς συγκεκινημένος, ποτὲ δὲν θὰ δυνήθω νὰ ἐξαγυράσω τὰς γλυκεῖας ταύτας στιγμὰς τοῦ βίου μου· ἡ περιπαθὴς φωνὴ σου καθυδύνει τὴν ἀκοήν μου, καὶ ἀνυφοῖ τὸ λογικόν μου εἰς ὀλόκληρον κόσμον θελγῆτρων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων βλέπω λάμπουσιν τὴν ὥραίαν σου μορφήν, πλησίον σου λησμονῶ τὰ πάντα, θέλω μόνον νὰ σὲ θαυμάζω, νὰ σὲ ἀκούω λαλοῦσάν με διὰ τῆς ἀπαραμίλλου, διὰ τῆς οὐρανίας ταύτης γλώσσης σου, πρὸς τὴν ὁποίαν μὴ ζήτηί νὰ ἀποκριθῶ, διότι λίξις ἀνθρωπίνῃ ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ ὅ,τι αἰσθάνομαι.

— Καὶ ἔχουσιν ἀνάγκην λόγων αἱ ἐρώσαι καρδίαι; ὑπέλαβεν ἡ νεανὺς μειδιάσασα ἐπιχαρίτως· ἐν τούτοις, φίλε μου, ἐξηκολούθησε μετὰ βραχείαν σιγὴν, μὴ λησμονῆς ὅτι αἱ ὦραι παρέρχονται καὶ εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν καταχθόνιον ἐκείνην οἰκίαν· ἂν . . . καὶ διεκόπη προσπαθοῦσα νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν ἐραστήν της τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐπ' αὐτῆς σκιὰν κρυφίου τρόμου.

— Τόσον ὀγλήγορα θὰ χωρισθῶμεν λοιπόν; εἶπεν ὁ Λεωνῆς περιαλγῶς.

— Θὰ εἶναι βεβαίως ἡ τελευταία φορὰ.

— ὦ! ναί! ἀνέκραξεν ὁ νέος ναύτης μεθύων ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἔρωτός του.

— Καὶ ὅμως δὲν μοὶ εἶπες ἀκόμη τὴν ἀπόφασίν σου, εἶπεν ἡ νέα κόρη προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὸ διαυγές της βλέμμα· πρέπει ἀπόψε νὰ συνεννοηθῶμεν . . . Λεωνῆ! πότε θὰ ἐπανέλθῃς νὰ μὲ παραλάβῃς;

Καθὼς ὅταν γλυκερὰ νάρκωσις καταλαμβάνει ἐνίοτε ἀναξιοπαθοῦντα δυστυχῆ, ἀναπτεροῦνται δὲ περὶ αὐτὸν ἐν μέσῳ μαγευτικοῦ ὀνείρου ἔλ-

πίδες ευφρόσυνοι, πρὸς τὰς ὁποίας ἔλκεται γλυκυθύμως ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὅλη, ἀλλ' ἐξαίφνης οἷχονται τὰ πάντα διαλυόμενα, καὶ ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ πρὸ τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος, παρομοίως καὶ ὁ Λεωνῆς ἐξηγέρθη τοῦ ἔρωτικοῦ αὐτοῦ ὁνείρου πρὸς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν τῆς Φινέλλης.

— Νὰ σὲ παρλάβω· ἐπνέλαβε δι' ἀκταλήπτου φωνῆς, κατὰ πρῶτον ἤδη συναισθανόμενος τὴν σπουδαιότητα τῆς θέσεώς του.

— Ναί! ναί! νὰ φύγωμεν μακρὰν Λεωνῆ, εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ Φινέλλη· μόνη ἡ ιδέα αὕτη μὲ συντηρεῖ.

— Νὰ φύγωμεν! ἀπήγγειλε βραδέως ὁ ναύτης, λίξις ἡδεῖα, καθιστῶσά με ἐξαλλὸν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ πληροῦσά με ἀράτου εὐδαιμονίας . . . καὶ ὁμως . . .

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν περιλύπως, καὶ πένθιμος περίνοιε ἐσκίασε τὸ μέτωπόν του.

— Διστάζεις, Λεωνῆ; ἠρώτησεν ἡ νέα κόρη ὅλη ἀγωνιώσῃ.

Ὁ Λεωνῆς οὐδὲν ἀπεκρίθη· τῷ ἦτο δύσκολον νὰ συνδυάσῃ τοὺς ἐν τῇ διανοίᾳ του συγκρουόμενους διχλογισμοὺς, οὓς δὲν ἀπετόλμα νὰ διακρινώσῃ πρὸς τὴν ἐρασμίαν σύντροφόν του.

— Ἡ σιωπὴ σου μὲ τρομάζει· εἶπεν ἡ Φινέλλη τιθηρηθεμένη, ἥς τὸ ἔμφυτον διορατικὸν διέβλεπε τὴν ἀμηχανίαν αὐτοῦ.

— Ὡ! φίλη μου! ἀνερώνησεν ὁ νεαρὸς ναύτης δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τοῦ διακαίοντος αὐτὸν πάθους, ἐν ἔξουσίαζον πάντα τῆς γῆς τὰ κράτη, ἅτινα νὰ συμπεριλαμβάνοντο εἰς ἓνα μόνον θρόνον, τὸν θρόνον τοῦτον ἂν ἔθετον πρὸ τῶν ποδῶν σου, θὰ ἦτο εὐτελὲς ἀντάλλαγμα ἐνός σου μόνον βλίσματος. Μὴ μὲ καταδικάσῃς πρὶν μὲ ἀκούσῃς . . . Νὰ φύγωμεν εἶναι ὁ διακκρίστερος πόθος μου, ἡ γλυκυτέρη ἐλπίς, ἣν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ ἐλπίσω· θὰ ἐλογιζόμην ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν θνητῶν συνενῶν τὸν βίον μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σου, θὰ ἐπέτῳν πρὸς τὸν παράδεισον, ὃν μοι διανοίγει ὁ ἔρως σου· ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ ἀνταποδώσω εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, γὼ πτωχὸς ναύτης, ἐστερημένος παντός μίσου, ὅπως σοὶ πρέσχω τὴν ἐλαχίστην ἀνάπυσιν; ποῦ θὰ ὁδηγήσω πλάσμα τρυφερόν, κόρην ἀγνήν, εἰς ἐμὲ ἀναθείσῃ τὴν ὑπερξίν της; τί θὰ ἀπολαύσῃ πλησίον μου, πλησίον ἐνός ὀρφανοῦ ἀγνώστου παρελθόντος πατρὸς πικρίας μόνον καὶ κακουχίας; μήπως ἔχω τοῦλάχιστον ὄνομά τι νὰ σοὶ προσφέρω; . . . Ὁχι, ὀχι, Φινέλλη μου, δὲν εἰμαι ἱερόσυλος, ὀφείλομεν ἀκόμη νὰ ὑπομείνωμεν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη μετὰ συντετριμμένης καρδίας, νὰ ὑπομείνωμεν ἀκόμη;

Καὶ ἡ ὡραία κεφαλὴ τῆς ἐκλινε θλιβερώς ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ὡ! πόσα ἄλγη μοῦ σπαράσσουν τὴν καρδίαν! εἶπεν ὁ Λεωνῆς βαρέως φέρων τὴν περιαλγὴ τῆς φιλτάτης του θέσιν.

— Καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις, δὲν ἐσκέφθην ποτὲ περὶ ὀνόματος· μὴ δὲν σὲ γνωρίζω ἀρκούντως; ἔπειτα δὲν θὰ ἤμκι καὶ τόσον ἀπαιτητικὴ πλησίον σου· θὰ εἴμεθα ὀλιγαρκεῖς.

— Κόρη ἀπαράμιλλος! εἶσαι τόσον ἁθῶα, τόσῳ συγκαταβατικὴ πρὸς ἐμέ, ὥστε οἱ φόβοι μου μεγαλύνονται πλειότερον μήπως σὲ παρασύρω εἰς τὴν ἄβυσσον χωρὶς νὰ θέλω . . . Ὁχι! δὲν δύναμαι νὰ πρᾶξω τοιοῦτον ἀνοσιούργημα.

— Ἔστω, Λεωνῆ, εἶπεν ἡ Φινέλλη ἐν ὑπερτάτῃ ἀθυμίᾳ, θὰ ἀκολουθήσω τὸ πεπρωμένον μου· δὲν ἐπιμένω πλέον, οὔτε ποτὲ θέλω παραπονεθῆ.

Καὶ ἡ τελευταία λίξις ἐκόπη εἰς λυγμόν, ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἐκυλίσθησαν δύο φλογεραὶ σταγόνες δακρύων.

— Κλαίεις, φίλη μου! ἐρώνησεν ὁ Λεωνῆς βικίως τὴν χεῖρα αὐτοῦ θείς ἐπὶ τοῦ συνθλιβομένου στήθους του, ἐνῷ ἡ δεξιὰ καὶ οἱ τεθλωμένοι ὀφθαλμοὶ του ἀνυψώθησαν πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ ὕστατον τοῦτο καταφύγιον τῶν ἀπηλπισμένων.

Ἀμφότεροι ἐσίγησαν.

Ἀλλ' ἡ σιγὴ ἐκείνη εὐγλωττότερον παρίστα τὸ μέγεθος τῆς ἀπογνώσεως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ὑπαῖκον.

Αἰφνης ἀκτὶς ἐλπίδος διέλαμψεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ νέου ναύτου, ὥσπερ ἐνεπνεύσθη τὸ ταταραγμένον, τὸ σκοτοδινιῶν αὐτοῦ λογικὸν σωτήριο ἰδέαν.

Ἐθώπευσε τὸ μέτωπόν του, οἶονεὶ προσπαθῶν νὰ συνδυάσῃ τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ἡ Φινέλλη, ἐν ᾗ ἐνετυπούτο πᾶν αἶσθημα τοῦ ἔραστοῦ της, διὰ τοῦ ἀκατανοήτου ἐκείνου φίλτρου, δι' οὗ περιέβαλλεν αὐτὴν ὁ ἔρως, προσέβλεψεν αὐτῷ ἀκτινοβόλος, πάλλουσα.

— Ἡξεύρεις ὅτι αὔριον ἀναχωρεῖ ὁ γίγας ἀρχιπειρατής; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς.

— Τὸ ἡξεύρω, εἶπε καταφατικῶς ἡ νεᾶνις· ἀλλὰ μοὶ ὑπεσχέθης τοσάκις, προσέθετο περιδεῆς γενομένη, ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὸν ἠκολούθεις εἰς κανέν ταξειδίον.

— Δὲν λέγω περὶ τούτου, ἔσω ἡσυχος! σήμερον διεκόψαμεν τὰς σχέσεις διὰ παντός.

— 'Α ! ἔκαμεν ἡ νεᾶνις περιχαρής.

— 'Εννοῶ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομέν τι νὰ φοβηθῶμεν ἀπὸ αὐτόν· ἔως ὅτου ἐπιστρέψῃ θὰ ἔχωμεν τὸν καιρὸν νὰ προφυλαχθῶμεν.

— Τίς οἶδεν . . . ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις σύννους, ἂν αἰφνιδίως ἐπιστρέψῃ . . . καὶ . . .

Καὶ ἐφρικίασε μὴ τολμῶσα νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον.

— 'Αλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ταξίδιον τοῦτο θὰ ᾔναι μακρόν . . .

— 'Αδιάφορον ! ὅσω μακρόν καὶ ἂν ὑποτεθῇ, μίαν ἡμέραν ἀναμφιδόλως θὰ ἀκαφανῇ· ἐνόμιζον ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας του θὰ ἀπηλλαττώμεθα ἀσφαλίστεροι. Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ κηδεμὼν μου δὲν εἶναι τόσο ἐπίφοβος· ἔπειτα τίς μὲ ἐγγυᾶται ὅτι πλεῖστα περιστατικὰ δὲν θὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν ὀγληγορώτερον παρ' ὅσον φανταζόμεθα;

— 'Εχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Λεωνῆς, συμμερισθεὶς τὴν φρίκην αὐτῆς· ἐν μόνον μίσον μᾶς ὑπολείπεται.

'Η Φινέλλη ἀπλήστως ἤκουεν αὐτόν.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ πλοίαρχος δὲν θὰ ἐπανέλθῃ τόσο ταχέως, ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐρριζωμένη εἰς τὸν νοῦν μου. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο φίλη μου, θὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὸ ἔργον δι' ὅλης τῆς ἰσχύος μου· ἡ θέλησις, ἡ δραστηριότης ὑπερπηδᾷ πάντα τὰ προσκόμματα· θὰ ὑποβῶ ἄλλω ἑμαυτὸν εἰς τὴν μεγαλητέραν οἰκονομίαν, ἐντὸς ὀλίγου ὑπόσχομαι νὰ κερδήσω τὰ ἀναγκαῖον ποσὸν ὥπως ἀποκτήσω ἓν μικρὸν πλοῖον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ προσπορίζωμεθα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀνετώτερον· τότε θὰ γίνῃς ἰδική μου ἐξ ὀλοκλήρου· μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ μένῃς παρὰ τῷ κηδεμόνι σου. Ὁ ἔρως σου θὰ σοὶ δώσῃ τὴν καρτερίαν ταύτην, καθὼς εἰς ἐμὲ τὴν ἐπιμονὴν, τὴν ἱκανότητα, ὥπως φανῶ ἄξιος τῆς ἀφοσιώσεώς σου· ἴσως δι' ἀνεύρωμεν τὸν μῦτον τῶν μυστηρίων τοῦ ἰδικοῦ μου παρελθόντος, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου· ὅταν δὲ ἐπιστρέψῃ ὁ ἄτιμος ἐκεῖνος πειρατής, θέλει εὐρεθῇ ἐνώπιον τεταλεσμένων γεγονότων· ἐσχέφθην καὶ περὶ τούτου, Φινέλλη μου.

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ἡ νεᾶ κόρη ἀγωνιώσα.

— Θὰ νομφευθῶμεν, Φινέλλη· εἶπεν ὁ Λεωνῆς διὰ τόνου ἐπιστήμου.

— Θὰ νομφευθῶμεν, ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις ἐκπληκτος, ἡλεκτρισθεῖσα πρὸς τὴν λέξιν ταύτην.

— Αὔριον, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ προετοιμάσω τὰ τῆς τελετῆς. 'Εχω γινώριμόν μου σιδάσμιόν τινα ἱερεῖα, ὅστις θὰ μὲ διευκολύνῃ εἰς τὰς ἀναγκαῖας διατυπώσεις, καὶ ὅστις ἐπίσης θὰ εὐλογήσῃ τοὺς γάμους μας. Ὁ οἶκος τοῦ 'Αλκῦ μοὶ εἶναι πάντοτε ἀνοικτός· ἔσο ἱτοίμη τὴν νύκτα

τῆς αὔριον, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν θὰ ἔλθω νὰ σὲ παραλάβω. 'Εκεῖ θὰ συνδεθῶμεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ἐνθυμοῦ ὁμως ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν ἐδῶ μετὰ τὴν τελετὴν. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον θὰ ᾔμαι πλέον ἀσφαλῆς περὶ σοῦ, καὶ σὺ περὶ ἐμοῦ. 'Εὰν ποτέ δὲ πρὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ εὐδώσουν τὰ σχέδιά μας παρουσιασθῇ κίνδυνός τις ἀπειλῶν τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἁρμονίαν, θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσω τὴν νόμιμον σύζυγόν μου· ἄλλως τε θὰ βλέπόμεθα ὅσάκις θέλομεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἂν ἀνακαλυφθῶμεν, εὐρίσκομεν ἄλλον τρόπον· ὁ καιρὸς ὁδηγός . . . τί λέγεις, Φινέλλη μου; ἐγκρίνεις τὸ σχέδιόν μου; ἐπέρανεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ νέος ἀνὴρ.

— 'Αν τὸ ἐγκρίνω; εἶπεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς ἀργυροῦχου, μελιθόγγου, χυθείσα εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, ἦσαι κύριός μου πράξον ὥς βούλῃσαι.

Καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαλλε βιαίως ὑπὸ ἀμέτρου χαρᾶς, ἥτις ἐξεχύνετο ἐκ τῶν φεγγοβόλων αὐτῆς ὀμμάτων.

— 'Ἦσαι ἀνεκτίμητος θησαυρός, ἄγγελος παρκαμυθίας, εἶπε μὲ τρέμουσαν ὑπὸ συγκινήσεως φωνὴν ὁ Λεωνῆς πυρέσσων, προσκολλῶν τὰ χεῖλη τοῦ ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς μετώπου τῆς.

Μετὰ μικρὸν ἐξήρχοντο τοῦ ἀπομεμονωμένου κήπου.

'Αντήλλαξαν τὸ τελευταῖον χαιρε.

'Η στιγμή τοῦ χωρισμοῦ ἤγγικεν.

— Αὔριον ! ἐψιθύρισεν ὁ Λεωνῆς.

— Αὔριον, ἐπανέλαβεν ἡ Φινέλλη . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΦΟΒΕΡΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ.

Μακροτενὴς σκιά ἐξηπλοῦτο λοξοειδῶς διεστρωμένη ἐφ' ὅλης τῆς πρὸ τοῦ δρυφράκτου ἐκτάσεως, τοῦ οὐρανομήκουσ ὄγκου τοῦ πύργου τοῦ Γαλατᾶ ἀνορθουμένου ἤδη πρὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ μονόφθαλμος εἰσῆρχετο εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἀναγγεῖλῃ τῷ αὐθέντῃ του τὴν νυκτερινὴν ἐκδρομὴν τῆς Φινέλλης, ἐλαφρὰ βήματα διετάραξαν τὴν ἀγρίαν σιγὴν τοῦ μέρους τούτου.

'Ατομόν τι εἰσῆλασε βραδέως εἰς τὸ ἐρειπιώδες οἰκόπεδον, καὶ φθᾶσαν πρὸ τοῦ μεγαλητέρου σωροῦ, ἔστη πρὸ αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἐκρύπτετο ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Καπονικόλα.

Ἦτον ὁ μυστηριώδης πολιοῦριξ ἐπαίτης ὃν εἶδομεν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον.

— Σύζυγέ μου, τέκνον μου! ἐψιθύρουν, καὶ θρηνώδης στοναχὴ ἐξίφυγε τοῦ λάρυγγός του.

— Ὁ ἄμορφος οὗτος σωρὸς καλύπτει τὸν κρυφόν σας τάφον. Συγγνώμην, ἱερὰι σκιαί, εἶπε γονυπετῶν, ἔφθασα πολὺ ἄργά διὰ νὰ σᾶς ἐκδικήσω, ἀλλ' ἔφθασα τίλος πάντων! ποσάκις δὲν ἐποδοπάτησα τὸν ἱερὸν τοῦτον βωμὸν τῆς ἀθωότητος ὁ αἰσχυρὸς δολοφόνος, ἐντρυφὼν ἐν τῇ σιωπηλῇ ὀδύνῃ τῶν θυμᾶτων του· ὦ! συγγνώμην, συγγνώμην μυριάκις, σκιαί προσφιλεῖς, σᾶς βλέπω ἐξαγειρομένους ἀπὸ μακροχρόνιου ὀδυνηροῦ ληθάργου, καὶ ἀνακηδύσας πρὸς ἐμὲ, τραυματιοφόρους, αἱματοφόρους.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ του διεκόπη.

Καὶ οἱ τέως ὡς ἀνημμένοι δαυλοὶ λάμποντες αὐτοῦ ὀφθαλμοί, ἐθαμβώθησαν, καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐξ αὐτῶν κρουνηδόν.

Λεπτὰ πολλὰ διετέλειεν οὗτος γονυπετής, ἀποτίων τὸν ἱερὸν φόρον τῶν δακρύων του πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῶν φιλητάτων αὐτοῦ ὄντων, ἅπερ ἀπώλεσε διὰ παντός.

Ὅταν ἡγέρθη ἦτο γαλήνιος. Τὸ βλέμμα αὐτοῦ τότε προσειλικύσθη ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ Καπονικόλα, ἐκεῖ ἐνθα ἐφυλλάτατο ἡ ποθητὴ θυγάτηρ του, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπέπτησαν πάντες αὐτοῦ οἱ διαλογισμοί, ἡδέα δὲ ὄνειρα ἐξελίσθησαν ἐν τῇ φαντασίᾳ του, καὶ γλυκύ τι μειδίαμα ἀπῆλθυσεν ἐπὶ τῶν μακραιμμένων αὐτοῦ χειλέων.

— Κόρη μου! εἶπεν.

Καὶ πρὸς τὴν λέξιν ταύτην οἱ πόδες του ἐκινήθησαν αὐτομάτως, διέβη τὸ οἰκώπεδον καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ δρύρρακτον.

Φωνὴν ἐκπλήξεως ὑπόκωφον ἀρῆκεν ὁπότεν εὗρίθη πρὸ τῆς ἡμιπνευγμένης θυρίδος. Ὅποια πρόνοια ἐγκατέλειψεν εἰς αὐτὸν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον τοῦ ἐνδικοιτήματος τῆς θυγατρὸς του, πλησίον τῆς ὁποίας διὰ νὰ ρθᾶσθαι ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ διατρέιξῃ πολλοὺς κινδύνους!

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον, οἱ ἐν τῇ οἰκῇ πάντες θὰ ἐκοιμῶντο βεβαίως, ἐν βῆμα του ἤρκει ὅπως εὗρεθῇ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην τῆς θυγατρὸς του, ἤρκειν ὀλίγα βήματα, ὅπως ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου τοῦ πατρικοῦ φίλτρου τὴν θλίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, μία λέξις του ἤρκει ὅπως τὸν ἀναγνωρίσῃ, καὶ ἀπέλθωσι μετ' αὐτῆς ἀπαράτητοι.

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἐφλέγμαινον τὴν κεφαλὴν του, κατέκλυσεν αὐτὸν ἀπειριγραπτος συγκίνησις, καὶ ἑστηρίχθη ἐπὶ τῆς καρδίας ἡ χεὶρ του, ἵνα καλύψῃ τοὺς σφοδροτάτους αὐτῆς κτύπους.

Ἐκαμην ἐν βῆμα σύσσωμος ριγῶν ὑπὸ ρίγους ἡδυπαθοῦς καὶ διεσχέλισε τὴν θυρίδα.

Ἄλλ' ἐκεῖ! ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου τῆς οἰκίας φοβερά ταραχὴ, ὥσει κατῆρχετο τις τὰς βαθμίδας δι' ἀκατασχέτου ὁρμῆς· παρευθὺς δὲ εἶδεν ἀστραπηδὸν ἄνθρωπον ὁρμῶντα ἐντὸς τοῦ μαγειρείου.

Ὁ γέρον ἐπαίτης ἐξρικίασεν.

Μία στιγμὴ ἀκόμη καὶ θὰ εὗρίσκετο πρὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Ἐν ροπῇ, ταχύτερος βέλους ὁ ἀκατανόητος οὗτος γέρον, πηδᾷ πρὸς τὸν σωρὸν τῶν ἐρειπίων, συσπειροῦται ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ περιμένει.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτον ὁ Καπονικόλας, ὅστις φθὰς πρὸ τῆς θυρίδος ἔστη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἡ Φινέλλη καὶ ὁ Λεωνῆς διήρχοντο σεσαθρωμένον δρύρρακτον τοῦ εὐρυχώρου κήπου.

Ἀγριαὶ ἀστραπαὶ διηυλάκιζον τὸ στεγνὸν αὐτοῦ βλέμμα ὅπερ ἐξηκοντίζετο πανταχοῦ ἀναζητοῦν θῦμα. Οἱ μυχιζόντες ρῶθωνες αὐτοῦ, τὰ συνεσπασμένα πελιδνά του χεῖλη, οἱ σπαμωδικῶς τρέμοντες σιαγόνες του, τὰ φρικωδῶς τέλος παραμειομορφωμένα αὐτοῦ χαρακτηριστικά, παρίστων εἰκόνα φοβεράν, οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον ἔχουσιν.

Ἐκινήθη... πλὴν ποῦ; ἠγνόει καὶ ὁ ἴδιος.

Ὅπου ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς ὤθει αὐτόν.

Ἀλλὰ πάραυτα ἀνεχαιτίσθη.

Πλησίον τοῦ ἀπέναντι δρυρράκτου ἐν τῇ ἀμφιβόλῳ φωτὶ εἶδε δύο μορφὰς ἀπ' ὧν ἔφθασε μέχρι τῶν περιβομβούντων αὐτοῦ ὤτων ψιθυρισμός τις

Τὸ ὡς τῆς γαλῆς ὀξύδερκῆς βλέμμα του ἀνεγνώρισεν αὐτούς.

Ἰδρὼς κρυερὸς ἐξέβλυσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του, συνέσφιγξε λυσσωδῶς ἐντὸς τῶν παγερῶν του δακτύλων τὸ ἀνθρωποκτόνον ὄπλον, οὔτινος ἠγγίσειεν ἤδη τὸ σκανδάκιθρον, καὶ ὅπερ προέτεινεν.

Ὁ Λεωνῆς καὶ ἡ Φινέλλη διέτρεχον στιγμὴν κρισιμωτάτην.

Ἐκεῖ ἡ λέξις «αὐριον», δις ἐπαναληφθεῖσα, ὡς τὸ τελευταῖον χαιρετῶν δύο ἐραστῶν, ἐρρίφθη κατὰ πρόσωπον τοῦ φοβεροῦ Καπονικόλα, δίκην προστάτου ἀγγέλου.

Ἦ τὸν θάνατον κρατοῦσα χεὶρ του κατέπεσε παρχρῆμα, ἑτέρα δὲ ζοφερά σκέψις κατέλαβεν αὐτόν.

Ἦ λέξις «αὐριον» τῇ ἐφάνερον ὅτι ὁ κίνδυνος ἀπεσοδήθη ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι οἱ ἐρασταὶ ὠρίζον συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐπομένως ὦν προδιατεθειμένος θὰ ἐλάμβανε πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως πῶς πλήξῃ καιριώτερον, ὅπως ἐντρυφήσῃ εἰς ἐκδίκησιν τρομεριωτέραν.

Πρὸς τὴν ιδέαν ταύτην ἐποίησεν ἀπειλητικὸν κίνημα.

Εἶδε τότε τὴν Φινέλλην προσερχομένην μετὰ σπουδῆς.

Ὁ γέρων ἀληθῆριος φέρων ἐν τῇ βδελυκτῇ αὐτοῦ καρδίᾳ τὸν μαῦρον ἄδην, ἀπείσθη ἐν βίᾳ εἰς τὰ ἴδια, οὐδὲν ἔχων τῆς παρουσίας αὐτοῦ καταλιπών.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἱρσται ἀποχαιρετισθέντες περιπαθῶς ἀπεχωρίσθησαν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἡδυτάτων ἐντυπώσεων.

Ὁ Λεωνῆς μέχρις οὗτο ἡ Φινέλλη ἔφθασε πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ κήπου, ἠκολούθει αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, ὅταν δὲ ἀπικρύβη ὀπίσθεν τοῦ δρυφράκτου ἐκεῖνος ἐξηφανίσθη περὶ κήψας τὴν ὁδόν.

Ἡ Φινέλλη εἰσελθοῦσα ἐν τῷ κήπῳ ἐστράφη ἐνὰ κλείσθι τὴν θυρίδα· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν λευκόμορφον φάσμα εὗρετο ἐνώπιόν της.

Τὸ φάσμα ἐκεῖνο ἴστατο ἄφρονον, μεγαλοπρεπές, ἀκίνητον, ὡς ἄδυσώπητος σκιά εἰμαρμένης, συνέχον ὅλην τὴν λειτουργίαν τῆς ζωῆς εἰς τὰ σπινθηροβολοῦντα αὐτοῦ ὄμματα, ἅτινα κατέτρωγον αὐτήν.

Ἡ νεάνις ἔρρηξεν ὑπόκωφον φωνὴν τρόμου, καὶ ἔκχευεν ἀπότομον σκίρτημα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Μὴ φοβοῦ! εἶπεν αὐτῇ, μιτάπαλλομένης ἀλλὰ προσηνοῦς φωνῆς τὸ φάσμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἦτον ὁ μυστηριώδης Λευκοπώγων.

Ἡ νέα κόρη προσέβλεψεν αὐτὸν τρίμους ὑπὸ δέους, ἀλλ' ἔλκυομένη πρὸς τὴν φωνὴν του.

— Ἀνθρωπὸς τις, ἐπανελάθεν ὁ γέρων, οἱ κατεσκόπει μεῖχρι τῆς στιγμῆς ταύτης καὶ ἔσω προσεκτικωτέρα.

— Θεέ μου! ἐπιθύρσιν ἡ Φινέλλη ὠχραιῶσα.

Ὅποιονδ' ἦποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ αἷτιον, μὴ ἐξέλθῃς ἄλλοτε τοιαύτην ὥραν! ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων διὰ τινος ἐπιβλητικοῦ τόνου, ὅφ' ὃν ἐκρύπτετο μεγίστη ἀγανάκτησις.

— Τίς εἶσαι; ἐτραύλισεν ἡ Φινέλλη παρασυρομένη ὑπὸ ἀκατανόητου αἰσθήματος συμπαθείας πρὸς αὐτόν.

Πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῆς νεάνιδος λέξις τις ὥρμησεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἥτις ἐπανεκλείσθη πάραυτα ἐντὸς τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων αὐτοῦ.

— Εἰμαι περιπλανώμενός τις δυστυχῆς ἄγνωστος, εἶπε μετὰ βραχείαν σιγὴν, καὶ ὁ θεὸς μὲ ὠδήγησε διὰ νὰ σὲ προστατεύω κατὰ παντὸς κινδύνου... ὕπαγε! ἐπέρανεν ἐκταίνας τὴν χεῖρα ἐπιτακτικῶς.

Ἡ νεάνις ὑπέκρουσε ἀκουσίως εἰς τὴν ἐπιταγὴν ταύτην, ἔκλεισε τὴν θυρίδα καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της φρικιώσα.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ γέρων ὀδυνηρῶς ἀπομείνας μόνος, εἶναι φρικαλέον ὅ,τι εἶδον τὴν νύκτα ταύτην· ἡ κόρη μου τοιαύτην ὥραν ἔξω τοῦ οἴκου! εἶναι τρομερὸν! πρέπει νὰ μάθω! ὄχι! ὄχι! δὲν θέλω τὴν παραλάβει πρὶν μάθω τὰ πάντα! Θεέ μου! ἐνίσχυσόν με νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον, εἰς τὴν ὁποίαν κρημνίζεται.

Οἱμοι! πόσαι ιδέαι ἀποτρόπαιαι κατατρύχουσι τὴν κεφαλὴν μου· ὅποσα μαρτύρια ἔχεις νὰ μοὶ πληρώσῃς, δολοφόνε!

Καὶ ἐκπέμψας ἄλγεινόν στόνον ἀπεμακρύνθη περίλυπος, καταπεπονημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ.

Ἀκολουθήσωμεν αὐτὸν παρὰ πόδας.

Ἐξελθὼν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν ἀνῆλθεν αὐτὴν ἅπασαν γοργῶ τῷ βήματι, χωρὶς παντελῶς νὰ σταθῇ, οὐδὲ προδῶσας τὸν ἐλάχιστον κάματον, ἀναλόγως τῆς προβεβηκυίας αὐτοῦ ἡλικίας μέχρι τοῦ Ταξιμίου, ἐκεῖθεν δὲ στραφεὶς ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Παγκάστιον πλατεῖαν λεωφόρον, ἣν διανύσας ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ἀλλὰ κάπως βραδύτερον ἄχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Προαστείου τούτου, ὁπότεν διερχίνοντο οἱ ὑπόλευκοι ὄγκοι σποραδικῶν τινων οἰκιῶν, ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένων.

Ὁδεύσας δὲ τριάκοντα περίπου βήματα ἐπὶ χλοώδους καὶ ἀνωμάλου ἰδάφους, ἀναφύοντος κατ' ἀποστήματα πυκνοφύλλους θαμνώδεις πρασιᾶς ἴστη πλησίον χθαμαλοῦ μονορόφου οἰκίσκου.

Ἀνθρωπὸς τις ὠρθώθη τότε ἐνώπιον αὐτοῦ, τέως κρυπτόμενος ὑπὸ τὴν φύλλωμά.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ὁ Ἰάκωβος, ὃν εἶδομεν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς παρουσίας ἱστορίας.

Ἀμφότεροι χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωσιν οὐδεμίαν λέξιν ἀπείσθησαν πρὸς τὸ ὀπίσθεν τοῦ οἰκίσκου.

Ἐνταῦθα τὸ ἔδαφος ἦτον ἀποτόμως κατωφερές, οὕτως ὥστε ὁ ἐν λόγῳ μεμονωμένος οἰκίσκος, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἔρημος, ἐκρυπτε θύω ἔτι ὀροφᾶς τεθαμμένως ὑπὸ τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου ἔδαφος, ἀλλ' αἵτινες εἰδεικνύοντο ἐκ τῆς ὀπισθείας προσόψεως.

Ὁ γέρων μυστηριώδης κύψας πρὸς τὸ βάθος διέκρινεν ἀμυδρὸν φῶς διὰ μέσου τῶν αὐλαίων τοῦ κατωτάτου πατώματος, ἐνῶ ἅπας ὁ οἰκίσκος ἦτο βεβυθισμένος εἰς ἐντελὴ σκοτίαν.

Στραφείς δὲ πρὸς τὸν πρὸ αὐτοῦ ἰστάμενον ἄφρονον Ἰάκωβον, ἠρώτησεν διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

— Τοὺς εἶδες;

— Ναι!

— Πόσοι ἦσαν;

— Πέντε.

— Πότε ἦλθον;

— Πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ γέρον κατανεύσας, ἀπεκδυόμενος τὸ ρακῶδες αὐτοῦ ἐπανωφόριον.

— Ἀλλὰ . . . ἔκαμιν ὁ Ἰάκωβος, ὥσπερ θέλων νὰ προσθήσῃ τι.

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ γέρον, μικρὸν θορυβηθεὶς καὶ διακόψας τὴν ἀπασχόλησιν αὐτοῦ.

— Ἦτο καὶ ἕτερον πρόσωπον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀ! . . . λοιπὸν ἦσαν ἑξ;

— Ὁχι, ἄνδρες μόνον πέντε· τὸ ἕκτον ἄτομον ἦτο γυνή.

— Γυνή; . . .

— Τὴν ὠδήγησαν ἐφ' ἀμάξης διέκρινον ἐκ τῆς θέσεώς μου ὅτι εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς της δεδεμένους.

Ὁ γέρον ἐπέμεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ συλλογιζόμενος, ἔπειτα ἀπεκδυθεὶς ἔδωκε τὸ ἐπανωφοριὸν τοῦ τῷ Ἰακώβῳ.

ὑπὸ τὸ σκιόφως δὲ τῆς σελήνης ἐράνη περιβεβλημένος κομποπρεπῶς μέλαιναν στολήν.

— Ἀκουσε Ἰάκωβε, εἶπε, θὰ ὑπάγῃς τώρα νὰ συντροφεύσῃς τὸν Θεόδωρον Βάλβην . . . σὰς περιμένω ἐντός μιᾶς ὥρας . . . θὰ συμμορφωθῇτε πρὸς τὰς ὁδηγίας τὰς ὑποίας σοῦ ἔδωκα πρὶν . . . προσοχή! . . . καὶ ταχύτης ὑπάγε . . .

Ὁ Ἰάκωβος ἐποίησε σχῆμα ὑποκλίσεως καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ὁ παρὰ δόξος γέρον διηυθύνθη πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ οἴκισκου.

Ἐξήγαγεν ἐν κλειδίον, περιέστρεψεν αὐτὸ ἀθορύβως ἐν τῇ κλειδωνιᾷ τῆς θύρας, ἥτις ἐνέδωκε πάραυτα.

Ὁ γέρον διῆλθε τὴν οὐδὸν καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Τὸ ἐνυπάρχον πυκνότερον σκότος ἤθελεν ἀποδειλιάσει πάντα διὰ πρῶτην φορὰν τολμῶντα νὰ παραβιάσῃ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μυστηριώδους τοῦτου οἰκήματος, ἀλλ' ὁ γέρον οὐδένα δισταγμὸν προδῶσας προέβη ὡς ἄνθρωπος καλῶς γινώσκων καὶ ἐξοικωμένος πρὸς πᾶσαν τὴν διασκευὴν αὐτοῦ.

Χωρὶς δὲ νὰ προξενήσῃ τὸν ἐλάχιστον τρυγμὸν ἢ κρότον διεσκέλισεν

ἀκροποδητὴ τὴν αὐλήν, κατήλθε μίαν κλίμακα μέχρις εἴκοσι βελώνων, ἔπειτα ἐτέραν, ὅτε αἶφνης ἐνώπιον αὐτοῦ διεγράφη μακρὰ κάθετος γραμμὴ φωτός.

Ἐπλησίασεν.

Εὐρίκετο πρὸ θύρας δωματίου κεκλεισμένης μὲν ἀλλ' ἀφινούσης εἰς τὴν προσαρμογὴν τῶν δύο πτερύγων τῆς ἀρκετὰ εὐρείαν χαραγμὴν, ἀφ' ἧς ἐξώρμα τὸ φῶς, καὶ δι' ἧς ἠδύνατο ἀνθρώπινον βλέμμα νὰ διολισθήσῃ πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ δωματίου.

Ψυθουρισμὸς ἀνθρώπων λαλούντων χαμηλαφῶνως προσέβαλλε τὴν ἀκοήν του, καὶ συγκρατήσας τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ, προσεκόλλησε τὸν ὀρθαλμὸν ἐπὶ τῆς περὶ τὸ μέσον κατὰ τὸ μᾶλλον εὐρυνομένης χαραγμῆς, καὶ τὸ διαπεραστικὸν καὶ ὀξυδερκὲς αὐτοῦ βλέμμα περιέλαβεν ἀμέσως τὰ μυστηριώδη πρόσωπα τῆς σκηνῆς ἐκείνης.

Πέντε ἄνδρες παρεκάθηντο πρὸ μιᾶς τραπέζης στογγύλης.

Ἡ φλόξ μιᾶς λαμπάδος ἐφώτιζεν ἀρκούντως τὰ χαρακτηριστικὰ πάντων. Ἐφαίνοντο σοβαροὶ, μεγαλοπρεπεῖς, ἀδυσώπητοι ὡς δικασταὶ συνεδριάζοντες, ὅπως ἐκδώσωσι ἀνέκκλητον ἀπόφασιν φοβεροῦ ἐγκλήματος.

Πάντες ἀνῆκον εἰς ὑψηλὴν κοινωνικὴν τάξιν, ὑπερπηδήσαντες τοὺς χρόνους τῆς νεότητος, σεβαστοὶ, καὶ οἱ πλείστοι ἀργυροπώγωνες.

Μεταξὺ αὐτῶν εἰς νεώτερος, ἀνὴρ τεσσρακκοντούτης περίπου, ὑψαύχην, διεκρίνετο διὰ τὸ τέλειον τῆς ὡραιότητος, ἥτις ἐξωρρίζε τὴν μεγαλυχολικὴν αὐτοῦ μορφήν.

Ὁ γέρον ἐπέστησε πλείστον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τούτου, φανείς ἐνδιαφερόμενος μᾶλλον τῶν ἄλλων, οὓς ἴσως ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ.

Ἐνώπιον αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἐκάθητο ἐπὶ ἑδρας γυνή, κατὰ τὸ φαινόμενον καταβεβλημένη, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κρεμαμένην ἔχουσα, ὡς ἐνοχος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐστραμμένη τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐνέβαλλεν εἰς δεινὴν δυσθυμίαν τὸν ἡμέτερον γέροντα μὴ δυνάμενον νὰ ἐξακριβώσῃ τι ἐπὶ τῶν χαρκινηριστικῶν αὐτῆς.

Δεινότερα δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἀμηχανία αὐτοῦ, παρατηρήσας λευκὸν ρινύμακτρον, δεδεμένον περὶ τοὺς κρατάρους αὐτῆς, καὶ κωλύον τὴν ὄρασίν της, προφύλαξιν ληρθείσαν ὑπὸ τοῦ παρὰ δόξου ἐκείνου συνεδρίου, ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῶσιν.

Εἰς ἐκ τῶν κομποτεύκτων αὐτῆς ὤμων, τοῦ ἀλαβαστρίνου καὶ στίλ-

βοντος τρχήλου της, ἡδυνήθη νά συμπεράνη ὁ γέρον, ὅτι ἦτο γυνή νεω-
τάτη καὶ σπανίας καλλονῆς.

Ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράπτου φρίκης καὶ δέους, ἤκουεν ἐν σιωπῇ τὸ
κτατηρητήριον αὐτῆς, ὅπερ ἀπήγγειλεν ὁ πρεσβύτερος τῶν πέντε ἐκεί-
νων ἀτόμων, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καθήμενος, διὰ φωνῆς ἐπισήμου καὶ αὐ-
στηροῦ τόνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Η ΦΛΩΜΗ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ ΤΟΥ ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ

Ὁ γέρον ἤκουσεν εὐκρινῶς τὰ ἐπόμενα.

— Φλώμη! . . . ἀνατραφεῖσα μεταξὺ πνήτων καὶ ἀσήμεων γονέων,
προσέφερες τὴν ὠριότητά σου, τὸν δόλον καὶ τὴν ἀπάτην ἐγκρύπτουσιν
ὡς μόνην προίκα τοῦ νυμφίου σου, ὅστις σκηνευθεὶς παρσύρθη εἰς τὸν
ἀπατηλὸν σου ἔρωτα, ἀμβλυώτων πρὸς τὰ ὀλίθρια ἱλαττώματά σου, δι'
ὧν ἦσο συμπεφυμένος, καὶ ἅπερ τῷ διήνοιξαν τὸ βράθρον τῆς καταστρο-
φῆς, ἐνθα κτεκυλίσθη ὁ τάλας.

Κύρη ἀγενῆς ἀνυψωθείσα μέχρις ἐκείνου, καὶ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ μεγα-
λείου, δι' οὗ σὲ περιέβαλλεν ὁ εὐγενῆς σύζυγός σου, σὺ ἀνταπέδωσας τὴν
ἀτιμίαν, τὴν καταισχύνην.

Τέσσαρα μακρὰ ἔτη τοῦ μετ' αὐτοῦ βίου σου, ὑπῆρξαν δι' αὐτόν ὡς
τόσοι αἰῶνες ἀπεριγράπτων ἀλγηδόνων, εἰς μάτην ἀγωνιζόμενον νά πε-
ριστείλῃ τὰ ἀχαλίνωτα πάθη σου.

Ὅτε δὲ συνησθάνθη ὁ δυστυχὴς τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν του, ὅτε τὸ
ἀποτρόπαιον προσωπεῖόν σου κατέπεσαν, καὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἰ-
στηλιτεύετο τὸ ὄνομά του, ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ δὲν ἡδύνατο, εἰμὴ νά
ὑποφέρῃ ἀγογγύστως τὸ ὄνειδος αὐτοῦ, ἀποδημῶν εἰς μεμακρυσμένης
χώρας.

Ἀλλὰ τότε σὺ ἐξανίστασαι φοβερά, καὶ ἡ βέβηλος καὶ μισητὰ ψυχὴ
σου, συλλαμβάνει φρικῶδες σχέδιον, ὅπως ἐξοντώσῃς τὸ θυμὸν σου.

Ἀνθρωπὸς τις φρυλόβιος Μάλας ὀνόματι, ἑταῖρος καταχθονίου σπείρας
κακούργων, καὶ εἰς τῶν πολλῶν ἐραστῶν σου, γίνεται συνένόχος σου καὶ
σοὶ διευκολύνει τὰ πάντα.

Ἀντὶ δὲ μαχαιροκτυπήματος, ὅπερ θὰ διεκύβειε τὴν ἐλευθερίαν ἢ
τὴν ὑπαρξιν ἀμφοτέρων, σὺ, ἐπινειδίστε φαρμακεύτρια, προσφέρεις τὸ δη-
λητήριο εἰς τὸν εὐγενῆ εὐεργέτην σου.

Τοσοῦτον δὲ ἐπιτηδείως προπαρασκευάσθη τὸ κακούργημα ὥστε οὐδε-
μία ὑπόνοια ἦτο δυνατὸν νά προσφθῇ ἐπὶ τῆς ἐν τιμότητος ας.

Ἐνῷ δὲ ἀνενόχλητος ὑπεκρίνετο τὴν βρυπενθοῦσαν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ
τοῦ θυμάτος σου, αἴφνης ἡ ἐπιστήμη κἀμνει τὸ θαῦμα τοῦτο, καὶ τὸ θυ-
μὸν σου ἐξανίσταται ἀπὸ τὸν Ἄδην.

Τότε παραλογίζεσαι· σὲ καλύπτει μαύρη σκοτοδίνη· ὁ σύζυγός σου
γνωρίζει τὰ πάντα, ἐνώπιον αὐτοῦ διαγράφεται ὡς ἐχιδνα μιὰ, ἧς δὲν
φοβεῖται πλέον τὰ ἰοβόλα δῆγματα, καὶ ἐτοιμάζεται νά σὲ ἐγκαταλείψῃ
εἰς τὴν ἀτιμίαν, εἰς τὸ ὄνειδός σου, ἀρκούντως ἐκδικούμενος διὰ τῆς πε-
ριφρονήσεως καὶ τῆς βδελυγμίας αὐτοῦ.

Ἀλλὰ σὺ τότε ἀνορθοῖς θρασυτέραν, ἀπειλητικωτέραν τὴν κεφαλὴν.
Ἐν τῷ σκότει, ἐν τῷ κρυπτῷ, παρασκευάζεις μετὰ τοῦ συνενόχου σου
καταχθόνιον, ἀπαρδειγμάτιστον μηχανορραφίαν.

Προδίδεις τὸν σύζυγόν σου εἰς τινὰ λήσταρχον Ἀνδρόνικον ὀνόματι,
κλέπτεις τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ δραπετεύεις μετὰ τοῦ
συνενόχου σου.

Καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου Ἀνδρονίκου, ὁ γέρον ἀγνωστος δὲν
ἡδυνήθη νά κατανικήσῃ ἀκαριαίαν φρίκην, συνταράξασαν αὐτόν.

Οἱ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου ἀπαγγελλόμενοι λόγοι, ἐκίνουν τὸ ἐν-
δεκφρόν αὐτοῦ, καὶ συνεκέντρωσαν ὅλην τὴν ἰσχὺν τῶν αἰσθήσεών του
ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, ὅπως μὴ τῷ διαφύγῃ τι.

— Δυστυχῶς, ἐξηκολούθει λέγων ὁ κατήγορος τῆς νέας γυναικὸς, δὲν
ἡδυνήθημεν νά προλάβωμεν τὸ κακόν, καὶ τίς οἶδεν αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ
θυμὸν σου θὰ σφιδάξῃ ἐν μέσῳ τῶν ὤμων, τῶν ἀπανθρώπων ἐκείνων κα-
κούργων.

Ὁ Θεόδωρος Βάλβης ὑπῆρξεν ὁ εἰλικρινέστερος τῶν φίλων μας, αἱ δὲ
φρικῶδεις περιπέτειαι τῆς ζωῆς του ἀφῆκαν ἐπὶ τῶν καρδιῶν μας βα-
θυτάτον ἄλγος, πένθος ἀπαραμύθητον, τὰς ὁποίας δὲν ἡδυνάμεθα νά
παρέλθωμεν ἐν σιγῇ.

Σὺ, ἀγανακτῶσα, ἐξεστηκυῖα τὴν ὥραν ταύτην ἐν τῇ παραδόξῳ καὶ
πρωτοφανεῖ αὐθαίρεσίᾳ τῆς ἡμετέρας διαγωγῆς, ἀποτείνεις τὰς ἐρωτή-
σεις ταύτας . . . «τίνες ἐσμέν καὶ ὑπὸ τίνων ἐμφορούμενοι δικαίων, ἀ-
νασκαλεύομεν τὰ ἀπόκρυφα τῆς ζωῆς σου, ἅπερ ἐγκλείονται ἐντὸς τοῦ
κύκλου τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ, καὶ σοὶ τὰ ρίπτωμεν κατὰ πρόσωπον;
Ἐπὶ τίνι σκοπῷ τολμῶμεν ἐν μέσῳ νυκτὶ νά ἀρπάσωμεν ἀπὸ τοῦ κρυφύ-
γετον αὐτῆς μίαν γυναῖκα, ἣν ἀπαγαγόντες μετὰ τοσαύτης θρασύτητος,
συνερχόμεθα ὅπως τῇ ὀνειδίσωμεν τὰς ἀτιμίας της; Τί πρὸς ἡμᾶς ἐάν

ἡ Φλώμη ἐπρόδωσε τὸν σύζυγόν της; μὴ δὲν ὑπάρχουσιν ἀρμόδιοι πρὸς ταῦτα; Μήπως συνήλθωμεν ἐνταῦθα ὅπως παίζωμεν κωμωδίαν ὅσον ἀπὸ δῆ, τοσοῦτον καὶ ἀλλόκοτον; ἢ μήπως ἐκλήθημεν νὰ ἐνιχνεύσωμεν εἰς τὰς ἀσχημίας τῆς κοινωνίας, αὐτόκλητοι τῆς δικαιοσύνης λειτουργοί;

— Ἐ! ναί! . . . δὲν σὲ τὸ κρύπτομεν, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς διατόρου.

Δεσμοὶ φιλίας ἀδιάρρηκτοι μᾶς συγκινοῦσιν αὐτὴν τὴν ὥραν· ἕκαστος ἡμῶν ἀκατανόμαστον αἰσθάνεται φρίκην καὶ βδελγμίαν πρὸς τὴν ἀπάνθρωπον ἀγνωμοσύνην, πρὸς τὰ τερατουργήματά σου.

— Ἦδυνάμεθα νὰ σὲ φέρωμεν πρὸ τῆς ποινῆς τῶν νόμων, ἀλλ' ἤθελε γίνεαι πάταγος σκανδαλώδης, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ ἐσκίρτα τὸ θυμὸς σου, καὶ εἰς τὸν κρυερὸν τοῦ ἀκόμη τάφου.

— Ἐπειτα στηλιτευομένη δημοσίως, θὰ ἐξετραχληλίζετο πλειότερον.

Εἰργάσθης ἐν τῷ σκότει, ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐν τῷ κρυπτῷ σοὶ ἀνῆκει καὶ ἡ τιμωρία.

— Ἡμεῖς συνδεόμενοι δι' ἐπισήμου ὅρκου, ἀποτίομεν τὸν ὕστατον φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ ἀξιοθρήνητον ἐκεῖνο θυμῷ, καὶ καταδικάζοντές σε ἰκτελοῦμεν συνάμα ἱερὸν καθήκον.

Πιστεύομεν ἤδη ὅτι μᾶς ἐννόησας καλῶς.

Καὶ ὁ ῥήτωρ ἐσίγησεν.

Ἐπηκολούθησε τότε μυστικὴ βραχυχρόνιος συνδιαλέξις μεταξὺ τῶν πέντε ἐκείνων ἀνδρῶν.

— Ὁ γέρον ἤκουε μόνον ψυθιρισμὸν τινα, ἀδυνατῶν νὰ συνδυάσῃ τι.

— Ἡ νέα γυνὴ ἀκίνητος πάντοτε καὶ καταβεβλημένη, οὐδεμίαν ἄλλην ἀντίρρησην ἐξέφερεν, εἰμὴ διαλειπούσας τινὰς κινήσεις σπασμωδικὰς, ἃς διαδέχετο πυρετώδης ἐξαψίς, φλογμαίνουσα τὰ μέλη αὐτῆς.

Αἰφνίς ὠρθώθη ἀποτόμως.

Αἱ χεῖρες αὐτῆς ἐποίησαν βίαιον κίνημα πρὸς τὸν ἐπίδεσμον τῶν ὀμμάτων της. Πάραυτα ἡ φωνὴ τοῦ προλαλήσαντος ἤκούσθη βροντερὰ.

— Σοὶ ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ ἀφαιρέσῃς τὸ ὀμματοδέμα σου.

— Ἡ γυνὴ φρίξασα πρὸς τὴν ἀπειλὴν, κατέστειλε τὴν προθέσιν της.

— Ἀλλὰ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; . . . εἶναι ἀνάνδρον, φρικῶδες, ὅ,τι σχεδιάζετε διὰ μίαν γυναῖκα . . . χωρὶς . . . χωρὶς . . . ὑπεράσπισιν, ἐτραύλισεν αἰσθμαίνουσα.

— Σὲ δικάζει, καὶ σὲ τιμωρεῖ τὸ ἔγκλημά σου, Φλώμη! εἶπεν σοβαρῶς ὁ πρεσβύτερος.

— Ὡ! δὲν θὰ πραγματοποιησεται τοιαύτην βάρβαρον ὠμότητα, ἰ-

ψέλλισεν ἡ γυνὴ ἐκείνη διὰ φωνῆς τρεμούσης, διακεκομμένης ὑπὸ ἀθροσφάτου τρόμου, εἶναι τερατώδες, φρικαλέον . . . Ὅχι! ὄχι! δὲν θὰ γίνῃ ποτέ . . . ποτέ . . . προτιμότερον θάνατος! . . .

— Ἀθλία, ζητεῖς τὸν θάνατον, εἶπεν ἕτερός τις, αὐτὸς οὗτος ὁ νεώτερος, δι' ὃν ὁ μυστηριώδης ὠτακουστὴς ἐφάνη ἐνδιαφερόμενος.

— Ἀλλ' ἡμεῖς, ἐξηκολούθησεν, ἀπεχθανόμεθα τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τιμωρίας, εἶναι ἴδιον τῶν δολοφόνων, καθῆκαν ἡμῶν εἶναι νὰ ἐμφυσήσωμεν εἰς τὴν ἀνιερὰν ψυχὴν σου τὴν μεταμέλειαν, τὸν ἐξίλασμόν . . . ἔάν ἡ φύσις σὲ ἐπροίκισε μὲ τὰ κινδυνώδη αὐτὰ θέλγητρα, δι' ὧν τιτρώσκεις, δι' ὧν καταστρέφεις πάντα, ὅστις ἀσυνέτως ἤθελε σὲ πλησιάσει, ἡμεῖς θὰ σοὶ ἀφαιρέσωμεν τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο ὄπλον.

— Ὅχι! ὄχι! . . . ἐκραύγασεν ἡ γυνὴ γενομένη φοβερά, ὑπὸ λύσσης καταληφθεῖσα.

Καὶ οἱ σιαγῶνες αὐτῆς ἐπαλλον ὑπὸ φρίκης, τὰ δὲ ὠχρὰ αὐτῆς χεῖλη καὶ οἱ διαστελλόμενοι ρώθωνες, ἀπέπνεον πυρέσσοντα ἀτμόν.

— Ἐ! θέλετε νὰ μὲ ἀκρωτηριάσετε, νὰ μὲ καταστήσετε τὸ περίγελον, τὸ βδέλυγμα τοῦ κόσμου, θηρία . . . ἀλλ' ἡ Φλώμη δὲν εἶναι τόσο μωρὰ . . .

— Ἐ! . . . Θέλω νὰ γνωρισθῶ μὲ τοὺς καταδικάσαντάς με . . . Ἐμπρός! . . . δεῖξατέ μοι τὸν θάνατον! . . . εἶπε διὰ φωνῆς συριττούσης, σαρκαστικῆς, ἀγρίας, καὶ ταχεῖα, ὡς ἡ διάνοια, ἀπέσπασε τὸ περιβάλλον τοὺς ὀφθαλμοὺς της πανίον, ὑπερῆσφενδόνισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατὰ πρόσωπον σχεδὸν τῶν πέντε ἀνδρῶν.

Πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην θρασύτητα, πάντες ὠρθώθησαν ἐκπληκτοί, ἀπειλητικοί.

Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς φοβερᾶς.

— Ἀθλία, ἀπόλεσο! ἐφώνησεν ὁ νεώτερος ἀνὴρ ἐν βῆμα ποιήσας καὶ σκοπεύων αὐτὴν διὰ τοῦ πολυχρότου.

Ἡ νέα γυνὴ καταπτοηθεῖσα πρὸς τὴν θέαν τοῦ κρυεροῦ σιδήρου, τὸν θάνατον ἐξερεῦγοντος, ἐβάλλε κραυγὴν καὶ ὠπισθοδρόμησε παραλελογισμένη.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνθρωπὸς τις ἐπήδησε πρὸ αὐτῆς τὸ στήθος αὐτοῦ προθέτων.

Ἦτον ὁ μυστηριώδης γέρον, ὅστις ὤθησε τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθη.

— Στῆτε! στῆτε! ἐκραύγασεν.

Πάντες ἀπέμειναν ἐνεοί, τεθορυβημένοι, ὑπὸ ἀπεριγράπτου καταπληξίως κατεχόμενοι.

Ἡ νέα γυνὴ ἐστράφη τεθαμβωμένη, πρὸς τὸν ἀνέλπιστον ἐκείνον ἀντιλήπτορα, ὑπὲρ αὐτῆς φωνὴν βαλλόντα.

Ὁ γέρον προχωρήσας σταθερῶ τῷ βήματι πρὸς τὸν πρεσβύτερον, ἔτεινε τὴν δεξιὰν αὐτῷ.

Ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ δακτύλῳ ἔλαμπε δακτύλιος, ἐφ' οὗ ἦσαν ἐγκεχαραγμένα ἀπόκρυφα σήματα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πρεσβύτου ἐρρίφθησαν αὐτομάτως ἐπὶ τοῦ δακτυλίου, καὶ φωνὴ ἐκπλήξεως, φωνὴ ἀναγνωρίσεως ἐξέφυγε τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ.

— Ὁ Ἀρχηγός! ἐψύθυσε, κλίνας εὐσεβῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ λέξις αὕτη ἀπέδρασεν ἐπὶ τῶν περιεστώτων ὡς μαγικὴ ράβδος.

Πάντες ἐξεστηκότες μετὰ θαυμασμοῦ προσέβλεψαν, ἄλαλοι, ἀκίνητοι, τὸ ἐπιβλητικόν, τὸ σιδήριον πρόσωπον τοῦ ἡμετέρου ἥρωος.

— Ἐγώ! ἐγώ! αὐτός! ἐπανερχομαι ἀπὸ τὸν ἄδην, εἶπε, λύσας τὴν σιωπὴν διὰ τῆς προσηνοῦς φωνῆς του, εὐτυχῆς, διότι σὰς ἐπανευρίσκω ἐργαζομένους περὶ τῆς κατατροχομένης Ἀρετῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωσίᾳ. Ἔστέ συνηνωμένοι, θαυροῦντες ὑπεράνω δὲ τῶν στυγερῶν δολοφόνων, τῶν αἰσχρῶν μηχανορράφων ἵσταται ἡ θεία δίκη ἀδυσώπητος τῶν κακούργων τιμωρὸς, καὶ ὑπέρτατος τῶν θυμάτων προστάτης· καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐσώθη ὁ Θεόδωρος Βάλβης!

Καὶ ταῦτα ἀπαγγέλλοντος, ἡ μορφή αὐτοῦ ἠκτινοβόλει καὶ ἐμεγαλύνετο. Χαρμόσυνος κραυγὴ ἐξέφυγεν ἀπὸ τῶν χειλῶν πάντων, ἐνῶ τὰ βλέμματα αὐτῶν διέκυρα ἰταίνοντο πρὸς τὸ στόμα τοῦ γέροντος, ἔρωτωντα ἐν θαυμασμῷ.

Ἡ Φλώμη πρὸς τὸ ὄνομα ἐκείνο ἀνεπήδησε, ρίπτουσα ἐπ' αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς φρικαλέους, ἐντρόμους.

— Ἐσώθη, ἐπανελάθει ὁ γέρον διὰ μεγαλοπριποῦς χειρονομίας πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου στραφεῖς.

Πάντες ἠκολούθησαν τὸ βλέμμα του πᾶλλοντες ἐναγωνίως.

Ἦχος βημάτων ἑλαφρῶν ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ προδόμου.

— Ἐσώθη! ἔτραυλίσαν ἐν μιᾷ φωνῇ, ἄδυνατοῦντες νὰ ἐννοήσωσι τοὺς λόγους καὶ τὰς κινήσεις τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀκταλήπτου ἐκείνου ἀνθρώπου.

— Ἐμπρός! εἰσέλθετε, εἶπεν οὗτος πρὸς τὴν θύραν ἀποτεινόμενος· καὶ πρὸς τὴν ἐπιταγὴν αὐτοῦ νέον πρόσωπον, ἢ μᾶλλον ἀνὴρ ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν εἰσῆλθεν.

Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ, οἱ παριστάμενοι ἐν τῇ ἀλλοκότητι ταύτῃ σκηνῇ, ρήξαντες φωνὴν ἀπεριγράπτου ἐκπλήξεως, μέχρις οὐρανοῦ ἀνυψώθησαν,

ἐχύθησαν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ νεοελθόντος, περιπτυσσόμενοι αὐτὸν μετὰ παραφορᾶς, ψελλίζοντες ἐν παλλομένῃ ὑπὸ συγκινήσεως φωνῇ.

— Ὁ Θεόδωρος Βάλβης!

— Ὁ σύζυγός μου! ἐκραύγασε κεραυνόπληκτος ἡ νέα γυνὴ ὠχρίῳσα καὶ κλονουμένη, ὀπισθοδρομοῦσα μαρμαρέου δίκην πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐνῶ δὲ ὁ τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτως ἐμφανισθεὶς νέος ἀνὴρ ἐδέχετο μετὰ θυμηδίας τὴν διάχυσιν τῆς συγκινήσεως τῶν περὶ αὐτὸν φίλων, ὁ γέρον πλησιάζας εἰς τὴν ἀπόπληκτον γυναῖκα καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς, εἶπε δεικνύων αὐτῇ τὴν θύραν.

— Εἶναι ἐπαρκὴς τιμωρία σου ἡ περιφρόνησις τοῦ συζύγου σου . . . ὕπαγε, καὶ δεήθητι εἰς τὸν Θεὸν ὅπως μηδέποτε σὰς ἐπαναφέρῃ ἐπὶ τὸ αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ.

Τέλος παρήλθεν ἡ τοσοῦτων γεγονότων γόνιμος αὕτη νύξ.

Ὁ γέρον κηδεμὼν τῆς νέας ὀρφανῆς εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ ἀποκοιμηθῇ καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἡ λύσσα τῆς ἐκδικήσεώς του, ἡ ἔμψυτος αὐτοῦ ἐχθροπάθεια, περιεδίνουν τὴν σκοτεινὴν φαντασίαν του, ἐν ᾗ διέπλαττον τρομερὰ διανοήματα σχεδίων, πρὸς τὰ ὅποια ἡ τερατώδης αὐτοῦ ψυχὴ ἐγοητεύετο, καὶ ἠσθάνετο ὀλεθρίαν χαράν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νεᾶνις διετέλεσεν ἀγρυπνος ἐπίσης.

Οἱ λόγοι τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου γέροντος ἑναυλοὶ ἀντήχουν εἰς τὰ ὦτά της, ματαίως δὲ ἀνεζήτει νὰ ἐξηγήσῃ μυστηριώδη τινα μυχίαν δύναμιν, ἧτις εἴλκυεν αὐτὴν πρὸς τὸ ἄτομον τοῦ χιονότριχος ἐκείνου ἀνθρώπου.

Τίς ἦτον ὁ γέρον ἐκεῖνος; πῶς εὗρέθη τοιαύτην ὥραν ἐμπροσθέν της; περὶ τίνας κινδύνους τῇ ὠμίλησεν; ποῖος ἦτον αὐτός, ὅστις τὴν κατεσκόπειεν; τί ὤφειλε νὰ πράξῃ τὴν ἐπιούσαν νύκτα; ἐὰν ἐξήρχετο κατὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν ὥραν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν ἀνδρα, ὀνηγάπα, ὅπως ἀπαλλαγῇ μίαν ἡμέραν τῆς καταχθονίου σπείρας, ἧτις τὴν περιέκυκλου, ποῖοι κίνδυνοι τὴν περιέμενον;

Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀρκούντως σπουδαῖα ἵνα ἐμπνεύσωσι ζωηροτάτας ἀνησυχίας, ἵνα ἀποδιώξωσι τὸν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων μιᾶς κόρης, διὰ

τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε, ἀνέτελλεν ἡ μάλλον εὐφρόσυτος ἡμέρα τοῦ βίου της, ἡ ἡμέρα τῶν γάμων αὐτῆς.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑτερόφθαλμον, αὐτὸς ἐντρομος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅτε ὁ αὐθέντης αὐτοῦ ὤρμα πρὸς τὸ θῦσαι καὶ ἀπολλῦσαι, πικρῶς μεταμελούμενος διὰ τὴν ἀφ' οὐσίωσίν του.

Καὶ μολοντί εἰς ἄκρον τεταραγμένος δὲν ἠδυνήθη ὁμοῦς νὰ ἀνθίξῃ κατὰ τοῦ Μορφέως ὅστις ἐδύρουε τὸν σκαῖον καὶ μόνον αὐτοῦ ὀφθαλμόν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Καπονικύλας ἀπὸ πρωΐας ἐξῆλθεν, ὥπως ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν τῆς νεάνιδος, φοβούμενος μὴ προδοθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσύστησε τῷ ὑπηρέτῃ ἀπόλυτον ἔχεμύθειαν.

Ἐπιστρέψας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ Φινέλλα ἀπέναντι αὐτοῦ, τὸ βλέμμα μὴ τολμῶσα νὰ ἀνεγείρῃ, ἤλ-
λασεν ὅψιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐνίοτε καθισταμένη σύννου, ρεμβάζουσα.

Οὐδεμίᾳ δὲ τῶν ἀλλοιωσέων τούτων δὲν διέφυγε τὸν κηδεμόνα, ὅστις ὑπέβλεπεν αὐτὴν, ἀλλ' ὑπεκρίνετο παντελεῖ ἀδιαφορίαν, πρὸς τὸ τριβλίον αὐτοῦ ἐστραμμένην ἔχον τὴν προσοχὴν, καὶ τὴν μαγειρικὴν τέχνην τοῦ ἑτεροφθαλμοῦ ἐξυμνῶν μετὰ θαυμασίας προσποιητικῆς φαιδρότητος, ἐν ᾗ ὑπελάνθανεν ἡ θηριώδης αὐτοῦ κακοβουλία.

Ἀποσυρθεὶς κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν εἰς τὸν κοιτῶνα του, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ, ἔσβισε τὸ φῶς, ἀφοῦ ἐπισταμένως ἐζήτησε τὸ πολύκροτόν του ἂν ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ ἀντὶ νὰ κατακλιθῇ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, πλησίον τοῦ παραθύρου, διὰ μέσου τῶν ὕλων τοῦ ὁποίου ἐκράτει ὑπὸ τὸ ἐχίδνειον αὐτοῦ βλέμμα ἄπασαν τὴν ἐκτασιν τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν οἰκοπέδου, ἐνθα ἡ σιλήνη διέχευε τὰς φωταυγεῖς αὐτῆς ἀκτίνες, ἐνῷ διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς, ὁ ἀλητῆριος γέρων, ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ καὶ τοῦ ἐλαχίστου κρότου ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οὕτως εἰ μόλις ἀναπνέων, καὶ θωπεύων τὸ πλησίον του κείμενον ὄπλον, περιέμενεν.

Μόνον οἱ σπινθηρακίζοντες ὀφθαλμοὶ τοῦ προέδιδον τοὺς στυγεροὺς δι-
αλογισμοὺς, οἵτινες διέκαιον αὐτόν.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ καταράτου τούτου οἴκου.

Ἡ Φινέλλα περιέμενε καὶ ἐκεῖνη ἀγωνιώσα πλησίον τοῦ παραθύρου τὴν ἔλευσιν τοῦ μελλονύμφου της.

Αἶφνης ἀπομεμακρυσμένος ἤχος ὠρολογίου ἐδόνησε βραδείως εἰς τὴν ἀγρίαν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Ἡ νέα κόρη ἠρίθμησε χωρὶς νὰ ἀναπνεύσῃ, ἐνδεκα κτύπους.

— Εἶναι ἡ ὥρα του! ἐφίθυρε, καὶ βίαιοι παλμοὶ ἐκρότησαν ἐν τῇ

καρδίᾳ της. Ἡ γέρθη ἄλλ' ἠσθάνθη πάραυτα τὰ μέλη αὐτῆς ριγῶντα, καὶ τὰ γόνατα καμπτόμενα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός της· οὕσα δὲ πάν-
τοτε προσηλωμένη πρὸς τὸ βᾶθος τῆς στενωποῦ, εἶδε τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸν Λεωνῆν ἐρχόμενον πρὸς τὸ δρύφρακτον.

Ἡ νέα κόρη κατελήφθη ὑπὸ ἐντρομοῦ, οὕτως εἰπεῖν, χαρᾶς, ἐστράφη καὶ ἐκινήθη πρὸς τὴν θύραν τοῦωματίου· ἀλλ' οἱ πόδες δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὴν θέλησίν της, ἐκλονίσθη καὶ ὀλίγου δεῖν κατέπιπτεν. Ἐκεῖ ἠσθάν-
θη τὰς παρειὰς αὐτῆς φλεγμαινομένας, καὶ τὸ εἰς τὰς φλέβας ρέον αἷ-
μα πυρέψαν, διηυθύνθη ταλαντευομένη καὶ ἠνέωξε τὴν θύραν ἀθορύβως.

Ὅτε ὁ Λεωνῆς διεσκέλιζε τὸ οἰκόπεδον, δύο ἀόρατοι φλογεροὶ ὀφθαλ-
μοὶ παρετήρησαν αὐτόν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Καπονικύλα, ἐφ' ὧν ἀπήστρα-
ψεν ἀστραπὴ λευγαλέα.

Ὁ γέρων ὠρθώθη ἀμέσως ὡς διὰ μηχανῆς ἀνατιναχθεὶς, καὶ δραξά-
μενος τοῦ πολυκρότου ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὸ μέσον τοῦωματίου, καὶ ἠκρόασθη.

Ταύτοχρόνως ἐπληξεν τὴν ἀκοὴν τοῦ ἐλαφροῦ ταραχῆ εἰς τὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὀροφῆν. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν καὶ κυρτωθεὶς πρὸ αὐ-
τῆς περιέμενε συνέχων τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε θροῦν ἐσθῆτος ἐν τῷ προθαλάμῳ.

Ὁ Καπονικύλας ἀφῆκε νὰ παρέλθωσι δύο λεπτά, ἠνέωξε τὴν θύραν, καὶ κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον χωρὶς νὰ προξενήσῃ τὸν παραμικρὸν κρότον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Φινέλλα ἐξήρχετο εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ γέρων τοποθετηθεὶς παρὰ τὸ μόνον παράθυρον τοῦ μαγειρείου, ἀνέ-
μενεν μέχρις ὅτου ἡ Φινέλλα ἐξέλθῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ Λεωνῆ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ τελευταίου, τοῦ ἰσταμένου ἔξωθεν τῆς θυρίδος τοῦ δρύφρακτου, ἐν μέσῳ τῶν ἐριπειῶν, ἐνήδρευεν ἕτερον ἄτομον.

Τὸ ἄτομον τοῦτο ἦτο βεβαίως ὁ ἄγνωστος γέρων, ὁ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπαίτου καλυπτόμενος.

Ἡμικεκλημένος καὶ ἐρειδόμενος πλαγίως ἐπὶ σωρείας πετρῶν, παρὰ κα-
ταρρεύσασαν ἐστίαν, προεξείχε τὴν κεφαλὴν. Ἀκίνητος καὶ σχεδὸν ἄπνους ἐξηκόντιζε τὸ φλογερὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λεωνῆ, ὅστις εἶχε πρὸς αὐτόν ἐστραμμένα τὰ νῶτα.

Ἐκεῖ ἡ θυρὶς ἀνοίγεται καὶ ἐμφανίζεται ἡ Φινέλλα.

Ὁ γέρων εἶδεν αὐτοὺς περιπτυσσομένους παραφόρως.

Ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του, καὶ ἠσθάνθη τὰς παρειὰς αὐτοῦ φλε-
γομένας ὑπὸ ἐρυθρήματος, ὅπερ ἀνῆλθε μέχρις κόρης ὀφθαλμῶν.

Ἀλλ' ἐκράτησεν ἑαυτόν.

Ἡ ὀργή αὐτοῦ καὶ ἐκπληξίς ἐκορυφώθησαν ὅτε παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν εἶδεν αὐτοὺς ἀντιθέτως τῆς διευθύνσεως, ἡν ὑπελόγιζε νὰ λάβωσι πρὸς τὸν μονήρη κήπον, διευθυνομένους γοργῶ τῷ βήματι πρὸς τὴν στενωπὸν, ἣτις ἦγεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν.

Εἶδεν αὐτοὺς διερχομένους πλησίον του.

Ἰλιγγίασεν.

Ὅλιγον ἀκόμη, καὶ θὰ ἤκουον τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του, οὓς ματαίως ἀπεπειρᾶτο νὰ καταστείλῃ.

Οἱ δύο νέοι ἐξηφανίσθησαν πετώντας μᾶλλον ἢ βυθίζοντας.

Ὁ ἄγνωστος γέρων ὠρθώθη παρρηθὺς καὶ ἐξεκίνησεν ὑπισθεν αὐτῶν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ Καπονικόλας ἔθετο τὸν πόδα ἐκτὸς τοῦ κήπου. Τὰ ὄμματά ἔχων αἱματώδη, τεθαμβωμένα, οὐδὲν πρὸ αὐτοῦ διέκρινεν. Ἡ χρῆσις τοῦ λογικοῦ ἀπεσβέσθη πλέον εἰς αὐτόν· ἤκουε μόνον τὴν φρενὴν τοῦ λῦσαν, ἣτις τὸν ὤθει δι' ἀγρίας ὁρμῆς πρὸς τὸν φόνον.

Ὡμοίαζε λυσσώδη παρκύφονα.

Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὁποῦθεν ἤχος βηματικῶν ἤκούετο. Εἶδε σκιάν τινα πηδῶσαν ἀπὸ τοῦ οἰκοπέδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Συνέσπασε τὰ ἀρρίζοντα αὐτοῦ χεῖλη, καὶ . . . ἀπὸ τῆς χειρὸς του ἐξήττησε πυροβολισμός.

Κραυγὴ φρικαλέα ἀνταπεκρίθη.

Ὁ Καπονικόλας εἶδε κλονούμενον τὸ θῦμα του· ὤρμησε πρὸς αὐτό, ἀλλ' ἀπέμεινε κατάπληκτος ὅτι ἀντὶ τοῦ Λεωνῆ, εὗρίθη ἐνώπιον ἄγνωστου γέροντος.

Ἐστὴ ἀκίνητος, ἄλαλος, δοκιμάσας ἐντὸς δευτερολέπτου ἀπερίγραπτον χρίκην.

Τὸ θῦμα ἦτον ὁ μυστηριώδης γέρων, βληθεὶς καιρίως μεταξὺ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης καὶ τοῦ τραχήλου.

Τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμηδόν.

Αἱ δυνάμεις αὐτοῦ παρελύθησαν, ἐξέπεμψε στόνον σπαραξικαρδίου ἄλγους, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ὁ δολοφόνος ἔκαμε νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ ὅπως σπεύσῃ πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀπαγωγέως τῆς νεαρᾶς ὀρφανῆς.

Ἀλλ' αἶφνης, οἱ νωθοὶ καὶ ἡμίσβεστοι ὀφθαλμοὶ τοῦ θύματος ἀνοίγονται ἀστραπηδόλοι, τὸ δὲ ἄδρανές ἐκείνο καὶ αἱματόφυρτον σῶμα, ὥσπερ ἠρύσθη κίρνιδιαν ὑπεράνθρωπον δύναμιν, ἀνατινάσσεται ρωμαλέως, διαμυρισθητὸν τὴν δίοδον τῷ δολοφόνῳ, καὶ χύνεται κατ' αὐτοῦ ὅπως τὸν κατασπαράξῃ.

Καταπληκτικὴ ὑπῆρξεν ἡ προσβολή.

Τὸ ὄπλον τοῦ Καπονικόλα διέφυγε τῆς χειρὸς αὐτοῦ καὶ ἐσφενδονίσθη τρία βήματα μακρὰν.

Ἀμφότερα τὰ σώματα συμπλακέντα, ἐκυλίσθησαν χαμαί!

Συνέβη τότε τρομερὰ πάλῃ, πάλῃ τίγρεων ἀλληλοσπαρασσομένων.

Ἀπαίσιτοι συνεχεῖς γδοῦποι τῶν κινήσεων αὐτῶν ἠκούοντο, καὶ θηριώδεις ρόχοι ἀπὸ τὰ βάθη τῶν βραγχνωδῶν αὐτῶν πνευμόνων.

Αἶφνης, οἱ χαλύβδινοι τοῦ ἀγνώστου δάκτυλοι ἐνεπήχθησαν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Καπονικόλα, ὃν δι' ὑστάτου ἀγῶνος κατέβαλε.

Στηρίζας τότε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, εἶπε διὰ φωνῆς φροδερᾶς·

— Δὲν ἀπέθανον, δολοφόνε, ὅποταν μὲ ἐστραγγάλισες ἐν τῇ εἰρικτῇ μου, καὶ τώρα δὲν θὰ ἀποθάνω πρὶν πατήσω ἐπὶ τοῦ πτώματός σου!

Ὁ Καπονικόλας, οὔτινος ὁ λαιμός συνεσφίγγετο ὡς διὰ σιδηροῦ κρίκου, ἀντριχίασε πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξωγκώθησαν, καὶ τὸ πρόσωπον ἐπελιδνώθη, ὑπὸ ἀσφυξίας καταλαμβανόμενος.

Παραμερίσας δὲ ὁ γέρων τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸ φῶς τῆς σελήνης, οὕτως ὥστε νὰ φωτισθῶσιν ἀμφότεροι, ἐπανέλαβε·

— Μὲ γνωρίζεις, Κοράνδη; Εἰμαι ὁ Μαυρονίκος! Ἡ Θεία δίκη ἔρχεται ἀργὰ, ἀλλ' ἀδυσώπητος!

Καὶ ὑπὸ τὸ στιβαρὸν αὐτοῦ γόνυ ἠσθάνθη τὸ σῶμα τοῦ δολοφόνου σπασμωδικὸν ὑπὸ σπασμωδικῷ τρόμῳ.

Ἐν ροπῇ ὅμως ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Καπονικόλα ἔλαμψεν ἀστραπὴ λεπιδίου, ὅπερ ἠδυνήθη νὰ ἐξεκλύσῃ λεληθότως καὶ ὅπερ ἐβύθισεν εἰς τὰ στήθη τοῦ γέροντος, οὔτινος πάρυτα οἱ δάκτυλοι ἐκρεμάσθησαν ἐξηθρωμένοι.

Τὸ τελευταῖον τραῦμα, ἡ ἀδιάκοπος ροὴ τοῦ αἵματος ἐξήντηλσαν αὐτόν, καὶ ὁ χαλύβδινος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὕστατον γοερὸν στόνον ἄφεις, ἐξηπλώθη ἐκτάδην αἰμοσταγής.

Ὁ Καπονικόλας τότε ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ φρικαλέου.

Ἡ ἀναγνώρισις ἐκείνη ἐνεποίησεν αὐτῷ κεραυνοβόλον ἐντύπωσιν.

Ὁρμησε πρὸς τὸν οἶκόν του. Ἀλλ' ἐνῷ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ δρύφακτον αἶφνης ἐσκοτίσθη ἡ σελήνη.

Ὁ δολοφόνος ἀνέβλεψε περίτρομος.

Μέλας πελώριος ὄγκος κατήρχετο βραδέως ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν.

Ἐτριψε τοὺς σκοτεινοὺς, τοὺς τρομαλέους ὀφθαλμούς του ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπληξιν ἐμπίπτοντας.

Ἐπερμειγέτης ρομβοειδῆς σφαῖρα κατέβαινεν ἐπὶ τῶν αἰθέρων ὑπεράνω σχεδὸν τοῦ καθημαγμένου πτώματος τοῦ ἀγνώστου γέροντος.

ἦτο ἀερόστατον.

Καὶ αἰωρηθὲν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς δεκάμετρον ἀπὸ τῆς γῆς ἀπόστασιν κατήλθε πρὸς τὸν τύπον τοῦ στυγεροῦ δράματος.

Ὁ Καπονικόλας ἐστηλώθη ἐπὶ τοῦ δρυφράκτου ἀπολελιθωμένος, ἔρμαιον ἀθισφάτου φρίκης.

Οἱ τρομαλέοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἠνεώγησαν ὑπερμέτρως, ἀγωνιζόμενοι νὰ ἀποδιώξωσι τὸν καλύπτοντα αὐτοῦς ἑλιγγον.

Ἦγνῶει ἂν ἐγρηγόρει, ἢ ἂν ὠνείρωττεν.

Ἀνθρωπὸς τις ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἐπιμήκου κανίστρου ὅπερ ἐξηρτάτο ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου, καθ' ἣν στιγμὴν προσήγγιζε τὴν γῆν, ἄλλος δὲ τις ὀρθὸς ἐντὸς αὐτοῦ ἀνέμενεν.

Ὁ πηδήσας ἦτον ὁ Ἰάκωβος, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀεροστάτου ἱστάμενος ὁ Βάλδης.

— Ἐφθάσαμεν ἴσως ἄρ' ἂν, εἶπεν ὁ πρῶτος παρατηρῶν ἱταστικῶς πρὸς τὸ βάθος τοῦ οἰκοπέδου, μηδ' ὅλως διακρίνας τὸν Καπονικόλα.

— Δὲν φαίνεται πούθεν ὁ Κύριός μας!

— Μήπως ἀκόμη δὲν ἦλθεν;

— Ἀ! εἶναι ὦρα! ἀκόμη ἴσως δὲν τὰ ἐδιόρθωσε μὲ τὸν Κορνήδιον.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐξηκολούθησεν ὁ Θεόδωρος Βάλδης, προχώρησον μέχρι τοῦ δρυφράκτου ἐκείνου· ἐκείθεν θὰ πληροφορηθῇς καλῆτερον.

— Ναί! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος κινηθεῖς.

— Ἀλλὰ . . . τί εἶναι τοῦτο; εἶπα προσκόψας ἐπὶ τοῦ ἐκτάδην κειμένου αἰμασταγοῦς σώματος τοῦ γέροντος Μυρονίκου.

— Τὸ θαμβηρὸν ρῶς τοῦ ἀστερόλαμποῦς οὐρανοῦ καὶ τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὸ μέρος τοῦτο.

Ὁ Ἰάκωβος κύψας καὶ ἀναγινώσκας τὸν Κύριόν του, ἀνέκραξεν ἐν ἀπλήτῳ φρίκῃ.

— Τὸν ἐφόνευσαν! τὸν ἐφόνευσαν! . . .

— Θεέ μου! Θεέ μου! . . . τί λέγεις; . . . ποῖον; ἡρώτησε κἄτωχρος ὁ Βάλδης.

— Τὸν Κύριόν μας! . . .

— ὦ φρίκη! . . .

— Ἐξετέθη πέραν τοῦ δέοντος ὁ δυστυχὴς! εἶπε διὰ κλυθμηρᾶς φωνῆς ὁ Ἰάκωβος, ψηλαφῶν καὶ σείων τὸ πτώμα.

— Δὲν κινεῖται . . . εἶναι παγωμένος.

— Τί νὰ κάμωμεν; . . .

— Ἐ! . . . οὐδὲ λεπτόν νὰ μὴ χάσωμεν.

— Λοιπὸν; . . .

— Ἀντὶ τοῦ δολοφόνου ἀνάγκη νὰ φέρωμεν τὸν δυστυχῆ Κύριόν μας.

— Ἀ! ἔκαμεν ὁ ἐν τῷ ἀεροστάτῳ ἐν πλήρει συγχύσει.

— Ναί! ναι! τίς οἶδε. . . Βοήθεια ἐγκαίρως δεδομένη ἴσως τὸν σώσῃ.

— Θεέ μου! κάμε ὀγλήγωρα λοιπὸν.

Ὁ Ἰάκωβος ἤγειρεν ἐπὶ τῶν ρωμαλέων αὐτοῦ βραχιόνων τὸν γέροντα, ἐτοποθέτησεν αὐτὸν εὐλαβῶς ἐντὸς τοῦ κανίστρου, καὶ συσπειρωθεὶς καὶ οὗτος πλησίον αὐτοῦ, εἶπε δι' ἐπιτακτικῆς φωνῆς πρὸς τὸν Βάλδην.

— Ἐμπρός!

— Πάραυτα τὸ ἀερόστατον ὑψώθη πρὸς τὸ ἄπειρον.

Ὁ Καπονικόλας παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὰς κινήσεις ταύτας μετὰ τρόμου ἐναγωνίου ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, ἄφωνος ὡς νεκρός.

Ὅταν δὲ τὸ ἀερόστατον ὑψώθη ἀρκούντως, εἶδε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐνὸς τῶν ἀεροβατῶν, κύπτουσαν ἀπὸ τῆς ὕψης πρὸς αὐτὸν, καὶ φωνὴν τινὰ ἀπειλητικὴν, εὐκρινῶς μέχρι τῶν ὠτων αὐτοῦ καταφθάσασαν.

— Θὰ ἐπανέλθωμεν βραδύτερον.

Ὁ δολοφόνος ὥρμησεν ὅπως κρύψῃ τὴν ἀπερίγραπτον ταραχὴν τοῦ ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός του, λησμονήσας πλέον τὴν νεαρὰν ὀρφανὴν, ἥτις ἔτρεχε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της εἰς τὸν προητοιμασμένον δι' αὐτοῦς ὑμέναιον, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς πατὴρ μοιραίως πως ἐκλήθη διὰ τοῦ αἵματος του νὰ τοῖς διανοίξῃ τὸν δρόμον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α'. ΜΕΡΟΥΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΥ

 **SISMANGLIO
MEGARO**

ΜΕΡΟΣ Β.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΘΕΙΡΓΜΕΝΟΙ.

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν ἐπομένων γεγονότων, ἐπιτραπήτω ἡμῖν παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, ὅπως ἀνασύρωμεν ὀλίγον τὸν πυκνὸν τοῦ μυστηρίου πέπλον, καλύπτοντα σελίδας τινὰς τοῦ βίου τοῦ παραδόξου ἐκείνου γέροντος Μαυρονίκου, κατ' ἀνάγκην ἐπιβαλλόμενοι εἰς τὴν παρέκθασιν ταύτην, ὅπως διασαφήσωμεν τὰς περιπετείας, αἵτινες συνέδεσαν τὸν ἡμέτερον ἥρωα μετὰ τῆς καταχθονίου ἐκείνης σπείρας τοῦ Πλοιάρχου Ἀνδρονίκου, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ κηδεμόνος τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ Καπονικόλα, ἀφ' οὗτινος καὶ ἀρχόμεθα.

Τὸ ἀληθὲς ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Κοράνδης.

Ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐλλείπουσιν λεπτομερεῖς πληροφορίες, αἱ ὅμως αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄτομον ἀναπληροῖ, καὶ πρὸς τὰς ὁποίας δύναται τις νὰ ἐμβαθύνῃ ἀρκούντως ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμφιβόλου ἀνατροφῆς, βίαιος καὶ αἰμοχαρὴς, μὴ ὀπισθοδρομῶν ἀπέναντι οὐδενὸς κακουργήματος, ἀνέδειξεν ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς νεότητός του, τὴν πρὸς τὴν κακίαν ρέπουσαν αὐτοῦ φύσιν.

Οὐδ' ἱλαχίστην κεκτημένος περιουσίαν συνηριθμεῖτο μεταξὺ τῶν φοβερῶν ἐκείνων τυχοδιωκτῶν, οἵτινες λυμαίνονται τὰς κοινωνίας.

Νέος ἔτι τῆς πατρὸς γῆς, ὑπερόριος γενόμενος, ἐζήτησεν ἄσυλον εἰς Ρωσσίαν, ἐκεῖ δὲ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν περιπλανώμενος κατέληξεν εἰς Ὀδησσόν, ὅπου περιεπλήχθη εἰς τὸν ἔρωτα φαυλοβίου γυναικὸς, ἥτις οὐδόλως εὐχарιστημένη εἰς τὴν κατάκτησιν μιᾶς μόνον καρδίας, ἐκαλλιέργει καὶ τὰς σχέσεις ἰδιαιτέρου τινὸς ρώσσου νεανίου.

Ἐννοεῖται ὅτι μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἀντερασταὶ συνηντήθησαν ἐπὶ τῇ

αυτό σημεῖον, καὶ ὁ ὀξύθυμος Κοράνδης προλαβὼν ἐπληξε δι' ἐγχειριδίου τὸν δυστυχῆ νέον.

Ἡ ἀστυνομία δὲν ἤργησε νὰ τὸν συλλάβῃ, καὶ ὁ ὀρμητικὸς δολοφόνος ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ὁδησσοῦ, καταδικασθεὶς διὰ 20 ἔτη.

Παρήλθον ἑπτὰ ἔτη κατὰ συνέχειαν, μόνον λυπηρὰς ἀναμνήσεις ἀφίοντα εἰς αὐτόν.

Πολλὰκις ἐσκέφθη νὰ ἀποδράσῃ, ἀλλ' ὅσάκις ἀπεπειρᾶτο, συνελαμβάνετο, καὶ οἱ δεσμοφύλακες ἠναγκάζοντο νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἀπὸ ὑπογείου εἰς ὑπόγειον, ἐπὶ τέλους δὲ ἐκλείσαν αὐτόν εἰς τὰ βόθρη τῆς φοβερωτέρης εἰρκτῆς, ὅπουθεν πᾶσα ἐλπίς ἀποδράσεως ἦτο πλέον παραφροσύνη. Ἐκεῖ συνηθάνθη κάλλιστα ὅτι ὤφριλε νὰ μεταλλάξῃ ιδεῶν, καὶ νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ποινὴν τῶν νόμων.

Ὁλόκληρον ἔτος διέμεινεν ἐκεῖ ἡσυχάζων καὶ οἱ δεσμοφύλακες ἤρξαντο νὰ λαμβάνωσι καλὰς περὶ αὐτοῦ ιδεῶς, ὡς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς συμπεριφορᾶς του ταύτης ἡμέραν τινὰ τῷ ἰδῶκαν σύντροφον ἕνα δεσμώτην γέροντα Ἕλληνα τὸ γένος πεντηκοντούτην.

Ὁ Κοράνδης νύχαριστήθη παρὰ πολὺ, εἰς τὴν ἀνυπόφορον μοναξίαν αὐτοῦ ἀπολαμβάνων τῆς συναναστροφῆς ἀνθρώπου τινός.

Οἱ κατάδικοι ἔχουν πολὺ λεπτὴν τὴν εὐαισθησίαν εἰς τὴν συνάντησίν των, συνδέονται ἀμέσως διὰ τῶν φιλικωτέρων σχέσεων καὶ συμπαθοῦσιν ἀλλήλους.

Τοιοῦτόν τι συνέβη βεβαίως καὶ εἰς τοὺς δύο καταδίκους τὸν Κοράνδην καὶ τὸν νεώτερον γέροντα, ὅστις ὅμως ἐφαίνετο ἄνθρωπος καλῆς οἰκογενείας, εὐγενῶς ἀνατετραχμένος καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του σοβαρὸς, κατηφὴς καὶ ὄνειροπολῶν πάντοτε.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κοράνδης ᾔσθάνθη ἀηδίαν τινὰ ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοιοῦτου ἀνθρώπου μονοτόνου, μὴ συμμεριζομένου τῶν ἐξέων του, βραδύτερον ὅμως συμφασιώθη πρὸς τὴν ἀκαμπτὸν τοῦ συνδεδωμένου κατήρειαν.

Οὕτως ὁ Κοράνδης συνεπλήρωσε τὸ ἔνατον ἔτος τῆς καταδίκης του.

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἡδυνήθη νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν γέροντα ἐκεῖνον, εἰμὴ μόνον ὅτι ὡς ἐκ τῆς τότε πολιτικῆς ἀνωμαλίας ἐν Ρωσσίᾳ, ἐκ τῆς ἐκρηγνύουσας ἐπαναστάσεως τῆς Πολωνίας συνελήφθη κατηγορούμενος, ὅτι διετέλει εἰς μυστικὰς σχέσεις μετὰ τῶν εὐπατριδῶν ἀρχηγῶν, εὐρεθέντων ἐπ' αὐτοῦ ἐγγράφων τινῶν, ἀπερ' ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις ἰθιῶρυσεν ἀρκούντως ἐνοχοποιητικά. Ἐκτοτε δὲ ἀπὸ εἰρκτῆς εἰς εἰρκτὴν μεταφερόμενος ἀπώλεσε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα ἀπελευθερώσεως. Εἰς μάτην ὅμως ἐζήτησε νὰ μάθῃ τι ὡς πρὸς τὴν οἰκογένειάν του,

ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν του· πρὸς ταῦτα ὁ γέρον ἐκράτει ἀπόλυτον ἐχρηάθειαν, ἣν ἐξ ἀνάγκης ἔμαθε νὰ σέβηται ὁ Κοράνδης.

Ἀπεναντίας ὁ γέρον εἶχε μυκθῆ πάντων τῶν κατὰ τὸν δεσμώτην αὐτοῦ, καὶ ἐφαίνετο κάπως ἐνδιαφερόμενος.

Ὁ Κοράνδης, οὐδεμίαν προσοχὴν διδὼς, παρατήρει μόνον ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὁ γέρον ἐτήκετο ὑπὸ θλίψεως ἀποκρύρου, πολλάκις δὲ εὗρισκεν αὐτὸν συνεσπειρωμένον ἐπὶ τῆς ἀχυρίνου στρωμνῆς του δακρύοντα σιωπηλῶς. Ἰότε δὲ ὁ Κοράνδης ἐλάμβανε πρόσωπον παρηγορητοῦ καὶ προσεπάθει νὰ καταπραύνη τὰς θλίψεις τοῦ καταδίκου διὰ μυρίων παραμυθητικῶν λόγων, οὓς ὁ γέρον ἐξελάμβανε ὡς ἀπὸ ψυχῆς ἀπορρέοντες.

Ὁ δυστυχὴς ἐνόμισε διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ πραγματικὴν συμπάθειαν εἰς τὰ δεινὰ του, καὶ ἡ πλήρης ἀγχιούτης καρδίᾳ αὐτοῦ ἤρξατο θερμαινόμενη ὑπὸ στοργῆς τινος πρὸς αὐτόν, ἥτις προϊόντος τοῦ χρόνου προσείλκεν αὐτὸν ἀκαταμυχήτως.

Ἐσπέραν τινα μετὰ τὸ λιτὸν αὐτῶν δεῖπνον αἰφνιδίως ὁ γέρον ἠρώτησε τὸν Κοράνδην.

— Πόσα ἔτη εἶναι ἀφ' οὗ καταδικάσθης;

— Δέκα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Ὡστε σοῦ μένουν ἄλλα τόσα νομίζω;

— Ναί.

— Ἄν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ὀλιγύστευον; εἶπεν ὁ γέρον· παρατηρήτας ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Κοράνδην.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μὲ αὐτὸ, Κύρ Μαυρόνικε; ἠρώτητεν οὗτος συνταρχθεὶς ὀλίγον καὶ προσβλέψας ἐν ἀπαρίᾳ τὸν γέροντα δεσμώτην.

— Ἀκουσον, τέκνον μου, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συμπλοῦς, ἤκουσα νὰ λέγῃς ὅτι πολλάκις ἀπεπειράθης νὰ δραπετεύσῃς, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχες.

— Ναί· εἶπεν ὁ Κοράνδης βλέπων ἄτενῶς αὐτόν.

— Εἰς τὴν ἰδικὴν σου ἡλικίαν δὲν πιστεύω νὰ ἀποθαρρύνεταί τις εὐκόλως, ἀρὰ γε δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἐλευθερωθῇς πλέον;

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δολοφόνος ἐπὶ μᾶλλον ἀπορῶν, μὲ τὴν διαφορὰν συνείθεα πλέον καὶ δὲν θέλω νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν ἡσυχίαν μου πάλιν διὰ νὰ μὲ ρίψουν ἔπειτα εἰς κανέν χειρότερον καλλίον. Ἐκτὸς πούτου, προσέθετο δι' ἐπιτηδείου φιλόφρονος μειδιήματος, θὰ ὑστέρηθῃ τῆς καλῆς συναναστροφῆς σου, κύρ Μαυρόνικε, καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἐπέρασαν δέκα ἔτη εὐκολώτερα θὰ περάσῃ ὁ ὑπόλοιπος χρόνος.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΤΟΜΟΣ Α'.)

— Ἐάν ὁμως σοὶ προσέφερε κανεὶς μέσον τι ἐπιτευκτικόν καὶ ἀσφαλὲς συγγρόνως, δὲν θὰ ἐδέχεσο;

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Κοράνδης ἐκστατικὸς καὶ ἐκπληκτος, ὑπερμέτρως ἀνοίξας τοὺς δαλίου; ὀρθαλμούς του, εἴτινες ἔλαμψαν παραχρῆμα.

— Λέγε, θὰ τὸ ἐδέχεσο;

— Θὰ ἦμην ἀνόητος ἂν τὸ ἀπέριπτον, εἶπεν ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληκτόμενος, καὶ τίς θὰ μοὶ δώσῃ τὸ μέσον τοῦτο;

— Τὴν σὲ μέλει.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν τὸ μέσον εἶναι πρόχειρον, ὑπέλαβεν ὁ Μκυρόνικος, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ... διέκοψεν ὁ Κοράνδης μὲ φλογεροὺς ὀρθαλμούς.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ ὀφείλεις νὰ προσφέρῃς ἀντάλλαγμα τι διὰ τὸ μέσον τοῦτο.

— Λέγε, κύρ Μκυρόνικε, εἶπεν ὁ Κοράνδης πηδῶν πρὸς τὸν τρέχληόν του, τί πρέπει νὰ κῆμω διὰ νὰ κερδήτω αὐτὸ τὸ μέσον; εἶμαι ἑτοῖμος διὰ πᾶσαν θυσίαν.

— Μὴ φοβείσαι, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ θυσιάσῃς παρ' ὀλίγην εἰλικρίνειαν.

— Ὁρκίζομαι εἰς ὃ, τι ἔχω ἱερὸν... ἔσπειρε νὰ ἀπαγγεῖλῃ ὁ Κοράνδης διὰ πυρετώδους γλώσσης.

— Σιγὰ! σιγὰ! διέκοψεν ὁ γέρον, δὲν εἶναι ἀνάγκη ὀρκίων, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔσο ἥσυχος, θὰ σκερθῶ καὶ θὰ σοὶ εἰπῶ αὔριον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Κοράνδης καταβληθεὶς πάχυτα, ὅπως θέλῃς.

Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματα ὀνειροπολῶν τὴν ἀπελευθερώσιν του, καὶ δυσανασχέτων πρὸς τὴν ἀκατανόητον αἰγὴν τοῦ γέροντος καταδίκου.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κοράνδης περιέμενε μετὰ παλμῶν ἀνυπομονησίης, ὅπως ὁμιλήσῃ ὁ γέρον, ὅστις ὁμως ἀπέμεινε τῆρῳ ἀπόλυτον σιωπὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦτου.

Ὁ Κοράνδης ἀνεκίνησε τὸ θέμα διὰ τῆς ἐπομένης ἐρωτήσεως.

— Τί θὰ κῆμωμεν λοιπὸν;

— Δὲν ἐσκέρθη ἄκόμη, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μκυρόνικος περίσκεπτος καὶ σκυθρωπάζων, αὔριον.

Ὁ Κοράνδης κατεκλίθη καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην πλήρης ἀνησυχίας καὶ ὑποκειριμμένης ὀργῆς, καταρώμενος μετὰ πείσματος ἐν τῇ ζορῇ αὐτοῦ διανοίᾳ κατὰ τῆς ἀνεξηγήτου ἐπιμονῆς τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἀνθρώπου.

Ἐν τούτοις ἀνέτειλεν ἡ ἐπαύριον, πλὴν τίποτε.

Τὸ στόμα τοῦ γέροντος διετέλει περραγμένον ἐπὶ δέκα κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, φράττον συνάμα καὶ τὰς περὶ ἀποδράσεως ἐλπίδας τοῦ δολοφόνου, ὅστις ἐλάμβανε τὴν αὐτὴν τυπικὴν ἀπάντησιν ὅσάκις τῷ ἐπενθόμιζε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Πρὸς τὴν ἰδέαν δὲ ὅτι ὁ γέρον ἐνέπαιζεν αὐτὸν χάριν ἀπλοῦ χαριεντισμοῦ ἢ φυσικῆ κακεντρέχειά του ὑπεδουλίσθη, καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ὑπὸ λύσσης, διέπλαττεν ἐν τῇ στυγνῇ αὐτοῦ φαντασίᾳ μυσκρὰ ἐκδικήσιως σχέδια, ἅπερ ἐκαίροφυλάκτει νὰ πραγματοποιήσῃ.

— Κατάλαβα, ἀστειεύθης μαζὶ μου, εἶπε συνωφρυνόμενος, λοξῶς καὶ ἀπκισίως ὑποβλέπων τὸν γέροντα.

— Διόλου, τέκνον μου, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος ἀφελῶς, ἀλλὰ δὲν ἤμπαρεν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο νὰ κῆμω στερεᾶν τινα ἀπόρρητον, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀναβάλλω πιστεύω νὰ σοὶ ὁμιλήσω αὔριον.

Ὁ Κοράνδης ἐδέχθη καὶ τὴν ἀναβολὴν ταύτην μεθ' ἱκανῆς ὑπομονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΩΣ

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ γέρον ἐφάνετο φαιδρότερος τοῦ συνήθους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ Κοράνδης ἐξέλαβεν ὡς καλὸν οἰωνόν.

Λοιπὸν, Κοράνδη, ἐφώνησε καθεζόμενος αἰφνηδίνῃ ἐπὶ τῆς ἀχυρίνου στρωμνῆς του.

Ὁ Κοράνδης ἀνασχιρτήσας ἐπετάχθη πρὸς αὐτόν.

— Νομίζω ὅτι ἐτελείωσαν τὰ βήσανά μας, κύρ Μκυρόνικε, εἶπε διὰ τριμούσης φωνῆς.

— Ναί! τέκνον μου, ἔκαμα πλέον τὴν ἀπόρρησίν μου, καὶ ὁ Θεὸς ἔστω βοηθός· ἀκουσὲν με μετὰ προτοχῆς, ἐξηκολούθησέ δι' ἐπισήμου τόνου, ὅ,τι θὰ σοὶ εἰπῶ, εἶναι μυστήριον τόσῳ μᾶλλον σπουδαῖον ὅσῳ καὶ παραδοξὸν ἐν μέρει, ἀλλ' ἐμπιστεύομαι εἰς ἐσέ, ὅπως θὰ ἐμπιστευομένην εἰς τὸν ἴδιον υἱόν μου, δὲν θέλω νὰ σὲ κωλυέσω, ἅπαγε. Συζῶντες πρὸ δύο ἐτῶν διέκρινον ἀπὸ μέρους σου εἰδὼς τι συμπαιδείας πρὸς τὰ περιβάλλοντά με δεινὰ, μεταμείλειαι τινὰ πρὸς τὴν προτέρην ἐπιλήψιμον διαγωγὴν σου, ἅτινα μὲ πείθουν νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, βέβαιος ὢν ὅτι δὲν θὰ μὲ κῆμης νὰ ἐρυθριάσω ἀργότερα διὰ τὴν εὐπιστίαν μου. Δὲν εἶναι ἀληθὲς, τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ καλοκράχθος γέρον, προσηλωσας

δακρυδρέκτους και συγκεκινημένους ὀρθαλμούς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κοράνδου ὅστις περιβλήθη πάραυτα προσποιητικὴν ἀρραίαν πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην τοῦ γέροντος φιλοστοργίαν.

— Μὰ τὸν Θεόν, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἀνατείνας τὴν δεξιάν, πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς μου αἰσθάνομαι αἰσθημά τι, ὅπερ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὀνομάσω, καὶ ὅπερ μὲ ἔλκει πρὸς Σὲ, κύρ Μαυρόνικε· ἐμπιστευθήτε εἰς ἐμέ.

Καὶ οἱ λόγοι του αὐτοὶ συνωδεδύθησαν μὲ εἰδὺς τι ἀφελείας, ἥτις ἠδύνατο νὰ δώσῃ πλείοτερον κύρος εἰς αὐτούς.

Ὁ γέρον ἐμειδίσατε γλυκυθύμως.

— Ἡ στιγμή αὕτη, τέκνον μου, ἐπανελάθειν ἐνθους, εἶναι πολύτιμος δι' ἐμέ, ἀξίζει ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ πλείοτερον δι' ἐσὶ, ὅστις ὠρκίσθης εἰς τὴν εὐλικρίνειάν σου, ὅστις πρόκειται νὰ ἀναδεχθῇ τὴν προστασίαν τριῶν ἀνθρώπων ἀγκυπητῶν πρὸς ἐμέ, καὶ ἐκτὸς ἐμοῦ ἐγκαταλειμμένων εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Εἶναι σοβαρὰ ἡ στιγμή αὕτη, τέκνον μου, καὶ πιστεύω νὰ τὴν σεβασθῇς πάντοτε.

Ὁ Κοράνδης τὸν ἤκουε τιθορευθήμενος.

— Ὑπάρχουσι φρικῶδη τινὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου, ἀνεπίληπτα ὅμως, καὶ πρόσφατα μάλιστα κατὰ τὴν πρό τῆς φυλακίσεώς μου ἵποχὴν, τὰ ὅποια συνδέονται μὲ ὅ,τι θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ, καὶ τὰ ὅποια ἐπιθυμῶ νὰ κρατήσω μέχρι τοῦ τέφρου μου, καὶ τῶν ὁποίων δὲν θέλεις ἀναζητήσει τὴν ἐξηγήσιν. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἰδιοτροπία μου, ἴσως ἡμέραν τινά, ἐὰν ὁ Θεὸς εὐοδώσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν μου, σὲ ἐναγκαλισθῶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν, καὶ σοῦ ἐξηγήσω τὰ πάντα.

Καὶ τώρα, ἀκουσὺν με ! . . .

Ὁ γέρον διεκόπη ἐνταῦθα τὰ χεῖλη του ἔτρεμον . . .

— Ὡ ! τρίμω εἶπεν εἰς μόνην τὴν ιδέαν, μήπως λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχισίν σου, καὶ καταδικασθῶν τὰ προσφιλῆ ἐκείνα ὄντα εἰς κίονιαν δυστυχίαν.

— Ὡ ! θὰ ἦμην ἄξιος ἀγγόνης, σκληρότερος καὶ τῶν θορίων αὐτῶν ἂν πρὸς στιγμήν μόνον λησμονήσω τὴν ἐπίσημον αὐτὴν ὥραν, τὸ μεγαλεῖον τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης Σου, κύρ Μαυρόνικε, εἰπε μετὰ βραχνώδους φωνῆς ὁ Κοράνδης, ὥσπερ συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων.

— Συγνώμην, τέκνον μου, διὰ τῆς ἀμφιβολίας μου, ἂν καὶ σὺ ἦσθαι εἰς τὴν θέσιν μου δὲν θὰ ἦσθαι τόσο ἀθυρόστομος ὡς ἐμέ. Εἴμαι γέρον, οὐχὶ τόσο ἐκ τῆς ἡλικίας, ὅσον ἐκ τῶν περιστοιχούντων με βασάνων, εὐρίσκομαι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τέφρου· τέκνον καλῆς οἰκογενείας καταδικάσθην νὰ ἀποθάνω ἐν αἰσχύνῃ, εἰς μίαν γυνίαν τῆς ἀποτραπαίλου ταύτης

εἰρκτῆς μακρὰν τῆς πατρίδος μου. Μὲ συνέλαβον ὡς συνωμότην τῆς Πολωνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐρρίφθην εἰς τὰς φυλακάς, διότι εἶχον τὴν ἀφροσύνην νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὴν πολιτικὴν κανίστραν, ἀπέναντι δὲ τῆς τότε τρομοκρατίας ἐν ρωσσίᾳ καὶ τῆς ἐξοντώσεως, ἥτις περιέμενε πάντας ὅσοι ἐνείχοντο εἰς τὴν συνομωσίαν ἐκείνην, ὡς ἐκ θαύματος διεσώθην ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, ἢ ἄλλον τινα ἀτιμώτερον καὶ φρικωδέστερον θάνατον εἰς τὴν ἄξενον τῆς Σιβηρίας χώραν. Συνέτεινε δὲ εἰς τοῦτο ἡ μεγάλη περυσία μου, ἣν ὠσφράνθησαν, καὶ ἥτις ἐμέλλε νὰ δημευθῇ, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἐξιχνιάσωσιν.

Ἀπ' οὗτου συνεσχετίσθημεν παρετήρησα πολλάκις ὅτι ἐξήτεις ἐπιμόνως νὰ ἐμβετύσῃς εἰς τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς μου, ἐν τοσούτῳ εἶμαι βέβαιος ὅτι καμμίαν δὲν ἔλαβες ιδέαν, μὴ σοῦ φανῇ ταῦτο παράδοξον, παρὰλληλίζων τὰ σεαυτοῦ πρὸς τὰ ἀλλότρια, ἡ ἰδική μου ἱστορία εἶναι οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων.

Ὁ Μαυρόνικος διεκόπη καὶ πάλιν.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Κοράνδης.

— Ἀναπολῶ τὴν ὥραν ταύτην, ἐπανελάθειν ὁ γέρον, ὀλιθερόν τι γεγονός ἀρῆσαν ἐπὶ τῆς καρδίας μου ἀνεξάλειπτα ἔχνη πένθους καὶ ὀδύνης . . . φαντάζεσαι τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, νὰ ἔχη τις σῶζυγον, υἱὸν καὶ θυγατέρα, τοῖα τιμαλφῆ ὄντα ἀγαπώντά με μέχρι λατρείας, ἐν τῷ μέσῳ πλήρους εὐδαιμονίας χρυσῶν μέλλον ἀτεινόντα περὶ αὐτῶν, ἐνῶ ἀπέδιδον εἰς ἐμέ μυρία θωπεῖες καὶ τὰ χαριστόδρυτα χεῖλη τῶν χιλίων εἰδων ἐκφραστικὰ μαιδιάματα, διὰ τὰ ὅποια ἐγὼ ἐσεμνυνόμην, ἐντροφῶν εἰς τὴν ἀνέφραστον ἐκείνην χαρὰν τῆς οἰκογενείας μου, ὅτε ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς ἀνεφύσῃ τὴν δυστυχίαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου τοῦ οἴκου μου.

— Ὡ φρίκη ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον, διὰ πενθίμου φωνῆς, ἔχυνα σταγόνα πρὸς σταγόνα ὅλον τὸ αἷμα μου διὰ μίαν τρίχα τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης τριχίδος, ὦ τέκνον μου, δὲν δύνασαι νὰ ἐννόησῃς τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας, διότι καὶ δὲν ἠσθάνθης ποτὶ ἀκόμη πατρικὸν φίλτρον.

— Εὐρισκόμην πολὺ μακρὰν αὐτῶν, ὅταν μὲ συνέλαβον, ὅταν μὲ ὠδήγησαν ὡς ληστὴν, ὡς κκοῦργον εἰς τὰς φρικώδεις αὐτὰς φυλακάς, χωρὶς νὰ λάβω τοῦλάχιστον τὴν ὑπερτάτην εὐτυχίαν νὰ τοὺς ἰδῶ καὶ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσω, ἀλλ' οὔτε μοὶ ἀπέμεινεν ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίς τοιαύτη.

Καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν δακρύων, ἡ δὲ φωνὴ του ἐσβέσθη εἰς λυγμούς.

— Οἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν, κύρ Μαυρόνικε, ὑπέλαθον ὁ Κοράνδης,

αίσθάνομαι τοσοῦτον ἠδ' ἀδιαφέρειν εἰς τὰ δεινὰ σου ταῦτα, ὥστε περιμένω μὲ ἀγωνίαν νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τῆς θλιβερᾶς ταύτης διηγήσεως. Καὶ λοιπόν; ἠρώτησε, τί ἀπέγειναν τὰ τέκνα σου;

— Θεέ μου! δὲν ἤξεύρω, ἀρῆκα τὴν οἰκογένειάν μου εἰς Κων/πολιν, ἐπανελάθεν ὁ γέρον ἀπομάσσων τὰ δάκρυά του. Καθ' ὃν χρόνον ἀνάστατος εἰσέτι ἡ Ρωσσία ἐκ τῆς τρομέρας τῆς ἐπαναστάσεως δίνης, αἱ δὲ στρατιαὶ αὐτῆς ἀπεδικάζον τὰ λείψανα τῶν ἀθλίων στασιαστών, ἐγὼ ὥς ἐκ τῶν στενῶν σχέσεών μου μετὰ τινος γέροντος Πολωνοῦ, ἀρκούντως ἐνοχοποιημένου, ἔφραγον πρὸς τὴν νότιον Ρωσσίαν, προτιθέμενος νὰ ἐγκαταλείψω διὰ παντός τὸ ἐπάρχον τοῦτο μέρος. Εὐρισκόμεν ἐἰς ἀπύστασιν μιᾶς ὥρας τοῦ Κιέβου, ὅτε μὲ συνέλαβον καὶ εὔρον ἐπ' ἐμοῦ τὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τι ὅπερ ὑπεδείκνυε κολλοσαίον πλοῦτον ὑπὸ τὴν ἰδικήν μου κατοχήν. Εἰς μάτην ἀπεπειρήθησαν νὰ μοὶ ἀποσπᾶσιν τὸ μυτικὸν τοῦ πλούτου τούτου, ὑπέστην τὰ φρικαλιώτερα μαρτύρια μετὰ τῆς μεγαλητέρας ὑπομονῆς... Ἐν τοσοῦτῳ εἶχον προφθάσει νὰ εἰδοποιήσω τὴν σύζυγόν μου δι' ἐπιστολῆς περὶ τῶν διατρεξάντων, καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ὑπομείνωσι κερτιρικῶς τὴν ἀπώλειάν μου, καὶ νὰ μὴ μὲ περιμένωσι πλέον... ἀλλ' οὐδὲν πλέον. Ἐκτοτε οὐδεμίαν ἔχω πληροφορίαν περὶ αὐτῶν, ἂν ζῶσιν ἢ ἂν ἀπέθανον. Τίς οἶδεν ὅπως ὑστερήσεις ὑποφέρουν τὰ ἐγκαταλειμμένα ἐκεῖνα ὄντα! Θεέ μου! ἀνέκραξε πάλιν, ἀνασπῶν τὴν κόμην αὐτοῦ, ἡ κεφαλὴ μου ἱλιγγίᾳ ὁσάκις ἐνθυμηθῶ τὰ δύστηνα ἐκεῖνα πλάσματα.

Καὶ διεκόπη βυθισθεὶς εἰς λυπηροὺς διηλογισμοὺς.

— Κύρ Μαυρόνικε, ἐψιθύρουν ὁ Κορῆνδης μετ' ὀλίγον οἶοναί σεβόμενος τὴν θλίψιν αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα λοιπόν;

— Ὅ,τι ἔχω νὰ σοὶ εἶπω, ἐπανελάθεν ἀναπνεύσας κίρηνδ' ὁ γέρον κατὰδικος, ὡς πρὸς τὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας μου, περιορίζεται ἕως ἐδῶ... ἀρκούσι ταῦτα.

Ὁ Κορῆνδης ἐποίησε μορμασμὸν δυσθυμίας καὶ συνέσπασε τὰ χεῖλη αὐτοῦ μετὰ πάθους.

Ὁ Μαυρόνικος ἐξηκολούθησεν.

— Τώρα μένει νὰ μάθῃς τί ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ.

— Ὁμίλει, εἶπε διὰ βιαίας φωνῆς ὁ Κορῆνδης, οὐτινος ἢ διάνοια προσεπάθησε νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γέροντος οἶονδ' ὅποτε λόγον ἀπέναντι τῆς αἰνιγματώδους αὐτοῦ ἐχεμυθίας.

— Ἰσως αὐτὴν τὴν στιγμήν ἢ τάλαιν' οἰκογένειά μου πᾶσχει δεινῶς. Ἦμην βαθύπλουτος πρὶν ἀναμιχθῶ εἰς πολιτικὰ πράγματα, αὐτὴ καὶ

μόνη ἡ ἰδέα δεσπόζει εἰς τοὺς ἐχθροὺς μου ὀνειρευομένους πάντοτε θησαυροὺς ἀπὸ ἐμὲ, αὐτὴ μόνη ἡ ἰδέα μὲ προφυλάττει ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν σὰς ἀνεγνώρισαν, διέκοψεν ὁ Κορῆνδης ἀπαγγέλλας τῆς λέξεως ταύτης μετὰ τινος τόνου ὅλως ἰδιοτύπου.

— Τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα, περιείχον πολλὰς μαρτυρίας τῆς θέσεώς μου... ἠγνόουν ὅμως ὅτι ἡ πολιτικὴ δὴν μέγα μέρος τῆς περιουσίας μου κατεβρόχθισε, καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν συνελήφθην, τὸ πλεῖστον τῆς ἐναπολειφθείσης διηρηπύγη ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ρωσικῆς ἀρχῆς.

Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ὁποῖα πράγματα, ὁποῖος νοὺς προσηκτικός, θυμώσιος τῇ ἀλειθείᾳ μὲ ὤθησε νὰ ἐξασφαλίσω διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον χρηματικὸν τι ποσὸν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Ἄν τις τὴν στιγμήν ἐκεῖνην παρετήρει τὸν Κορῆνδην θὰ διέκρινε τοὺς ὀρθαλμοὺς του γαλβανισθέντας αἶφνης καὶ πῦρ ἐπέμψαντας.

Ὁ γέρον ἐξηκολούθησεν ἐμφορούμενος ὑπὸ μόνων τῶν ἐντυπώσεών του.

— Καὶ δύο τώρα κατὰ συνέχειαν ἔτη εἶναι ἡ μόνη φροντίς μου, ὁ μόνος συλλογισμὸς μου, ἡ μόνη πρὸς τὸν Θεὸν παράκλησίς μου, ὅπως μοὶ ἀποσταλῇ ὁ ἀντιλήπτωρ τῆς οἰκογενείας μου.

— Ὁ Θεὸς σὲ εἰσέηκουσε τέλος πάντων, εἶπε μετὰ προθυμίας ὁ δολοφόνος.

Ὁ Μαυρόνικος ἀνύψωσε πρὸς στιγμήν τοὺς ὀρθαλμοὺς εἰς τὴν θολωτὴν ὁροφὴν καὶ ἐπανελάβε.

— Πρὸ τισσάρων περίπου ἑτῶν ἔχω πᾶρακαταθειμένως εἰς ἀξιότιμόν τινα τραπέζιτην ἐν Κωνσταντινουπόλει Μιχαὴλ Ζώην ὀνόματι εἴκοσι χιλιάδας λίρας.

Ὁ Κορῆνδης ἀνερρίγησεν ὡς ἠλεκτρισθεὶς.

— Καὶ ἡ σύζυγός σου δὲν γνωρίζει αὐτὴν τὴν παρακαταθήκην; ἠρώτησεν.

— Ὡ! ἂν τὸ ἐγνώριζε θὰ ἦλην εὐτυχής.

Ὁ γέρον ἀνέπνευσε παραταταμένως καὶ ἐξηκολούθησεν ἀφοῦ πρῶτον ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Ἀκουσὸν με τώρα τέκνον μου. Ὁ Θεὸς μὲ ὑπαγορεύει νὰ σὲ ἀποκαλῶ μὲ αὐτὸ τὸ γλυκὺ ὄνομα, δὲν ἤξεύρω τί σκέπτεσαι σὺ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ἡ καρδία σου νὰ ἦναι ἄμοιρος εὐκισθησίας, δὲν πιστεύω οὐδέποτε νὰ μὲ προδώτῃς.

Ὁ Κορῆνδης ἐποίησε κίνημα διαμνηστεύσεως.

— Δι' ὅλον τὸν κόσμον εἶμαι ἀποθνήσκων, ἡδυνάμην νὰ δραπέτεύσω ἐκ τῆς εἰρατῆς ταύτης, ἀλλὰ τοῦτο θὰ διεκώλυε ὑστάτην τινα ἐλπίδα,

ην δὲν δύναμαι νὰ ἀπωθίσω, καὶ θὰ ἰπέριε βεβαίαν καταστροφὴν εἰς τὴν οἰκογένειάν μου· ἐκτός τούτου ὑπάρχουσι πολλοὶ λόγοι ἐπίσης σπουδαῖοι, οἵτινες μὲ ὑποχρεοῦν νὰ ὑποστῶ τὴν θυσίαν, θεωρήσόν με καὶ σὺ ἀπὸ τοῦδε ἀποθαμμένον, ὅ,τι θὰ σοὶ παραγγείλω εἶναι ἡ τελευταία θέλησίς μου. Ὁρκίσθητι ἐπισήμως νὰ ἐκτελίῃς κατὰ γράμμα τὰς παραγγελίας μου.

Ὁ Κοράνδης ἀνεπέτασε τὰς χεῖρας καὶ ὥρκισθη.

— Μὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μου.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ γέρον, ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἀκούει τὴν ᾠραν ταύτην! ὁ κερχυνὸς του πίπτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐπιόρκου. Τώρα δύναμαι νὰ σὲ ὁμιλήσω μὲ συνείδησιν ἐλευθέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΜΑΤΡΟΝΙΚΟΥ ΕΝ Τῷ ΚΟΛΠῳ ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΔΟΥ.

Καὶ ὁ γέρον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἀρκούντως ἐξογκωμένον χαρτοφυλάκιον.

— Σοὺ ὑπεσχέθην, ἐξηκολούθησι λέγων, τὸ μέσον δι' οὗ θέλει ἐπιτευχθῇ ἡ δραπετεύσις σου, τὸ ἔχω πρόχειρον. Κατέβην θὰ σοὶ ἐκθίσω τὸ σγίδιόν μου. Ἀνάγκη πρῶτον νὰ μάθῃς τί πρέπει νὰ κάμῃς εὐθὺς ἀμὰ ἐλευθιωθῇς θὰ ἀναχωρήσῃς ἀμέσως εἰς Κων/πολιν καὶ θὰ διευθυνθῇς εἰς τὸν οἶκόν μου. Θὰ σοὶ δώσω τὴν διεύθυνσιν.

Καὶ ἀραίην ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του χαρτίαν τινα συνεπτυγμένην.

— Ἄν ἐγνώριζες μὲ ὁποῖους κινδύνους ἡμπόρισα νὰ ἀποκρύψω ἐξαπατήσας τὴν προσοχὴν τῆς ρωσικῆς ἀστυνομίας τὰ ἐγγραφα ταῦτα. Τινὰ ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ γράψω μυστικῶς, ἐπλήρωσα ἀδρότατα.

Ἴδου ἡ διεύθυνσίς μου, εἶπε, διδούς τῷ Κοράνδῃ ἓν φύλλον χάρτου συνεπτυγμένου, ἐξωθεν αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐπιγραφή, ἥτις θὰ σὲ ὁδηγήσῃ ἀ-λανθάστως· τὸ περιεχόμενον εἶναι εἰδός τι ἐπιστολῆς ἀπειθυνομένης πρὸς τὴν σύζυγόν μου, πρὸς τὴν ὁποίαν σὲ συστήνω ὡς ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης μου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τῆς θλιβερᾶς δυστυχίας μου ἀπὸ σοῦ. Ἐμὲ δὲ νὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ νὰ μὲ περιμένῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐχω πλείστα ὅσα διὰ τὰ δύο τέκνα μας ἄτινα καθι-στῶ τελείους κληρονόμους μου.

Ἴδου καὶ τὸ ἀποδεικτικόν τοῦτο.

Καὶ τῷ ἔδωκε δεῦτερον ἐγγραφον.

— Αἱ εἴκοσι χιλιάδες λίραι θὰ μένωσι πάντοτε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Μιχαὴλ Ζώνη μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος τῶν τέκνων μας, ὅποτε ἀφίενται εἰς τὴν διαθέσιν του κατὰ τὸ ἀνάλογον ἐκάστου, ὅπως προσδιορίζεται εἰς τὸ ἐγγραφον τῆς κληροδοτήσεως. Μέχρι δὲ τῆς ἡλικίας ἐκείνης ἡ μή-τηρ διαθέτει τὸν τόκον τῶν χρημάτων αὐτῶν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν ὀρ-φανῶν.

— Τώρα λάβε καὶ τοῦτο τὸ ἐγγραφον.

— Δυνάμει αὐτοῦ καθιστῶ πληρεξουσίαν τὴν σύζυγόν μου εἰς τὸν κ. Μιχαὴλ Ζώνη, ἀπέναντι τοῦ ἰδιοχείρου ἐγγράφου του εἰς τὴν ὑποθήκευ-σιν τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν μου.

— Ἴδου αὐτό:

Ὁ Μκυρόνικος ἔτεινε ἓν κιτρινωπὸν καλῶς συνεπτυγμένον ἐγγραφον τῷ Κοράνδῃ, οὗτινος ἡ χεὶρ ἔτρεμεν ὅτε· ἐδράζαντο αὐτοῦ οἱ δάκτυλοί του, τὰ βλέμμα του ἀπῆστραπτε, καὶ ἡ ἀπαισία αὐτοῦ μορφὴ διηυλα-κίζετο ὑπὸ πελιδνῶν γραμμῶν.

— Εἶναι καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ νόμου. . . φύλαξέ τα καλὰ, πα-ρακαλῶ τέκνον μου.

Ὁ Κοράνδης τὰ ᾤθησεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του.

— Ἀπέναντι δὲ τῶν ἐκδουλεύσεών σου αὐτῶν, προσδιορίζω ἐκτός τῆς ἐπιστολῆς τῆς συζύγου μου τὴν ἰδικὴν σου ἀνταμοιβήν. Ἐλπίζω νὰ μεί-νης εὐχαριστημένος.

Τώρα μίαν ἐκδουλεύσιν ἀκόμη ζητῶ ἀπὸ σέ. Ἄλλ' αὕτη εἶναι ἡ σο-βαρωτέρα πασῶν. . . Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου μίαν εὐμε-γέθη ἐπιστολήν, ὡχρὰν ἐκ τῆς πολυκαυρίας, ἀνεπίγραφον ἀλλὰ καλῶς ἐσφραγισμένην.

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε μετὰ φωνῆς σιγῆλῆς μόλις σχεδὸν ἀκουομένης, ἔδω ἐγκλείεται τὸ μέγα μυστικόν μου, τὸ μυστικόν ἐκεῖνο διὰ τοῦ ὁποῖου μίαν ἡμέραν ὄχι μόνον ἡ οἰκογένειά μου, ἀλλὰ καὶ σὺ, καὶ πάντες οἱ προφίλεις ἡμῶν ἐλπίζω νὰ ἀνακουφισθῶσι καὶ νὰ εὐ-λογοῦν τὴν μνήμην μου.

Ὁ Κοράνδης διέμεινε σιωπηλὸς παρατηρῶν ἐν ἀμηχανίᾳ ὅτε μὲν τὸν παράδοξον αὐτὸν ἄνδρα, ὅτε δὲ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο γράμμα.

— Καταλαμβάνω, προσέθηκε, τὴν ἐντύπωσιν ἣν σοὶ προξενοῦν οἱ συγκεχυμένοι αὐτοὶ λόγοι μου. . . ἀλλ' ἔχε ὑπομονήν, ἡ θέσις μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ πάντα. Μοὶ ὥρκισθη ὑπακοὴν εἰς τὰς θελήσεις μου καὶ τὸ ἀπαιτῶ.

Τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τὸ παραδώσῃς ἀνέπαρον εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἡ-

τις μόνηχαίρει τὸ δικαίωμα νὰ ἀραιρῇ τὸν ἐξωτερικὸν φάκελλον ὑπὸ τὸν ὅποιον κρύπτεται ἡ ἐπιγραφή καὶ ἡ διευθύνσις τῆς ἐπιστολῆς. Ἐντὸς τοῦ ἰδιαίτερου πρὸς αὐτὴν γράμματός μου, τὸ ὅποιον κατέχεις, ἔχω περὶ αὐτοῦ ἐκθεσιν καὶ τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς, μεθ' ὧν θέλει συμμορφωθῇ.

— Μὴ σοῦ ἐπηρεάσῃ τὸν νοῦν ἰδέα περιεργείας καὶ τολμήτης νὰ τὴν ἐγγίσῃς τέκνον μου, διότι τετέλεσται! εἴμεθα πάντες κατεστραμμένοι καὶ σὺ αὐτός.

— Λάβε τὴν, καὶ τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν Κοράνδην οὕτως ἡ χεὶρ ἐξετάθη.

— Ἀλλὰ πᾶντα ὁ Μκυρόνικος ἀπέσυρε αὐτὴν σχεδὸν ἀποτόμως.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε· πόσαι ἀμφιβολίαι μὲ καταδιβρώσκουσι, καὶ προσβλέψας τῷ Κοράνδῃ δυστροπήσαντι, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου ἐκτετυκτοῦ καὶ πενθήμου συνάμ.

— Ἐὰν αἰσθάνηται εἰς σικυτὸν ἱππεῖς δυνάμεις ὅπως ἀνθίσῃς εἰς τὸν διακκῇ πόθον τῆς πολυπρχυματοσύνης, ἐὰν εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας σου φυλάττηται ἀκηλίδωτος ἡ εἰκὼν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός σου, εἰς τοὺς ὁποίους ὠραίσθης, ἐὰν εἰς τὰς φλέβας σου ρέῃ αἷμα Ἑλληνικόν, διὰ νὰ φυλάξῃς ἀμείκτον τὴν τιμὴν σου ἀπέναντι τοιοῦτου ὄρκου. Ἐὰν ἐν τῇ ψυχῇ σου τὰ τρομερὰ δεινὰ ἰμοῦ καὶ τῆς δυστυχοῦς οἰκτογενείας μου ἐπροξένησαν τὸ ἐλάχιστον αἰσθημα εὐταπαρητήσεως πρὸς ἐμὲ, ἐπανάλαβέ με δι' ὄνομα Θεοῦ τὸν ὄρκον σου ὅτι δὲν θέλεις ἐγγίσει τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅτι θὰ τὴν παραδώσῃς ἀνέπαφον εἰς τὴν σύζυγόν μου.

— Μὴ τὸν Θεὸν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός μου, ἐτραυλίσει μετὰ φωνῆς γρυλισμῶ ὁμοίας, ὁ Κοράνδης ἐμπλεὺς ὑποκλινόμενος ὁργῆς. Θὰ παραδώσω ἀνέπαφον τὸ γράμμα τοῦτο εἰς τὴν σύζυγόν σου.

Πρὸς ταῦτα ὁ γέρων παρέδωκε τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ Κοράνδης ὦλησε καὶ ταύτην εἰς τὸ φυλάκιόν του ἀλλ' ἐπισχεμένως.

— Ὁ Θεός, εἶπεν ὁ Μκυρόνικος, νὰ εὐσδώσῃ τὰ πάντα, ὥστε κί τελευτήσῃ μου στιγμῇ μετὰ τόσα δυσφόρητα μαρτύρια τοῦ δυστυχοῦς μου βίου νὰ ἦναι ἥττον φρικώδεις. Αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὰ φλέγοντα σπλάγχνα μου αἰσθάνομαι ἄρρητὸν τινὰ ἀνακούφισιν, δρόσον τινὰ θείαν καὶ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι εἰμὶ ἕτοιμος νὰ δεχθῶ τὸν θάνατον.

Ὁ Κοράνδης οὐδὲν ἐράνη ἐννοήσας ἐκ τούτων.

Ἡ κεφαλὴ του ἦτον ἑρμικὸν καταχθονίων διαλογισμῶν, οὔτινας ἐστρεβίλιζον τὸ σκαλὸν αὐτοῦ λογικὸν ἐν μέσῳ εὐφροσύνου θυμηδίας προξενήσεως αὐτῷ ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου τύχης ἧτις τῷ ἐπιφυλάσσετο.

Ὁ ἀλιτήριος ἀμφέβαλλε νὰ πιστεῖται ὅτι εἰς τὰ λιπώδη βάθη τῶν θυλακίων του ἐνέκρυπτε τὸν δι' αὐτὸν μυθώδη ἐκείνον πλοῦτον.

— Εἶσαι καλῶς πλέον ἐρωδικασμένος, τέκνον μου, εἶπεν ὁ γέρων, τώρα μένει νὰ δραπετεύσῃς.

Ἡ τελευταία αὐτῇ λέξις ἀπέσπασε τῶν ρεμβασμῶν τὸν Κοράνδην προσηλωθέντα πᾶντα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ καταδίκου.

— Καὶ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησε μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως.

Ἀπόψε θὰ κοιμηθῶμεν διὰ τελευταίαν φορὰν ὁμοῦ, αὔριον θὰ ἀποχωρισθῶμεν, ὁ δεσμοφύλαξ μᾶς ἐπισκέπτεται εἰς τὰς ἐννέα, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦναι μόνος. Καταλαμβάνεις ὅτι τὸ μέσον τῆς δραπετεύσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα. Σὺ θὰ ἦσσι ἕτοιμος καθ' ὅλα πρὸ τῆς ἀφίξεώς του, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέλθῃ θὰ ὁρμήτης ἐναντίον του αἰφνιδίως, θὰ τὸν συλλάβῃς εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φέρῃ ἀντίστασιν, καὶ θὰ προσέξῃς μὴ ἐκβάλλῃ φωνὴν ἧτις νὰ μᾶς προδώσῃ. Εἶσαι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς διὰ νὰ τὸν καταβῇς.

— Ἐπειτα; ἠρώτησεν ὁ Κοράνδης, οὕτως ἡ φωνὴ ἔπαλλε καὶ ἡ γλῶσσα συνεπλέκετο.

— Τὰ λοιπὰ ἀποβλέπουν ἐμὲ... ἐψιθύρισεν ὁ γέρων, ἐς αὔριον.

Καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἐξηπλημένος ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς διηγήσεώς του. Ὁ δὲ Κοράνδης ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του ὑποκρινόμενος ἀρέλειαν καὶ τι πένθιμον καὶ περίσκεπτον ὕπνος, κατὰ βάθος ὁμῶς ἐπιθυμῶν νὰ καταστρώσῃ τὰς ιδέας του καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἀποτρόπαιον καὶ βδελυκτὸν σχέδιον.

Ἐν τούτοις ὁ γέρων μέχρις ὅτου τὸν καταλάβῃ ὁ ὕπνος δὲν ἔπαυσε διαλεγόμενος περὶ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του μετ' ἀνεκλαλήτου χαρᾶς, συνιστῶν αὐτῷ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα ἅτινα θὰ ἀπῆντα παρ' αὐτοῖς τὴν ἐπαύριον, ἀλλ' ὁμίλει ὁ δυστυχὴς εἰς ὧτα ἀποκωφθέντα πλέον.

Ὁ Κοράνδης κατνεύων πρὸς πάντα λόγον τοῦ Μκυρόνικου, ἐποίει κατὰ διάνοιαν.

— Ἐχομεν εἴκοσι χιλιάδας λίρας! πόσόν στρογγύλον... νὰ ἰδοῦμε ὁποίας δυσκολίας θὰ ἀπαντήσωμεν... Αἶ, δὲν πιστεύω νὰ ἦναι τόσον ἐπικίνδυνον... ἔπειτα τὸ ἄλλο γράμμα... δὲν ἤξεύρω τί εἶδους φαγητὸν ἔχει αὐτὴ ἡ χύτρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ἀρκετὰ νόστιμον, καθ' ὅσον συμπερινοῶ! Διὰ τώρα ἡσυχία, αὔριον ὑπολογίζομεν τὰ περαιτέρω... Εἶδες ἐκεῖ τὴν τύχη! μήτε νὰ τὴν ἐναινεύωμεν! ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ ὡς τυφλὴ, εἶχον ἄδικον λέγων δέικα τώρα ἔτη, ὅτι ἐγεννήθην ὑπὸ κακὸν ἀστέρι... τώρα νὰ σκεθῶμεν πῶς θὰ ξεγλυστρήσωμε ἀπ' αὐτὸ τὸ γε-

γερόντιον, τίς οἶδε, συμβαίνει καμμίαν φοράν ἄνθρωπος πνέων τὰ λεί-
σθια ἐξαίφνης νὰ ἀναζήσῃ, ὑπάρχουν πλείστα παραδείγματα τοιαῦτα.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν οἱ δύο κατὰδικοὶ εἶχον λάβει πάντα τὰ προ-
φυλακτικὰ μίσκ ὅπως ἐκτελέσωσι τὸ σκῆδιον τῆς δραπιτεύσεως.

Πρὸ πάντων ὅμως ὁ δολοφόνος Κοράνδης ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ
υπερμέτρου χαρᾶς, χιλιᾶκις προγυμναζόμενος αἰφνιδίαν ἐπίθεσιν κατὰ
τοῦ δεσμοφύλακος μετὰ κωμικωτάτου τρόπου, κινούμετος τὸ μειδίαμα
τοῦ γέροντος Μαυρονίκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΙΣΤΟΣ ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ

Τέλος ἐφθασεν ἡ πολυπόθητος καὶ κινδυνώδης ὥρα.

Ἠκούσθησαν παταγώδη βήματα τοῦ δεσμοφύλακος.

Κραυγὴ χαρᾶς καὶ τρόμου ἀπέπη τῶν χειλῶν ἀμφοτέρων.

Ὁ γέρον Μαυρονίκος ἐτοποθετήθη πλησίον τῆς ἄκρας τῆς στρωμνῆς
τοῦ οὐσῆς πληγίως τῆς θύρας, ὁ δὲ Κοράνδης ὀπισθιν αὐτῆς.

Ἠκούοντο οἱ συνεχεῖς παλμοὶ αὐτῶν, πᾶλλοντες σφοδρότατα.

Ἡ χεὶρ τοῦ γέροντος ἰδρυθίσθη ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ καὶ ἐξήχθη κα-
τεσπυσμένως δράξασα ἀντικείμενόν τι.

Ἠκούσθη ὁ ἦχος τῆς κλειδωνῆς, καὶ μετ' ὀλίγον βεβύς τριγμός τῶν
στροφῶν τῆς σιδερᾶς πύλης.

Ἀνθρώπος τις μεσῆλιξ εἰσῆλθε.

Βεβαία ἐπεκράτει σιγή.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἡ ὁ δεσμοφύλαξ, ξανθὸς τις καὶ εὐτραφὲς ρώ-
σος προὐχώρησε δύο βήματα, ἀπορήσας ἴσως διὰ τὴν συνήθη ἐκείνην
σιωπὴν.

— Ἐὖ λοιπόν, τί μοῦ κἔνετε πηληκάρικ μου! εἶπε διὰ τῆς χονδρ-
εἶδους φωνῆς του.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Κοράνδης χύνεται ἀστραπηδὸν ἐπ' αὐτοῦ.

Εἰς ἓν εἰκοστὸν τοῦ δευτερολέπτου ὁ δεσμοφύλαξ εὐρέθη ἀκίνητος, ἄ-
λαλος, κατὰπληκτος, τοῖς βραχίονας ἀκινήτους ἔχων, ὑπὸ τὰς χαλυβδί-
νους χεῖρας τοῦ Κοράνδου καὶ τὸ σῶμα ἐκτάδην κατακείμενον ὑπὸ τὸ
στιβαρὸν αὐτοῦ γόνου.

Ὁ δυστυχὴς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀθρόωσῃ λέξιν.

Ταῦτοχρόνως ὁ Μαυρονίκος ἐπλησίασεν.

— Μὰ τί θέλεις, ἄθλιε, ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; ἐκραύγασε, κύπτων
μεταξὺ αὐτῶν ὡσεὶ θέλων νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν δεσμοφύλακα.

Ὁ Κοράνδης ἐστράφη ἐκπληκτος, καὶ κατηνῶς ἀγνοῶν τί νὰ ὑποθέσῃ
πρὸς τὴν διζωγὴν ταύτην τοῦ γέροντος, ὅστις ἐπαιξε τὸ μέρος αὐτοῦ
θαυμασίως.

Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου τὸν Κοράνδην ἐνῶ
διηύθυνε τὴν ἑτέραν κατὰ πρόσωπον τοῦ δεσμοφύλακος, καὶ τὸ ἐν τῇ
παλάμῃ αὐτοῦ ἀντικείμενον, ὅπερ ἦτο φιαλίδιον περιέχον ὅζον τι δρα-
στηριότατον, προσήψατο τῆς μινός του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε κεραυνοβόλον.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐπάγωσε παραχρῆμα ὡς μάρμαρον, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς
ἐμφαίνων.

Ὁ Κοράνδης δὲν εἶχεν εἰσέτι συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, οὐδὲν ἐξ
αὐτῶν ἀντιληφθεὶς.

— Ἐλα ἐγείρου, εἶπεν αἰφνης ὁ γέρον, τὸ πείραμα ἐπέτυχε, κλείσε
τὴν θύραν καὶ ἐκδύσου.

Ὁ Κοράνδης ἀφῆκε τὸν ὡς πτώμα δεσμοφύλακα, οὐτινος ἠσθάνθη τὴν
παγετώδη ἀφὴν μετὰ ρίγους.

— Ἐλα λοιπόν, ἐψιθύρισεν ὁ γέρον, μὴ χάνης καιρὸν, ἔχομεν μόνον
μίαν ὥραν εἰς τὴν διαθέσιν μας. ἔχω ἓνα φάρμακον. οὐτινος ἡ ὁσπρησις
ἐπιφέρει λειποθυμίαν ἐν ἀκαρεὶ διαρκοῦσταν μίαν ὥραν, ἐκδύσου μετὰ τά-
χους, πρέπει νὰ ἰνδυθῇς τὰ φορέματα τοῦ δεσμοφύλακος καὶ νὰ ἐξέλθῃς
ἀπὸ τὸ κατὰστημα τῆς κεντρικῆς ἀστυνομίας πρὸ τῆς μιᾶς ὥρας, καὶ
ἐνωρίτερον, ἂν ᾖναι δυνατόν.

Καὶ ὁ γέρον ἤρξατο νὰ ἀπεκδύῃ τὸ ψυχρὸν τοῦ δεσμοφύλακος σῶμα.

Ὁ Κοράνδης συνῆλθε πάραυτα.

Ἐνόησε τὰ πάντα. Εἰς ἓν λεπτὸν εὐρέθη μετημφιεσμένος δεσμοφύλαξ.

Ὁ Μαυρονίκος ἤρπασε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ τὴν ὁποίαν ἐσφιγξέ περιπαθῶς.

— Ὑπαγε, εἶπε, εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, ὁ οὐρανὸς εἴ-αι μάρτυς τῆς
σημερινῆς χαρᾶς μου. Εἴθε νὰ συναντηθῶμεν μίαν ἡμέραν εἰς αἰσιωτέρους
καιρούς. Νὰ διαφυλάξῃς τοὺς πρὸς μέ ὅρκους σου, καὶ ἂν ἀποθάνω εἰ-
σέτι τέκνον μου, ἐπὶνέλαθεν ὁ γέρον με φωνὴν συγκινητημένην, καὶ ὀφ-
θαλμοὺς τεθλωμένους ὑπὸ δακρύων. Ἐλθε νὰ σὲ ἀσπασθῶ.

Καὶ τὰ φλογιρὰ χεῖλη αὐτοῦ ἠσπᾶσθησαν τὸ ψυχρῷ ἰδρωτί περρίρη-
τον μέτωπον τοῦ Κοράνδου, ὅστις τὴν στιγμήν ἐκείνην ὠχρὸς καὶ φρικα-
λὸς, ὠμοῖαζεν ὡς φάντασμα.

— Ὑπαγε! ἐπρὸς αὐτὸν ὁ γέρων, ἔχε ὑγίαν, καλὴν ἐντάμωσιν, καὶ ὤθησεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Κοράνδης ἐποίησεν ἐν ἀμφίβολον βῆμα διὰ νὰ ἐξέλθῃ μὲ πρόσωπον κατανενευκὸς, καὶ οἶωνε τὸ στόμα αὐτοῦ φριμώτρου φριμώμενον οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερε.

Ἄλλ' αἶφνης στρέφεται διὰ μιᾶς, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐξαγριούται, τὰ ὄμματα τοῦ σπιθηρίζουν, καὶ τὰ μικρά του χεῖλη διαστελλοῦν σατανικὸν μειδίαμα.

Ὁ γέρων ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ ἀποχωρισμοῦ ὡς νύχαιρέτα τὴν ἰδίαν οἰκογένειάν του ἵστατο εἰσέτι συγκακινημένος.

— Ἡξίῳρες, κὺρ Μαυρονίκε, τί ἐσκέφθηκα ἐγὼ, εἶπε ὁ Κοράνδης μετὰ φωνῆς σκωπτικῆς, ὅτι πρέπει κάνεις εἰς ὅτι καὶ ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ μὴν ἔχῃ ὀπισθὲν τοῦ ἰπιτηρητῆς, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὰς κινήσεις μου, καὶ ἐπειδὴ φοβοῦμαι καμμίαν παγίδα ἀπὸ ἐσὶ, διὰ τοῦτο...

Εἶπε καὶ ὡς τίγρις λυσσαλέα χύνεται κατὰ τοῦ Μαυρονίκου

Ἡ πάλῃ ὑπῆρξε στιγμιαία, ἀλλὰ τρομαρὰ, φρικώδης.

Ὁ γέρων καταβλήθη πάραυτα

Στιβαρὸν γρονθοκόπημα κατηνέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ δυστήνου γέροντος, ἀπὸ τὴν ἀνύσιον ἐκείνην χεῖρα τοῦ δουλοφόνου, ὅστις ἀραιρῶς τὸν δερμάτινον ζωστήρα του μετ' ἀπεριγράπτου ταχύτητος, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ φρικιώντος Μαυρονίκου.

Τότε ἀνιξέλισθη στομαγερόν, ἀπάνθρωπον, φρικώδες κακούργημα. Ὁ δουλοφόνος περιέδρασε τὸν ζωστήρα περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ θύματος, ἐπάτησε τὴν μίαν ἄκρην καὶ διὰ δαιμονίου ἰσχύος ἡμιανέγερθεῖς ἔσυρε τὴν ἑτέραν διὰ τῶν χειρῶν.

Ὑπόκωφον ρόχθον ἀφῆκεν ὁ λάρυγξ τοῦ θύματος, οὔτινος παρηυθὺς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξογκώθησαν, τὸ πρόσωπον ἐπελιδνώθη, σπασμωδικὸς σπαραγμὸς στιγμιαίος ἐπηκολούθησε καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ οὐδὲν πλέον.

Ὁ Κοράνδης τότε ἀφίνει τὸν βρόχον του, ρίπτει τελευταῖον βλέμμα σαρκαστικὸν ἐπὶ τῶν δύο ἐκτάδην κειμένων πτωμάτων, κλείει τὴν θύραν διὰ τῆς αὐτῆς κλειδὸς κρεμαμένης εἰσέτι ἐπὶ τῆς κλειδωνίας μετὰ ὀρμαθοῦ ἑτέρων κλειδίων ἅτινα κρύπτει εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ φεύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΕΝ Τῇ ΚΡΗΤΟΓΡΑΦῇ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΥ.

Ὑπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς οἱ δαίμονες διευκολύνουσι τὰ σχέδια τῶν ἀλιτηρίων.

Ὁ Κοράνδης ἡδυνήθη νὰ δραπέτευτῇ ἐκ τῶν φυλακῶν τῆς Ὁδησσοῦ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνενόχλητος. Παρλείπομεν τὴν λεπτολογίαν ταύτην.

Φρονίμως ποιῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόντισε νὰ κρυφθῇ. Οἱ κατ' ἄσχοποι ἦσαν ἐπὶ ποδὸς ἀναζητοῦντες αὐτόν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ, ἀπὸ πρῶτον ἐπρομηθεύθη ἀπὸ τινος φίλου τοῦ τὴν ἀναγκαίαν ἐνδυμασίαν, ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῇ, καὶ ὁ ὁποῖος διευκόλυνε τὴν φυγὴν του.

Γαλλικὸν ἀτμόπλοιο, ἐν τῷ λιμένι ἀνέσυρε τὴν ἄγκυραν ὅπως ἀποπλεύσῃ διὰ Κωνσταντινουπόλιν.

Ὁ δραπέτης καταβάς εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἐπιβάς ἐπὶ μιᾶς λέμβου,

— Εἰς τὸ γαλλικόν, διέταξε δεικνύων τὸ οὐ μακρὸν ὑπὸ ἄτμόν εὐρισκόμενον σκάφος.

Ὁ λεμβοῦχος ἦτο γέρων τις ρουμᾶνος ἀγαθοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἶχον προχωρήσει εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας ἀπόστασιν. ἀνήσυχος πάντοτε ὁ Κοράνδης, τὸ βλέμμα του ὡς τῆς γαλῆς διεπέρα τὰ πέριξ σκότη.

Αἶφνης προσέβηκε τὴν ἀκρόν του μεμακρυσμένος πύτυλος δισχιζομένων ὁδῶν.

Μετ' ὀλίγον δύο λέμβοι ἐφάνησαν ἐξ ἀντιθέτου ὁρμώμενοι, καὶ ὡς ἐκ τῆς διευθυνώσεως των ἡδυνάτο τις νὰ προέδῃ ὅτι ἐσκόπευον νὰ διασταυρωθῶσι πρὸ τῆς πώρας τῆς λέμβου, μὲ σκοπὸν ἴσως ἀντικόψωσι τὸν δρόμον τῆς.

Ὁ Κοράνδης ἐρρίγητε μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων, ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσε τὴν ἐνεργητικότητά του, προκινῶς ἐπροδῶθη.

Περιέμενε μετ' ἀπεριγράπτου ἀγωνίας.

Δὲν ἐφύσθησαν αἱ προαισθήσεις του· αἱ λέμβοι ἐκείναι ἦσαν κυβερνητικαί, ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸν κατέφθκον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠκούσθη βροντερὰ φωνὴ ἀπὸ τῆς μιᾶς λέμβου πρὸς τὸν λεμβοῦχον νὰ σταθῇ, ὁ Κοράνδης ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀρῆσας ὅλους αὐτοῦ συγχεχομένους καὶ τὰς λέμβους περιτρεχούσας.

Βεβιάως θά ἦτον ἄξιος κολυμβητής, καθότι ὡς δελφίν διασχίζων τὰ ὕδατα, διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν καταδιωκόντων αὐτόν.

Οὐ μακρὴν ἦτον ἡγκυροβόλημένον μικρὸν τι πλοῖον ὅπερ ἔρευν ἐπὶ τῆς πρώρας τὸ ὄνομα «Γοργώ» ἀνῆκε δὲ, ὡς γνωρίζομεν, εἰς τὸν πλοίαρχον Ἀνδρόνικον. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἱφρούρει αὐτόπαις τις ὡς σκοπός. Αἰφνης κἀτώθεν τῆς πρώρας τοῦ πλοίου ὡς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἀνερχομένη φωνὴ τις παρακλητικὴ ἀντήχησεν ἱπανκλαμβάνουσα . . .

— Χριστιανοί! ἄσυλον, ἄσυλον.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ὁ αὐτόπαις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ μετὰ πυρετώδους προθυμίας ἀνιβίθασε τὸν δραπέτην ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐκτοτε ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος καὶ ὁ δολοφόνος Κορῶνδης συνεσχέτισθησαν τοσοῦτον στενῶς.

Ὁ δραπέτης εἶδεν ἀσφαλέστερον ἄσυλον εἰς τὴν «Γοργώ» καὶ ἱπληροφόρησε τὸν ἄρχιπαιρτὴν περὶ πάντων τῶν ἀπορώσεων τὸν γέροντα Μκυρόνικον . . . Ὁ γίγας ὑπεσχίθη πλήρη ὑποστήριξιν, ἐὰν ὁ Κορῶνδης ἔσταργε νὰ διανεμηθῶσι πᾶν ὅ,τι θὰ ἀπίσπων ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ Μκυρόνικου ὁ δραπέτης δολοφόνος συγκατένευε πᾶντα.

Τὸ δὲ κρυπτόγραφον ἐπιστόλιον, ὅπερ συνώδευσαν τοσοῦτοι ἱπίστημοι ὄρκοι καὶ ὑποσχέσεις, ἀπεσπρῆγίσθη ἀμέτῳς ὑπὸ τῶν δύο ἐκείνων φοβερῶν κηκούργων.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον.

«Τελειοποίη μου θιλήτης».

Φιλτάτη σύζυγέ μου.

«Πρὸ πέντε ἡμέρας νύκτα τινα θελλώδη εἰς μίαν τῶν συνυχῶν θησαυρικῶν ἐκ ἐδρῶν μου ἀπεπλανήθην εἰς ἐν δάσος.

« Αἰφνης ἀνθρώπινοι ὀδυνηροὶ στεναγμοὶ ἔρθεσαν μέχρις ἐμοῦ.

« Ἐπλησίασα πρὸς τὴν φωνήν.

« Ἀνθρώπος τις αἰμοσταγῆς ἔκειτο παρὰ τοὺς θάμνους σφαδάζων ὑπὸ τοῦ αἵματος γένος καίριου τραύματος.

« Ἐκυψα πρὸ αὐτοῦ.

« Ἦτο νέος τις ἀνὴρ.

Εἰς τὴν θίαν μου, ἔλαβε δυνάμεις.

— Πῶς εἶπαι: μὲ ἡρώτης μὲ φωνὴν ἐξηθνημένην, διαλείπουσαν.

— Ἡ θία πρόνοια, τῷ ἀπὸ τῆς, μὲ ἀπέσταλε νὰ σὲ σώσω καὶ ἔβλιψα τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ἰδικήν μου.

— Ἀνὴρ ὑπάρχει πλέον ἔλπις, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, τὸ τραῦμα εἶναι θανατηφόρον ἐπὶ τῆς καρδίας μου.

— Πῶς σὲ ἐδολοφόνησε: τὸν ἡρώτησα.

— Ἀφες! . . . δὲν δύναμαι. . . μίαν χάριν θέλω ἀπὸ ἐσέ . . .

— Ὅριλεις, τί θέλεις;

« Ἦσαι χριστιανός;

— Ναί.

— Σὲ ἱμπιστεύομαι . . . Λάβε ἀπὸ τοῦ θυλάκιόν μου τὰ περιεχόμενα ἔγγραφα. . .

Αὐτὰ θὰ σὲ ὁδηγήσουν εἰς πρῆπει νὰ κάμῃς . . . αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἀποθάνω καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐπὶ πολὺ . . .

Ἐγὼ ὤθησα τὴν δεξιάν μου εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἀνέουρον ὀγκώδη φάκελλον ἔγγραφων.

— Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ, μοι εἶπεν ἔπειτα, ἀνὴρ δὲν ἐκτελέσῃς ὅ,τι τὰ ἔγγραφα αὐτὰ θὰ σοὶ ὑποδείξουν.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, εἶπον ἐγὼ ἐπισήμως.

— Ἀκουσόν με, ἐπανελάβε μετὰ τινος στιγμῆς, διὰ φωνῆς βαθμηδὸν σβυνομένης: ἔχω οὖν ὀκταετὴ σχεδόν. . . Πρὸ πολλοῦ ἔμαθον περὶ τῆς συζύγου μου ὅτι μετέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. . . ἀγνώστως καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ μου ἀνὴρ ὑπάρχει ἡ ἀνὴρ ἀπέθανε.

— Καταλαμβάνω, τὸν διέκοψα, θέλεις νὰ τὸν ἐπανεύρω διὰ νὰ σὲ ἐκδικήσῃ.

— Ναί.

— Ἀλλὰ πῶς; ὅς μοι γνωριμίαν τινα.

Ὁ νέος ἀνὴρ ἀνεστέναξε βαθέως καὶ ἐπανελάβε.

— Ὁ υἱός μου ἐπὶ τοῦ δεξιῦ μαστοῦ φέρει μέλαν σημεῖον ἐν εἴδει φακοῦ, μεγέθους ἴσου τῷ ὧφ περισσεύει, ὅστις ἔχει καὶ τὸ σχῆμα. Ἐκτός τούτου φέρει περὶ τὸν τράχηλον ἀργυρᾶ λεπτὴν ἄλυσσον, ἐξ ἧς κρέμαται ἀντικείμενόν τι ἐντὸς δερματίνης θήκης ἐν εἴδει περιάπτου, τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἶναι χρυσοῦν μετάλλιον, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰκονίζον τὸν ἐσταυρωμένον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν μέσῳ στεράνου ἐκ κλάδου ἐλαίας τὰ τρία ταῦτα γράμματα. E. T. N.

Ἀλλὰ πᾶντα ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐσβίσθη, τὸ πῶμά του ὑπέστη σπασιμὸν τινα βίαιον, στιγμιαῖον, καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐγὼ ἐνόησα ὅτι ἐπῆλθεν ὁ θάνατος ταχὺς καὶ ἀνελκυστός.

Ἀλλ' ἐκεῖ ὡς ἐν τῇ ὑστάτῃ στιγμῇ νὰ ἡρώτηθαι ἀμετρον δύναμιν δι' ἀγῶνας ὑπερῶνθρωπου, αἰφνίδιος κλονισμὸς διεχύθη εἰς αὐτόν καὶ προτηλώτας εἰς ἐμὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας: παραδόξως ἐτραύλισαν τὰ χλωμά αὐτοῦ χεῖλη διὰ φωνῆς ἀγωνιώδους, δυσκαταλήπτου τὰς ἐπομένους λέξεις.

— Ὁ υἱός μου . . . Ὁ κληρονόμος . . . τοῦ θησαυροῦ μου. . .

Καὶ ἐξέπνευσε.

Ἦδη τίς ἦτον ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, καὶ ὑπὸ ποίων μυστηρίων ἐκαλύπτετο ὁ τραχὺς ἐκεῖνος θάνατός του, ἀγνοῶ, οὔτε ἠδυνήθην νὰ μάθω: τότε μόνον ἐκ τῶν ἔγγραφων τοῦ ἐνόησα ὅτι ἦτον εὐγενής τις ἀρματωλὸς βελούπλουτος.

Ἐν ἐκ τῶν ἔγγραφων τούτων μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν κλοισσαίου θησαυροῦ τεθιμμένου, ὅστις ὑποδεικνύει καὶ τὸν τόπον, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς ὁμογενεῖς νεολαίας.

Φαίνεται ότι ἐπερύλαττε εἰς μόνον τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν ἱκτέλεον τοῦ ἱεροῦ τοῦ-
του σκοποῦ, ἀλλὰ χεῖρες δολοφόνει ἀνέτρεψαι τὰ σχιδιά του, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν
τοῦ θανάτου του διὰ τῆς δεσθῆκης ἐκείνης ἀρίστη τὰ πάντα εἰς τὸν ἄγνωστον υἱ-
ὸν του, ὃν εἰς μάτην ἀνερεύνησα πανταχοῦ ἀποδυθεὶς συγχρόνως ἐγὼ αὐτὸς εἰς τὴν
ἐπιδιώξιν τῆς τελευταίας του θελήσεως.

Δυστυχῶς συνελήφθην εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου μου, ἡδυνάμην εὐκολώτατα νὰ
δραπετεύσω καὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἤξεύρω ὅποια δεινὰ θὰ μὲ παρηκολούθουν ἀργότερα, καὶ
θὰ ἔμειον πλέον ἀδρανῆς διὰ παντός, καὶ θὰ ἦμην προδότης καὶ ἐπίορκος. Προτιμέτε-
ρον λοιπὸν νὰ ἀποθάνω εἰς μίαν γωνίαν μιᾶς εἰρατῆς, ἀρίων ἐλεύθερον τὸ στάδιον
τῆς ἐνεργείας εἰς τὸν υἱόν μου. Ἐπειτα τὸ μέλλον τίς οἶδε τί τέλεται! Ἐἵμαι δια-
γεγραμμένος ἀπὸ τοῦς ζῶντας, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκτελεῖ ἐνίοτε θαύματα. . . Ὡς θάυμα
τε μὲ σώσει ἐλπίζω πάντοτε ἐλπίζω. Ἡ τὴν ὄχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ δι' ἑσὶ
αὐτὴν, φιλότατη σύζυγός μου, εἶναι ἀποθαμνένος, διότι ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων πα-
ρῆλθεν ἀνεπιστρεπταί.

Εἰς σὲ δὲ ἐναπόκειται, ἀγαπητή μου ἡ πιστὴ ἐπαγρύπνησις, ὅπως ὁ υἱός μου ἀνα-
δεχθῇ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν τελευταίων θελήσεών μου, ὅπως ἀνέυρῃ τὸν ἄγνω-
στον ἐκείνον υἱὸν τοῦ εὐγενεῖς δολοφονηθέντος καὶ παραδόσθαι ἀλιόκλητον πάσης ἄλλης
χρήσεως τὴν ἱερὰν παρουσίαν, ὅπως διαχειρισθῇ αὐτήν, ἐὰν αἱ ἀναζητήσεις του
ἀπεδώσιν ἀτελεφόρητοι, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ δι' ὃν προώρισεν αὐτὴν ὁ ἰδιοκτήτης.

Ὡς τὸν δὲ θὰ στηλιτεύωμαι ἐπὶ προδοσίᾳ αὐτῇ καὶ μόνῃ εἶναι ἡ γλυκυτέρα ἐλ-
πίς μου, αὐτὴ καὶ μόνῃ θὰ ἐξελιγῇ τὴν ἱερὰν σκιάν τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου.

Θὰ παραδώσῃς λοιπὸν εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ τοῦ ἔγγραφον τοῦτο, καὶ ἐκείνα τοῦ
ἀρματοῦ, ὅποια θὰ ὀνομασθῇ ἐνῆλιξ. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ τηρήσῃς σι-
γὴν ἐπὶ πάντων, προετοιμάζουσα μόνον τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς τε-
λευταίας τοῦ πατρὸς του θελήσεως.

Διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων ὁ υἱός μου θὰ δυνήσῃ νὰ εὕρῃ τὸν μῆτον πολλῶν μυ-
στηρίων, πρὸς τὰ ὅποια θὰ ἐγὼ μνηστῇ, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν αὐ-
τὴν τοῦ πατρὸς του ὁδόν.

Ἐὰν ὁ μὴ γένιτο! ὁ υἱός μου ἀπεθάνῃ πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλικίας, κληρο-
νόμον πάντων καθιστῶ τὸ πρῶτον ἐκ τῆς οἰκογενείας μου ἄρρεν καὶ ἐνοῶ τὸν ἐγ-
γονόν μας ὅταν ἡ θυγάτηρ μας νυμφευθῇ.

Ἐὰν δὲ ὁ θάνατος πρῶτον ὅλων ἀρραπάσῃ σε, ἐμπισταύθητε εἰς τὸν Τραπεζίτην
Μιχαὴλ Ζῶν, ἡ εἰς τὸν ἀέσιος κληρονόμον του ἂν αὐτὸς δὲν ὑπάρχει.

Ὅσον δι' αὐτὸν τὸν εὐεργέτην μας τὴν ἐπιφέροντα τὰ παρόντα ἔγγραφα Κοράν-
θην, πρέπει νὰ μένει μακρὰν τῶν υποθέσεων τούτων, διότι δὲν ἤξεύρω ποῦς ἄγγελος
μὲ προλέγει ὅτι ἕως ἰδοὺ μένον περιορίζεται ἡ ἀποσίωσίς του. Ἀπομένει δὲ εἰς τὴν
διάθεσίν σου, ἐκτός τῆς ὑπ' ἐμοῦ προδιαρισθείσης ἀμιθῆς, νὰ τῷ προσφέρῃς, εἰ
σὲ ὑπαγορεύῃ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς οἰκογενείας μας.

Πιστεύω τώρα ἀναγνοῦσα πάντα τὰ διὰ τοῦ Κοράνθου ἔγγραφα νὰ μὲ ἐνοήσῃς
καλλίστα, καὶ περιπλέον τὸ κρυπτόγραφον τοῦτο.

Ἦδη τὰ μουσικὰ ἔγγραφα, καὶ τὸ μαρτυρικὸν τοῦ θησαυροῦ τοῦ ἀγνώστου ἐκεί-
νου ἀνδρὸς, ἰδοὺ ποῦ θὰ εὕρῃς.

Εἰσελθε εἰς τὴν κοιτῶνά μου, πλησίον τῆς ποσὲ κλίνης μου εἶναι τὸ ἱακτιοφυλά-
κιόν μου. Ἀνοξὸν αὐτὸ, θὰ προσέξῃς εἰς τὴν ἀνωτάτην σειρὰν τῶν δεξιχαλκίνων ἀγ-
κιστροειδῶν ἐξαρτημάτων, εἶναι εἴκοσι, ἀριθμεῖς δεξιόθεν μέχρι δεκατρία, τὸ δέκα-
τον τρίτον τοῦτο, τὸ ὡς πρὸς τὰ ἄνω τρεῖς ἐπαλειημένως, πάραυτα ἄπασαι αἱ
συνίδες τῆς πλευρᾶς ἐκείνης θὰ καταπέσουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη, ὡς διὰ μαγεί-
ας, διὰ νὰ σοὶ δώσουν δίοδον εἰς σκοτεινόν τι ὑπέγειον, λάβε δὲ φῶς καὶ κατάβας ἀ-
φόβως τὰς τριάκοντα βαθμίδας, ἀπὸ δὲ διατρέξῃς κατ' εὐθείαν ἀπὸ τῶν βαθμίδων ὅ-
λον τὸ διάστημα μέχρι τέλους τοῦ ὑπογείου, ἐνώπιόν σου θὰ παρουσιασθῇ αἰδηρὰ τις
καταπακτὴ, ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου κρέμαται μέγα κλειδίον, δι' αὐτοῦ ἀνοιξέ την
καὶ καταβὰς εἰς τὸ δεύτερον ὑπόγειον. Εἶναι πολὺ μέγα καὶ ἄγριον ἀλλὰ μὴ φοβοῦ,
προχώρησον τεισσεράκοντα βήματα πάντοτε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τῶν βαθμίδων, θὰ ἀ-
παυγήσῃς μικρὰν τινα στήλην μαρμαρίνην. Πίστο, τὸ ἐπ' αὐτῇ χρυσοῦν κορβίον,
τὸ ὑπὲρ αὐτὴν δίκην στέμματος τεμάχιον, θέλει ἀνατραπῇ τότε ἐξαρτώμενον μόνον.
Εἰς τὸ βάθος αὐτῆς θὰ εὕρῃς πάντα τὰ ἔγγραφα, θύνασαι νὰ τὰ ἐπεξεργασθῇ, ἀλλ'
ἐπειτα κλείσας καὶ τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν μετὰ τῶν ἄλλων, μέχρι τῆς ἀρμολίας ἐ-
ποχῆς.

Κεῖται δὲ ἡ στήλη ἂν προσαρμόσῃς τὸ τεμάχιον εἰς τὴν θύαν του. Ἡ δὲ μου-
σικὴ τοῦ ἱακτιοφυλάκιου δίοδος ἐπανακλείεται ἐὰν σύρῃς πρὸς τὰ κάτω τὸ αὐτὸ ἀγ-
κιστροειδὲς ἐξάρτημα.

Τοιοῦτόν τι ἦτο τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ κρυπτογράφῳ τοῦ Μαυρονίκου.

Ὁ Κοράνθης καὶ ὁ πλοίαρχος ἐντὸς τοῦ πλοίου συνδιασκέπτοντο ἐπὶ
μακρὸν περὶ τοῦ πρακτέου.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις κατέληξαν εἰς ἀπόφασίν τινα ἣτις ἐμελλε
νὰ ἐνεργηθῇ ὑπ' ἀμφοτέρων.

Καὶ πνεύσαντος ἀνέμου οὐρίου ἡ «Γοργών» ἀπέπλευσε διὰ Κωνσταν-
τινοῦπολιν.

Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὴν εἰρημένην πόλιν, ὁ Κοράν-
θης παραλαβὼν πάντα τὰ ἔγγραφα καὶ μεταμορφωθείς εἰς ὥραϊον εὐπα-
τρίδην ἄγγλον, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαυρονίκου ἄγουσαν.

Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην συγχρόνως τῶν
τριῶν ἐκείνων ὄντων, ὅτε ἔμαθον ὑπὸ τίνος ἀποστέλλεται ὁ Κοράνθης.

Ἡ σύζυγός του ἦτο τριάκοντα πέντε σχεδὸν ἑτῶν, γυνὴ ἰσχυρὰς ἀνα-
τροπῆς, καὶ ὥραία, ὀνόματι Θηρεσία.

Τὰ δύο τέκνα ἦσαν, τὸ μὲν ἄρρεν δεκαπενταετής, τὸ δὲ θῆλυ μόνον
τριῶν ἑτῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Θηρεσία διηυθύνθη εἰς τὸν τραπεζίτην ὅπως πι-
στοποιήσῃ τὴν διακινόνισιν τῆς διαθήκης τοῦ συζύγου της.

Ὁ Κοράνδης ἐν τῷ μεταξύ ἐγκατεστάθη εἰς τι ξενοδοχεῖον.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔλαθε παρὰ τῆς Θηρεσίας πεντακοσίας λίρας εἰς χρυσὸν ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων του.

Ὁ δολοφόνος εἰδείχθη ὑπερευχαριστηθεὶς, καὶ διὰ μυρίων φιλοφρονήσεων εἰς τὴν ἀπροσάλευτον χήραν, ἀπήτησε μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας τὸ δικαίωμα προστάτου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὰς συνεχεῖς ἐπισκέψεις του τὰ πράγματα εἰδείκνυον ἀληθῆ εἰλικρίνειαν, ἐξωτερικῶς τοῦλάχιστον, ἀλλὰ βαθμὴν δὲ τὰ σχέδια τοῦ Κοράνδου ἤρχισαν νὰ διαβλέπωνται ὑπὸ τῆς ὀξύδαρκου καὶ ἀνεπιλήπτου ἐκείνης γυναικὸς, ἥ κάλλιον σαφέστερον εἶπεν, ὁ προστάτης ἀπειράχθη νὰ τῇ πώλησιν αἰσθήματα ἐρωτολήπτου.

Ἡ ὑπερήφανος γυνὴ προσήλωσε περιφρονητικὸν μόνον βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα, βαθμὴν δὲ ἡ περιφρόνησις αὐτῆς μεταβλήθη εἰς ἀποστροφήν.

Ὁ Κοράνδης ἐν τούτοις διεκάζετο ὑπὸ τοῦ πείσματος τῆς ἀποτυχίας καὶ δὲν ἰδεύετο εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ἵσον θρασείως τοσοῦτον καὶ ἀπεχθοῦς τολμήματος.

Μόνον ἐμπόδιον ἦτον ὁ δεκαπενταετής υἱὸς τοῦ Μαυρονίκου, πολλὰ διδόμενα μείρακος ἀνδρείου καὶ ριψοκινδύνου παρέχων.

Ὁ δολοφόνος τοῦ πατρὸς του δὲν ἤργησε νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Νύκτα τινα εἰσῆλασεν ἀθροῦς εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς χήρας ἀπόφασιν ἔχων νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἀτιμωτέραν βίαν, ὅτε ὁ μικρὸς ἐκεῖνος νεανίσκος εἰσεπήδησεν αἰφνηδίως ἐνώπιόν του, τὸν ἔδραξεν ἐκ τοῦ περιλαίμιου καὶ ἂν δὲν ἐπρόφθκει νὰ διαφύγῃ, κακῶς θὰ ἐπιλοδορεῖτο τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν τοὺς δύο μοχθηροὺς συνενόχους.

Ἐκτοτε δὲν ἠδύναντο νὰ πλησιάζωσι τὴν χήραν ἀτιμωρηταί.

Ἐν τούτοις δὲν ἦσαν ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες ἀποδειλιῶσιν εὐκόλως.

Νύκτα τινα θυελλώδῃ εἰσέρπουσιν ἀμφότεροι εἰς τὸν περίβαλον τῆς οἰκίας τῆς δυστυχοῦς Θηρεσίας καὶ διαθέτουσι πῦρ ἀπὸ δύο μισῶν.

Ἐντὸς ὀλίγου αἱ φλόγες περιέζωσαν τὸ οἰκοδόμημα καὶ πανταχόθεν τῆς συνοικίας ὤρμησαν μετὰ πανικοῦ καὶ ἀλαλαγμῶν, ὅπως σβέσωσι τὸ παμφάγον στοιχεῖον.

Οἱ δύο κακοῦργοι διαρρήγνυσιν τότε τὴν θύραν καὶ εἰσέρχονται.

Ἡ χήρα ἐντρομος μετὰ τῶν τέκνων τῆς ἡτοιμάζετο νὰ δράμῃ ἔξω τοῦ κοιτῶνός της ὅπως σωθῇ.

Ἀμφότεροι προτίθενται καὶ κλείωσιν αὐτῇ τὴν δίοδον.

Ἡ γυνὴ φρικτῶς εἰς τὴν θέαν τοῦ Κοράνδου, ὅστις ἀρπάζει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν υἱὸν της, καὶ παραμερίσας αὐτήν, τρέχει πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαυρονίκου. Ἡ χήρα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ θυγάτριόν της φέρουσα ὁρμᾷ ὀπισθὲν τῆς κρᾶζουσα βοήθειαν.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἠκολούθει αὐτοὺς.

Ὁ ἀὴρ καθίστατο ὁλονὲν πνιγνότερος ὑπὸ τῆς συρροῆς τοῦ καπνοῦ, αἱ δὲ φλόγες ἀδιαλείπτως τρεφόμεναι περιέβαλλον τὴν οἰκοδομὴν ἀπασαν.

Ἴσως ἦτο πλέον ἀργὰ ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκεῖθεν.

Ὁ Κοράνδης εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἱμναιοφυλάκιον τοῦ γέροντος κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ κρυπτογράφου, ὅθι τὸ ἐλατήριο, ὁ ξύλινος τοίχος πίπτει διὰ μιᾶς, καὶ πηδᾷ ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ χάσματος, κρημνισθεὶς ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα μέχρι τοῦ ὑπογείου.

Ἡ χήρα τρομακτὴ καὶ φρικαλέα ὁρμᾷ ὀπισθὲν του...

Ὁ γίγας ἀρχιπειρατῆς τότε ρίπτεται ὀπισθεν αὐτῆς, χωρὶς νὰ τὴν ἀναχαιτήσῃ, ἀρπάζει τὸ κοράσιον καὶ φεύγει ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀναμέσον τῶν φλογῶν, ἀφήσας νὰ τελειώσουν τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν ἢ τε μήτηρ καὶ ὁ Κοράνδης ὅπως ἐνέκρινον.

Ἀπὸν ἐκεῖνο τὸ συρρεῦσαν πλῆθος ἐξέλαβεν τὸν γίγαντα ἀληθῆ σωτῆρα.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἶκος ἀνεφλέχθη ὡς εἰς καὶ μόνος πυρὴν, αἱ δὲ πελώριαι ἐκεῖναι φλόγες ἠπειλοῦν νὰ καταφάγωσι τὰ περίεξ.

Ὁ Κοράνδης ἐν τούτοις μακρὰν παντὸς κινδύνου διεσκέλιζε ταχὺς τὸ πρῶτον ὑπόγειον καὶ φθὰς πρὸ τῆς καταπακτῆς ἤρπασε τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ κρεμάμενον κλειδίον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν κατέφθασεν ἡ φρικαλέα μήτηρ.

— Τὰ τέκνα μου κακοῦργε! ἀνεβόησεν ἐν πλήρει παραφροσύνῃ χυνομένη ὡς τίγρις λυσσαλέα κατὰ τοῦ δολοφόνου, ἵσως οὐδόλως αἰσθανθεῖσα τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἑτέρου τέκνου τῆς ὑπὸ τῆς ἀγκάλης, ὅπερ εἶχε ἀρπάσει ὁ γίγας.

Ὁ Κοράνδης τότε σύρει τὸ ἐγχειρίδιον.

Ἐς τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς του ὁ παῖς συνέρχεται ἐκ τῆς παραχῆς του, ἐλευθεροῦται ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀπκωγέως, ἀνορθοῦται φοβερὸς καὶ ὁρμᾷ κατ' αὐτοῦ.

Ἀνεξελίσθη τότε σκηνὴ φρικώδης ἐν τῇ ἀνίσφῃ ἐκείνῃ πάλῃ.

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς συνεσφίγγθησαν ἐπὶ τοῦ Κοράνδου ὅπως τὸν σπαράξωσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀδόντων, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκτύπα διὰ τοῦ ἐγχειριδίου δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ.

Καί ἦτο τρομερὰ ἢ στυγερὰ αὕτη πᾶλη.

Οὐδέν διεκρίνετο ἐν τῷ παχυλῷ σκύτει τοῦ ὑπογείου, ἐκτὸς ἀγρίας τι-
νὸς καὶ διακεκομμένης βοῆς τῶν μαχομένων, κυμανομένης ἐντὸς τοῦ θό-
λου αὐτοῦ, ὅπουθεν ἤκούετο ὁ ἄνωθεν φοβερός τοῦ πυρὸς βόμβος.

Τέλος ἡ τε μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς οἰκτρῶς τραυματισθέντες, πίπτουσι θύ-
ματα τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Κοράνθου.

Δύω στένοι βραγχνώδεις, ὑστάτης πνοῆς, ἐταλκνυόθησαν ἐντὸς τοῦ
ὑποχθονίου χώρου, δύο κρυφαὶ ὀδύνης συνηνώθησαν οὕτως εἰς μίαν,
καὶ οὐδέν πλέον. Τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἀρέθη εἰς τὸν Κοράνθην, ὅστις ἀ-
φείεθαι θριάμβου τρομερὸν γέλωτα, ἔσπειρε νὰ ἐνοῖξῃ τὴν καταπακτὴν.

Ἐπειτα ἀνάψας κηρίον ἔσυρε πρὸς τὰ κάτω τὰ δύο πτώματα, σκοπεύ-
ων νὰ τὰ ἐνταφιάσῃ.

Φθὰς πλησίον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης μακμαρίνης στήλης, ἀφῆκεν
αὐτὰ ἐκεῖ, καὶ ἐπίεσε τὸ ἐπ' αὐτῆς κορμίδιον, ἡ κορωνίς τῆς στήλης ἀ-
μέσως ἀνετράπη, καὶ ἠδυνήθη νὰ βυθίσῃ τὴν ἀβυσθόρον τοῦ χείρα εἰς τὸ
κενὸν αὐτῆς.

Εἰς μάτην ὁμοῦς ἐκοπίασε.

Τὰ ἔγγραφα ἐγένοντο ἀνάρπαστα.

Εἰς μάτην ὀργισθεὶς ἐκήρυκσεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων μετὰ πολλοῦ τοῦ
κόπου.

Τὰ πολύτιμα χαρτίττα ἀνεληήθησαν ἀπὸ τὴν κρύπτην των.

Ἀδημονῶν, ἀπῆλπισμένος, πλήρης ὀργῆς ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ ταύτῃ, ἔ-
ξαλλος αἰμοσταγὴς ὁ δολοφόνος ἐτίλλει τὴν κόμην, ἰδλασθήμει καὶ ἴτυ-
πτε τὸ ἴδιον, τέλος ἐνόησεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη προεῖδε τὰ πάντα καὶ
ἀλλαγὸν ποῦ ἀπέκρυψε τὸ μυστικόν, ὅπερ τώρα πλέον θὰ τὸ συμπαρέ-
λαβεν εἰς τὸν τάφον, ἂν αἱ ρλόγες δὲν τὸ κατεβρόχθησαν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀρχιπειρατὴς μεταφέρων τὸ κοράσιον εἰς τὸ πλοῖον του,
περιέμενε τὴν ἐπύκνωσιν τοῦ Κοράνθου ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν.

Τὴν τετάρτην ἑώραν τέλει, κακῶς ἔχων.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε, ἐτραύλισε καὶ κατέπεσεν ὡς λίθος ἐπὶ τῆς ἕδρας.

Τότε διηγήθη τὰ κατ' αὐτὸν εἰς τὸν συνένοχόν του.

— Ἄν δὲν ὑπάρχουν τὰ ἔγγραφα, τῷ εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ-
πάρχει ὁμοῦς τὸ κοράσιον, ὅπερ κληρονομαί εἰκοσι χιλιάδας λίρας, καὶ
ἐπὶ τοῦ παρόντος αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν, ἀργότερα ἴσως ἀνακαλύψωμεν τὸ
κρησφύγετον τῶν ἔγγράφων τοῦ Θεσαυροῦ.

— Ναί· ἀλλ' εἶναι ἀνῆλξ ἀκόμη ἡ μικρὰ.

— Θὰ προσπαθῶμεν νὰ σὲ καταστήσωμεν κηδεμόνα της.

— Ἀμφιβάλλω, πρέπει νὰ περιμένωμεν μίαν σωστὴν δεκαπενταετίαν.

— Ἀ! μπά! . . . μὴν ἀπειλίζεσκι . . . εἰς τὸ ἔργον.

Καὶ ἡ ἡμέρην ἐκείνη παρήλθεν ἐν συζητήσεσι, αἵτινες κατέληξαν εἰς
τὸ συμπέρασμα νὰ πικρυσθῇ ὁ Κοράνθης μετὰ τοῦ κορασίου εἰς τὸν
τραπιζίτην ὅπως ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐναποθηκευμένην περιουσίαν,
προφάσει κηδεμονίας.

Ὁ τραπιζίτης ὁμοῦς ἦτον ἄνθρωπος ἀνεπιλήπτου χαρκατῆρος, θαλή-
σιως ἰσχυρᾶς, διαγνώστικῷ ἀλκυνθᾶστου, εὐθὺς καὶ ἀκαμπτος τὴν
καρδίαν.

Προσβλίσας τῷ ἐπισκεπτομένῳ, ὥστε τὸ κινεῖν αὐτὸν ἐλατῆριον, ἀ-
πῆντησε δι' ἀποτόμου ὕρου ξηρῶς καὶ ἀνὰ περιστροφῶν.

— Κύριε, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ἀπέλθῃτε! δὲν σᾶς χρεωστῶ τί-
ποτα, ὅσον διὰ τὸ ὄρφανόν, ὁ τόκος μόνον ἀρκεῖ νὰ τῷ χορηγήσῃ πλήρη
ἀνατροφήν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θὰ μεριμνήσω ἐγώ.

— Κύριε, ἔχω ἐντολὴν νὰ ἔλας ἐγὼ ὁ κηδεμὼν τοῦ ὀρφανοῦ τούτου,
δυνάμει τῆς ὑστάτης θαλήσιως τοῦ πατρὸς του πρὸς τὸν ὅποιον ὠρκίσθη
ἐπιστήμῳ.

— Δὲν σᾶς περριμνίζω νὰ ἀθετήσῃτε τὸν ὅρκον σας, ἰστί ὁ κηδεμὼν
αὐτοῦ, δύνασθι νὰ ἔχητε σᾶς ἐπαναλέγω τὸ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τόκου μό-
νον, ἀλλὰ τίποτε περισσύτερον, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ κόρη αὐτὴ
θελαὶ ὑπανδρευθῇ μετὰ τὴν συναίνεσίν μου, ἐπέρανι τονίσας τῆς τελευταίας
λέξεως.

— Ἀλλὰ! . . . ἐπέρανι ὁ δολοφόνος τοῦ Μαυρονίκου δυσχεραίνων.

— Κύριε! . . . ὕγιαίνετε! ἐπέρανι διὰ τρόπον ἡμιστὰ περιποιητικῷ
πρὸς τὸν ὀχληρὸν ξένον του καὶ ἱστρίψι τὰ νῶτα.

Πλήρης ὀργῆς ὁ Κοράνθης ἐπανάκραψε εἰς τὸν συνένοχόν του δυσθύμως
φίρων τὴν ἀποτυχίαν ταύτην.

Ἐκτοτε ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶσι πάσης ἐνεργείας κατὰ
τοῦ Ζωῆ καὶ νὰ περιμένωσιν.

Ἀλλ' ἐν τούτῳ δὲν ὤραιον καὶ νὰ μένωσιν ἀδρανεῖς.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ γέροντος ἀρκατωλοῦ ἀνέπνιζεν ἀδιαλείπτως, καὶ
ἀρῶπνιζεν αὐτοῖς ἐν μέσῳ ἡδονικῶν ὀνείρων.

Τὰ ἔγγραφα ἡ μακκαρίτις θὰ ἀπέκρυφεν ἴσως ἀλλαγὸν ποῦ ἐντὸς τοῦ
ὑπογείου, ἢ ἐν τῷ ξυλοκτίστῳ οἰκήματι, εἶχεν ἀρκοῦσαν ἰδίαν περὶ τῶν
ἐν Κωνσταντινουπόλει περκαίων, καὶ ἐπομένως διὰ θὰ διακόβει τὴν ἀσφα-
λαίαν αὐτὴν.

Καὶ οἱ δύο ἀλητῆρες ἐνόησαν κάλλιστα τοῦτο, καὶ εἰλκύνοντο φαίνοτα
πρὸς τὴν ἰδίαν ταύτην, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ τὰ ἀνεύρισκον.

Ὁ Κοράνδης ἐξ ὀνόματος τῆς ὀρφανῆς ἀνωκοδῶμει τὸ οἶκημα, ὅπερ γνωρίζωμεν κατὰ πολὺ μικρότερον, καὶ εἰς τὴν ἀπωτέραν γωνίαν τοῦ ἀποτεφρωθέντος, καὶ κατὰ τὸ συμφέρον τῶν καταχθονίων μηχανορραφῶν των.

Ὑπὸ τὴν εὐάγωγον δὲ κηδεμονίαν τοῦ Κοράνδου τὸ κοράσιον ἀνετρέφη.

Καὶ διὰ τὴν εὐαίαν, ὁ ἄνθρωπος δὲν παρημέλησε τὰ χρέη του, φροντίσας νὰ δώσῃ εἰς τὴν ὀρφανὴν ὅσον αἰὸν τε ἱκανὴν παιδείαν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν.

Δυστυχῶς ὁ τραπεζίτης ἀπέθανεν εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἱγκαταλιπὼν εἰς τὸν υἱὸν του διαθήκην, ὅπως παραδώσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ Μαυρονίκου εἰς μόνον τὸν μέλλοντα κληρονόμον τῆς ὀρφανῆς.

Ἐδίδεκεν ὁμῶς νὰ ἀνανεώσῃ τὰς συμφωνίας των μὲ τὸν Κοράνδην καθότι τὰ ἔτη διήρχοντο ταχύτατα, καὶ τίς οἶδε τί θὰ συνέβαινεν ἀνευ θεμελιωδῶν συμφωνιῶν. Καὶ ἤναγκάσθη ὁ Κοράνδης νὰ υπογράψῃ ἑγγράφον, διὰ τοῦ ὁποίου κηρύττει γαμβρὸν του, ἢ μᾶλλον μελλοντοῦν τῆς ὀρφανῆς τὸν πλοίαρχον Ἀνδρόνικον. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε ζητήσῃ νὰ ἀκυρώσῃ τὴν συνθήκην ταύτην, ὁ γίγας θὰ τὸν παρίδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὡς δραπετὴν τῶν εἰρκτῶν, καταδικασθέντα ἐπὶ δολοφονίᾳ, καὶ πνιγὲν τοῦ γέροντος Μαυρονίκου κατὰ τὴν ἀπόδρασίν του.

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ προικοσυμφώνου ἀντήλλαξεν ὁ γίγας δι' ἑτέρου, δι' οὗ καθίστα τὸν Κοράνδην ἰδιοκτήτην τοῦ ἡμίσεος ποσοῦ, εὐθὺς ἅμα περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν του.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπαυσαν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ματαίως ἀναζητοῦντες τὰ ἑγγράφα τοῦ θησαυροῦ, πάντα λίθον ἀνακινούντες, ἀλλ' ἐκοιμῶντο πάντοτε μὲ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα τῆς ἐλπίδος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΜΕΡΟΥΣ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο ΑΛΚΥΣ.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο ΛΑΚΡΕ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ.

Περῆλθον δέκα μῆνες.

Νεκρική σιγή ἐπικράτει καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τοῦ εὐρυτάτου λιμένος τοῦ Βυζαντίου, μυστηριώδεις μεγαλείον διαχέουσα εἰς τὰ ἄγρια θάλαττρα τῆς νυκτός, ἀναμίσσον τοῦ ἀστροποικίλου οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀπείρων λαμπηδόνων τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου, ὡς νῆ ἦσαν ἀστερόφυτοι αἱ θεαί αὗται παρκλῖαι, ἀτακτικῶσαι τὴν λάμψιν ἐκάστου τῶν τηλαυγῶν τοῦ ἀπείρου κόσμου.

Ἦτον ἡ δεκάτη ὥρα μιᾶς νυκτός τοῦ Μαΐου, φθίνοντος ἤδη.

Ἐλαφρὸν ριῦμα Βορειοδυτικοῦ ἀνέμου ἔπνεε δροσερῶς ἀπὸ κairoῦ εἰς κairoῦ, ταράττον τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ὅτινα ἐν τῷ ἀμυγδαλω ἐκείνῳ φωτὶ τοῦ ἀστέρου θύλου ἀνέπαμπον ζωηροτέρην τὴν ὑποτρίμουσαν μαρμαρυγὴν αὐτῶν.

Δὲν ἤκούετο οὐδὲν.

Τὸ πᾶν ἀνεπαύετο ἐν τῇ σιγῇ ταύτῃ, ἥτις ἴσως διεκόπτετο ἐνίοτε ὑπὸ νυχτικῶν τινῶν ἁσμάτων μονοτόνων ἐκ τῆς πλυθύος τῶν ἐλλειψισμένων πλοίων, προξενούντων εἰδὼς τι παρὰδόξου ρυθμοῦ ἁρμονίας.

Πλὴν καὶ ταῦτα βαθμηδὸν διέλειπον.

Εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος χιλιομέτρου ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Χαλκηδόνος πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Βοσπόρου, ἦτον ἡγυροβόλημινον μικρὸν πλοῖον. Παρὰπλεύρως δ' αὐτοῦ αἰώρειτο προσδεδεμένη μικρὰ λίμνος.

— Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ πλοίαρχος διδούς τὰς τελευταίας αὐτοῦ διαταγὰς πρὸς τοὺς αὐτὸν συνωθουμένους ναύτας, ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ ριψοκινδύνου ἀποπείρας, ἣν ἀνελάμβανεν αὐτὸς οὗτο, ἐπήδησεν ἐντὸς τῆς λίμνης.

Ναύτης τις έβλεπε τότε τὸ σχοινίον.

Ὁ πλοίαρχος δραξάμενος τῶν κωπῶν καὶ ἀποταθείς πρὸς αὐτούς·

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, πικιδιὰ, εἶπε, νὰ ἔσθῃ προσηκτικοὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

— Μὴ σὰς μέλη, Καπιτάνιο, ὑπὶλαβόν μιᾶ φωνῇ ἐκείνοι. Ὁ Θεὸς μαζὶ σὰς, ἐπύκνον ἐπυχόμενοι μετὰ προσηκούς συγκινητικῆς ἀπαγγελίας.

Πάσαντα δὲ ἡ λίμνος ἐξελίχθη, ὁλοθκίνουσα ἐπὶ τῶν ὁδῶν.

Πρὸ τῶν στιβερῶν βραχιόνων τοῦ πλοίαρχου ἡ ἀπόστασις ἐνέβριδε μετ' ἀπαρδειγματίστου τάχους.

Καὶ ἡδυνάτῃ τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀπειμακρόντο ὅλον ἐν τῶν περὶ αὐτῶν ὅπως μὴ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν περιέργου τινός.

ὑπὸ τὸ ἀνυπερόπῳ δ' ἐκείνῳ τῆς ἀταρραγγοῦς νυκτός τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μυστηριώδους θαλασσοπόρου ὁπωστέον διεφαίνοντο, καὶ ὑπὸ τὸ μαλγχιόλικόν αὐτοῦ βλέμμα, ὑπὸ τὴν σπριγῶσαν αὐτοῦ νεότητά, ὑπὸ τὴν ἀδάκκατον αὐτοῦ ῥώμην ἀνεγνωρίζετο τὸ ὠρεῖον πρόσωπον τοῦ ἄλλοτε ἀτρομέτου ναύτου, ἐν τῷ πληρώματι τῆς «Γοργόνης» ἡμετέρου Λεωνῆ.

Τὸ ἔθος ἔχον σοβαρὸν καὶ ἀπορραϊστικὸν σινῆμα ἐξηκολούθει τὴν κωπηλασίαν ἀνευ διακοπῆς μετὰ τασκύνῃς ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας ὥστε ἐλαιοῦργει ἀνιμωμένης μηχανῇ.

Συνεχῆς καὶ ἐρρυθμὸς ἦκατο ὁ πίτυλος τῶν θρυπασμένων ὁδῶν.

Ἀναμειβόμενος σπουδαία γεγονότα ἐκάλουν αὐτόν, καὶ κρύφιοι διαλογισμοὶ διέρχοντο τὴν νεκρὴν του καρδίαν.

Ἀφθονὸς ἰδρὼς ἔρρεν ἀπὸ τοῦ προσώπου του.

Φθὰς πρὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀκρωτηρίου ἐκράτησεν αἰρήνης τῆς κώπης μεταίφρους, ἐστράφη δὲ τότε πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ Γαλατῆ, ὅπου καὶ διηυθύνετο.

Ἐν βλέμματι του ἔρρεσεν ὅπως καταματρήσῃ τὴν ἀπόστασιν, ἣν οὐτωσὶ κατέρχεται τὸ ἀνιμωμένον ἐκεῖνο βλέμμα, καὶ ἐπανελάθει τὴν κωπηλασίαν μετὰ πλειότερας δυνάμεως.

Ἡ λίμνος διέσχιζε τὴν θάλασσαν ὡς βίλος, διαγράφουσα ὁπισθεν αὐτῆς ἴχνη ἀρρέοντα.

Μετὰ περιούλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἀφῆκεν αἰρυνδίως τὰς κώπας, καὶ ἡ λίμνος κατίστανε τὴν ὁρμὴν τῆς εἰς τὸ στόμιον τοῦ Καρατίου κόλπου.

Ἀπέναντι διεκρίνοντο οἱ μέλανες ὄγκοι τῶν ἀνιμωμένων καὶ τοῦ σκουροῦ τῶν ἱστιοφόρων.

Ἐνταῦθα ὁ Λεωνῆς ἀρεῖς παρατεταγμένον ὑπόκωφον στεναγμὸν ἀπέμασσε τὸ περρητὸν πρόσωπόν του, συγχρόνως δὲ περιέφερε τὰ ὄμματα καθ' ὅλα τὰ περίξ.

Τίς ἡδύνατο νὰ περιμαγασθῇ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τῆς νυκτός καὶ ἐν μέσῃ θαλάσῃ δι' ἐν ἄτομον, ἢ διὰ μίαν λίμνον μόλις διαφανομένην εἰς τὸν μέγιστον ἐκείνον λιμένα;

Βιβλαιωθείς τοῦτ', ἐκυψε πρὸς τὴν πρῶραν, ἔστυρεν ἐπανορώριόν τι ὑπερἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς, ἔπειτα ἐπανακύψας ἔλαβεν ἐν πολύκροτον, ὤθησεν αὐτὸ εἰς τὴν ζώνην του, καταβίβασε τὸν πῖλον αὐτοῦ μέχρις ὀφρύων καὶ ἐπανελάθει τὰς κώπας, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ τόσον ἐπισπείδων. . .

Τέλος προσωρμίσθη παρὰ τὴν προκυμαίαν τοῦ Γαλατῆ μεταξύ τῆς γερύρας καὶ τοῦ τιλωναίου.

Σκότος ψηλαρητὸν ἐκάλυπτε τὴν προκυμαίαν ἄπασαν, βαθυτάτη σιωπὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ, δὲν ἐφαίνετο οὐδεμίᾳ ψυχῇ ζωῆς.

Ὁ Λεωνῆς ἐξέφερεν ὑπόκωφόν τινα συρίγμον καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηράν.

Ταυτόχρονως σχεδὸν μία σκιὰ προέκυψεν ἐκ τῆς ἀπέναντι βορβορώδους στενωποῦ. Ὁ Λεωνῆς ἔκκαμε δύο τρία βήματα πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἔστη περιμένων. Ἡ σκιὰ ἦ μάλλον ὁ Ἀλκῦς, (διότι ἦτον αὐτός), ἐπλησίασε.

Ὁ Λεωνῆς ἔθλιψε παρὰφῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ σύρας αὐτόν πρὸς τὴν ἀκροθαλασσίαν, παρὰ τὴν λίμνον, ἠρώτησε μετὰ παλμῶν ἀνυπομονησίας.

— Λοιπόν; τὴν εἶδες;

— Τὴν εἶδον, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλκῦς, μετὰ φωνῆς χαμηλῆς, ἀλλ' ἰδοκίμῃ πολλὸν κόπον.

— Τὸ ἔννοω.

— Ὅλιγον ἔλειψε νὰ μὲ ἰδῇ ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος Ἀνδρόνικος.

— Ἀ! ἐξέριπεν ὁ πλοίαρχος συνωρρυθείς ἦτον ἐκεῖ; ἐπέσπριψε λοιπόν;

— Ἐπίστριψε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ ὅπου ἐπισκέφθη τὸν κύριον κηδεμόνα τῆς. . .

— Καλὰ! καλὰ! σ' ἐκατάλαβα, δέχοφεν ὁ Λεωνῆς δυσθύμως.

— Τὸν εἶδον λοιπόν ἐξερχόμενον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλκῦς κατ' αὐτοχίαν τὸν ἐστοχάσθη ἐγκαίρως.

— Τίς οἶδε, τί παρὰσκιαζεῖ ὁ κακὸς μου αὐτὸς δαίμων, ἐψιθύρισεν ὁ Λεωνῆς διὰ φωνῆς ζοφεράς τοῦς ὀρθαλμοὺς ἔχων λαμπυρίζοντας.

— Ἐ! ἀπρὸς τὴν τῶρα δὲν κατάρθῃσι τίποτε δὲν τὸν φοβούμεθα πλέον, ὑπὶλαβεν ὁ Ἀλκῦς.

— Τέλος πάντων, είπαν ο Λεωνής, αγωνιστών, συνωμότες με την Φινέλλην

— "Α! Βέβαια! έφερν τον κόσμο άνω κάτω, διότι είχα ήσυχίαν δέν ήξεύρεις όταν μέ είδε ή καυμένη τί χαράν ήσθάνθη! ένόμισεν ότι βλέπει έσά τον ίδιον! άλλ' ή χαρά της δέν είχαν όρια όταν την έβλεπώσα ότι τά δεινά σου έταλειώσαν πλέον, ότι ό σκληρός άποχωρισμός σας έλαβε πίκρα, ότι ό σύζυγός της γενναίως αγωνισθείς κατά των τακτικωμένων μακράς άποδημίας, έρθει τέλος πιστός εις την δοθείσαν υπόσχεσίν του, διά να την προσέρη την εύτυχίαν ύστερον από τόσα μαρτύρια.

Και ό ειλκιρλής του Λεωνή σύντροφε, άπεγγέλλων τους λόγους τούτους γυριών, συνώδευεν αυτός δι' έκρηκτικωτάτης των χειρών κινήσεως.

— Άφες τάς περιτολογίας τούτες, είπαν ό Λεωνής, συγκινηθείς μέχρι δακρύων.

— Τά τά τά! . . . υπέλαβεν ό Άλκως μειδιών έπιχαρίτως, περιτολογίζι σοί φαίνονται λοιπόν, κύρ πλοίαρχε; . . . έπειτα έως τό μεσονύκτιον έχομεν έκούμη άρεστήν ώραν, ή όποια μάς τό συγχωρεί να τά είπώμεν εν έκτάσει.

— Δέν ήμπορούμεν να ενεργήσωμεν ένωρίτερα; ήρώτησεν ό Λεωνής.

— Ούτε λεπτόν πριν της ώρας, κύρ Λεωνή! ό γεροξέμυκα λισμίνος δέν κοιμάται πρό της ένδεικτής! ή κυρία Φινέλλη μέ έ πληροφορήσεν ότι τώρα τώρα σφίγγεται στήν κάθισμα βράδυ είναι στο ύπνισμα μέθυμένος.

— Μόνον αυτό έλειπε.

— Άδιάφορον άνθρωπος μεθυμένος δέν πέρνει μερωδικά, τι και αν συμβή εις τον οίκόν του, και συνταίνει πολύ εις τά σχέδιά μας.

— Άς ήσκι . . . δέν μάς μέλλει περί αυτό, είπαν ό Λεωνής άκαταίλας τους ώρους. Είπέ μοι πώς είναι εκείνη; πώς την είδες;

— Υποφέρει πολύ, άπήντησεν ό Άλκως μετά φωνής συμπαιθοδής άληθινά . . . προσέθετο ό εκπαιτάν Άνδρόνικος πρέπει να ένόησε κάτι τι, καθώς μου περίστησεν ή κυρία Φινέλλη.

— "Α! . . . έκαμεν ό Λεωνής, περίτρομος γινόμενος.

— Στάσου δά, μήν έξαφνίζεσαι εσόν όγλήγορα, κύρ πλοίαρχε! έλα να καθήσωμεν εις την λέμβον, εκεί θα συνομιλώμεν ήσυχέστεροι.

Και ταύτα είπων έπείδησεν και έκαθίσθη εις τον πυθμένα της λέμβου. "Ο Λεωνής έπινάχθη πλησίον του όπερμαέτρου παραχθείς εις των τελευταίων διακονιών του ναυτοϋ του φίλου.

— Αίγα, όγλήγορα, μέ κάμνεις να υποφέρω, είπαν ό πλοίαρχος δια βίας φωνής.

— Δέν είναι μέν βέβαιον, άλλ' υποθέτει ή σύζυγός σου, επανέλαβεν ό Άλκως, ως έκ του σαρκαστικού του ψυχρού βλέμματος μέ τό όποιον την πρετάρει λοξώς αυτός ό άγριάνθρωπος, υποθέτει, λέγω, ότι ίσως υποτίθεται κάτι τι, μέλιστα της έκκεν μινικής πρεττηρήσεως, αί όποικι έβαλον την κυρίαν Φινέλλην εις φοβεράν άνησυχίαν.

— "Α! είπαν ό Λεωνής τεθορυβημένος, και ώχρειών.

— "Οσον προσπαθεί να κρύπτεται, τη είπα, τόσον προδίδεται.

— "Α! α! ένόησε λοιπόν ότι έγκυμονεί, έρώνησεν ό Λεωνής, διά φωνής συγκακομένης, άναπνέσσης και αίσθηθής άκαταγώνιστον φρίκην.

— Και εκείνη τί άπήντησεν;

— Δύνασαι να φαντασθής την θέσιν της! πρό όλίγον να λειποθυμήσῃ.

— Έπροδώθη! έπροδώθη! έτραύλισεν ό πλοίαρχος τύπτων τό μέτωπον αυτού, όπερ ύγράνθη υπό παγερού ιδρώτος.

— Έλα δά! και μή συγχίζεσαι τόσον, κύρ πλοίαρχε, έπρόλθαμεν τό κακόν! μιās ήμέρας άργοπορία θα κατίστραφε τά πάντα! άλλά τώρα δέν φοβούμεθα τίποτε! έπειτα τίς ήξεύρει . . . ήμπορεί κάτι άλλο να έσήμενον οι λόγοι του γίγαντος, και εκείνη τους εξέλαβεν ούτω.

— Δέν σί έννοώ.

— Τέλος πάντων άδιάφορον όποιανδήποτε σημασίαν και αν είχαν οι λόγοι του, είπαν ό Άλκως, έπιθυμών να εξέλθῃ της δυσχερούς ταύτης συζητήσεως.

Τό και' έμέ, πρέπει να είμεθα πολύ εύχαριστημένοι, διότι όλα ταύτα μάς κάμνουν προσεκτικώτερας να λάβωμεν τά μέτρα μας στήν γειρά.

— Δέν ήξεύρω . . . άλλά κάτι πρησιθάνομαι, υπέλαβεν ό πλοίαρχος μελαγχολικώς! αυτός ό άνθρωπος μου άναποδογυρίζει την κεφαλήν, όσάκις έθρεθῃ εις τό μέσον . . .

— Σὺ, άδελφί, δέχοψεν ό Άλκως πειρώμενος να άποδιώξῃ τά ζοφερά νέφη, άπερ έσκίαζον τους διαλογισμούς του συντρόφου του, άπόψε όλα τά εύρίσκεις μαύρα και σκοτεινά, ένῷ άπ' έναντίας έγώ τά βλέπω πολύ λαμπρά . . .

— Είθε να άποδῇ λυσιτελής αύτή σου ή λογική, είπαν ό Λεωνής ύποκώρως άναστενάζας.

— Έγώ σου λέγω, πώς έπειτα από δύο ώρας θα ξεκαρδιζόμεθα από τά γέλοια! πώς θα του φανῇ του γέρου Κεπονικόλα αυτό τό παιγνίδι! ήθελα να ήμην από έν μέρος να τους έβλεπα αυτόν και τον άγριάνθρωπον γαμβρόν του τί φοβούσθῃ να τους έπιανε.

— Μὴ πιστεύεις, Ἀλκῦ, ἀφοῦ αὐτός ἐκπτάλαβε καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ τὸ ἐξεχνίῃ;

— Πρῶτον αὐτός δὲν γνωρίζει διόλου, οὔτε ἔμπορεῖ νὰ υποθέσῃ ποίαι σχέσεις συνδέουν ἐπὶ καὶ τὴν κ. Φινίλλην.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, ἀντίπεν ὁ Λεωνῆς ἐπιμένων εἰς τὴν ιδέαν του. — Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα, ὅπως καὶ ἂν ἔγῃ τὸ πρᾶγμα, ἡμεῖς δὲν ἔμποροῦμεν νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν, ἢ μήπως πρὸς τὰ φαντασιώδη σου ταῦτα προσκόμματα σκοπεύεις νὰ πάρωμεν ἄλλον δρόμον;

— Ἀπλῶς;

— Ἡξεύρω καὶ ἐγώ; . . . τὸ κατ' ἐμὲ, καθ' ὅσον ἰδίους ὁμῶς εἶδον, δὲν ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς νὰ ἀρήσωμεν οὔτε ἐν λεπτὸν περισσότερον τὴν κυρίαν Φινίλλην μεταξὺ τῶν κακούργων ἐκείνων.

— Ὡ! ὄχι! ὄχι! ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, δὲν μὲ ἐνόησας καλῶς Ἀλκῦ! θὰ ἦτο, ἀτιμία, ἀνανδρία, ἂν μοῦ διέτρεχε τὸν νοῦν τσιαούτη ιδέα! ὄχι! ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐνστάσεις ἀποβλέπουν μόνον, αὐτὴν, φοβοῦμαι μόνον δι' αὐτὴν, μία τις θλίψις, ὁ ἐλάχιστος αἰφνιδῆς τρόμος, θὰ ἦτο δι' ἐμὲ ὁ φρικωδέστερος θάνατος.

— Ἀς ἦναι τέλος πάντων, ἀποδείξτε αὐτὰ τὰ κακὰ προκισθῆματα ὅλα θὰ ἔλθουν κατ' εὐχάν.

Ὁ Λεωνῆς ἀπέμεινε σιωπηλὸς καὶ οἶωνε ρεμβάζων.

— Μόνον θὰ μὲ συγχωρήσῃς βέβαια . . .

— Τί νὰ εἰ συγχωρήσῃς; δεικνύντο Λεωνῆς προσβλέψας αὐτόν ἐν ἀπορίᾳ.

— Τὸ ὅτι εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀναμαιγνύομαι καὶ ἐγώ, ὡς νὰ ἦν ἄλλος Λεωνῆς; θὰ μοὶ τὸ συγχωρήσῃς, δὲν ἔχει οὕτω, κύρ πλοίαρχε; σιμνύνομαι νὰ ἀποδίδω τὸ ἔμυσον τῶν ἀφορώντων σὲ εἰς τὸ ὄνομα μου εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀπὸ τὰς πολλὰς μου ἰδιοτροπίας.

Ὁ Λεωνῆς ἤτινισε μετὰ συμπαθείας τὸν σύντροφόν του, ἐπὶ δὲ τῶν χαιλέων του ἀπῆλθες μειδίαμα, καὶ θλίψας ἀπὸ ψυχῆς τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου, ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς ἡμιελοῦς, βραδείας, εὐγνωμοσύνην ἀποσταλαζούσης.

— Θρίαμβος πάντοτε περιμένει ἐκείνον ὅστις ἔχει σύντροπον, οἷός σὺ, Ἀλκῦ!

— Μὴ κἀμνεις νὰ ἐρυθρίω! ὑπελάβεν οὗτος εἰς ἄκρον ευχαρινθείς.

— Ἀληθινὰ εἶπεν ὁ Λεωνῆς ἀλλάξας τὸ λεπτὸν τοῦτο θέμα τῆς συνδιαλέξεώς των, δὲν μοὶ εἶπες τίποτε περὶ τῆς οἰκογενείας σου;

— Τοὺς εἶδον σήμερον εἶναι ὅλοι καλὰ, κάλλιστα δὲν ἔξεύρεις πόσον

τοῖς πύχαρίστησε τὸ νέον μου στάδιον ἢ ναυτικὴ ἐνδυμασία μου, ὅλα τὰ ἀδελφία μου μὲ περιετριγύρισαν καὶ δὲν ἐχόρταινον νὰ μὲ βλέπουν πρὸ πάντων ἡ Ἀγγελικὴ εἶναι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὴν κλίσιν μου.

— Ἡ δὲ μήτηρ σου;

— Ὡ! δὲν ἔξεύρεις τὰς μητέρας; πάντοτε κινδύνους φαντάζονται εἰς τὴν θάλασσαν. . . καὶ πάντοτε τοὺς μεγαλοποιοῦν κατὰ βάθος ὁμῶς καὶ αὐτὴ εἶναι εὐχαριστημένη καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ νέου σταδίου μου, ἡ κυρία Φινίλλη δὲν ἐπείθετο σχεδὸν ὅταν τὴν ἐπληροφόρησα ὅτι εἰμαι πλέον ἐργάτης τῆς θαλάσσης· ἔμεινε δὲ κατενθουσιασμένη ἀκούουσα τὰς προόδους μου . . .

Ἐνῶ δὲ ἔλεγον τοιαῦτα, ἔφθασεν ἡ ὥρισμένη ὥρα.

Ὁ Λεωνῆς ἐγερθεὶς εἶπε διὰ σιγῆλης φωνῆς.

— Ἀκουσόν με Ἀλκῦ, μέινε ἐντὸς τῆς λέμβου, καὶ ἂν θέλῃς ἐξαπλώσω προσποιούμενος τὸν κοιμώμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ ἐπισύρῃς τὴν προσοχὴν κανενός· ἂν ἐν τούτοις περάσῃ ἡμίσεια ὥρα καὶ δὲν φαίνομαι, ἀφίνεις τότε τὴν λέμβον εἰς κατάλληλον μέρος καὶ ἔρχεσαι ἐκεῖ. Ἵσως συμβῇ ἀπρόοπτόν τι καὶ μὲ χρησιμεύσῃς.

— Καλὰ, καλὰ, σὲ ἐννοῶ.

— Ἀκόμη μίαν λέξιν· ἡ Φινίλλη θὰ μὲ περιμένῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κήπου;

— Ναί.

— Καλὰ.

Ὁ Λεωνῆς ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηράν, στραφεὶς δὲ προσέθετο διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Ἀλκῦ, ἔσο προσεκτικός.

— Δι' ἐμὲ νὰ ἦσαι ἀμέριμος, κύρ πλοίαρχε.

Καὶ ὁ Λεωνῆς ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ σκότους.

Ὁ Ἀλκῦς διέμειναν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκρωμένος τὸν ἦχον τῶν βημάτων αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ.

— Χμ! ἐψιθύρισε, διανοούμενος καθ' ἑαυτόν· καλὸν κατευόδιον, ἀγαπητέ μου πλοίαρχε· δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ἀποδείξω, ἀλλ' εἶχε καὶ κα-
(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΤΟΜΟΣ Α'.)

ποιον δίκαιον· καὶ ἰμέ ἀπόψε μὲ περιτριγυρίζουν ἀλλόκοτα προκισθμένα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου συνήντησα τὸν ἀγριάνθρωπον ἱκέτην. . .

— Ἄλλ' εἴμαι ἀνόητος, προσέθετο, νὰ σκιαζώμαι ἀπὸ τὸ φάντασμα τοῦ Καπιτάν Ἀνδρονίκου· ὁ κύβος ἱρρίφθη πλέον· θὰ τοῖς ἴδωμεν τίς θὰ καρδίαν· εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι ἐπιφοβὸς τοιοῦτος ἐχθρὸς· ἀλλ' ἀδιάφορον, θὰ πολυμήσωμεν· πρέπει κανεὶς νὰ ᾔναι καὶ ὀλίγον ριφοκίνδυνος κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ρίψας δὲ γοργὸν βλέμμα περὶ αὐτὸν ἐξηπλώθη νωχελῶς ἐντὸς τῆς λίμνου.

Χρόνος τις παρήλθε.

Ἡ σιωπὴ τῆς νυκτὸς παρατείνεται πάντοτε.

Αἶφνης ὁ Ἄλκυς ἀνεσκήρτησεν. . . .

Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἑλαφρὰ βήματα.

Ἠκροάσθη ἡμικνεαίρας τὴν καραλὴν.

Οὐδὲν τὸ ἐπιβεβαιοῦν τὰς ἀνησυχίας του.

Ἡ σκοτεινὴ παραλία ἀνεπαύετο πάντοτε εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτῆς γαλήνην.

— Ὀνειριόματι ἀπόψε, ἰμορμήσει, πολὺ ἄσχημα ὄνειρα, τὰ ὅποια θὰ μὲ βλάψουν τὸ αἷμα· καὶ ἐπανέπαισιν εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐνῶ δὲ διατέλει ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ταραχῆς αὐτοῦ, ἀλλόκοτὸς τις ψιθυρισμὸς προσέβαλλε τὴν ἀκοὴν του.

Ὁ νῆος ναύτης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ριγῇ.

Ἀνικέθησιν ὀρμητικῶς.

Ἠκροάσθη, συνέχων τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ, βυθίζων τὸ λαμπυρίζον βλέμμα του εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτὸς ὅπως διακρίνῃ τι.

Οὐδὲν! ἀπολύτως οὐδὲν!

— Οὐρ! εἶπε κατὰ νῦν μεμφμοιρῶν, κακὸ πειγνίδι εἶναι τοῦτο· θὰ κάμω καλὰ νὰ μὴ κοίτωμαι πλέον· εἶναι καλὸν κανεὶς νὰ προλαμβάνῃ τὸν κίνδυνον, μελονότι μοῦ φαίνονται ἀνιζήγητοι οἱ κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους φανταζόμεθα ἐγὼ καὶ ὁ κύρ πλοίαρχος· ὅπως δὲ. . .

Ἡ λίξις ἐκόπη εἰς τὰ χεῖλη του.

Τρεῖς φοβεραὶ σκιαὶ ἀθρόαι εἰσεπήδησαν εἰς τὴν λίμνον.

Τοσοῦτον δὲ αἰφνιδίᾳ, τοσοῦτον τρομαρὲ ἦτον ἡ προσβολή, ὥστε ὁ δύστηνος Ἄλκυς κατὰπληκτος ἔβλεπε κρυφὴν τρόμου, καὶ ἔκαμε νὰ ἀναπναχθῇ.

Ἀλλὰ δὺς κραταιαὶ χεῖρες συνίσρηξαν τὸν λακμόν αὐτοῦ.

— Ὁ Καπιτάν Ἀνδρόνικος. . . ἐτραύλισε διὰ πεπνυγμένης φωνῆς παγερῷ ἰδρῶτι περιδραχθεὶς.

Σιωπὴ! ἤκούσθη ἐπιτάξασα ἡ βραγχνώδης καὶ ἀποτρόπαιος φωνὴ τοῦ πλοίαρχου Ἀνδρονίκου, ὅστις συνέθλιβεν ἀνηλεῶς τὸν λακμόν του, οὐτινος οἱ ἐξογκούμενοι ὑπὸ τῆς ἀσφυζίας ὀρθαλμοὶ αἵματωθέντες ἀπεσβέννυντο.

— Ἄν ἐξδάλλῃς τὴν παρκιμρὴν φωνὴν οἶσαι χαμένος, εἶπεν ὁ γίγας διὰ φωνῆς ἀγρίας, ζοφεράς.

Ρόχθος τις ἀγωνιώδης ἐξήχθη τοῦ συνθλιβομένου λάρυγγος τοῦ Ἀλκυ ἀντὶ ἀπαντήσεως.

— Ἄν μοῦ ἀποκριθῇς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου χωρὶς περιστροφῆς, ἴσως σὲ ἀφήσω. . . εἶπεν ὁ πελώριος ἀρχιπειρατής.

Ὁ δύστηνος Ἄλκυς ἐποίησε τότε κίνησιν τινα σπασμωδικήν, ἣν ὁ τρομαρὸς αὐτοῦ ἐχθρὸς ἐξέλαβεν ὡς κατάρκασιν.

— Ἄν μοῦ ψευσθῇς εἰς τὸ παρκιμρὸν, προσέθετο ἐλευθερώσας τὸν τράχηλον τοῦ δυστυχοῦς νέου, οὔτε ὁ διάβολος δὲν θὰ σὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου.

Ὁ Ἄλκυς ἀνέπνευσε παραταταμμένως, αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐθώπευσαν τὸν τράχηλόν του, ἱρ' οἷ ἀπετυπώθησαν μελανὰ ἵχνη τῶν φοβερῶν τοῦ γίγαντος δακτύλων.

Ἐπειτα στηρίζας τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ παγεροῦ μετώπου του, αἰσινεὶ πειρώμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἱλλυγιώσκαν αὐτοῦ κεφαλὴν, ἐντρομος καὶ κατεπτοημένος ἔτινε τοὺς τεθολωμένους, τοὺς φρικαλέους ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῶν τριῶν ἱκείνων κακούργων, οὓς τὸ σκότος ἀνέπληκτε διὰ μορφῆς τερατώδους, καὶ οἵτινες ἴσταντο πρὸς στιγμὴν σιωπηλοὶ, ἐπιτηροῦντες τὰς κινήσεις τοῦ θύματός των.

Ἐπηκολούθησε σιγῇ.

— Τί ἐζητεῖς σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Φινέλλης; ἠρώτησεν αἶφνης ὁ γίγας πλοίαρχος.

Ὁ Ἄλκυς ὅστις συνήρχετο ἤδη ἐκ τῆς πρώτης καταπληξίως του, παρῆλθε, εὐρεθεὶς εἰς περίπλοκον θέσιν πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἱκείνην.

Ἐμεινεν ἀμυρρεπὴς καὶ ἀναυδός.

— Λέγε εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ πλοίαρχος.

Πάραυτα ὁ Ἄλκυς ἀνακτήσατο τὴν ἀπαθείαν του.

Θὰ ἔλεγε τίς ὅτι ὁ μεγαλεπήβολος ἱκείνος νέος ἀνεγεννήθη ὡς διὰ μαγίας. Ὑπὸ τὸν καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς του τρόμον ἀνέλαμψεν ἀστραπή, καὶ ἀκτινοβόλος τις χροιά διειχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

— Μὴ βιάζεῖς παρὰ πολὺ κύρ πλοίαρχε! εἶπεν ἡσύχως, ὥς νὰ μὴ ᾔτο αὐτὸς ἱκείνος, ὅστις πρὸ τινων διωτερολέπτων εἶδε τὸν ἔδην ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἀναστομούμενον.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες παρετήρησαν αὐτὸν ἐκπεπληγμένοι.

— Δὲν μὲ ἀφήσατε καὶ νὰ πάρω τὴν ἀναπνοήν μου, ἐξηκολούθησε ψυχρῶς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ στραγγαλίσητε τὸν λαιμόν.

— Ἄρες αὐτὰ, καὶ ἀποκρίσου εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου! ἀνέκραξεν ὀργίλως ὁ γίγας, δραχόμενος ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ σείων αὐτόν.

— Ἐ! Ἐ! θὰ τοῦ συντρίψῃς τὸν βραχίονα; εἶπεν ὁ νεαρὸς τοῦ Λεωνῆ σύντροπος, ἐν ἀπεριγράπτῳ ἀταραξίᾳ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ σοῦ εἰπῶ, λοιπὸν . . .

Ὁ γίγας πλοίαρχος ἀρῆκεν αὐτόν, ἀλλ' οἱ μυκτῆρες αὐτοῦ ἐπνευστίων ἐξογκούμενοι καὶ συσπασμένοι πυρτωδῶς.

— Ὅταν ἐξετροπώσατε κατ' ἐπὶ κώ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλκὺς διὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐκπληκτικῆς γαλήνης, ἰδοὺ τί εἶπατε μὲ τὴν ιδέαν σας. Φοβερίζομεν αὐτόν τὸν ἄθλιον Ἀλκὺν καὶ τὸν ἀναγκάζομεν νὰ ὁμολογήσῃ ὅ, τι θέλομεν, ἔπειτα τὸν ἑκπαστρέφωμεν, καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις· ποῖος θὰ ἐρωτήσῃ τί ἔγινεν ὁ πτωχὸς Ἀλκὺς;

— Ὅχι! ὑπέλαβεν ὁ κολοσσὸς, παρεξηγήσατε τὴν ιδέαν αὐτοῦ, ἂν μὰς εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ σὲ βλάψωμεν.

— Μὲ συγχωρεῖς, κύρ πλοίαρχε, ἔχω τὴν ἀνόητον θέλησιν νὰ μὴ δώσω τὴν ἐλαχίστην πίστιν εἰς τὴν ὑπόθεσίν σου.

Πρὸς τοὺς τρομεροὺς τούτους λόγους οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐκινήθησαν ὁμοθυμαδὸν κατ' αὐτοῦ.

— Σταθῆτε δὲ! ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω, εἶπεν ὁ Ἀλκὺς προτείνων τὴν δεξιάν· μὲ ἐξελάβετε διὰ κένιν παιδάριον· ἤπατήθητε τῇ ἀληθείᾳ.

— Λοιπὸν; ἐβόησεν ὁ γίγας μυκώμενος.

— Λοιπὸν ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλκὺς μετὰ φρεσὸς ἀταραξίας ἥτις ἐμεγάλυνε τὴν αὐταπάρεσίν του, ἡμπορεῖτε νὰ δώσητε πέρας εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην μὲ ὅποιονδήποτε τρόπον σὰς ἀρέσκει, διότι ἐγὼ ἔχω τὴν ἀμετάτρεπτον ἰσχύριν μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μου νὰ φυλάξω τὰ μυστικά μου.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις ἔκαμαν τοὺς τρεῖς ἄνδρας νὰ ἀντριχιάσωσιν.

Τοιαύτην ἐνδειξὴν ὑψίστης ἀρροσιώσεως καὶ ἡρωϊσμοῦ οὐδέποτε ἐφάνησαν οἱ ἀλάστορες ἐκεῖνοι.

Ὁ γίγας ἀπέμεινε κατηνύως πρὸς στιγμὴν.

Οἱ δύο ἑτέροι ὤψωσαν τὰς χεῖρας ὥπως σπκράξωσι τὸ θυμὸν των εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ τολμητίας ναύτης σιγήσας ἐκυψε τὴν κεφαλὴν, καλύψας τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

— Ἀνίστη! εἶπεν αἰφνης ὁ πλοίαρχος, πήγαίνα νὰ φέρῃς μίαν πέ-

τρυν! . . ἀλλὰ ξεύρεις . . . προσέθετο νοηματικῶς.

— Ξεύρω, ξεύρω, εἶπεν ὁ Ἀνέστης πηδήσας εἰς τὴν ξηράν, ὥπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου του.

Καὶ ἤκούσθη ἀπομακρυνόμενος μετὰ σπουδῆς.

Κρατήσας δὲ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὁ γίγας τὸν Ἀλκὺν ἀκίνητον καὶ οὐδαμῶς προτιθέμενον νὰ ἀντισταθῇ, διέταξε τῷ ἑτέρῳ τῶν ἀλητηρίων αὐτοῦ συντρόφῳ.

— Δός μοι ἐν σχοινίον ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἐνῷ δὲ ὁ τρίτος οὗτος ἐκινήθη πρὸς τὴν πύρραν τῆς λέμβου ὥπως λάβῃ τὸ ζητηθὲν, ὁ γίγας δι' ἰσχυρᾶς πίσεως κατέβαλε τὸν δυστυχῆ Ἀλκὺν, ὅστις ἐκάρθη ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ.

Ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν, μόνον διὰ τῶν συγκεκολλημένων αὐτοῦ χειλῶν ἀπέπτη ἀναρ' ὅς τις φωνὴ ὀδύνης ὑπόκωρος.

Λαβὼν δὲ τὸ σχοινίον ὁ γίγας, περιτόλιξε τὴν ὀσφύν αὐτοῦ φροντίσας νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τοὺς δύο βραχίονάς του, ὥπως πᾶσα ἀπόπειρα σωτηρίας ματαιωθῇ, τὸν ἔδρασε στερεῶς διὰ τῆς μιᾶς ἄκρης, ἔπειτα στραφαῖς ὀπισθεν τοῦ ἔτεινε τὴν ἑτέραν πρὸς τὸν ἱπαναλθόντα Ἀνέστην ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τὸ βάρος ὀγκώδους λίθου.

— Βάλε τὴν κάτω, εἶπε, καὶ δέσε τὴν μὲ τὸ σχοινὶ στερεά.

— Ἐτοιμο! εἶπεν ὁ Ἀνέστης μετὰ μικρὸν ἀννεύσας πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Καλὰ! . . . ρίψε τὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἔλαφρά, μὲ προσοχὴν μὴ κῆρης πολὺν κρότον.

Ὁ Ἀνέστης ἀνήγειρε τὸν λίθον, καὶ ἐπλησίασε τὸν Ἀνδρόνικον, ὅστις ἐκράτει μετώρον ἀπὸ τοῦ σχοινίου τὸν ταλαίπωρον Ἀλκὺν, ὥσπερ ἐκράτει ἄθυρμά τι.

Ἠκούσθησαν τότε δύο ψόφοι καταδυθισμοῦ ἀλλεπάλληλοι, καὶ οὐδὲν πλέον . . .

Ἡ μὲν σιωπὴ ἱπαναλήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ.

Ἐνῷ ταῦτα ἐγίνοντο, ὁ Λεωνῆς δισκέλιζε τὸ ὀπισθεν τοῦ οἴκου τοῦ Καπονικοῦλα ἱρειπιῶδες οἰκόπεδον, τοὺς ὀρθαλμοὺς ἀπλανεῖς ἔχων ἐπὶ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας ἐκείνης.

Παχυλὸν σκότος ἐκάλυπτε τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα.

Ἀμυδραὶ τινες ἀκτίνες φωτὸς ἐξώρμουν ἀπὸ τῶν παραπίτασματων τοῦ δωματίου τῆς Φινέλλης, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ὁποίων διεγράφετο ἡ σκιὰ μιᾶς κεφαλῆς.

Ὁ Λεωνῆς ἀρῆκε σιωπηλὸν θυμηθῆς στεναγμὸν, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ δρύφρακτον, πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ ὁποίου ἔστη.

Ταύτοχρόνως ἐβῆξεν ὑποκώφως μὲ ἰδιόρρυθμὸν τινὰ τόνον.

Εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο τὸ παραπίτασμα ἐσύρθη μικρὸν καὶ προέκυψε ἡ ἱεραινὴ κεφαλὴ γυναικός.

Ὁ Λεωνῆς ἐπανελάβε τὸ βήξιμον, ἀλλ' ἔτι σιγηλότερα.

Ἡ γυνή, ἥτις ἦτο ἡ Φινέλλη βεβαίως, ἐποίησεν ἐν σημείον διὰ τῆς χειρός, καὶ ἀπεσύρθη.

Τὸ παραπίτασμα ἐπνεήλθεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τὸ φῶς ἐσβίβη.

Ὁ Λεωνῆς περιέμενεν ἐναγωνίως· ἤκούοντο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του, πάλλοντες ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Εἴσαι σὺ, Λεωνῆ; ἠρώτησεν αἰφνης φωνὴ γλυκεία ἀλλὰ σιγηλὴ καὶ τρέμουσα ἐνδοθεν τῆς θυρίδος.

— Ἐγώ, ἐγώ! Φινέλλη! ἀπεκρίθη σκιρτήσας ὁ νέος πλοίαρχος.

Καὶ ἡ θυρὶς ἐνέδωκε.

Ὁ Λεωνῆς ἐρρίφθη ἐντός.

— Ἦλθες τέλος πάντων! ἐφθόρισεν ἡ νέα γυνὴ διὰ φωνῆς παλλομένης ὑπὸ παρρησίας, ἀφείσα τὸ λιγυρὸν τῆς σῶμα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ τὸ θαλκτικὸν τῆς πρόσωπον πρὸς τὸ τοῦ μεθύσκοντος ὑπὸ εὐδαιμονίας συζύγου τῆς.

Ἀμφοτέρων τὰ χεῖλη συνηνώθησαν.

Ἐπὶ ἐν λιπτὸν ἐνετράφον εἰς οὐρανίαν ἔκστασιν.

Ἡ πνοὴ αὐτῶν συμπεφυρμένη ἰσώπειαι τὰς δύο περικαλλεῖς ἐκείνας μορφάς.

— Τέλος πάντων, Φινέλλη μου, εἶπεν ὁ Λεωνῆς ἐνθους, σὶ ἐπνεαβλίπω . . . τέλος πάντων πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον ὃν σοὶ ἔδωκα ἔρχομαι διὰ νὰ σὲ σώσω . . .

— Ἐροδομένη μὴ ἀποθάνω, ἐν ὅσῳ δὲν ἤρχισο, Λεωνῆ, ὑπέλαβεν ἐκείνη, περιβαλοῦσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν βραχιόνων τῆς· ἀλλ' ἤσπευ καθόδως, φίλε μου . . . θὰ ἐκοπίσας περὶ πολὺ.

— Τί πρὸς ἐμὲ οἱ κόποι . . . ὅταν πρόκηται περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου.

Ἡ Φινέλλη ἱμερδίασι μειδίαμα γλυκύθημον.

— Ἀλλὰ τέλος ἦσπευ καλὰ, Φινέλλη μου . . . εἰμαι ἀνήσυχος, διότι μοὶ εἶπεν ὁ Ἀλκῦς ὅτι σήμερον ἔπασχεις.

— Εἶναι ἀληθές, ἠσθάνθη πόνους τινάς, ἀλλ' ἔπαυσαν πλέον, καὶ εἰμαι ἀρκετὰ ἰσχυρὰ διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

— Πόσον εἰμαι εὐτυχής, ἄγγελί μου . . .

Καὶ περιπλίζας τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του, ἔσυρεν αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ δρύφρακτου.

— Ἀγῶμεν εἶπεν ὁ Ἀλκῦς μᾶς περιμένει εἰς τὴν λέμβον, ἀπόψε θὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸ πλοῖόν μου, καὶ αὔριον θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Φαρίνη. Ἐκεῖ θὰ ἦσαι ἀσφαλὴς μέχρι τοῦ τοκετοῦ σου . . . καὶ ἔπειτα θὰ ἀναχωρήσωμεν μακρὰν τοῦ ἱπαράτου τούτου μέρους, ὅπου ἀρῆκεν εἰς ἡμᾶς λυπηρὰς ἀναμνήσεις.

— Καλὰ! καλὰ! Λεωνῆ μου· εἶπεν ἡ νέα γυνὴ σκιρτῶσα ὑπὸ χαρᾶς ἀράτου, καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ πλατέως ἐπωμίου της.

— Ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἀγροκηπίου εἶναι γέρον τις καλοκάγαθος, ὅστις μὲ ὑπεραγαπᾷ, καὶ μᾶς δίδει ἄστυλον.

— Πόσον τρέμει ἡ ψυχὴ μου, ἀπὸ τὴν κατακλύσασαν αὐτὴν εὐτυχίαν.

Καὶ σύρσας τὴν θυρίδα τοῦ δρύφρακτου ὀπισθὲν της, ἀνέβη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της.

Ἠκούσθησαν τότε τὰ μακρυνόμενα βήματά των καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ ψηλαφητὸν σκότος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΣΤΥΓΓΕΡΑ ΕΝΕΔΡΑ.

Ἐσήμερις μισονόκτιον, δηλαδή ὥρα καθ' ἣν ἐκτυλίσσονται τὰ μυστηριωδέστερα γεγονότα, καθ' ἣν οἱ καθαρὰν τὴν συνείδησιν τηροῦντες ὑπνώττουσι τὸν νήδυμον ὕπνον, καθ' ἣν οἱ τολμηροὶ κακοῦργοι ὁρμῶσιν ἀθροῦδως εἰς τὴν λαίαν των, χρυσόρυγον ἔχοντες τὸ λευγαλεῖον σκότος.

Τί ἀπίγμινον οἱ ἀποτρόπαιοι, οἱ σκαιοὶ ἐκείνοι κακοῦργοι, οἱ τοσοῦτον ἀπανθρώπως θυπλάσαντες τὸν δυστυχῆ Ἀλκῦν, τὸν ὁποῖον ἴσως αὐτὴν τὴν ὥρην κατακλύζουσιν οἱ λιμώττοντες ἰχθεῖς;

Μὴ τοῦς κατέπιεν ἡ γῆ, ὁπόθεν εἶχον ἐσφαιρδονισθῆ κατὰ τοῦ τελαπώρου τοῦ Λεωνῆ συναδέλφου;

Ἡ μονότονος ἀκίνησις φρικαλὴ ἐπιτείνεται πανταχοῦ τῆς παραλίας.

Ἡ λήμδος τοῦ Λειωνῆ αἰωρεῖτο εἰσέτι εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἔνθα τὴν ἰγκατέλειπον.

Αἰφνης ἠκούσθησαν βήματα κατισπυσμένα. Ταύτοχρόνως μία σκιὰ ἀνδρική διωλίσθησεν ὡς ἀστραπή πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐξηρανίσθη εἰς τὴν ἀντικρὺ στενωπὸν, ἀφ' ἧς τότε προήλθε ψιθυρισμός τις ἀπαίσιος, βραχυχρόνιος . . .

Δύο ἄτομα μετὰ προφυλάξεως ἐράνησαν πλησιάζοντα μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ μέρους τῆς γαφύρας.

Ἦσαν ὁ Λειωνῆς καὶ ἡ Φινέλλα.

— Ἐρθάσκουν Ἰλαγεν ἰκεῖνος.

— Ἀλλ' ὁ Ἀλαῦς δὲν φαίνεται, εἰπὺν αὕτη μόλις ἀκουσμένη.

— Ἦενυάζει ἐντὸς τῆς λήμδου . . .

Ἀπείχον δέκα μόλις βήματα τῆς ἀκτῆς.

Ἡ Φινέλλα ἱσχυρίζετο πάντοτε ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της, ὅστις νομίζων ὅτι ὁ Ἀλαῦς ρευδάζει εἰς τὸ βάθος τῆς λήμδου, ἀπέσυρε τὸν βραχίονά του, προέβη κατὰ μικρὸν, καὶ ἰδὼν τὸ σύνθημα τῆς ἀφίξεώς των, δι' ἐνὸς ὑποκόρου συριγμοῦ.

Ἀλλ' ἰκεῖ!!!

Ἀνδρες τρεῖς διωλίσθησαν μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ Λειωνῆς βλέπων μὴ ἀναφαινόμενον τὸν Ἀλαῦν κατὰ τὴν προσδοκίαν του, ἐκπλαγεὶς ἱστράφη πρὸς τὴν Φινέλλαν, ἥτις τὸν ἠκολούθει παρὰ πόδας.

Ὁ Λειωνῆς ἐρριξε ριγίσας.

Ἐνώπιόν του ὤρθουτο ὡς φραγμός ὁ κολοσιεὺς ὄγκος τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπειλητικός.

Ἐκκαμὲ νὰ ὑπισθοδρομήσῃ . . .

Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν τρεῖς ὀξυδελεῖς λεπίδες ἰγχιριδίων ἱστράφην εἰς τὸ σκότος κατιυθινοόμεναι εἰς τὴν καρδίαν του, ἐνῶ τρεῖς σιδηρινοὶ βραχίονες ἐκράτησαν αὐτὸν ἀκίνητον.

Ταύτοχρόνως ὄξαλα καὶ ὀδυνηρὰ κραυγὴ ἐρράγη ἐκ τοῦ λάρυγγος τῆς Φινέλλης.

— Ἐὰν ἀντισταθῇς, εἰπὺν ὁ γίγας διὰ φωνῆς βιαίας, φρίκην ἱμποιοῦσης, ἥσκι ἀποθαρμύμενος.

Ὁ Λειωνῆς διέμεινεν ἄφωνος καὶ φρικτὸν.

Οἱ δύο τότε συνήνοχοι τοῦ Ἀνδρονίκου τὸν περιέζωσαν καὶ τὸν ἔσυρον πρὸς τὴν λήμδον, ἐνῶ ὁ κολοσιεὺς ἱστράφη πρὸς τὴν νεκρὴν γυναῖκα, ἥτις ὤρμα κλονουμένη, μὲ χεῖρας τεταμμένας, ἀνατριχίως, παλιδνὴ τὴν

ὄψιν, καὶ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, διαμαρτυρομένη διὰ τὸν ἀπαγόμενον σύζυγόν της, κρᾶζουσα μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς.

— Βοήθειαν! . . . δολοφόνοι! . . . δολοφόνοι! . . .

Ὁ Ἀνδρόνικος ἰδράξατο τῆς δεξιᾶς αὐτῆς ἐν ἀκαρεῖ, ἐνῶ ἡ ἑτέρα τοῦ χεῖρ ἐφίμωσε τὸ γλυκερὸν αὐτῆς στόμα.

— Σιώπα, λοιπὸν, ἀθλίᾳ, ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν του . . . ἱμορμύρισαν.

Ἡ Φινέλλα ἰποίησε σπασμωδικὴν τινὰ κίνησιν, ὡς τελευταῖον ἀγῶνα κατὰ τῆς φοβερᾶς δυνάμεως τοῦ πλοίαρχου, ὅστις ὠθήσας αὐτὴν ἔκαμιν ἐν βῆμα.

— Ἀλλὰ . . . εἶπε καὶ διεκόπη.

Ἡ λύσσα αὐτοῦ ἦτον ἀπερίγραπτος.

Τὰ γόνατα τῆς νέας γυναικὸς ἐκάρθησαν ὑπεῖκοντα εἰς σφοδρὸν τινὰ σεισμόν, ὑπὸ τοῦ πειλωρίου πλοίαρχου προξινηθέντα, περισφίγγοντος τὸν βραχίονά της.

Ἀρῆκε γοερὰν φωνήν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνταπεκρίθη ἐκ τῆς παραλίας ἑτέρα φωνὴ ὀργῆς ἀκαθέκτου, ὠρυγὴν λίοντος ὁμοιάζουσα, ἡ φωνὴ τοῦ Λειωνῆ.

Καὶ ἀνιξέλισθη φοβερός τις θόρυβος ὡσεὶ ἀνθρώπων μαχομένων.

Ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος καὶ ἡ Φινέλλα ἱστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς, ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς νέας γυναικὸς καθηλώθη κατεπτοημένον, περίτρομον.

Σύμπλεγμα σωμάτων ἰκινεῖτο περιδινόμενον εἰς τὸ σκότος καὶ φρικώδης τις μυχθισμός ἀνεπέμπετο.

Ἐρρίγησε μέχρις ὀνύχων, καὶ ἐν τῇ ὑστάτῃ ἀμηχανίᾳ ἰδοκίμασιν εἰδός τι ἀνηκούστου ἀγῶνος ὅπως ἰλιυθερωθῇ . . .

Εἰς μάτην.

— Τὸν φονεύουν! ἐκρύχασε.

Ἀλλ' ἡ φωνὴ της ἐπνίγη πᾶραχρῆμα.

Ὁ γίγας οὐδαμίαν σημασίαν διδοὺς εἰς τὸν θόρυβον ἰκείνον, οἶονεῖ προσδοκῶν τοιαύτην τινὰ πάλιν, ἔσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὸ θῆμά του, σπασάζον ὑπὸ τὴν κραταίαν τοῦ χεῖρα, καὶ δείξας τὴν στίλβουσαν μάχαιράν του, ἔστρεψε τὰ νῶτα χωρὶς τι νὰ εἴπῃ, καὶ διήνυσσε ταχύπους τὸν μέχρι τῆς στενωποῦ δρόμον, ἔλκων ὀπισθὲν του ταλαντευομένην καὶ ἡμιθνή τὴν Φινέλλαν.

Ἀλλ' ἰκεῖ! γδοῦπος σώματος κρημνισθέντος μετ' ἀγρίας τινος βοῆς διακωλύει τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πορείαν του.

Ἐκαμιν ἐν ἀμείβολον βῆμα.

Ἀστραπή ἐκπορσοκροτήσεως φρικαλὴ διέσχισε τὰ σκότη, θνίπτου καλού-
θησιν ἀλγαινοτάτη κραυγὴ ἀνθρώπου τραυματισθέντος.

Ὁ γίγας ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἱμεινεν ἀμφοτερότερος.

Ἡ φρικώδης σκηνὴ ἐκείνη ἰλάμβανε φοβερὰς διχστάσεις.

Ἐρρίγησεν ἀναγνωρίσας τὴν κραυγὴν ἐκείνην τῆς ὀδύνης.

Ἦτο κραυγὴ ἐνός τῶν συντρόφων του.

Περίτρομος μὴ ἀπολίσσῃ τὴν λείαν αὐτοῦ, ἀλλὰ πλαιότερον μὴ ἡ πάλῃ
ἀποδῇ ὑπὲρ τοῦ Λειωνῆ, ἀπώθησε τὴν Φινίλλην μετὰ τόσης ὁρμῆς, ὥστε
αὕτη μὲν πίπτει λειπόθυμος, ἐκείνος δὲ λαβὼς ὁρμῇ ἵνα χυθῇ εἰς τὴν
πάλῃν ἐκπέμψας βδελυρὰν βλαστημίαν.

Ἀλλ' ἐνῷ δι' ἐνός μόνου ἀλμυρὸς διατρέξας τὸ πρὸς τοὺς μαχομένους
ῥίμῃσιν σχιδὸν διάστημα, φρενητωδῶς πάλῃ τὸ ἐγγχειρίδιόν του ἱμελλε
νὰ κατενέγκῃ τὸν θλαθρὸν, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ δυστυχὴς Λειω-
νῆς διέτρεχεν ἤδη τὸν ἰσχυρὸν κίνδυνον, ἐν καὶ δι' αἰρνοδίου κινήμα-
τος χρῆσιν ποιήσας τοῦ παλκοκρότου του, ἔθετο ἐκτός μάχης τὸν ἵνα τῶν
δύο φοβερῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ, ἰσκόπου δὲ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ ἑ-
τέρου ὁ τελευταῖος οὗτος ὅπως ἀπορύγη τὴν βολὴν ἐρρίθη ἐπὶ τῶν γο-
νάτων καὶ ἐκλινῇ τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην ἔχων τὴν μαχαιροφόρον χεῖρα.

Ὁ Λειωνῆς διέκρινε τὴν ἀπειλπιστικὴν θέσιν του.

Εὐρίσκετο μεταξύ δύο θανάτων.

Ἀφ' ἐνός μάχαιρα διέγραψεν ἀστραπὴν πρὸ τοῦ στήθους αὐτοῦ, ἀφ'
ἐτέρου ὁ γίγας πλοῖαρχος ἀκτῆσχος ἐπύρχετο, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐνόμι-
σε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἔλυτρώθη.

Μικρὸν ἀλόγη καὶ ὁ γίγας τὸν κατέρθηκεν· θὰ ἔλεγε τι· ἐκ τῆς ὁρμη-
τικῆς ἐκείνης ταχύτητος ὅτι ἐπίκειται νὰ κατακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πελωρί-
ου ἐκείνου σώματος.

Ὁ Λειωνῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνατριχιάσῃ . . .

Ὁ Ἀνδρόνικος ἔχυθη ὅπως δρᾷν αὐτοῦ.

Ἐμεσολάβησε στιγμὴ κρίσιμωτάτη.

Ὁ Λειωνῆς ἱπυροβολήσεν ἀκόπως καὶ παλινδρόμησεν ἐν βῆμα.

Ἡ σφαῖρα ἐσύριζεν ὑπερθεὶς τῆς κεφαλῆς τοῦ πρὸ αὐτοῦ κλιναντος ἀ-
λιτρίου.

Ἐκεῖ φωνὴ ἀνθρώπου ἀπέπητῃ τοῦ λάφυρος τοῦ Ἀνδρόνικου, οὗτινος
πάρκυστα αἱ χεῖρες κατέπεσαν ἀδρανεῖς, ἡ μάχαιρα ὠλισθήσεται χαμκί, ἡ
κεφαλὴ καὶ τὸ σῶμα ὁλόκληρον ἐκλονίσθησαν, ἔπειτα ἐν ὑπερτάτῳ ἀ-
γῶνι τὰ μέλη αὐτοῦ ἐσεισθήσαν, ὡς ὑπὸ βιαίου ἐνδομύχου σκισμοῦ,
ὅστις κατέληξεν εἰς γοερὸν τινα ρόχθον στιγμιαῖον, καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ

τοῦ ἰδῆρος αἵματόφυρτος. Ὁ δὲ Λειωνῆς ὅστις εἶχε κάμει ἐν βῆμα πρὸς
τὰ ὀπίσω ὅπως ἀπορύγη τὴν πρώτην ἐπίθεσιν, προσκρούσας εἰς τὸ ἐκτά-
θην σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του, ὃν ἐπλήγωσε καιρίως κατὰ τὴν πρώτην
ἐκπορσοκροτήσιν, καὶ ἀπωλίσας τὴν ἰσσοροπίαν ἀνετράπη.

Ὁ πρὸ αὐτοῦ γονυκλινὴς κακοῦργος καιροφυλακτῶν καὶ ὁ παρεκκλίνας
τὴν βολὴν αὐτοῦ, ἥτις διετρώπησε τὰ στήνα τοῦ κολοσσοῦ, ἀθρόος ἀνα-
πηδᾷ καὶ βυθίζει μέχρι λαβῆς τὸ ἐγγχειρίδιόν του εἰς τὰ στήθη τοῦ Λειωνῆ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν θύρυβος ἐκ τῶν πέριξ τῆς προκυμίας καὶ φωναὶ
συγκαχυμέναι ἠκούσθησαν.

Αἰφνης, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταρριφθεὶς ἐν τῷ μίσῳ τῆς φρικώδους
ἐκείνης σκηνῆς τῆς στυγεραῆς ἀνθρωποκτονίας, ἀνθρώπος τις μικροφυῆς,
εὐλογος, ὥσπερ σκιὰ δαιμονίου ἀπὸ τῶν μυχῶν τοῦ σκότους ἀνατινα-
χθεὶς, ρόπαλον φέρων τῇ χεὶρὶ, τρέχων ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον
αἰμοσταγῇ τραυματίαν, τῶν ὁποίων τὴν οἰκτρὰν ἀγωνίαν ἔδλεπε
μετὰ μυκτηρισμοῦ, ρθάνει πρὸ τοῦ Λειωνῆ, καθ' ὃν χρόνον ἡ μάχαιρα
διετρώπησε τὰ στήθη του.

Κύπτει ἐπ' αὐτοῦ.

Εἰς τὴν θέαν του ἀνασκιρτᾷ.

Ταχύτερος ἀστραπῆς καταφέρει κτύπημα κεραυνοβόλον κατὰ κεφα-
λῆς τοῦ τελευταίου ἀντιπάλου ὅστις ἐπλήγωσε τὸν Λειωνῆν.

Ὁ κακοῦργος καταπληγείς ἔρρηξε κραυγὴν θηριώδη, αἱ δυνάμεις του
παρελύθησαν, καὶ ἐξηπλώθη πρηνῆς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ μυστηριώδους
ροπαλοφόρου, ὅστις ἱπανακύπτει πρὸς τὸν προσελθὲν αὐτοῦ συνάδελφον,
οὐδὲν σπμαίον ζωῆς πρέχοντα, ἢ διαλαίποντας τινες σπασμοὺς φρικώδεις.

Δι' ὑπερανθρώπου δὲ ἰσχύος τὸν ἐγείρει ἐπὶ τῶν στιβαρῶν του βραχι-
όνων καὶ πνευστιῶν ἀρικνεῖται πρὸ τῆς λήμβου. Εἴτα δι' ἀγωνιώδους
καρτερίας τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τῆς πρόμνης προσεκτικῶς, πηδᾷ ἐντός καὶ
ἀρπάζει τὰς κόπας.

Εἰς ἐν λεπτόν εὐρέθη δίκαια μέτρα μακρὰν τῆς προκυμίας.

Τὴν ἡμίαν δὲ τῆς θαλάσσης διέκοπτε μόνον ὁ πίτυλος τῶν θραυσμέ-
νων ὀστέων, βαθμηδὸν μακρυνόμενος.

Πάντα δὲ ταῦτα ἐξετελέσθησαν τοσοῦτον ταχέως, τοσοῦτον ἐπιδε-
ξίως ὅσον ἀνθρωπίνη διάνοια ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ.

Ἡ λήμβος τοῦ Λειωνῆ παρέκαμψεν ὀπισθεν τῶν ἠγκυροβολημένων
πλοίων, ὅπουθεν ἦτο ἀπὸ θανόν νὰ ἐφραθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς στυγεραῆς
συμπλοκῆς, ἐνθα οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ χωροφύλακες συνω-
θεύοντο μετὰ θορυβωδῶν φωνῶν καὶ κινήσεων.

Ὅτε δὲ ἐξετάσθη εἰς ἀπόστασιν βολῆς, ὁ μυστηριώδης ἀντιλήπτωρ τοῦ Λεωνῆ, ἀφείλετο τὰς κόπας ἐγουνύτησε πρὸ αὐτοῦ, ὅστις ἀπὸ τινος διετέλει εἰς θλιθερὰν ἀκινήσιον.

— Κύρ Λεωνῆ, ἐφιδύρισε μετὰ φωνῆς συμπαθοῦς καὶ ὀφθαλμοῦς πεπληρωμένους δακρύων, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ψαύων τὸν ἐπὶ τῆς καρδίας παλμόν, ἐνῶ διὰ τῆς ἑτέρας ἀνείλκυε βραδέως τὸν ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ καθηλωμένον σίδηρον.

Θέλουσι δὲ θαυμάσαι οἱ ἡμέτεροι ἀνγκυῶσται, ἐὰν ἀνγκυρώσωσιν εἰς τὸ μυστηριώδες τοῦτο ἄτομον τὸν εἰς τὸν θυτὸν τῆς θαλάσσης καταποντισθέντα Ἀλκύν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΚΥ.

Οὐ μακρὰν τῆς ἀποβάθρας τοῦ Διπλοκλονίου ἐντὸς στενῆς καὶ σκοτεινῆς ὁδοῦ, ἥς τὸ ἐνδότερον καθίστατο πρυβληματώδες ὑπὸ τῶν ἀκκονίστων παμπάλαιων οἰκιῶν, εἰς τινὲς μέρη τοσοῦτον στενωμένης, μὲν παρὰ τοῦ ὁδοῦ καὶ δι' ἐλιγμῶν ἀποληγοῦσης εἰς τὴν θάλασσαν, ἐντὸς τῆς ὁδοῦ ταύτης, λέγομεν, εἰσέρχόμεθα ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ αἰγιαλοῦ.

Καὶ ἀριστερόθεν μὲν μέγα ξυλόκτιστον εἰκοδόμημα, κἀπὼς μεγαλοπρεπὺς ἐξωτερικοῦ, κατεῖχε τὸ τελευταῖον ἄκρον τῆς στενωποῦ, ἐνῶ τὸ ἑτέρον ἄκρον, τὸ διεξέθεν, ἦτο γήπεδόν τι ἀκρατὲς εὐρύχωρον, περιβαλλόμενον ὑπὸ δρυφράκτου, ἐφ' οὗ ἐκλινον οἱ κλώνοι δένδρων τινῶν, καὶ παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ ὁποίου πλησίον τῆς παραλίας, βάθρον τι ἐκ χονδροῦ κορμοῦ δένδρου, ἐχρησίμευεν ὡς ἰδῶλιον ὑπὸ τὴν θύραν.

Ἐξ ὧν δὲ τῶν φαινομένων ἡδύνατό τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν, ὅτι τὸ γήπεδον τοῦτο, εἰς ἐποχὴν πολὺ ἀποστῶσκον, ἦτο κῆπος κατάρυτος ἔπειτα δὲ παραμεληθεὶς ἀπεξηράνθη.

Εἰς τὸ βάθος ἐπὶ τοῦ παραθαλάσσιου μικρὸς διόροφος οἰκίσκος ἔχον ἀρχαίως καλλονῆς φέρων ἐκ τῆς ποικιλοχρόου βαφῆς, ἥτις ἡμικυρῶθη πλέον καὶ τῶν πρὸ τῆς θυπετέρου θύρας τεσσάρων κίωνων, ὑπεδυσταζόντων τὸ γείσωμα ἐξώστου καθ' ὅλον τὸ πλάτος τῶν τριῶν μεσαίων παραθύρων τῆς ἑνὸς ὀροφῆς.

Πλαγίως τοῦ τετάρτου κίονος πελώριος πλάτανος βαθύσκιος ἐκκλύπτει τὸ πλείστον τῆς στέγης τοῦ οἰκίσκου.

Ἴσως ποτὶ ἦτο ἡ ἱερὴ κατοικία ἰδιοτρόπου τινος, ἀλλὰ τοῦτο εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, διότι ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ σχετισθῶμεν μετὰ ἤδη ἐνδικοι- τώμενα ἄτομα.

Δύο ὥρας πρὸ τοῦ στυγεροῦ δράκματος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου, ἐντὸς πενιχροῦ ἀλλὰ καθαρωτάτου δωματίου τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἐνώπιον μικρᾶς τραπέζης ἐκάθητο μεσήλιξ γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις ὡς ἔγγιστα.

Εἶχε τὸ πρόσωπον γλυκὺ καὶ γαλήνιον, καὶ μὲν ἤρχιζεν ὁ χρόνος νὰ ἐκτελῇ τὴν ἀδυσώπητον ἐνέργειάν του ἐπὶ τῶν ὥραιων χαρακτηριστικῶν τῆς, μαρτυρούντων τὸ εἰς τὴν ἀνθρώπιν ἡλικίαν θαυμασίον τῆς κάλλος.

Σοβαρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐκ πρώτης ὀψείως ἀναδεικνύετο γυνὴ αὐστηρῶν ἡθῶν καὶ ἀδαμάστου φύσεως, καὶ ἐν τῇ πενιχρότητι αὐτῆς μάλ- λον ἀξιοσέβαστος.

Ἐφύρει ἐσθῆτα πένθιμον, τὴν κόμην περιβεβλημένην ἔχουσα ἐντὸς μέλανος κρηδέμενου.

Ἐπλεκε δὲ περικνημίδας διὰ λευκοῦ βαμβάκεροῦ νήματος ὑπὸ τὸ ἔλαφρόν φῶς μικρᾶς λυχνίας, καὶ ἐνίοτε ἐκίνει διὰ τοῦ ἀγκῶνος αἰώσαν τι- νὰ διὰ σχοινίου ἀπὸ τῶν τοίχων ἐξαρτωμένην, ἐν ᾗ ἀνεπαύετο τὸ νήπιον βρέφος αὐτῆς.

Ὅπισθεν αὐτῆς κάτωθεν τῶν παραθύρων πρὸς τὴν θάλασσαν βλεπόντων, καὶ καλυπτομένων ὑπὸ λευκῶν αὐλαίων, ἐκοιμῶντο ἡμισκαπῇ δύο ἄρρενα, ὧν ἤκούετο ἡ συναχῆς καὶ τακτικῇ θορυβώδης ἀναπνοή.

Εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν ἑτέρα στρωμνὴ ἦτο παρεσκευασμένη δι' ἑαυ- τὴν καὶ διὰ τὴν μικρὰν θυγατέρα τῆς, ἐφ' ἧς καὶ θὰ ἐπιστήσωμεν πῶς τὴν προσοχὴν ἡμῶν.

Ἐκάθητο ἐπὶ ψαθοπλέκτου παλαιᾶς ἑδρας πλησίον τῆς μητρὸς τῆς.

Ἦτο δωδεκαετής σχεδόν.

Τὸ ἀμυδρόν φῶς τῆς λυχνίας ἔρριπτε μαγευτικὴν διαύγειαν ἐπὶ τοῦ ραδινοῦ καὶ θελκτικοῦ προσώπου τῆς κορασίδος, ἐφ' ἧς ἡ φύσις οὐδενὸς τῶν θελημάτων τῆς ἐφείσθη.

Παμμελανὶς ὀφθαλμοὶ μακροβλέφαροι ὡς δύο ἀστέρες σιελγίζοντας ὑπὲρ τῶν ῥοδοχρόων αὐτῆς παρειῶν, μετέδιδον θεῖαν τινα καὶ ἀγγελικὴν χάριν ἐπὶ τῆς αἰθεροπλάστου καὶ εὐφυοῦς ἐκείνης καρπῆς, ἥς ἡ μελανὴ καὶ πλουσία στίλβουσα ὡς ἡ μέταξα κόμη ἄτρητῶς ἀφίετο κατερχομένη μέχρι τοῦ καθίσματος τῆς.

Ἦτον ἐνδεδομένη ἐσθῆτα μελανὴν ὅπως οὖν φιλοκάλλως καὶ λίαν σμυνο- πρεπῶς.

Καθ' ἣν στιγμὴν βλέπομεν αὐτὴν, εἰργάζετο ἡ μᾶλλον ἔρραπτε μικρὸν τι φόρεμα ἐξ ὀλοσυρικοῦ κυανοχρόου.

Μήτηρ τε καὶ θυγάτηρ συνωμύλουν πρό πολλοῦ.

— Καὶ νὰ ἴδῃς ὅτι ἡ Κυρία Φαρίνη, ἔλεγεν ἡ χήρα Μωρκαντίνη (τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄνομά της) εἶναι τόσο ἐμπροσθηγορὸς, ὥστε πολλὰς μὲ κἀμνι περιποιήσεις, διὰ τὰς ὁποίας μὲ φέρει ἐντροπὴν, ἐνφ' ἀνυχλόγῳ τῆς θείας τῆς ἀλλὰ οὔτε καταδέχονται νὰ ρίψουν τὸ βλέμμα . . .

— Καὶ διατί, μητέρα, δέκοφεν ἡ μικρὰ κορμαίς, νὰ μὴ καταδέχωνται; μήπως δὲν ἤμεθα καὶ ἡμεῖς μίαν φορὰν, ὅταν ὁ πατὴρ μας ἔζη, ὁπωσοῦν καλῆς σειρᾶς;

— Βέβαια, ἀλλ' αἱ μεγάλαὶ αὗται Κυρίαι εἰς τὸν οἶκτον τῆς κενδοξίας των ἀδιαφοροῦν τὸ παρελθόν καὶ βλέπουν μόνον τὸ ἐνιστάς, καὶ αὐτὸ εἰς πολὺ ἀλλοίαν μερρὴν, ὡς πρὸς τὴν ἀλαζονίαν των.

— Εἶναι λοιπὸν τόσο καλὴ Κυρία αὐτὴ ἡ ὁποία διαφέρει ἀπὸ αὐτῆς, καὶ καταδέχεται νὰ συνεννοῇται μαζὶ σὰς μητέρα;

— Καλλίστη, Ἀγγελικὴ μου . . . ὁ Θεὸς μᾶς τὴν ἀπέστειλε διὰ νὰ μᾶς ἀνακουρίσῃ ὀλίγον . . . εὐθὺς ὅπου ἱμβώ εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ οἴκημα, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει παλάτιον, δὲν ἤξεύρεις πῶς νὰ μὴ ὑποχρεώσῃ εὐρίσκουσα ἀμείως ἐκ τοῦ προχείρου ἱργασίαν διὰ νὰ μὴ ἀνταμείβῃ ἐπειτα ἀδρότητα ἂν ἤξευρες πόσον εἶναι εὐγενὴς. Νομίζεις τάχα ὅτι αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὰς ἐκδουλεύσεως μας;

— Βέβαια! ὑπέλαβεν ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ, αὐτὴ ἡ τόσο πλουσία Κυρία δύναται νὰ ἔχῃ ράπτριαν ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον κατασκευα τοῦ Σταυροδρομίου.

— Ἐννοεῖται, καὶ ὁμῶς ἐυχαριστεῖται ἀπὸ ἐμὲ, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἀπὸ ἐσέ.

— Μπα! εἶπεν ἡ μικρὰ ἀνοιξασα τοὺς μεγάλους διαγυαίς ὀρθοκλμούς της. Καὶ ἀπὸ ἐμεῖ;

— Γνωρίζεις ὅτι μὲ βοηθεῖς πάντοτε, καὶ νὰ ἴδῃς τί περίεργος εἶναι ἡ κάλλιον τί οὐρανίαν ψυχὴν ἔχει; ἔξετάζει μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκρίβειαν καθεὶ τι τὸ ὁποῖον εἶναι διὰ τῶν χειρῶν σου καμνωμένον καὶ ἀφοῦ μοὶ ἀποταίνει χιλιάς ἐρωτήσεις, εὖγε! εὖγε φωνάζει, ἡ θυγάτηρ σὰς κἀμνι μεγάλας προσόδους, θὰ γίνῃ περίεργη ράπτρια.

Ἡ μικρὰ κόρη ἰγνίτο πορφυρᾷ, καὶ ἰμειδιάσει χαριέντως.

— Καὶ μάλιστα προχθὲς ὅταν μὲ ἔδωκε αὐτὸ τὸ ὀλοσυρὸν, εἶπεν ἡ χήρα δείξασα τὸ ἐν ταῖς χερσὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἱργόχειρον διὰ νὰ κοφῇ ἐν φόρμα τῆς μικρᾶς τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ μέχρι λατρείας, καθὼς μονογενῇ, μὲ παρικάλει νὰ σὶ παρλάβω μαζὶ διὰ νὰ σὶ ἴδῃ.

— ὦ! πόσον τὴν ἀγαπᾷ αὐτήντὴν Κυρίαν, ἐφώνησεν ἡ μικρὰ, παράφορος ὑπὸ χαρᾶς, καὶ θὰ μὲ πάρτετε μητέρα;

— Διατί ὄχι, Ἀγγελικὴ μου;

— Πόσον θὰ ἤματι εὐτυχῆς, μητέρα, διὰ νὰ τῇ παραστήσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου προφορικῶς.

— Κύτταξε λοιπὸν νὰ ραφθῇ τὸ φόρεμα τῆς μικρᾶς της, διότι θὰ τὸ εἰπῶ ὅτι μόνη σου τὸ ἐτελείωσες.

— Μὴ σὰς μέλη, μητέρα, δὲν θὰ σὰς κἀμω νὰ ἱρυθριάσῃτε προσέθετο μειδιήσασα, πόσον θὰ ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν μικρὰν της, πῶς ὀνομάζεται μητέρα;

— Ῥοδίνη!

— Ῥοδίνη; τί ὠραῖον ὄνομα! καὶ θὰ ἦναι ὠραία βέβαια.

— Ὡς ἄγγελος!

— Ἐχει δίκκιον νὰ τὴν λατρεύῃ τόσο, καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶναι μονογενὴς ἀληθινὰ, δὲν εἶχεν ἄλλοτε ἄλλα παιδιὰ;

— Εἶχαν ἓνα ἀρσενικὸν τὸ ὁποῖον τῆς ἀπέθανε πρό ἐνὸς ἔτους, καὶ διὰ τὴν ὑστέρησιν τοῦ ὁποῖου κίσθάνεται ἐνίοτε βαθυτάτην θλίψιν, ἥτις κατάντησε πλέον μίᾳ ἔξις περιοδικῆς μελαγχολίας εἰς αὐτήν.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὴν παρηγορήσῃ, εἶπεν ἐν κατανύξει ἡ μικρὰ θυγάτηρ τῆς χήρας Μωρκαντίνης.

— Ἐ! ἀρκεῖ πλέον ἡ ἱργασία, εἶπεν ἰμπαντικῶς ἡ μήτηρ ἀρίνουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἱργόχειρόν της. Ἡ ὦρα εἶναι προχωρημένη, καὶ θὰ ἐκουράσθῃ πολὺ ἀπόψε, ἀγαπητὴ μου.

— Καθούλου, μητέρα, τόσο ὠραία ἐπέρασεν ἡ ὦρα μὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν, ὥστε δὲν ἠσθάνθην καθούλου κόπωσης.

— Ἀ! πάντοτε μοὶ λέγεις τὰ ἴδια, δὲν ἤξεύρεις ὅτι πρέπει νὰ μὴ καταχράται κανεὶς καὶ τῶν δυ' ἀμειῶν του.

— Εἶναι ἀληθὲς μητέρα. Ἀλλ' ἴδὲ, εἶπε δακτυλοδεικτήσασα τὰ τρία κοιμώμενα παιδιὰ μετὰ φωνῆς σιγηλῆς καὶ πρόσωπον ἀκτινοδύλον, δὲν πηγαίνει εἰς μάτην ἂν κοπιᾷζωμεν ὀλίγον τι περισσώτερον διὰ τὰ τρία αὐτὰ μικρὰ ἀδελφάκια μου, τὰ ὁποία ὅταν ἡλικιωθοῦν θὰ μᾶς προστατεύσουν. Δὲν μοὶ τὸ λέγεις αὐτὸ πάντοτε, μητέρα;

— Εἶναι ἀληθὲς, εἶπε στεναχέσασα ἡ χήρα.

— Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ βοηθῶμεν ὅσον ἡμποροῦμεν καὶ τὸν καλὸν μας Ἀλκύν, ὅστις ἔχει ὅλας τὰς φροντίδας ἐπάνω του καὶ εἶναι τόσο μικρὸς ἀκόμα.

— ὦ! μὲ κἀμνη; νὰ σημύνωμαι, ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ καὶ κλίνω-

σα εἶπκε θερμὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ ἀσπίλου μετώπου τῆς κορασίδος.

— Πόσον τὸν λυποῦμαι, ἐξηκολούθησαν ὁλοπόρφυροι ὑπὸ τῆς στοργικῆς ταύτης ἐνδείξεως τῆς μητρὸς, τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου, ὅστις μάλιστα τὸν εἶδομεν σήμερον ὕστερον ἀπὸ τόσον καιρὸν, καὶ πάλιν μᾶς ἔφυγε, τώρα τίς οἶδε ποῦ ταξιδεύει, ἐκτεθειμένος εἰς τόσους κινδύνους διὰ τὴν καρδίαν ὀλίγα χρήματα μὲ τὰ ὅποια εἰς εἰκονομησίαν τὰ ἐξοδὰς μας ἡμεῖς τοῦλάχιστον καθήμεθα εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλ' ἐκεῖνος φρενῆται. . . Ἡ μητέρα; προσέθετο προσηλωσάσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς σιωπηλῆς μητρὸς τῆς, ἥτις ἀρεούτως θὰ ἐσκέπτετο τὸν ἀπόντα υἱόν.

— Νὰ ἦναι κάνεις τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν θάλασσαν; τί δύσκολον ἔργον.

Καὶ εἰς τὰς πικρὰς ταύτας λέξεις οἱ χαριτόδωτοι ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν.

— Ἀλλὰ δὲν πιστεύω δὲ τοιαύτην ὥραν νὰ εὕρισκται εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ προσπαθοῦσα νὰ ἀποδιώξῃ τοιούτους διλογισμούς. . .

— Πῶς, ἐκεῖνοι σήμερον τὸ πρωὶ μὲ ἡσπάζεσθαι καὶ μὲ εἶπε. . .

— Σοῦ εἶπε λοιπὸν ὅτι θὰ ταξιδεύσουν ἀπόψε; . . ἀκόμη δὲν τὸν εἶδομεν, εἶπε μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας ἡ μήτηρ τοῦλάχιστον δὲν μὲ εἶπεν οὕτω.

— Ὅχι! ἀλλὰ μὲ εἶπεν ὅτι ὁ κύρ Λειωνῆς θὰ τὸν παραλάβῃ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς μακρινὸν μέρος διὰ σπουδαίαν αἰτίαν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν.

— Ἀ! καὶ μὲ τοῦτο συμπεραίνεις ὅτι θὰ ταξιδεύῃ τὴν νύκτα, δὲν πιστεύω νὰ ἦναι τόσον ἀνύητος χωρὶς καὶ νὰ ἀναπαυθῇ μίαν ἡμέραν καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ μήτηρ ἐσοδαρόνθη καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀπεικονίσθη ἀνέκφρατος ταραχή.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐν τούτοις διπλώσασα τὸ ἐργόχειρόν της ἔλυε καὶ λαβοῦσα κἀνιστράν τι πρὸ αὐτῆς πλήρης τῶν πρὸς ραπτικὴν ἀναγκασιῶν, τὸ ἐναπέθηκε μετὰ προσοχῆς, οὐκ ὀλίγον δὲ καὶ αὐτὴ ἐπηρεάσθη ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀνησυχαστικῶν συμπερασμάτων.

— Εἶναι καιρὸς νὰ προσευχηθῶμεν κόρη μου, εἶπεν ἐγχειμένη ἡ χήρα γυνὴ πειρωμένη νὰ ἀποσκορμίσῃ τὰς θλιβερὰς ιδέας, αἵτινες τὴν περιεκύκλουν καὶ μεταδίδοντο εἰς τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἄγγελον.

— Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν νὰ τὸν προστατεύσῃ κατὰ παντὸς κινδύνου.

— Ναί! ναί! μητέρα ὑπέλαβεν εὐλαβῶς ἐκεῖνη μιμουμένη τὴν μητέρα τῆς. Ὁ Θεὸς ὅστις εἶναι τόσον ἀγαθὸς θὰ προφυλάξῃ τὸν Ἀλκὸν μας,

διότι γνωρίζει ὅτι αὐτὸς μόνος εἶναι ὁ προστάτης τῆς οἰκογενείας μας μετὰ τὴν μητέρα μας. ὑπάγωμεν νὰ τὸν παρακαλέσωμεν.

Καὶ ἠκολούθησε τὴν μητέρα, ἀφιχθείσαν πρὸ εἰκονοστασίου ἀνηρτημένου ὑπεράνω τοῦ μεσαίου παραθύρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκαιεν ἀενάως ἡ θρυαλλὶς μιᾶς κανδύλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΘΑΙΒΕΡΑ ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ.

Αἶφνης ἠκούσθη ἀπὸ τὴν θάλασσαν φωνὴ τις, ἥτις ἔκαμε μητέρα καὶ κόρην νὰ ἀνασκιρτήσωσι.

Ἀμφότεραι ὤρμησαν πρὸς τὸ παράθυρον, οὗτινος παρηγκώνισαν τὸ παρπάσμα.

— Ἄνοιξε μητέρα! ἔκραζεν ἡ φωνὴ ἥτις οὐδενὸς ἄλλου ἦν, ἢ τοῦ Ἀλκῶ.

Ἡ χήρα ἐξέβαλλε τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε ἰλήσον! τοιαύτην ὥραν, παιδί μου, εἶπε περίτρομος γανομένη.

— Σιωπὴ μητέρα, ἐπανεἰλαβε μὲθ' ὅρους μυστηριώδους ὁ Ἀλκῶς πειρώμενος διὰ τῆς ἀρπάγης του νὰ προσορμίσῃ τὴν λέμβον. Μὴ κάμῃς ταραχὴν καὶ ἔλα κάτω νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Ἡ μήτηρ, ἥτις παρατήρησε ἐντὸς τῆς λέμβου ἄνθρωπόν τινα κατακαίμενον γογγύζοντα γοῦρως, ἀντριχιάσασα ἀπεσύρθη μετὰ σπουδῆς καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν ἐκπληκτον Ἀγγελικὴν ἔνευσε σιωπῇ.

— Πάρε τὸ ρῶς παιδί μου, καὶ ἀκολούθησέ με, εἶπε καὶ ἔδραμον πρὸς τὰ κάτω κατβαίνουσαι ἀνὰ δύο τὰς βαθμίδας.

Ὅτε ἔφθασαν ἐκτὸς τοῦ δρυφάντου, ὁ Ἀλκῶς εἶχε προσορμισθῇ.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἵστατο ἐπὶ τοῦ ξυλίνου βήθρου κρατοῦσα τὴν λυχνίαν μὲ τρίμουςαν χεῖρα.

Πηγατώδεις ρίγες διεχέετο καθ' ὅλον τὸ σῶμα, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο σπασμωδικῶς.

Ἡ χήρα φρικιώσα, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐπτοημένη ἐπλησίασεν εἰς τὴν λέμβον.

— Ἐλα κύρ Λειωνῆ μου, ἐφθάσαμεν, εἶπεν ὁ μεγαλόφυχος Ἀλκῶς διαπεράσας τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ Λειωνῆ, ὅπως τὸν ἀνεγείρῃ, καὶ νύσας τὴν μητέρα του νὰ τὸν μιμηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς της.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΤΟΜΟΣ Α'.)

— Προσοχή! μὴ σκοντάψῃ πούποτε καὶ τοῦ κλῖνου κακόν.

Ἡ χήρα κατὰ πλεονέκτησιν, τεθρονημένη, περιδεῖς, οὐδὲν ἐννοοῦσα ἐκείνη μηχανικῶς.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὸν οἰκίσκον τὸν δυστυχὲς πλοίαρχον Λεωνὲ δόστις ἐκρίματο ἀπὸ τῶν βραχύνων τῆς μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καταβιβασμένος, τὴν κεφαλὴν ἀδρανῶς κρεμαμένην ἔχων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμισβέστους.

Ἡ ταλαίπωρος μικρὰ ἐκπεπληγμένη προσπορεύετο ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν ἀμηχανίᾳ ἀτενίζουσα τὸν τραυματίαν.

— Ἀρῆσε τὸ ρῶς, Ἀγγελική, εἶπεν ὁ Ἀλκός, εἰς τὴν σκέλην καὶ πῆγαινε νὰ ἱτοιμάσῃς μία κλίνην εἰς τὸ μέγαλον δωμάτιον.

Ἡ μικρὰ ἀπῆλθε ὥπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν.

Ὅταν ἡμέρας βραδύτερον ἐντὸς θαλάμου εὐπροποῦς ἐπὶ κλίνης καθαρωτάτης περιεκαλυμμένης ὑπὸ λευκῶν σινδόνων ἐκοιμάτο ὁ ἡμέτερος Λεωνὲς.

Ἦτο λυκχυγίς, οὐτινος ἡ δροσερὰ αὔρα εἰσέπνευεν ἐξ ἐνὸς ἀνοικτοῦ παραθύρου πρὸς τὸν αἰγιαλόν.

Πέραν διεκρίνατο ἡ ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ Βοσπόρου, ἐφ' ἧς ἀνελίσσεται ἡ μαγικοπρεπὴς πορφυροχρῆσος χλαμύτης Ἡοῦς μεθυσκούσης τὴν ὄρεσιν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀσθενοῦς, ἱστραμμένον πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως ὠχρότατον καὶ καχεκτικόν, ἀλλὰ πλεῖς γαλήνης, ἀνέπνευεν ἡτόχως τὴν αὔραν ἐκείνην τῆς ἐπρινθῆς δρόσου, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀπικοιμίζεν ἡδύτατα καὶ τὸν ἔξωσόνει.

Πλησίον αὐτοῦ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ ἰδρας καθήμενος, ἐρειδόμενος τὴν βεβαρυμένην κεφαλὴν ἐπὶ τῇ δεξιᾷ ὁ Ἀλκός, παρήρει μετὰ θριαμβευτικῆς χαρᾶς καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ ὑπνώσαντος, καὶ οἰοεὶ συντέμνων τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ὥπως μὴ τῷ διαταράξῃ τὴν γαλήνην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐρυθρωποὶ, αἱματώδεις ὑπὸ ἀγρυπνίας, ἐμαρτύρουν ὅτι διενυκτέρευσε πολλὰς νύκτας εἰς τὴν θέσιν ταύτην.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ὑπῆρχε τράπεζα πλήρης φακῶν φαρμάκων, μοτῶν καὶ πανίων.

Ἐν τούτοις ὠθήσασα τὴν ἡμικλειστον θύραν εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ ἑλκροπατούσα.

Ὁ Ἀλκός ἱστράρη νωχελῶς.

Ἐν μειδίᾳ δειστήσα τὰ ὠχρὰ τοῦ χεῖλε, ὥπερ ἦτον ἰναργὲς ἀπὸ-

δειξίς τῆς ἀράτου χαρᾶς, ἥτις κατέλυε τὴν ψυχὴν τοῦ διὰ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ἀσθενοῦς ἡ μήτηρ ἐνένησε τὸ μειδίᾳ τοῦτο, καὶ ἀνοφώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πύχθη μετ' ἀγαλλιᾶσις.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπεν κλίνασα πρὸ τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Πήγαινε λοιπὸν, παιδί μου νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἐψέθρиси, θωπεύουσα τὸν ὦμον αὐτοῦ, ὅκ καθίξω ἐγὼ τὴν θέσιν σου.

— Ὅχι! ὅχι! ἄρες με, εἶπεν ἐκείνος ἀπορατικῶς, διότι ἄμχ ἐξυπνήσῃ ὅκ μὲ ζητῇ.

— Ἀλλ' ἐγὼ ὅκ σὶ ἀναπληρῶ, εἶπε ὅλον τὸ ἴδιον. Ἐκτός τούτου, παιδί μου, εἶσαι κρῖμα, ἔχεις τόσας ἡμέρας νὰ ἀναπαυθῇς εἰς τὸ κρεββάτι σου.

— Δὲν πειράζει, ἀκόμη ὀλίγον, καὶ εἶπεν ὅσον θέλω ἡμπορῶ νὰ ἀναπαυθῶ, ἵνα ἄλλο εἶναι τὸ ὅποιον μὲ συγχίζει.

— Τὸ ποῖον, υἱέ μου;

— Ὅσον ἀναλαμβάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν γίνεται μαλαγχολικώτερος καὶ πλέον ἀπαιτητικὸς διὰ νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἡ δυστυχὴς Φινέλλη. Εἶδες χθὲς μὲ τί τρόπον μὰς παρεκάλει, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ ἐνδῶσω.

— Ἐχει δίκαιον ὁ καυμένος, εἶπε μετὰ συμπαθείας ἡ χήρα, συλλογίσου ὀλίγον τὴν θέσιν τοῦ πόσον εἶναι ἀξιολύπητος.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ τοῦ εἰπῶ ὅλα;

— Δὲν ἤξερω ἂν ἦαι ἐπιδεικτικὸς ἀκόμη τοιούτων συγκινήσεων· χθὲς ὁ ἰατρὸς μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶναι μὲν ἐκτός κινδύνου πλέον, ἀλλ' ἐνδέχεται ἐκ μιᾶς ἀπερισκέψιας νὰ παρουσιασθῇ τοιοῦτος.

— Καὶ μήπως τῶρα δὲν πάσχει χειρότερα εἰς τὴν ἀβεβαιότητά αὐτὴν; ποῖος μὰς ἔγγοῦται ὅτι ἐκ τῶν ἀπεισιῶν διαλογισμῶν εἰς τοὺς ὁποίους πλανᾶται τὸ λογικόν του, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ τολμηρόν τι; Ἀθλὲς τὴν νύκτα ἐνῷ ἐρχίνατο ριμδαζὼν δὲν ἀνετινέχθη αἰφνης διὰ νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν κλίνη καὶ νὰ σπύσῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου τοῦ;

— Ὅπωςδήποτε...

Ἀλλὰ διακόπη παραχοῦμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

ΠΟΥ ΕΥΚΕΙΤΑΙ Ἡ ΦΙΛΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

Οἱ μαλαγχολικοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ Λεωνὲ ἠνεώγησαν ὁρῶντες τοὺς δῶν εἰ-

λικρινείς φίλους του μετὰ σιωπηλῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ ὁ τέως νοθεὺς ἱκαίνος ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας Ἀλκυὸς ὡς δι' ἑλατηρίου ἀνατιναχθεὶς, ἔστη ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ προσελθὼν ἰδοῦνθες τὸν ἀσθενῆ νὰ ἀνακαθίστη.

Ἡ χήρα ὤθησε τὰ προσκεφάλαια παρὰ τὴν ὁσφὺν αὐτοῦ.

— Αἰ! σήμερον εἰσθε καλῆτερα ἀπὸ χθὲς, κύρ Λεωνῆ, εἶπε χαμογελῶσα.

— Ναί, αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου ἀκμασιότερας, ὑπέλαβεν ἱκαίνος πλήρης ζωῆς.

— Ὑπάρχω νὰ ἱτοιμάσω τὸν ζωμόν σας.

Καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Μαίνας μόνος ὁ Λεωνῆς μετὰ τοῦ Ἀλκυὸς, ἔτεινε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γελοῖσαν παραλίαν ἣτις ἐλαμπόριζεν ἐν μίσῳ τῆς ἐρυθρᾶς ὑμῆλης τῆς ὑπορωσκούσης αὐγῆς.

— Ἰδὲ! εἶπε, τὴν περικαλλῆ ταύτην εἰκόνα, ὦ! πόσον μοὶ ἐπενθυμίζει στιγμὰς παρελθούσης εὐδαιμονίας, ἡ ἀνάμνησις τῶν ὁποίων καθιστᾷ τὴν ψυχὴν μου ἑρμικὸν δυστυχίων καὶ θλίψεων.

— Ἀ, δὲ! μὴ λέγεις οὕτω; ἐγὼ ἤθελα τῶρα ὅπου σὲ βλέπω καλῆτερα, κύρ Λεωνῆ, εἶπεν ὁ Ἀλκυὸς συνοδεύσας τοὺς λόγους διὰ τινος γλυκυθύμου μειδίσματος, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἤμπορῶ ἀρόβως νὰ διηγηθῶ τὰ κατωρθώματά μου ἱκαίνος τῆς νυκτός...

— Ὡ! ναί, διότι αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἀποθάνω ἂν δὲν μὲ εἴπῃς, ὑπέλαβεν ὁ ἀσθενὴς μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας, κινήσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ περιλύπως.

Καὶ δύο σταγόνες δακρύων φλογερῶν ἐκύλισαν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν αὐτοῦ παρειῶν.

— Ἀ, δὲ! εἶπεν ὁ νεαρὸς υἱὸς τῆς χήρας ἀναταίνας τὴν δεξιάν, ἐλησμώνησις ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγχίζῃσαι, καὶ ἡ πρώτη συμφωνία μας εἶναι νὰ ἦται ἀπλήρης πρὸς ὅλα ἑως νὰ ἀναλάβῃς τὰς δυνάμεις σου. Ὅταν μόνον συλλογισθῶ τὸν προχθεσινόν σου πυρετόν, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου μήπως σοῦ ἐπενέλθῃ πάλιν μὲ τὰς ἀπερσιχαφίας σου, καὶ ἐξηκολούθησιν οἰονεὶ μεταμελοῦμενος, δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα νὰ ἀναβάλλωμεν δι' αὐριον τὴν διήγησίν μας, διὰ νὰ ἀναλάβῃς καλῆτερα, κύρ Λεωνῆ, καθότι πολὺ φοβοῦμαι μὴ σοῦ προξενήσω κακὸν χωρὶς νὰ θέλω τί λέγεις; ἡρώτησε προσηλώσας τὸ δίκυγός αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τοῦ συνισταλμένου προσώπου τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πέρυσι καὶ διέμεινε σύγχνους.

Ὁ Ἀλκυὸς τὸν παρετήρει ἐν σιωπῇ ἐπ' ὀλίγον.

Προφανῶς ἡ ἀφωσιωμένη αὐτῇ ψυχὴ ἐθλίβετο ἐνδομύχως.

— Δὲν μὲ ὀμιλεῖς λοιπόν; εἶπε μετὰ φωνῆς ἀργυροῦχου καὶ σύγκειν-
νημένης.

— Ὡ! ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Λεωνῆς ὀλοφυρόμενος, ἐναγκαλισθεὶς τὸν νεαρόν αὐτοῦ σωτήρα καὶ θλίβων αὐτόν ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ ζέσεως, τίς δύναται ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι εἰς μίαν τόσον τρυφερὰν ψυχὴν εἶναι ἀποταμειωμένα τόσα εὐγενῆ αἰσθήματα... Θεέ μου, καὶ τί δύναμαι νὰ ἀνταποδώσω εἰς τὴν ἀφροσύνην σου;

— Ἀλλοῖμονον! ἐμορμύρυσεν ὁ Ἀλκυὸς μὲ δακρυβρέκτους ὀρθαλμούς, ὡς εἰς ἐαυτὸν ἀποτεινόμενος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ κάμνει νὰ κλαίω καὶ ἐγώ! καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ μοὶ ἀνταποδώσῃς παρὰ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην σου;

Μήπως ὑπάρχει ἄνωτέρα εὐγνωμοσύνη δι' ἐμέ;

— Ὡ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ, διὰ τὴν τόσην αὐταπάρνησίν σου, ταλαίπωρε φίλε μου, καὶ ἐγώ, ἐξηκολούθησε μετὰ λυγμῶν, ἀντὶ εὐδαιμονίας... ἐπλήρωσα πικρίας καὶ θλίψεις... σὲ... καὶ τὴν δυστυχῆ Φινέλλην μου ἀνεφώνησε σκιρτήσας ἐξαπίνης.

Καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς ἐὰν τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐσπαράχθησαν, ἀφῆκε στόνον ὀδυνηρόν, ἐνδόμυχον.

— Οἴμαι! ἐπενέλαθε μετὰ μικρὰν παύσιν, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σείων, ἐνῶ τὰ δάκρυα αὐτοῦ κατέρριον ἀρθάνως... τί ἀπέγεινεν... ἡ ἀξιο-
λάτρευτος πλὴν τέλεινα σύζυγός μου;... τί ἔκαμαν εἰς αὐτὴν ἄρα... οἱ ἄτιμοι δῆμοι τῆς;...

— Ὡς με!... ἀνέκραξεν ἄρῃς ἀποτόμως τὸν Ἀλκυὸν, ὅστις παρ-
σύρατο ἀκουσίως ἐν σιωπῇ εἰς τὸ ρεύμα τοῦτο τῆς θλίψεως, καὶ στηρίξας βιαίως ἀμφοτέρως τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ, ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ προφυλάξῃ τὴν καρδίαν του, ὥπως μὴ διαρραγῇ.

— Τὸ τέκνον μου... τὸ τέκνον μου!... τὸ προσφιλέ μου τέκνον ὅπερ ἔμαλλε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν ἐπάρατον ἱκαίνην νύκτα, ζῇ ἄρα;... ἡ... καθ' ἣν στιγμὴν ἡ δυστυχὴς του μήτηρ τὸ ἐτύλισσεν ἐν τοῖς σπαργάνοις, ἡ βίβηλος τοῦ δουλοφόνου χεῖρ τὸ κατεσύντριψε;

Καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ταύτην οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξηράνθησαν ὡς διὰ μυχίας, πῦρ ἀπαστράφαντες, τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἀπὸ ὠχρᾶ ἐπιλιδνώθησαν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο ἀγριωπὸν, φρίκην ἐμποιούν.

— Ἀλλὰ, κύρ Λεωνῆ, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλκυὸς πτοηθεὶς εἰς τὴν θίαν του, σῶχαι δὲ τὸν Θεόν, μὴ παρὰφύρεσαι χωρὶς αἰτίαν καὶ θωπεύσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, προσέθετο.

— Καὶ ποῖος οἱ παρέστηκε παρακαλῶ αὐτὰ τὰ ἀπίσιμα πράγματα;

νομίζεις ότι ὁ Θεὸς ἐγκαταλείπει οὕτω πῶς ἀπροσταυτούς εἰς τὴν διακρίσιν κηκούρων, ἀνθρώπους μὴ δυναμένους νὰ ἀντιτάξωσι βίαν κατὰ βίας; ἀλλ' ἄρῃς λοιπὸν νὰ ἀκούσῃς τὴν ἱστορίαν πρῶτον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ παραχὴ τοῦ Λεωνῆ ἐκόπασε καὶ προσβλέψας τὸν νεανίαν μετ' εὐγνωμόνους βλέμματος εἶπεν εὐσταθῶς.

— Καταλαμβάνεις λοιπὸν ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ μοὶ διηγηθῇς τὰ πάντα διὰ νὰ καθησυχάσω τοὺς σκοτεινοὺς διαλογισμούς μου, αἵτινες μὲ καταμαστιίζουν καὶ ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν μὲ βιάζων νὰ πεταχθῶ ἀπὸ τὴν ἐπικρατὴν κλίνην διὰ νὰ τρέξω εἰς βοήθειάν των, καὶ μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς μου. . . . Δὲν ἔννοεῖς ὅτι πᾶν περιρρέμενον λαπτόν εἶναι αἰὼν ἀτελεύτητος βρασίων τρομερῶν καὶ δι' ἐμὲ, καὶ τίς εἶδε ποίου εἶδους δι' αὐτούς.

Ὁ Ἄλκυς ἐκπλαγείς ἐκ τῶν λόγων τούτων προσέδραμιν ἰγγύτατα τοῦ ἀσθενοῦ; ὡς ἐὰν ἔμελλε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ προεκτεθεὶν τόλμημα.

— Μὴ δὲ, διὰ τὸν Θεόν, τοιαύτης ἀνοησίας, ἐν παραμικρὸν σου κίνημα δύναται νὰ σὲ φονεύσῃ, καταλαμβάνεις διατί δὲν θέλω νὰ. . .

— Ἀ! θὰ τοὺς ἐφόνευσαν ἴσως, διέκοψε μεθ' ὁρμῆς ὁ Λεωνῆς, καὶ δὲν θέλεις νὰ μοὺ τὸ εἴπῃς. . .

— Μὴ γίνετο. . . μὴ παρεξηγῇς, θέλω νὰ εἶπω νὰ μὴ συγχύζῃται.

— Καλῶς, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως, σοὺ ὑπόσχομαι ἰντελὴ ἀπάντησιν, θὰ εἰπῶ μίτοννοῦ μοι ὅτι ἀκούω κἀνέγκω μύθον διὰ νὰ περάσω τὴν ὥραν.

Καὶ ἡ τελευταία φράσις ἀπηγγέλθη μετὰ μεγίστης ἀθυρίας.

— Καὶ θὰ κἀμῃς καλῶς! ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν ὅν θὰ διατελέσῃς τὸν λόγον σου.

— Λέγε λοιπὸν, εἶπε μετὰ τινος στενοχωρίας ὁ Λεωνῆς, σοὺ δίδω τὸν λόγον μου.

— Καλῶς. . . ἀκουσέ με. . .

Ὁ Ἄλκυς ἐσίγησεν ἐπὶ τινι χρόνῳ μεθυσθεὶς ἐπὶ τῆς ἰδρύας του, ἐνθ' ὁ Λεωνῆς προσηλώθη ἐπὶ τῶν χειλῶν αὐτοῦ ἀπλήστως, ὡς εἰ ἐξερτάτο ἅπαν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΠΩΣ Ο ΛΑΚΤΕ ΑΝΑΘΡΩΣΚΕΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΒΥΘΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ὁ Ἄλκυς ἤρξατο διηγούμενος.

— Πρέπει νὰ ἡξούρῃς ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος πλοίαρχος τῆς «Γοργόνης»

ἦτο καλὰ πληροφορημένος τὰ σχέδιά μας, διότι μόλις σὺ ἔφυγες νάσου καὶ μοὺ παρουσιάζονται αὐτὸς καὶ δύο ἄλλοι ὡστὶν λυσσισκίμνοι σκύλοι κατ' ἐπάνω μου. . .

Καὶ ἐνθ' ἔλαγε ταῦτα ἱπανιλάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ εὐθυμον τοῦ χαρακτῆρός του.

— Ἐκκαμ ἄσχημα, πρὸ ἄσχημα, τὸ ὁμολογῶ ποῦ δὲν ἐτράθηζα ὀλίγον εἰς τ' ἀνοικτὰ, παρὰ ἔμεινα ἐκεῖ καρρωμένος, ἴσως τὰ πράγματα ἔπερναν ἄλλον δρόμον, τὸ ἐσκέφθη ἀλλ' ἦτον ἄρχὰ πλέον, ὁ πλοίαρχος μὲ εἶχεν ὑπὸ τὴν ἰξουσίαν του, καὶ ἐζήτην νὰ μάθῃ τὰ μυστικά μας. Καταλαμβάνεις διατί; Ὅχι εἶχε μὲ μικρὴ ὑπόψιν καὶ ἐπεθύμει νὰ βασισθῇ, δηλαδή ἀπὸ ποῦ ἔχομεν προστασίαν.

— Καὶ τοῦ τό εἶπες λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς μεθ' ὁρμῆς.

— Ὅχι ἤμην τρελλός. Ἰσα ἴσα δυνάμι ἀντεστάθην, ἔκκαμ ἓνα δροσιρὸν λουτρὸν εἰς τὸν πάτον τῆς θαλάσσης.

— Ἀ! ἔκκαμιν ὁ ἀθηνῆς ἀνατριχίλας, τὸ πρῶτον ἤδη ἀκούων τὸ ἱπαισώδιον τοῦτο.

— Οἱ καλοὶ σου μὲ δένουν εἰς τρόπον ὥστε τὰ χέρια μου νὰ ἦναι νεκρά, βάλλουν καὶ μὴν ἀγριόπειτον εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ σχοινίου καὶ πᾶρ! μὲ στίλλουν νὰ συντροφέω τὰ ψέρια. Ἐγὼ δὲν ἠλπίζω ὅτι θὰ ἐταλειώνωμεν οὕτω, ἄλλως; πῶς ἔκρινα τὰ πράγματα. . . φυσικῶς δὲν ἔμπόρουνα ἀντισταθῶ εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀλιτρείους, καὶ ἤμην ἱτοιμος νὰ δεχθῶ καμμίαν μαχηρίαν ὡστὶν τὴν ἰδικὴν σου.

— Καὶ, ἠρώτησεν ἐκπληκτος καὶ ἀνοπομονῶν ὁ Λεωνῆς, πῶς ἰσώθης;

— Ὁ χέλας ἐκείνος Ἀνίστης, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄλκυς γελῶν, δὲν ἶδαι σιγερὰ κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ πλοίαρχου τὴν πέτρην, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἰδυθίσθην, μετὰ φρίκης ἔννοησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποθάνω εἰς τοὺς κόλπους τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπειπίσιάν μου, ἔκκαμ σφοδρὸν τινι ἀνατιναγμόν, ἡ θηλυκὴ ὠλισθέης φαίνεται καὶ ἐγὼ ἠσθάνθην τὸν ἐαυτὸν μου ἐλευθέρως σπινδοιζόμενον πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, φαντάσου τὴν χαρὰν μου, τὸ κκὸν ἦτο ὅπου αἱ χεῖρες μου ἦσαν δεδεμέναι ἀλλ' ἠξούρῃς ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν χρειάζεται πολὺ φιλοσοφία εἰς τὴν στιγμὴν ἔκκαμ τὴν ἀπόρκειν μου. Ὡς πρὸς τὸ κολάμβημα τὴν ἔλλειψιν τῶν χειρῶν ἐξετέλεσεν θυμησιῶς οἱ πόδες μου καὶ μάλιστα ὅταν πρόκηται περὶ ζωῆς ἢ θανάτου. . . ὁ ἀνθρώπος ἀντλεῖ παρηγόριον δυνάμει. . . καὶ ἀντὶ τὰ ἀρεθῶ εἰς τὴν διαβουσίαν μου διὰ νὰ ἐξέλθω πάλιν ἐκεῖ ποῦ πλησίον τῆς λέμβου μου, καὶ ἔννοεῖται ὅτι αὐτὴν τὴν φράξιν δὲν θὰ τὴν ἐγλύτωνα εὐθυσὶ, εὐθύς ὅπου μὲ ἔδραμνεν

νά ξαναφυτρώσω, ἐπὶ ἕνα μακροβούτι, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου γνωρίζεις, καὶ σοῦ ξετρυνώω, φίλε μου, δίπλα εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ ταλωναίου . . . χώνομαι λοιπὸν μέσα ἀπὸ τοὺς στήλους . . . πλησιάζω εἰς ἓν μέγα καρφίον ὅπου διέκρινα καὶ τὸ ὅποιον προεξείχε . . . αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐζήτουν.

Μὲ πολὺν κόπον ἀκουμβῶ τὴν ράχην μου, καὶ διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, περνῶ τὰ δεσμά μου εἰς τὸ καρφί, συγχρόνως συστέλλω τοὺς ὤμους καὶ τὴν μέσην μου ὅσον ἡμποροῦσα καὶ ἀρίνομαι μὲ ὁρμήν· εὐτυχῶς τὸ καρφί ἦτον ἀναστραμμένον, εἰ δ' ἄλλως θὰ μὲ ἐπλήγωνεν· ἡ πρώτη ἀπόπειρά ἐπῆγεν εἰς μάτην. . . κατέβαλλον δεύτερον ἀγῶνα, ἔπειτα τρίτον μὲ εὐχαρίστησιν μου ῥοδύνθη ὅτι τὰ δεσμά μου βαθμηδὸν χαλαρωθέντα ἐξετοπίσθησαν ὀλίγον τι· ἰδοκίμασα τετάρτην φοράν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· ἡ δοκιμὴ ἐπέτυχεν! . . . τὰ δεσμά ἔμειναν κρεμάμενα εἰς τὸ καρφίον, ἐγὼ δὲ ὠλισθήσα εἰς τὸ νερόν· ἀλλὰ δι' ὅλα αὐτὰ ἐχρεώσθη πολὺς καιρὸς καὶ ὅταν ἐπατάχθην εἰς τὴν ξηράν, ἦτο πολὺ ἀργὰ καὶ τὸ κακὸν εἶχε γίνει . . . ἡ πρώτη φροντίς μου ἦτο δι' ἐσῆς· ἀλλὰ πῶς ἡμποροῦσα νὰ κινηθῶ ὅπως ἤμην, τὸ νερόν ἔτρεχεν ἀπὸ ἐπάνω μου ὡς ἂν βροῦσιν· τί νὰ κάμω λοιπὸν . . . στρέφομαι ὀλόγυρα . . . ὅχι μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ βλέπω μίαν λέμβον· πηδῶ εἰς αὐτήν. . . ἀναζητῶ μήπως εὐρίω τίποτε πανί νὰ τυλιχθῶ τούλχιτον, ἢν τοσοῦτω ἀπέβαλα καὶ ἰστράγγιζα τὰ φορέματά μου, διότι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς λέμβου ἦτο πολὺ συνετὸς, καὶ ἐφρόντισεν νὰ μὴν ἀφήσῃ ἐκταθειμένα καὶ τὰ πλείον ἀσήμενα πράγματα, ἐνῷ δὲ ἀπηλπίζομην παρητήρῃς ὑπὸ τὴν πρύμνην εἶδος κρυφῶνος· ὤρμησα ὡς κλέπτῃς, καὶ τί ἐξήγαγον; ἓν παλαιοῦρα καὶ ἓν ρακώδη μαῦρον χιτῶνα. Ὁ θρίαμβός μου ἦτον ἄρατος· τὰ ἐνδύομαι ἀμέσως, βάλλω τὰ ἰδικά μου εἰς τὸν κρυφῶνα διὰ νὰ μὴ ἀδικηθῇ ὁ ταλαίπωρος ὅποιος ἦτον, ἀρπάζω ἓν χονδρὺζυλόν ὅπου ἦτον ἀφημένον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἐνόμισα καλὸν νὰ ὀπλισθῶ ἐν ἑλλείψει ἄλλου ὅπλου· πηδῶ ἔξω· εἶχα κάμει μόλις ἓνα βῆμα ὅταν ἀκούω πυροβολισμὸν, δίδω πτερά εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ρθάνω εἰς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς, ἴσα ἴσα ἂν δὲν ἐπροφυλαττόμην θὰ διεσκαρυνόμην μὲ τὸν ἀγαπημένον μας πλοίαρχον, ὁ ὅποιος ἔχονετο κατ' ἐπάνω σου· μὲ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα· πρὸς στιγμὴν ἐσῆκωσα τὸ χονδρὺζυλόν μου ὀπισθὲν τοῦ, ὅποτεν ἡ φωνὴ τῆς Κυρίας Φινέλλης· μὲ ἔκαμει νὰ στρεφῶ πρὸς τὸ μέρος τῆς στενωποῦ.

Παριζαλίσθην, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἡ σπαρτακτικὴ φωνὴ ἐκείνη τοῦ ἀδυνάτου μὲ ἐκάλει εἰς βοήθειαν, δράμω ἀποφασιστικῶς πρὸς αὐτήν· εἰσέρχομαι εἰς τὴν στενωπὸν· δέκα βήματα ἔμπροσθέν μου ἔφρευον ὡς ἀστραπὴ

ἓνας ἄλλος κακούργος φέρον ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τοῦ τὴν δυστυχῆ σύζυγόν σου, τὴν ὅποιαν ἀναγνώρισα ἀπὸ τὰ κράσπεδα, τῆς μακρᾶς ἐσθῆτός της, τὰ ὅποια ἐκυμάτουν εἰς τὸν ἄνεμον καὶ μόλις διεφάνοντο εἰς τὸ βαθὺ σκότος τῆς στενωποῦ· τρέχω κατὰ μέκος αὐτῆς κατόπιν τοῦ ἀπαγωγέως· διηλθομεν αὐτήν, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μουμ-χανί, κάπως πλατυτέρην· διπλασιάζω τὴν ταχύτητά μου, εἶχον προχωρήσει ἀρκετὰ, ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸν ἐπρόφθικα, ὅτε ἀνθρώπος τις ὕψηλός ἀντικόπτει τὸν δρόμον μου, ἐρχόμενος κατ' ἐπάνω μου μὲ μακρὰν μάχαιραν· ἐπλησιάζομαι ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Πρὸς στιγμὴν ἰστάθημεν διὰ νὰ καταμετρηθῶμεν· ἤμην φοβερός μὲ τὸ ρόπαλόν μου, τὸ ὁμολογῶ, καὶ μάλιστα ἀπὸ λαπτοῦ εἰς λαπτὸν ἀφοῦ ἔχονα τὸν ἀπαγωγέα, ἐπακκλίσθην τὸν θεὸν μὲ τὸν νοῦν μου . . . καὶ ἐκτύπησα . . . τὸ κτύπημα ἐπέτυχεν εἰς τὸν ὄρον τοῦ· ὁ καλὸς σου μαχαιρὰς ἐξηπλώθη φαρδύς· πλατὺς εἰς τὸ λιθόστρωτον μουγγρίζων, οὔτε ἐγύρισα νὰ ἰδῶ . . . Ἐμπρός! ἀλλὰ μόλις ἔκαμα εἴκοσι βήματα καὶ ἔμεινα μὲ στόμα ἑνοικτόν. . . ὁ φίλος ἀπαγωγεὺς εὗρε καιρὸν εἰς τὸ διαστήμα ἐκεῖνο καὶ ἔχωσεν εἰς μίαν ἀμυξάν ἐκαὶ περιμένουσιν ἐπὶ τούτῳ, τὴν Κυρίαν Φινέλλην.

Ἦκουσα μόνον τὸν κροταλισμὸν τῆς μάστιγος τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ εἶδον τὴν ἀμυξάν ἀστραπηδὸν φεύγουσαν πρὸς τὸ Καράκιοι.

Ἐνταῦθα ὁ Λεωνῆς ἰδοκίμασεν εἰδὸς τι ἐν αγωνίῳ φρίκης καὶ ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς βραγχνώδους.

— Καὶ λοιπὸν!

— Ἀλλ' ἔσυχασε, εἶπεν ὁ Ἀλκὺς, μὴ μὲ διακόπτῃς, ἄφες μὲ νὰ τελειώσω.

Ὁ Λεωνῆς συνέσφιγξε τὰς πυγμὰς αὐτοῦ καὶ ἐσίγησε.

— Μὲ ἤλθει νὰ σκάσω ἀπὸ τὸν θυμὸν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλκὺς, ὅταν εἶδα καὶ πέταξιν ἀπ' ἔμπροσθέν μου τὸ πουλί· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ἃς ἦναι, ἰσχυρότερα κατ' ἐαυτὸν, θὰ ἔαυρω ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρῶτον ἄλλην φοράν τὴν φωλεάν τῶν κακούργων· τώρα νὰ ἰδοῦμε τὸν κύριον Λεωνῆ· καὶ ἰδούθηκα εἰς τὰ πόδια. Κατὰ δυστυχίαν ἔφθικα ὀλίγον ἀργά, διότι εἶχεν μὲν ἔξελξε στρέψει τὸν πλοίαρχον καὶ ἓνα ἄλλον, ἀλλ' ὁ τρίτος δὲν ἤξιόρω πῶς δικάζοι σὶ ἐκέρωσεν. Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ χωροφυλακὴ μὰς ἐπυλκώσθη ἂν ἔμεινα ἐκεῖ· ἀλλοίμονον, θὰ μὰς ὠδήγουν εἰς τὸ φρέσκο, θὰ μὰς ἔκαμναν ἀνακρίσεις ἐπὶ ἀνακρίσεων καὶ ὁ πολῦτιμος καιρὸς θὰ ἔχονετο εἰς μάτην.

Κοπανίζω λοιπὸν μὲ εἰς τὸν χονδροκέφαλον ἐκεῖνον· ποῦ σὶ εἶχε μαχαιρώσει, ὅστις ἐπῆγε νὰ ἔξαπλωθῇ κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, σὶ ἀρπάζω εἰς

τὴν ἀγκαλιά μου, δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ μοῦ ἐρίνεσο ὥσῃν μῆλον ἐκείνην τὴν ὥραν· καὶ μὴ καὶ δυὸ σὲ καθίζω εἰς τὴν λίμβον, τὰ κουπιά καὶ δρόμο. . . . τὰ ἐπόμενα τὰ γνωρίζεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΙ ΔΙΕΦΥΓΕ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ.

— Ἐταλείωσα λοιπόν; ἀνέβόησεν ὁ Λεωνῆς μετὰ φωνῆς παλλούσης ὑπὸ τρομερὰς ἀμυχχνίας.

— Μὴ βιάεσαι δὲ τόσο, κύρ Λεωνῆ, αὐτὰ ὅλα εἶναι δι' ἐκείνην τὴν νύκτα, ἔχομεν ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἐπύκρυν αὐτῆς.

— Λέγε δὲ ὄνομα Θεοῦ, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἐκλείπει ἡ ζωὴ μου. . . εἶπεν ὁ ἀσθενὴς ἀναπνεύσας.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, κύρ Λεωνῆ· πιστεύσῃν με, σὲ τὸ ἐρκίζομαι, ἡ κ. Φινέλλη δὲν διατρέχει κίνδυνον, τοῦλάχιστον, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὑπέλαβεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας μετ' ἐπιστημότητος.

Ὁ Λεωνῆς οὐδὲν ἀνταίπειν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ οἱ πυρέσσοντες, οἷον αἰ ἀπεξιδύθησαν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ σκοτοδίνην προσηλώσαντες ἐπὶ τοῦ νεκροῦ προσώπου τοῦ Ἀλκῦ πλήρεις ἐκπράξεως καὶ γαλήνης.

— Ὡς πρὸς σὲ, φίλτατέ μου, ἐπανέλαβε τὴν διήγησίν του μετὰ μικρὰν παύσιν ὁ Ἀλκῦς, δὲν ἔχρησθη μεγάλη καταβολὴ κόπων ἀπὸ μέρους μας, διὰ νὰ σὲ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ διὰ νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν, τὰ πράγματα οὕτω πως ἐπῆλθιν μόνον τῶν, ἀλλ' εὐθὺς ὅπου ἐξημέρωσιν, ἔμεινε τὸ σπουδαιότερον καὶ τὸ πλέον κατεπείγον, δηλ. νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ καταφύγιον τῶν ἀλιτηρίων· δὲν ἦτο νομίζω αὐτοῦ πρᾶγμα αὐτό, καὶ ὅταν τὸ ἐσυλλογίσθη καλὰ, ὁ νοῦς μου ἀνεπὸδογυρίσθη συγκεχυμένος, μὴ ἤξεύρων πῶθεν νὰ ἀρχίσω, καὶ ποῦ νὰ τελειώσω. . . ἀλλ' ἴστω. . . ἔπρεπε νὰ ἀπορρίψω τι. . . εἰς ἀνάγκης.

— Σκέπτομαι λοιπόν μετὰ πεισμονῆς· παντοῦ ἐμπόδια, παντοῦ ἀβεβαιότης· εἰς μάτην ἐχάλασα τὴν καρδίαν μου ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Ὅσον ἐσκεπτόμην τόσο βραδύτερον σιότος ἀπέκρυπτε τὴν ἀπαγωγὴν τῆς δυστυχιοῦ νέας· τέλος ἀπερῆσαι νὰ ἐξέλθω ἀναποράσιτος καὶ νὰ λάβω τυχαίον δρόμον. . . τίς οἶδε. . . κἄν μιν φορὰ γίνονται καὶ ἐκ συμπτώσεως θαύματα· ἐξέρχομαι. . . τραβῶ τὴν λίμβον, καὶ ἴσα διὰ τὸν

Γαλατᾶ· καθόλου δὲν μοῦ ἐπῆρσεν ἀπὸ τὴν ιδέαν ὅτι ἐνδεχόμενον ἡ Ἀστυνομία νὰ εἶχε τὴν μυρωδιὰ ὅτι ἐνέχομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν χθερινὴν σκηνὴν. . . . Ἐπειτα τὸ κάτω κάτω ἀδιέφορον, ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσω τίποτε ἴστω μὴ ὅποιανδήποτε θυσίαν.

Ἀρχίζω λοιπόν εἰς τὴν Κρασοσάκταν, ἀρίνω τὴν λίμβον μου εἰς ἓνα γνωριστὸν μου καὶ πέρνω δρόμον χωρὶς νὰ ἤξεύρω ποῦ. . . Ἦτο μισημέρι σχεδὸν καὶ μία ζίστη ἀνυπόφορη· κἄνω δύο τρεῖς γόρους ἐκεῖ ἀπ' ἔξω εἰς τὰ κερνεῖα ὅπου συχνάζουν οἱ συνάδελφοί μας. . . ὁ κόσμος ὅλος εἶχε νὰ κἄμῃ μὴ τὸ αἱματηρὸν συμβᾶν τῆς νυκτὸς, ὁ καθείς ὅπως ἤθελε τὸ ἰσχυλίζε. . . εἶπα μὴ τὸν νοῦν μου, δὲν θὰ κἄμω ἄσχημα νὰ ἔμβω εἰς κἄνένα κερνεῖον, ἴσως μᾶθω τίποτε· ἐπροσποινέθην ὅτι ἀναζητῶ κάποιον καὶ ἔμβηκα μέσῃ εἰς τὸ κεντρικώτερον. . . εἶχεν ἀρκετοὺς πελάτας ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τοῦ εἵδους μας, μερικοὶ μὲ ἐγνωρίζον καὶ μὲ ἀπέτειναν πολλὰς ἐρωτήσεις διὰ τὴν στογερὰν ἐκείνην συμπλοκὴν, ἐγὼ ἔλαμα τὸν ἀνήλικον ὅλως διόλου. . .

Ἐν τούτοις ἔμαθα ὅτι οἱ δύο κακούργοι, ὁ ἓνας εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μὲ μίαν πιστολιά καὶ ὁ ἄλλος μὲ καρδίαν σπασμένην ἀπὸ κἄνένα ἀγριοξυλόν, εὗρισκοντο εἰς τὸ νοσοκομεῖον κακῶς ἔχοντες, ἐνῷ ὁ τρίτος, καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ κύρ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος ἐκείνος ὁ Μικροκαμωμένος, ἂν καὶ εἰς χειροτέραν κατάστασιν, εἶχε γίνῃ ἄφαντος ἀπὸ ἐκεῖ τὴν πρωΐαν. . . Χίλις δυὸ ἔλεγαν ὡς πρὸς τοῦτο. . . καὶ καὶ μὲν ἐγὼ δὲν ἔδιδα κἄν μίαν προσοχὴν, ἀλλὰ ποῦ ἔγνων ἄφαντος αὐτὸς ὁ μαῦρος διάβολος, μὴ ἰστένοχωρὶ πολλὸ, καὶ μὴ ἔδωξεν εἰς μεγάλην ἀντυχίαν ὅσον διὰ τὸν τέταρτον, τῆς ὁδοῦ τοῦ Μουμ-χανὲ δὲν ἔμαθα τίποτε ἂν ἡ ξυλεῖα ὁμοιάζει μὲ ἐκείνην τοῦ ἄλλου· καθὼς ὅμως συμπεραίνω, θὰ ἦτο πλείον δροσιστικὴ ἀπὸ δὲν ἐπασκέρθη τὸ νοσοκομεῖον. Ἐνῷ δὲ ἐλογαριάζα αὐτὰ εἰς τὸν ἀλλόκατον ἐκείνον θόρυβον τοῦ κερνεῖου παρετήρησα ὅτι ἔμβηκαν δύο νέα πρόσωπα, ὅλως διαφορετικὰ ἀπὸ ἡμᾶς· ἓνας κἄντασπος γέρον μὲ βακτηρίαν καὶ ἓνας χονδροειδὴς ἄλλος ἄνθρωπος, ὅστις ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του ὁμοιάζει τοὺς ἀχθοφόρους τοῦ Καράκιοι.

Δὲν ἤξεύρω διατί ἡ καρδία μου ἐκτόπησε τὴν ὥρην ἐκείνην καὶ ἠσθάνθη ἓνα ἀνιζήγητον αἰσθημα ῥέικης, ἂν καὶ δὲν τοὺς ἐγνωρίζον παντάπασιν οὔτε περιμένον τίποτε ἀπὸ αὐτοῦ. Ἠκάλθησαν εἰς τὸ πλεσίον τραπέζιον εἰς τρόπον ὥστε ἔδωκα ἀπ' εὐθείας τὸν γέροντα ἐνῷ ὁ ἄλλος μὲ εἶχεν ἰστρομμένα τὰ νῶτα. . . καὶ οἱ δύο μοῦ ἐράνησαν πολὺ μυστηριώδεις. . . δὲν ἀντῆλλαξαν οὔτε μίαν λέξιν ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ πρὸς πᾶν ἰδικόν μου. . .

Παρίεργος είναι η ζωή του ανθρώπου εις μαρτυρικές περιστάσεις. Τόσον πολύ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον μου οἱ ἄγνωστοι ἐκεῖνοι, ὡς ἂν ἄρατος τις δυνάμεις ὑπερφυσικῆς νὰ μὲ εἴλκυε πρὸς αὐτούς, καὶ ἀποστρέφας τὸ πρόσωπόν μου, ἀλλὰ μὲ τρόπον ὥστε μὲ ἡμῖς βλέμμα νὰ τοὺς ἐπιτηρῶ, συνήνωσα ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις εἰς τὴν ἀκοὴν μὲ ἀπόρρυσιν σταθερὰν νὰ μὴ μοῦ διαφύγῃ τὸ παραμικρὸν· ἀλλ' αὐτοὶ ὡς ἐκ συμφώνου ἔβλεπον ὁ εἰς τὸν ἄλλον μετὰ στωικῆς ἀπαθείας, ἥτις μὲ ἐρχήν ἀρκετὰ κωμικὴ εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἤκουσα παρὰ μὲ ἀδημονίαν μου ἕνα παρατεταμένον καὶ ἡδυπαθὲς ῥόφημα τοῦ καρὲ των.

— Τέλος ἐμυρμούρισε κατὰ τι ὁ νεώτερος μεταξὺ τῶν ὁδόντων του. ἱπερίμενα ὅλος ἀκοῇ... ὁ γέρον ἐκαμὲ καταπρατικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς του καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Πραγὶνὰ νὰ μεμφυμοιῶ πλέον διὰ τὴν ἀνοησίαν μου, νὰ ζητῶ καὶ καλὰ νὰ μάθω τὰ ἱλατήρια τῶν ἀποκρίων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων· τί σχίσιν ἡμπορεῖν νὰ ἔχουν αὐτοὶ μὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ μάθω· τῇ ἀληθείᾳ εἶμαι τρελλὸς νὰ χρονοτριβῶ ἰδῶ εἰς τὸν ἄέρα, ἔκαμα νὰ σηκωθῶ, σκοπεύων νὰ ἐξέλθω ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλ' ἀμέσως ἐκάθησα μὲ τόσῃ ὁρμῇ εἰς τὴν θέσιν μου ὡς νὰ μὲ ἐκάρωσε κανεὶς.

— Τρίτον ἄγ' ὥστεν πρόσωπον ἱβόηκε μὲ βίαν εἰς τὸ κρνεῖον καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν γέροντα, ἐκυψεν εἰς τὸ ὠτίον του καὶ τὸν ὠμίλησε μυστικὰ... παρτήρησα ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐγίνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον χαρποῖον.

— Κἀθῃς, εἶπεν εἰς τὸν νεότερον, ἀφοῦ ἱταλιώσε τὴν ὀμιλίαν του, εἶναι πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος πλησίον τοῦ πύργου; ἠρώτησε.

— Ναί! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος χαμηλοφωνῶν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη ἕνα σφοδρὸν τίκ-τῆκ τῆς καρδίας μου χωρὶς νὰ ἐννοήσω τὴν αἰτίαν.

— Εὐκολὰ ἱμβρίνει κἀνεὶς μέσα, ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τῆς φωνῆς του, ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ κήπου, μέσα ἀπὸ τὰ καμμένα ἔχει μίαν μικρὴ θύραν στήν ὀρηγὴ ποῦ μὲ ἕνα γράνθον πίπτει.

Ρίγος ροδερὸν διεχύθη μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων μου εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο, οὐδεμίαν ἀμφισβητῶν ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὴν οἰκίαν τῆς συζύγου σου?

— Διάβολοι! αὐτοὶ δὲν ἀστενοῦνται βλέπω, πρέπει νὰ ἰδοῦμεν τί τρέχει μοῦ ἐπέρχει ἀπὸ τὸν νοῦν μου μίαν ἰδέαν μήπως αὐτοὶ μοῦ στήσουν καμμίαν παγίδα, καὶ τότε ἀλλοίμενον· καὶ μάλιστα ἡ ἰδέα αὐτὴ μὲ ἐκυρίευσεν περισσώτερον, ὅταν εἶδα τὸν ἀσπρομάλλην καὶ ἔκαμα σχῆμα νὰ

σιωπήσῃ ὁ νεοφερμένος μὲ τρόπον ἐπιτακτικόν, καὶ προσήλωσεν εἰς ἐμὲ τὸ βλέμμα του τόσον διαπεραστικόν, ὡς νὰ ἐρρίβθη βέλος κατ' ἐπάνω μου. Ἐγὼ κατέπια τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ὅσον ἡμποροῦσα μὲ ἀδιαφορίαν, ἀλλ' ἱσχυλογίσθη ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβω τὰ μέτρα μου στὰ γὰρ. Σημείωσε ὅτι ὁ νεοφερμένος ἦτον ἐπάνω κατὰ τῆς ἡλικίας σου, δηλαδὴ νεώτερος ἀπὸ ὅλους, καὶ ἦτον φορεμένος ὡς ἂν ἀμαξηλάτης. Εἰς τὸ ἀναματαξῶ ὁ γέρον ἱσχύθη πλησίον του δηλαδὴ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ ἠκολούθησε διάλογος μυστικὸς, ἀπὸ τὸν ὅποιον οὔτε γὰρ δὲν ἡμπόρεσα νὰ ἀκούσω, ἂν καὶ ἔκαμα διαφόρους ἐλιγμούς εἰς τὴν θέσιν μου ἀπ' ἰδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς ἂν μαρικοί ὁκνηροὶ, οἵτινες κάθε στιγμὴν ζεταννύονται.

— Διάβολοι! διάβολοι! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου ὅλος ἀγανάκτησις καὶ στενοχωρία, ἀσχημα! ἀσχημα! χίλιες φορές ἀσχημα ἂν δὲν καταλάθω· μὲν τί διορθώνουν αὐτοὶ οἱ διαβολάνθρωποι.

Ἐξερξα τὸ δύστροπον γιρόντιον σπέρει πάλιν τοὺς γρυλλωτοὺς ὀρθαλμούς του εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ἐγὼ εἶχα ἐγκαίρως γυρίσει κατὰ τὸ ἡμῖς πρὸς ἕνα συνάδελφόν μου εἰς τὸ ἀντικρυ μέρος, ὅστις μὲ ἠρώτα ἀσήμεντα πράγματα. Αἱ ὑπόνοιαί μου εἰς ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο σοβαρώτεραι καὶ μὲ ἱσκότιζον πολὺ. Πολλὰ λεπτὰ ἐξηκολούθησεν ἡ μυστικὴ συνομιλία των καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο πολλὰς φορές οἱ πανοῦργοι ὀρθαλμοὶ τοῦ γέροντος ἐρρίβθησαν ἐπάνω μου ἀδδηράγχι. Ἡ ἀγανάκτησίς μου ἱκοροῦτο ὅλον ἐν βλέπων μόνον σχήματα καὶ κινήματα χωρὶς νὰ φθῇ καμμία λέξις μέχρις ἐμοῦ, καὶ καταλαμβάνεις πόσον ἔβλαπτε τὰ συμφέροντά μου ἡ γελοία αὕτη παντομίμα· παρτήρησα ὅτι ὁ ἄλλος ὅπου ὠμοῖαζεν ἀχθορόρος ἔμεινεν ὡς ξόανον ἄλαλος καθ' ὅλην τὴν συνομιλίαν.

Τέλος ὁ γέρον ἱσχυώθη.

— Εἴμεθα σύμφωνοι; ἠρώτησε μὲ ἀρκετὰ εὐκρινῆ φωνήν.

— Ναί! εἶπεν ἐκεῖνος.

Ὁ γέρον ἐκαμὲ νεῦμα εἰς τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ὅπου ἔχασκε, καὶ οἱ δύο ἀντιχώρησαν.

— Ἐγὼ ἐν ταῦτοις ὑπελόγησα τὸ ἔξῃς:

— Φυσικὰ, κατὰ διοργανίζουσιν αὐτοὶ, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς συνωμοσίας θὰ ἦναι βέβαια αὐτός ὁ παμπόνηρος γέρον καὶ δύσκολα ἀρπάζει κἀνεὶς ἀπὸ αὐτὸν μυστικόν, αὐτός ὁ ἄλλος κατὰ συνέπειαν τῆς ἡλικίας του θὰ ἦναι εὐκολώτερος, ἴσως μάθωμεν τίποτε· ἡμπορεῖ τὸ πρῶτον νὰ περιστρέφεται δι' ἐμὲ· θὰ ἰδῶμεν...

Ἐνθὺ δὲ ἔκαμα τὰς σκέψεις αὐτάς, εἶχα γυρίσει τὸ πρόσωπόν μου.

— Χμ! είπα, πολύ φοβούμαι ή κωμωδία αυτή νά μή ξισπάση εἰς τό κεφάλι μου, στρέφομαι διά νά ἰδῶ τί κάμνει αὐτός, δέν βλέπω κανένα, ἡ θέσις ἦτο κενή . . . πετιούμαι εἰς τὰ πόδια . . . κυττάζω ἀπ' ἰδῶ καί ἀπ' ἐκεῖ! ποῦ; . . . ἔγειναν ἄφαντοι.

— Διάβολε, αὐτός εἶναι πλέον κατεργάτης ἀπό ἐμέ . . . κτυπῶ τό κεφάλι μου μέ τοὺς γρόνθους . . . τρίζω τοὺς ὀδόντας, ξισχίζω τό φέρεμά μου ὡς ἐν φρενῆρης, τίποτε . . . οἱ ἄνθρωποι τοῦ καφεναίου ἤρχισαν νά γελοῦν . . . θά μέ ἐνόμισαν δαιμονισμένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ο ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ.

— Τρίζω ἐπάνω κάτω ὡς ἐν τριλλῆς . . . ἄν τόν εἶδες σὺ, τόν εἶδα καί ἐγώ . . . τό πουλί ἐπέταξε, καί ἀπό τήν ἀναξιοτήτά μου . . . ἀπηλπίσθην, ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα μου κατίσθη μία ἰδέα . . . πέρνω δρόμον ἱσικ διά τὸ σπήτι τοῦ Καπονικολά . . . χωρίς ἄλλο, τό πρᾶγμα ἐκεῖ θά κατασταλάξῃ, ἐξ ὧων τοῦλάχιστον ἤκουσα ἀπό αὐτοῦ τοὺς καταραμένους· φθάνω ἐκεῖ . . . παρατηρῶ δεξιὰ ἀριστερά· ἦτον ἡσυχία . . . προχωρῶ ἕως τήν φραγὴν τοῦ κήπου, μέσα ἀπὸ τὰ καμμένα . . . ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐλογαριάζαν καί αὐτοὶ νά κήμεν ἱεροδόν· ἡ θύρα ἦτο κλειστή· στέκομαι, σκέπτομαι, . . . ἤρχισα νά γελῶ μόνος μου ἐρωτῶν τόν ἑαυτόν μου . . .

— Αἱ! τί ἐβγήκεν ἀπὸ αὐτό; πρέπει νά περιμένω ἰδῶ ἕως τήν νύκτα; ἡ καί ἕως τήν ἑπαύριον, ποῖος μέ ὑπόσχεται ὅτι ὅσα ὑπῆσαν θά πραγματοποιηθοῦν; κίβνης ἀκούω ἀπισθέν μου βήματα . . . οὔτε δευτερόλεπτον δέν ἄρῃα . . . πλησίον μου ἦτον ἐρείπιον ἐστίας . . . χώνομαι μέσα καί κρατῶ τήν ἀναπνοήν μου. Δέν ἤπατήθην· ὁ φίλος μέ τό φέρεμα ἀμαξήλατου ἐπέρασε δίπλα μου καί ἱσταθῇ πρὸ τῆς θύρας τῆς φραγῆς.

Ἡ χαρὰ μου ἦτον ἀπερίγραπτος, ἀλλὰ συγχρόνως μέ κατέλαβε καί φόβος μήπως μέ παρετήρησι . . . ἀδιάφορον, φθάνει ὅπου τόν εἶδα εἰς τό χέρι . . . ὅ,τι γίνῃ ἄς γίνῃ . . . ἔπειτα εἰς τό ὕστερον ἅμα ἰδῶ τὰ δύο στενά τὰ πόδια μου εἶναι γερὰ . . .

Ὁ φίλος ἐκτόπησε τήν θύραν ἑλαφρὰ καί μέ προρόλαξεν· μετ' ὀλίγον ἤκουσα τόν τριγμὸν τῆς, ἤνοιξαν καί ἐκλείσαν εὐθὺς ὅπου εἰσῆλθεν τό

ὑποκείμενόν μου· ἐβγαίνω ἀπὸ τήν κρύπτην μου καί ἐφαρμόζω τό ὄμμα εἰς μίαν χαραγμὴν . . . κατὰ τὰς ὑποθέσεις μου ἐνόμισα ὅτι θά τόν ἰδῶ νά προχωρῇ εἰς τό ἐνδοτέρον . . . ἐξεναντίας ἱστατο ἐν βῆμα μακρὰν μου, ἔμπροσθεν ἐνός ἄλλου τὸν ὅποιον κατὰ πρῶτον ἐξέλαβα διά τὸν προκομμένον τὸν Καπονικολά, ἀλλὰ ἀπὸ τήν φωνήν του ἐκατάλαβα ὅτι ἦτο πάντῃ ἄγνωστος.

Ἦκουσα λοιπὸν τὸν ἐπόμενον διάλογον . . .

— Μὲ ἐζήτησες ἀρεντικό; . . .

— Ναί! ἔχομαι καί ἀπόψε τήν ἀνάγκην σου . . .

— Εἶμαι εἰς τοὺς ὁρισμούς σας, ἀρεντικό.

— Ἀκουσί με, ἀπόψε εἰς τὰς δύο ὥρας τουρκιστί θά φέρῃς τήν ἄμαξάν σου ἰδῶ ἀπ' ἐξῶ, καταλαμβάνεις;

— Ναίσκε . . . θά πάρωμεν κανένα ὑποκείμενο μαζί, καί γιὰ ποῦ ἀρεντικό;

— Διὰ τό ἴδιον μέρος . . .

— Εἶρω . . .

— Μὲ τήν διαφορὰν ὅμως ὅτι τό ὑποκείμενον εἶναι ὀλίγον ἀδιάθετον καί θά πηγαίνει μέ προσοχὴν καί ἀπὸ ὁμαλοῦς δρόμους.

— Μείνετε ἥσυχοι . . .

— Τὰς συμφωνίας μας τὰς γνωρίζεις, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Φαρίκιου θά σταθῇς νά σοῦ δέξουν τὰ ῥομάκια καί θά ἀρήσης νά σέ ὀδηγῇ ἐκεῖνος ὅπου θά καθῇται δίπλα σου.

— Ὅπως καί χθὲς ἀρεντικό.

— Ναί, ἀπαράλλατα . . . Ἐν τούτοις μή λησμονῇς ὅτι ἡ ζωὴ σου διατρέχει τὸν ἱσχατον κίνδυνον· ἄν ἐκστομίσῃς τό παρρημικόν.

— Μὴ σὰς μέλλει ἀρεντικό . . . ἐγώ τό ψομί μου τό βγαζῶ μέ τιμωρίαν, θαρρῶ πὺς μέινετε εὐχαριστημένοι χθὲς ἀπὸ μένα, πῆγα μὴ χαρὰ τήν κοπέλλα· σὸ μέρος ποῦ θέλατε καί οὔτε ψῶλλος μὰς ἐνοίωσε, τί μέ κόρτει ἰμένα, φθάνει ποῦ βγαίνει παρὰς.

— Βέβαια, ἄν ἀγαπᾷς τήν ζωὴν σου μὴν ἀνακατώναςαι εἰς τίποτε.

— Θεὸς φυλάξοι!

— Διὰ τώρα πᾶς αὐτὰ τὰ πέντε εἰκοσάρια, αὐριον τήν ἰδίαν ὥραν θά ἔλθῃς ἰδῶ νά σέ πληρώσω ὅλον τὸν λογαριασμόν καί διὰ τό ἀποψινὸν ταξίδι.

— Εὐχαριστῶ, νά 'στε καλά.

— Πρόσιζε νά ζυῇς καλὰ ἄλογα, καί τό ἀμάξι σου νά ἦναι στερεόν.

— Μὴ σὰς μέλλει δὲ, μὰ σὰν τὰ δικά μου ζῶα σπάνια ἔρρισκοντα.

— Καλά, νά ἰδῶ . . .

— Στοις δύο λοιπόν;

— Ναί . . .

Πρὶν ἀκόμη προλάβῃ νά κινηθῇ ὁ ἀμαζηλάτης μας ἰγὼ ἴγαινα ἄφαντος ἀπ' ἐκεῖ.

— Χίμ! Καλά σ' ἔχω, φίλτατε ἀμαζά. . . ἔλεγε, 'πῆγες νά μοῦ σπᾶσης τὴν γολὴν ἴως νά σέ καταλάβω . . . Σὺ λοιπόν ἦσο 'πού μοῦ ἀφῆρες τὴν κακομοίρα τὴν κ. Φινέλλην χθὲς τὴν νύκτα; ἀμ ἴτσι δὲ νά μάς βλέπει καὶ ὁ Θεὸς λιγάκι. . .

— Αἱ φίλοι! δὲν θὰ τὰ 'ξεμπερδεύωμεν καλὰ μαζύ . . . ἀλλ' αὐτὸς ὁ γέρον τί σχέσιν ἔχει εἰς ὅλα αὐτά; Ἢ! τί μὲ μέλλει διὰ τώρα, ἀργότερα τὸ μανθάνω.

Καὶ ταῦτα διανοούμενος φθάνω εἰς τὴν Κρασόκαλα, πέρνω τὴν λίμβον μου καὶ ἔρχομαι ἰδῶ . . . Σὲ εὐρίσκω εἰς ἐλασινὴν κατὰστασιν κύρ πλοίαρχέμου Λεωνῆ, ἦσο ἀλαλόφωνος· ἀλλὰ τοῦτο δὲν μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ, διότι ὁ ἱατρός μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ πληγὴ σου δὲν εἶναι τόσον κινδυνώδης. Ἔως νά δύσῃ ὁ ἥλιος ἔκμα ἰγὼ τὸ σχιδιὸν μου· ὀλίγον τολμηρὸν μὲν, ἀλλ' ὁ καιρὸς τὸ ἀπῆται· τὸ βράδυ λοιπὸν διορθώνομαι ὅπως ἔπρεπε, δηλαδὴ πέρνω τὸ πολύκροτόν σου, τὸ ὅποιον δὲν ἤξεύρω πῶς τὸ ἔσφυγες· ἀκόμη ὅταν σὲ μετέφερα εἰς τὴν λίμβον μου μισαποθαρμίνον· ζώνομαι ἔνα σχοινὶ εἰς τὴν μέσην, εἰδοποιῶ τὴν μητέρα νά μὴ μὲ περιμένῃ, καὶ δρόμον ἀποστολικῶς.

— Ἦτο μίαν καὶ ἡμίση ὥρα τῆς νυκτὸς ὅταν ἔρθασα ἔξω ἀπὸ τὴν φραγὴν τοῦ κήπου τῆς κ. Φινέλλης· τὸ σκότος ἦτο πυκνότετον καὶ μίαν ἀγρία σιωπὴ ἔβασίλειεν ὀλοτρόγυρα, ἐστρημιώχθηκα εἰς ἓνα μέρος ἐκεῖ καὶ περιμένον· διέφοραὶ σκέψεις μὲ ἐπολιόρουν· ὁ νοῦς μου πάντοτε περιστρέφετο εἰς τὸν γέροντα, καὶ καθ' ὅσα εἶχα ἀκούσει, εἰς τὸ καφεναῖον ὁ ἀμαζᾶς ἐπρόδιδε τὸ φρεντικὸν εἰς αὐτόν, καὶ δὲν ἦτο διόλου παραδοξὸν νά γώσῃ τὴν οὐρανὸν τοῦ τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἡ δουλειὰ νά πᾶρῃ νά ἀναποδογυρισθῇ ἀφ' ὅτι ἐσχιδίσα . . . τί διὰ βολο! τὸ χονδρό μου κεφάλι· ἔξαλλετο εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτό . . . ἰδῶ ὁ ἴνας τὸν ἄλλον ζητῇ νά περιπλέξῃ ἰγὼ τὸν κύρ ἀμαζά, αὐτὸς μὲ τὸν γέρον τ' ἀφανισκό, ἔπειτα ὁ κηδεμὼν τῆς κ. Φινέλλης δὲν φαίνεται διόλου εἰς ὅλα αὐτά, ἀν καὶ τὴν ἔχασε τόσον ἔξαφνικά.

— Ἄν ἔμπορῇς κατάλαβε τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ο ΛΑΚΥΣ Εἰς τὸ ἐσωλεῖον τοῦ ἀμαζελάτου.

Ἐκεῖ ἀκούω κρότον ἀμαζῆς.

Ἡ καρδίᾳ μου ἐσκίρτησε, περιμαζώχθην εἰς τὴν θέσιν μου· τὸ καλὸν ἦτόν ὅτι ἤμην πλησίον τοῦ δρόμου, διὰ καθεῖ ἐνδεχόμενον ἡ ἀμαζα ἐστᾶθη πέντε βήματα μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ· ἠεροῦσθην μετὰ πάλμων, καὶ ἡ χεὶρ μου αὐθαρμῆτως ἤγγισε τὸ πολύκροτόν μου· ἤθελα νά βεβαιωθῶ ἂν ἦναι μόνος ὁ ἀμαζᾶς ἢ ἔχει συνοδείαν, ἐπήδησιν ἀπὸ τοῦ ἐδωλίου τοῦ ἑπειτα ἤνοιξε τὸ θυρίδιον τῆς ἀμαζῆς.

— Ἀναμφιδόλως εἶναι μόνος· εἶπα· εἶναι καιρὸς, δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ἀποβῇ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἀδιέφορον. Εἰς τὴν στιγμὴν ξεζώνομαι τὸ σχοινὶ καὶ ὥσάν ἀλιπεῦ ἰδγαίνω ἀπὸ τὸ μέρος μου καὶ τοποθετοῦμαι ὀπίσω ἀπὸ κἄτι πέτρας, ὅπουθεν ἐσυμπέρανα ὅτι ἔμελλε νά περάσῃ ὁ ἀμαζᾶς ἂν θὰ ἐπήγαине εἰς τὴν θύραν τῆς φραγῆς. Συγχρόνως τραβῶ τὸ πολύκροτόν μου τὸ κρατῶ μὲ τοὺς ὀδόντας ἐνῶ τὰς δύο μου χεῖρας ὥπλισα μὲ τὸ σχοινί, τὸ ὅποιον κατισκεύασα ὡς εἶδος βρόχου, καὶ ἐνεδρεύω.

— Ὁ ταλαίπωρος ἀμαζᾶς ἀροῦ ἰδιωρῆσεν τὴν ἀμαζάν του διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν ψιθυρίζων μάλιστα καὶ ἓνα ὄνομα τὸ ὅποιον μοὶ ἐρᾶν ὡς σύνθημα. Καθὼς ἐπλησίισεν εἰς ἐμὲ, ἰγὼ σπενδονίζω τὸν βρόχον μου καὶ χύνομαι ἐπάνω του· τί νά σοῦ εἰπῶ, τόσον ἐπιδιέξια τὸ κατόρθωσά, ὥστε θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐφ' ὅλης μου τῆς ζωῆς. Ὁ δυστυχὴς τὰ ἔχασε διὰ μιᾶς, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὑπὸ τὰ γόνατά μου. . .

— Ἐὰν ἀντισταθῇ τοῦ λέγω, ἡ φωνάξῃς ἦσκι χαμένος· καὶ ἤγγισα τὸν σωλῆνα τοῦ πολυκρότου μου εἰς τὴν παρειὰν του. Ὁ ταλαίπωρος ἐφρικέσκει τρομερὰ καθὼς ἤσθάνθη τὴν ψυχρότητα τοῦ κρυεροῦ σιδήρου, καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένος· τότε ἰγὼ τὸν σύρω πρὸς τὸ ἐνδότερον, λύω τὸ σχοινί, τοῦ ξεκομθώνω τὸ ἱπανωφόρι του, τὸ ἀφαιρῶ, ἔπειτα τοῦ δένω στερεὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τοῦ βάζω καὶ φέμωτρον τὸ μανδύλι μου, καὶ σοῦ τὸν σπρώχνω μέσα εἰς τὸ ἐρείπιον τῆς ἐστίας, ὅπου ἰγὼ ἔκμα ἐπίσκεψιν τὴν ἡμέραν.

— Ἀκουσέ με καλὰ τοῦ λέγω, θὰ ἐκπτάλαβες βίβλια ὅτι θὰ σὲ ἀντικαταστήσω ἀπόψε . . . ἔὰν φωνάξῃς ἢ κινηθῇς, ἢ κάμῃς· τί τὸ ὅποιον νά μὲ προδώσῃ, ἔχω μίαν φωτιὰ ἰδῶ διὰ τὸ κορμάκι σου ποῦ δὲν σβύνει παρὰ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Αὐτὸς οὔτε ἐκινήθη κἄν . . . Ἰδὲ καὶ τὸ χεῖρ μου εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἦτο πηγυμένος ὡς μάκμαρον . . . ἀπὸ

τόν φόβον του ἰλυποθύμης· τὸν παραίτησα λοιπὸν, ἐνδύομαι τὸ φόρεμά του καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν ἄμαξάν· σκέπτομαι ἂν ἔπρεπε νὰ χτυπήσω τὴν θύραν ἢ ὄχι· ἂν ἐκτύπων ἦτον ἐπόμενον νὰ γνωρισθῶ, ἐνῷ ἂν ἔμενα εἰς τὸ ἰδῶλιον τῆς ἀμάξης, ἦτο δύσκολον· περικδέχθην λοιπὸν τὸ τελευταῖον καὶ ἀνέβην ἐπάνω. Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἔζη ὁ πατήρ μου εἰχομενίδεικὴν μας ἄμαξάν, καὶ πολλάκις κατεγινόμενὴν μὲ αὐτήν, ὡς ἐκ τούτου ἔχω ὀλίγην πείραν εἰς τὸ εἶδος ταῦτο. Ἦμην λοιπὸν εὐχαριστημένος πολὺ ὅπου ἐλάβανα ἀφορμὴν νὰ ἐξασκήσω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀμαξηλάτου, καὶ μάλιστα εἰς παρομοίαν περίστασιν. Ἐξάρνα μου ἀπέσπασε τὸ βλέμμα φῶς μέσα εἰς τὸν κήπον, καὶ κατόπιν εἶδον δύο τρία ἄτομα προσερχόμενα. Ἀπὸ τὸ ἰδῶλιόν μου ἠδυνάμην νὰ βλέπω καλὰ· ἔπειτα ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐξῆλθον ὅλοι, δὲν ἄρνούμαι ὅτι τὸ αἷμά μου ἤρχισεν νὰ παγώνῃ εἰς τὰς φλέβας μου τὴν φορὰν ταύτην, ἀλλ' ὁ καλὸς μου ἀστὴρ ἰσοῦθῃς καὶ τὸ φῶς ἔμειναν ἐντός τοῦ κήπου, δύο δὲ ρωμαῖοι ἄνδρες ἀρίχθησαν εἰς τὴν ἄμαξάν μου βαστάζοντες μίαν ἰδραν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἓνα σῶμα ὡσὰν βιυνό, καὶ παρατηρήσας αὐτὸ μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀρθαλμοῦ μου δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταστείλω τὴν ἐρίκην μου, ἀναγνωρίσας τὸ φοβερὸν σῶμα τοῦ πλοίαρχου Ἀνδρόνικου, τοῦ ὁποίου ἔμελλεν νὰ γίνω ἀμαξηλάτης, καὶ θὰ ἐξιππάζετο βίβαια ἂν μὲ ἐβλεπε ζῶντα, ἐνῷ μὲ εἶχε σταίλαι εἰς ὑποβρύχιον περιήγησιν. Ἄς ᾔναι δὲ! οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι τὸν ἑβαλλαν καὶ ἐκάθισαν μὲ προσοχὴν ἐντός τῆς ἀμάξης, ἐκλείσαν τὸ θυρίδιον καὶ μοῦ εἶπαν χωρὶς νὰ προσέξουν διόλου εἰς τὸ ἄτομόν μου . .

— Ἐμπρός! . . .

— Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἤρπασα τοὺς χαλινοὺς, ἐκροτάλισα τὴν μάστιγα, καὶ οἱ ἵπποι φρυάκτοντες ὤρμησαν.

— Αἰ, κύρ Ἀνδρόνικε, ἔλεγα μὲ τὸν νουν μου, ἐξαλλος ὑπὸ τῆς χαρᾶς μου ὅτι ἐθριάμβευσε τὸ σχῆδιν μου, μοῦ θέλγας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἱσίους δρόμους μὴ τυχόν καὶ κακοφορήσῃ ἡ πληγὴ σου . . . Ἐνοῶ δὲ, μὴ θὰ σὲ πληρώσω διὰ τὸ δροσιὸ ποῦ μ' ἔκαμες νὰ πᾶρω τὰ μεσάνυχτα· καὶ ἀρίθμηκα εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων. Ἄν μὲ ἐβλεπες, κύρ Λεωνῆ, θὰ ἔλεγας ὅτι ἤμην ἄλλος Φαίθων· τὸ λιθόστρωτον τοῦ μεγάλου δρόμου ἱσπινθηροβόλει, καὶ ἡ ἄμαξα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ συντριβῇ, ὅσον διὰ τὸν πλοίαρχον, θὰ ἀνεθεμάτιζε τὴν ὥρην ὅπου ἰμῆθε μέσα, διότι πολλάκις ἤκουσα ὀπισθὴν μου νὰ χτυπᾷ τὸ ὕαλὶ καὶ νὰ φωνάζῃ. . . ἀλλ' ἐγὼ ἤμην κωφός τότε· τέλος ἐρθάσκαμεν εἰς τὸ Ταξίμι, ἐμπροσθεν τοῦ στρατώνας τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐξάρνα ἀκούω πατήματα ἵππου ὀπισθὴν μας, στρίφομαι, καὶ

ποῖον καὶ βάλῃ νονομίζεις νὰ ἰδῶ; τὸν γέροντα τοῦ καφενείου, τρέχοντα ἀπὸ ρυτῆρος διὰ νὰ μᾶς προσβῇ.

Τρόμος μὲ κατίλαβε, ἐπάγωσα καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημνισθῶ ἀπὸ τὸ ἰδῶλιόν μου.

— Διάβολε! ἐπροδόθηκα εἶπα! καὶ ἔως ὅτου νὰ καλοσυλλογισθῶ τί ἔπρεπε νὰ κάμω, μὲ ἐπρόφθασε καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸν δρόμον του ἦλθε δίπλα μου καὶ μὲ εἶπε μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὸν ἀκούσω μόνος ἐγώ.

— Πᾶρε τὸν δρόμον τοῦ Δολμα-Βαξί, καὶ ἀπειμακρύνθη· ἐγὼ ἀνέπνευσα ὀλίγον.

— Χμ! ἰδῶ εἶναι ἡ δουλειά· ὁ πληθύερος δὲν ἀνεκάλυψε τὴν ἀντικατάστασιν καὶ θέλει νὰ βάλῃ ἄσπρον χέρι τὸν πλοίαρχόν μας, δὲν ἠξεύρω τὰ ἰδιαιτέρων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν, καὶ θὰ ᾔμην ἄξιος διὰ κρίμασμα ἂν ἠκολούθουν τὴν διαταγὴν του . . . Ἐτράβηξα λοιπὸν κατ' εὐθείαν τὸν δρόμον μου πρὸς τὸ Φερί-κιοῖ, ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησα ὀλίγον νήσου καὶ ξεφυτρώνει πάλιν τὸ γερόντιον ὡσὰν μορμολύκειον, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ κακὸν θὰ ἐξέσπανε· χωρὶς ἄλλο θὰ ἐμυρίστηκε κατὰ τι.

Καὶ ἂν ὁ κύρ Ἀνδρόνικος, τὸ ἄγριον ἐκείνο θηρίον, ἔπινε μυρωδιὰ δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ ἔξευγα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν τί κάμνω λοιπὸν; καθὼς ἐπλησίασε τρία ἔως τέσσαρα βήματα, τοῦ ἀστράπτω μιά μὲ τὴν μάστιγά μου κατὰ πρόσωπον, ἔπειτα ἄλλη μιά, δύο, τρεῖς καταποδιστὴς εἰς τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον πάραυτα ἐξαφνίζεται, ἀνορθοῦται καὶ πηδᾷ μὲ τὰ τέσσαρα, ὁ γέρον τὰ χάνει παραλογισθεὶς, οἱ χαλινοὶ φύγουν ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ κυλίσται κάτω εἰς τὸν κοινορτόν, ἐγὼ δὲ ἔμαστιγώσα τοὺς ἵππους μου καὶ ἀπειμακρύνθη γιγῶν καὶ διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο· ἴσως ὁ Ἀνδρόνικος ἱστοχάσθη τὸ παιγνίδι αὐτό, ἀλλ' ἴσως καὶ ὄχι, διότι ἔγινε πολὺ ὀγλήγωρα, καὶ διότι ἡ ἄμαξα ἀκαταπαύστως τρέχουσα, ἄρῃσι πολὺ ὀπίσω τὸ γερόντιον καὶ τὸν ἵππον του, τοὺς ὁποίους μόνος ἐγὼ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου ἠμπόρουν νὰ διακρίνω ἀναζητοῦντας ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Μόλις ἐπροχώρησα ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὸν δρόμον τοῦ Παγκαλτίου, ἐκεῖ ὅπου οἱ δύο δρόμοι τοῦ Φερί-κιοῖ καὶ τοῦ Κιάτ-χανέ συνανοῦνται, δύο ἄνδρες ἐπατάχθησαν ὡς λύκοι κατ' ἐπάνω μας, ὁ εἰς αὐτῶν ἐκράτησε τοὺς χαλινοὺς, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔδραμεν εἰς τὴν ἄμαξάν, ἤνοιξε τὸ θυρίδιον καὶ κύψα· ἐφίθαρσε κατὰ τι εἰς τὸν πληγωμένον, ἔπειτα τὸ κλείει καὶ δι' ἐνός ἄλματος καθίσταται εἰς τὸ ἰδῶλιόν μου· ἐγὼ εὐρίθην εἰς ἀμηχανίαν, ἐφριχάσα ὀλοσύναιος, χωρὶς οὔτε γὰρ νὰ μὲ εἶπρ ἐξή-

γαγεν ἔν λευκὸν πνίον μὲ ἵνευσε νὰ κύψω ὥς ἵαν ἀπεινέτο εἰς ἀνθρω-
πον ὅστις ἦτο καλὰ προκατειλημμένος εἰς τὰ σχεδία των, καὶ μοῦ ἔδε-
σε τοὺς ὀφθαλμούς· ἤμην νεκρὸς παρὰ ζῶν, ἔτρεμον ὥς τὸ φύλλον μήπως
μὲ ἀναγνωρίσουν, κατ' εὐτυχίαν τὸ σκότος μὲ ἐπροφύλαττειν.

— Ἐμπρὸς, ἤκουσα πάλιν, καὶ ἐν ροπῇ ἡ ἄμαξα ἐξηκαλοῦθη τὸν
δρόμον της· τὸ περίεργον ἦτον ὅτι οἱ χαλινοὶ ἀφίθηναν εἰς τὰς χεῖρας
μου διὰ νὰ διευθύνω εἰς τὰ τυφλά, ὁ παρακαθήμενός μου ἰδίῳ τὸ δια-
τάγμα, καθὼς ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν πηδαλιούχον, δεξιὰ, ἀριστερά, ἀργὰ
κτλ. κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διατρέξαμεν μίαν ὥραν ἀπόστασιν.

— Προσοχή! ἐφθάσαμεν, εἶπεν αἰφνης ὁ ἀγριόφωνος ὁδηγός μου, τὸ
μέρος εἶναι στενὸν καὶ προχώρει βραδείως· ἤσθην ὅτι οἱ τροχοὶ ἐκυλί-
οντο ἐπὶ λασπώδους ἐπιφανείας.

— Δεξιὰ! διέταξεν.

Ἐγὼ ἱστρίψα τοὺς χαλινούς δεξιόθεν.

Ἐπροχώρησαμεν πέντε εἰσέτι λεπτά.

— Προσοχή, εἶπε πάλιν, τὸ μέρος εἶναι ἀνωφερές· κλίνα ὀλίγον πρὸς
ἀριστερά· συγχρόνως ἤκουσα τριγμὸν ἀνοιγομένης θύρας, πρὸς τὴν ὁποίαν
ἐπλησιάζομεν, μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς ἰδανικὸν πλινθόστρωτον, ὅπ-
ισθὲν μας ἐκλείσθη θύρα τις, ἱσχυρίζομαι ὅτι ἐμδήκαμεν εἰς τὴν αὐτὴν
οἴκον.

— Σταμάτησε, ἔκραξεν ὁ παρακαθήμενός μου πηδῆσας χαμαί.

— Κατάβα, μοὶ εἶπε λαβὼν με ἐκ τῆς χειρός καὶ μὲ ὠδήγησε πρὸς
μέρος τι.

Μετὰ πορείαν εἴκοσι σχεδὸν βημάτων ἐπανέλαθε.

— Θὰ καταβῶμεν πέντε βαθμίδας· κατεβήκαμεν καὶ ἐπροχώρησαμεν
ἄλλο καθυρότερος ἔφασκε τὸ φλεγόμενον πρόσωπόν μου, ἰνύοντα ὅτι εἰ-
μαθα εἰς ὑπαιθρον. Μετὰ τινὰ βήματα ἱστάθημεν μεταλλικῆς τις ἤχος
διδόθη ἀπὸ τὸν ὁδηγόν μου· ἦτον ἤχος κλειδίου, διότι ἠνέφευ μίαν θύ-
ραν τὴν ὁποίαν διέβηκα.

Ὁ ὁδηγός μου τότε ἀφῆκε τὸ ὄμματι δειὰ μου. Εὐρισκόμην εἰς ἱσ-
γαλίον δωμάτιον μέλις φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ μικροῦ φωτός μιᾶς λυχνίας
κειμένης ἐπὶ μικρᾶς τινος τραπέζης.

— Ἐμπορεῖς νὰ ἀναπυθῇς ἰδῶ ὀλίγον, μοῦ εἶπεν ὁ ἀποτρόπαιος ἐ-
καίνος ἀνὴρ ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσῃς, καὶ χωρὶς περισ-
σοτέρως ἐξηγήσεις μοῦ ἱστρίψα τὰ νῶτα καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ ἐκλείδωσεν
ἐξωθεν τὴν θύραν.

— Διὰ βολὴ! εἶπε κατ' αὐτὸν ἀφίθεις μόνος καὶ μισθὸς ἐπὶ σπυρίδας

τινος ἰδρας, πολὺ προφυλακτικοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι βλέπω . . .
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ καρδιά μου ἐκτύπα φοβερὰ . . . οἱ σιαγόνες μου
ἔτρεμον ὥς ἀπὸ πυρετόν.

— Εἶναι ἄρα γε ἰδῶ τὸ κρυφόγατον τῆς κ. Φινέλλης; αὐτὴ ἡ ἰδέα
μὲ ἐτρόμαξε ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα καὶ ὅμως μὲ ἔχουν ἰδῶ φυλακισμέ-
νον· μήπως μὲ παρετήρησαν καὶ μοῦ ἔστησαν παγίδα; τίς ἡ ἀνάγκη νὰ
μὲ ὀδηγήσουν ἰδῶ διὰ νὰ ἀναπυθῶ τάχῃ; δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἀφαιρέ-
σουν τὸ φορτίον μου καὶ νὰ μὲ στείλουν ὀπίσω, ἂν ἀπατώμαι ὅτι εὐρί-
σκομαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν στήγην μὲ τὴν κ. Φινέλλην;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ο ΛΑΕΥΣ ΓΙΝΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗΝ ΤΟΥ ΑΝΑΒΟΝΙΚΟΥ.

— Ἐσκέρθη ὀλίγον ἀκόμη· τέλος ἀνηγέρθη, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀ-
παριθμῶ αἰνίγματα, πρέπει νὰ ἐπεργάσωμεν τὰ πράγματα ἔρχονται μό-
να των, καλῆτερον ἂν ὅσον τὰ ἱσχυρίζομαι· ἀκόμη ὀλίγον καὶ θὰ ἦναι
πλέον ἀργὰ ὕστερον.

— Πάραυτα κατέστην θαρραλὴς· παρετήρησα πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ
δωματίου ἂν ὑπῆρχε καμμία ἔξοδος, οὐδεμία . . . ἐκτός δύο παραθύ-
ρων τὰ ὅποια ἔβλεπον εἰς τὸ ἐνδοτέρον τῆς οἰκίας· ἐπλησίασα, ἀνῆγειρα
τρέμων τὸ παραπίετασμα· οὐδὲν διέκρινα, πυχρὸν σκότος ἐκάλυπτε τὰ
ἐκείθεν . . . Ἰσχυρίζομαι μόνον τὴν ἰδέαν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐκλίξω . . . ἡ-
νέφευ μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τὸ παραθυρόφυλλον, ὥστε νὰ μὴ κάμῃ τὸν πα-
ραμικρὸν κρότον καὶ δράξας ἐκ τοῦ θυλακίου μου τὸ πολύκροτον προέκυψα
τὴν κεφαλὴν· διὰ τοῦ ὀλίγου φωτός τὸ ὅποιον ἀντηνακλάτο ὑπὸ τῆς
λυχνίας ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἐνώπιόν μου εἶχα στενὸν καὶ ἐ-
πιμήκη διάδρομον· ἐν λεπτὸν ἠκρασθὴν μήπως ἀκούσω καμμίαν ταπα-
χὴν, καμμίαν φωνὴν ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ, ὅστις ἐκείνην τὴν ὥραν πα-
ρίστατο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὡς φοβερὸν ἄντρον καταχθονίων ὄντων
ὑπὸ τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σιωπὴν· ὁ διάδρομος ἦτο δύο μέτρα χαμηλότερα
τοῦ παραθύρου μου· εὐκόλως λοιπὸν ἐκρεμάσθην καὶ ἐπῆδησα χωρὶς κρό-
τον εἰς αὐτόν· δὲν ἐπρονόησα διὰ τὸ παραπίετασμα τὸ ὅποιον ἀμέσως
κατέπεσε καὶ μὲ ἀφῆκεν εἰς ἐντελὴ σκοτίαν.

Αἱ ἀλλεπάλληλαι συγκινήσεις μὲ ἔκαμαν ἀτρόμητον πλέον πρὸς

τούς κινδύνους· διέβην τὸν διχδρομον ψηλαρητί, μού ἔφάνη ἀτελειότητος, ἔπειτα εὐρίθην εἰς ἀνοικτόν τι μέρος· ἱπροχώρησα ὀλίγον· πανταχόθεν σιωπὴ καὶ σκότος.

— Τί διάβολο λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι βωβοί, ἔλεγα, ἢ μήπως μὲ ἔρριψαν εἰς κανένα ἀκατοίκητον οἶκον διὰ τὸ μὴ καταβρογχθίσωσι τὰ ἐν αὐτῷ φαντάσματα. . . ἢ ἡ καταχθύνος σπείρα εἰς τὴν ἄνοιξιν τοῦ πλοιο-ἀρχοῦ Ἀνδρονίκου ἐκτελεῖ κανὲν ἀπὸ τὰ μυστηριώδη τῆς στογιερᾶ ἔργα αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ ἴσως πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἄρωνος μάρτυς. . . καὶ τὸ θῦμα. . . καὶ τὸ θῦμα ἱπανελάμβανεν προχωρῶν πάντοτε, ποῖ ν εἶναι αὐτὸ τὸ θῦμα; . . καὶ εἰς τὴν ιδίαν αὐτὴν ἀνετριχίον καὶ ἡγανάκτου ἱναλλάξ. . . θὰ ἱμάνταυσε βίβαια τὴν ιδίαν μου, κύρ Λιωνῆ, ἀκουσίως ἡ χεὶρ μου ἱθώπευσε τὸ πολύκροτόν μου. . . εἶχα σκοπὸν φοβερόν, φίλε μου, ὅτε αἰφνιδίως οἱ πόδες μου εὐρίθην εἰς τὸ κενόν, καὶ κατεκρημνίσθην μετὰ πατάγου πρὸς τὴν ἐνώπιόν μου χαίνουσαν λιθίνην κλίμακα, τὴν ὅποιαν ὡς [ἐκ τοῦ σκότους δὲν διέκρινά] καὶ καθ' ἡν στιγμὴν κεραυνόπληκτος ἀνεκάθησα εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα διὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν τρόμον μου, ἤκουσα ὑπόκωρον ψιθυρισμὸν ἀνθρώπου ὡσεὶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μέρους ἐκείνου εἰς τὸ ὅποιον κατέπεσα προερχόμενον· ἡκροάσθην καλῆτερα, διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂ ὁ πᾶταγος τῆς πτώσεώς μου ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν.

— Ὁ ψιθυρισμὸς ἐξηκολούθει πάντοτε ἀλλ' οὐδὲν πλέον. . . ἀπερᾶσιν λοιπὸν νὰ προχωρήσω. . . εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς μοὶ ἔφάνη ὑπόγειον· ἔκαμα μερικὰ βήματα πρὸς τὸν ψιθυρισμὸν ἐκεῖνον, ὅστις καθ' ὅσον προέβαινον ἐγίνετο ἐντονώτερος, αἶφνης εὐρίθην ἱμπροσθεν ἱτέρως ζυλίνης κλίμακος ἀγούσης πρὸς τὰ ἄνω· ἱσταθὲν σκεπτόμενος. . .

— Διάβολε εἶπα, αὐτὸ δὲν ὁμοιάζει ὑπόγειον. . . ἴσως εἶναι ἡ αὐλή. . . ἀλλὰ δὲν ἔχει τοῦλάχιστον ἱν παράθυρον, ἢ κανένα ἄλλο φεγγίτην. . . ταύτοχρόνως ὁ ψιθυρισμὸς ἔπαυσε.

— Εἰς μᾶτην περιέμενα ἱν ἡ δύο λεπτὰ νὰ ἱπαναληθῇ. . . δὲν ἱδίστασιν πλέον καὶ ἔρχισιν νὰ ἀναβαίνω βαθμίδα πρὸς βαθμίδα μετὰ προσοχῆς. . . περὶ τὰ μέσα ἔρχισιν τὰ περὶ ἱμὲ ἀντικείμενα νὰ γίνωνται εὐδιάκριτα ὑπὸ τὸ ἁμυδρὸν τῶν ἀστέρων φῶς, τὸ ὅποιον εἰσώρικα ἀπὸ ἱν κατὰ μέτωπόν μου ὑψηλὸν παράθυρον. . . ἔγκαρδιώθην καὶ ἀνέβην τὸ ὑπόλοιπον. . . Ἡμὴν ἐντὸς προδύμου μικροῦ, ὅπισθεν μου ἦτον ἱτέρα κλίμαξ ἀγούσα πρὸς τὰ ἄνω εἰς ἄλλο πᾶτωμα, ἐνώπιόν μου δὲ δύο θύραι δωματίων ἢ μίαν κλειστή, ἐφ' ἣς διεγράφετο λεπτὴ γραμμὴ φωτός,

ἢ ἄλλη ἡμιάνοικτος· ἀλλὰ τίποτε δὲν διεκρίνετο ἐντὸς αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ἱπικρατοῦν ζοφερόν σκότος· πλησιάζω εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον, ἀλλὰ πᾶραυτα σχεδὸν βήματα κατεσπειμμένα ἐνδοθὲν πρὸς τὴν θύραν, μού παρῆλυσαν τὰς δυνάμεις καὶ ἀποσυρθεὶς μετὰ σπουδῆς ἐζήτουν καταρύγιον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἢ θύρα ἦνοιξε καὶ ὁ προδὸμος ἱφωτίσθη ὁλόκληρος· ἱγὼ φρικτῶν συνεσπειρώθην ὅπισθεν τῆς θύρας τοῦ σκοτεινοῦ ἀκόμη δωματίου. . . ταύτοχρόνως ἱτέρα βήματα ἀπὸ τὸ ἱπάνω πᾶτωμα μού προσέβαλλον τὴν ἀκοὴν καὶ μετ' ὀλίγον ὅμοια κάτωθεν.

— Τί διάβολο λοιπὸν αὐτοὶ ὅλοι μαζὴ ἱξόπνησαν. . . ἱμουρμούρισαν ἱν ἀμηχανίᾳ.

— Δὲν θὰ κάμω ἄτυχμα νὰ εὐρὼ κανὲν καταλληλότερον κρυψῶνα. . . καὶ στραφεὶς παρητήρησα εἰς τὴν γωνίαν κλίνην τινὰ, ἱπετάχθην εἰς αὐτὴν, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἱχώθην ὑποκάτω. . . τὰ μακρὰ κράσπεδά τῆς θὰ μὲ ἱπροφύλαττον κάλλιστα. . .

— Ἡτο καιρὸς διότι ἀμείσως σχεδὸν εἰσῆλθεν ἱν ἄτομον μὲ φῶς, τὸ ὅποιον ἐννόησα ὅτι ἦτο γυνὴ ἀπὸ τὰ συρτοπέδιλά του.

— Φαίνεται ὅτι ἱμβήκα πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ φωτίσῃ τὸ δωμάτιον διότι ἀμείσως σχεδὸν ἐξῆλθε, ἀροῦ ἀπέθεσε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μετὰ μικρὸν θόρυβός τις ἔρθκει μίχρη τῆς κρύπτης μου.

— Αἱ! αἱ! ὅπου εἶναι θὰ καταλάβουν τὴν ἀπουσίαν μου, καὶ θὰ μὲ ἀναζητοῦν, καὶ ἂν μὲ ξετρυπώσουν! . . ἴσως θὰ μετανοήσω πολὺ διὰ τὸ τόλμημα ταῦτο· ἀλλὰ πῶς διάβολο λοιπὸν θὰ ἔκαμνα ἄλλῶς; τὸ καλῆτερον εἶναι εὐθύ; ὅπου εὐρὼ εὐκαιρίαν νὰ τὸ κρύψω λάσπη ἀπ' ἱδῶ· ἀρκεὶ νὰ γνωρίζωμεν τὴν φωλαὴν αὐτῆς τῆς σπείρας. . . καὶ αὐριον. . . ἀλλ' ἡ ἱδέα ἱμεινεν ἱμειταλῆς ἱν τῷ ἱγκαιρῶ μου· ἄνθρωποι πολλοὶ εἰσέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐρριξα! ἐνόμισα ὅτι ἀναζητοῦν ἱμέ· ἐζήγαγον τὸ πολύκροτόν μου καὶ διέμενα πρηνὴς εἰς τὴν ἄκρην τῆς κλίνης, ἱτοιμος νὰ ἀνοίξω δρόμον εἰς τὴν φυγὴν μου αἰφνιδίως μὲ τὸ ὅπλον εἰς χεῖρας. Ἄλλ' ἱπατώμην πολὺ ὡς πρὸς ταῦτα· οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι κατέβησαν ἐπὶ τῆς κλίνης βαρὺ τι σῶμα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὁποίου ἐσείσθη καὶ τὸ πᾶτωμα αὐτό.

— Χρ! ἔχομεν κατὰ κορυφὴν τὸν πλοίαρχόν μας, εἶπα, ὁ διάβολος ἀπόψε ἱβᾶλθη νὰ μὴ μᾶς ἀποχωρήσῃ· ὁ εἰς ἔλκει τὸν ἄλλον· μού φαίνεται ὅτι ἀκόμη δὲν ἱμυρίστηκαν ὅτι λείπω ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ μὲ ἱκλείδωσαν· καὶ ὤθησα πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν μου τὸ ὅπλον, μήπως πρᾶξω καμμίαν ἀνοησίαν.

— Οὐρ! ἔκαμε κατακλινόμενος ὁ Ἀνδρόνικος, αὐτὸς ὁ ἀναθιμακτισμένος ἀμαζηλάτης μου ἔσπασε τὰ κόκκαλα εἰς τὸν δρόμον.

— Ἄ! τὸν ἀχρεῖον, εἰπέ τις, ἂν θέλετε τὸν διορθώσωμεν. . .

— Ἀρῆσέ τον νὰ χαθῇ ἢ μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ ἄλλοτε.

— Βλέπεις ποῦ σὲ ἔφερν, εἶπεν λεπτή τις γυναικεία φωνή, ἡ ἀρραβωνιστική σου, Καπετάν Ἀνδρόνικε;

— Δὲν σὲ μέλει, καὶ θὰ τὴν πληρώσω ἐγὼ πλουσιοπρώγως, ἀπακρίθη ἰκαίνο.

— Ναί! ἀλλ' ἀφοῦ γίνῃς καλῶς.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἀργήσω καὶ ἰπαιδὴ ὁ λόγος περὶ αὐτῆς, πληροφορήσέ με τί γίνεται; τί κάμνει; ἀληθινὰ πρῶτον ἀπὸ ὅλα, τὰ παιδιὰ θὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἴσως ἀκόμη δὲν ἔραχν. Σὺ, Πέτρο, ἔχεις νὰ ἀποβγάλλῃς τὸν ἀμαζηλάτην μας; ἀπόψε θὰ μείνῃς εἰς τοῦ Καπονικολά, καὶ αὐριον πολλὰ πρωὶ θὰ πορευθῇτε μὲ αὐτόν εἰς τὸ καπηλαίον τοῦ Χατζῆ, ἐκεῖ θὰ ἀνταμωθῇτε μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ, ὅπου θὰ σᾶς μεταβιβάσουν τὰς διαταγὰς μου· διὰ τὴν τὸ κυριώτερον μέλημά σας θὰ ἦναι μὲ τὸν Καπονικολάν νὰ φροντίσῃτε νὰ μαθῇτε τί ἀπείγειν αὐτὸς ὁ Λεωνῆς, ἢ τοῦλάχιστον ποῖος ἦτον αὐτός ὅπου ἐκτύπησε τὸν Ἀνίστην εἰς τὸ κερὰν τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκεῖ ὅπου ἐμαχαίρωνεν αὐτόν τὸν αὐθάδη;

— Ἐννοῖς σου, Καπετάνιο, ὅπως βραγχυνώδης τις φωνή, μὲ ἀπὸ ποῦ θὰ μᾶς φύγουσε. Καλὴ νύκτα. . .

— Ὡρα καλὴ. . .

Ἦκουσα ἐν ἄτομον ἀπομακρυνόμενον, ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα ἀλληλοδιαδόχως ἀποχαιρετῶντα τὸν Ἀνδρόνικον, τὸν ὅποιον κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔβλεπα νὰ πάσῃ τόσον ὅσον ὑπέθετα, ἡ πληγὴ τοῦ θὰ ἦτο πολὺ ἑλαφρά.

— Τέλος πάντων ἔμεινε μόνος μὲ τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἣτις εἶχεν ὁμιλήσει προηγουμένως μὲ τρόπον ὃχι τόσον πολὺ κολακευτικόν.

— Ἀ! λοιπὸν, εἶπεν αὐτὴ μὲ φανεράν προπέτειαν δι' ἧς ἀπεδείκνυε ὅτι εἶχον ἀπεριόριστον θάρος μεταξύ των· μοῦ ἐζήτησις πληροφορίας διὰ τὴν Κυρίαν ἀρραβωνιστικὴν σου, μὲ φαίνεται πῶς δὲν θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστη διὰ τὸν ἐγωισμὸν σου.

— Ἀρῆσε, σὲ παρακαλῶ τὰς ἀστείότητας, διότι ἔχω τριμερὸν πονοκέφαλον.

— Ἠξέομαι ὅτι ἐγὼ δὲν πολυνοστιμιέομαι τὰς ἀστείότητας· θέλεις, ἀδελφέ, νὰ σοῦ εἰπῶ ὀρθὰ κοπτά· ἰδοὺ λοιπὸν, ἡ Κυρία ἀρραβωνιστική σου. . .

— Ἀλλὰ κάμε μου τὴν χάριν νὰ παραλείψῃς αὐτὸ τὸ ἐπίθετον, διότι κοψὲν ἰκαίνο.

— Ἄ! ἀρνείσαι ὅτι εἶσαι ὁ μνηστὴρ της;

— Οὐρ! . . .

— Καλῶς! καλῶς! ἀφοῦ σὲ πειράζει θὰ εἰπῇ ὅτι ἡλλαξες φρονήματα· ἀλήθεια ὅτι δὲν θέλεις νὰ ἦναι πλέον μνηστὴρ σου; ἢ μήπως ἔγινες ζηλότοπος;

— Λοιπὸν;

— Ἄ! βλέπω ὅτι σὲ δυσχεριστῶ, ἄς τὰ ἀφῶσωμεν αὐτὰ διὰ τὴν ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ Κυρία Φινέλλη δύο ὥρας ὕστερον ἀφοῦ ἰγκατεστάθην εἰς τὸ πτωχικὸν μας, μᾶς ἐπαραξάλισε νὰ τρέχωμεν ἰπάνω καὶ κάτω νὰ εὐρωμεν τὴν μαίαν καὶ πρὸς τὰ ἐξημερώματα ἔτεκεν ἐν στρογγυλὸν καὶ πυχρὸν εὐμερρον ἀγοράκι, ἀπαράλλακτον ἀγγελον.

Εἰς τὰς λίξεις ταύτας ὁ Λεωνῆς ἀνεσκήρτησεν ὡς ὑπὸ παρυρακτωμένου σιδήρου ἰγγιχθεῖς. Ὁ Ἀλκὺς προέλαβε νὰ τὸν συστήσῃ ὑπομονὴν καὶ ἀπάθειαν δι' ἑνὸς μόνου μορρασμοῦ, καὶ ἐπανελάβεν:

— Ὡ; φαίνεται ὁ Ἀνδρόνικος θὰ ὑπέστη τριμερὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν πρὸς ταῦτα, διότι ἡ κλίνη ὀλοκλήρως ἐκλόνισθη καὶ ἐτριξεν ἄνωθεν μου· ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐξηκολούθησε:

— Μοῦ χρωσταῖς τὰ συγχάρηκα διὰ τὸ μικρὸ ὅπου θὰ λάβῃ τὸ ὄνομά σου, χωρὶς μάλιστα νὰ λάβῃς τὸν. . .

Οἱ δεικτικοὶ οὗτοι λόγοι ἠγγίσαν τὸ φιλότιμόν του, διότι εἶπε θυμουιδῶς.

— Πρέπει νὰ ἦσαν πλέον ραιδωλὴ, Κυρία εἰς τὰς ὕβρεις.

— Ἀπαγε! ἐγὼ νὰ σὲ ὕβρισω. . . σὲ ὕβριζει ἐκείνη ἡ ἀθλία. . . καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡμεῖς τῇ προσηνήθημεν μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ τοῦτο πρὸς χάριν σου, κύρ Ἀνδρόνικε.

— Καὶ αὐτὴ τί κάμνει; τί λέγει εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Δὲν λέγει τίποτε· ὀρνεῖ ἀκατάπυστα, δὲν δέχεται τὴν συναναστροφὴν κανενός, καὶ εἶναι προσηλωμένη εἰς ἀδικόπους θωπείας τοῦ κηπίου της μετὰ παραδόξου στοργῆς· αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ της τῶν εἰκοσιτισακίων ὥρων ἐνταῦθα.

— Ὁ δὲ Μάλας τί γίνεται;

— Ἄ! ἰκαίνο· ὁ καυμένος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀπουσιάζῃ ὁπόταν θείῃ ἀπὸ τοῦς αὐθέντας του, σήμερον τὸ πρωὶ ἦλθε καὶ μᾶς εἶδε· νομίζω ὅτι θὰ ἱπνέθῃ αὐριον πάλιν, ἂν ἔμπορέσῃ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Μήπως τὸν χρειάζεσαι τίποτε;

— Κάτι ήθελα νά τοῦ ὁμιλήσω.

— Σέ εἰδοποιῶ ὅταν ἔλθῃ . . . Καί θά μέ συγχωρήσῃς βίβλια, Κύρ Ἀνδρόνικε, διὰ τὸ ὀλίγον τραχύ τοῦ τρόπου μέ τόν ὅποιον σέ ὠμίλησα, ἴσως δυσηρεστήθῃς μαζί μου . . . ἀνακαλῶ τοὺς πικροὺς μου λόγους ἡξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ νά σέ πειράζω, ἀλλά κατὰ βάθος εἶμαι πολὺ καλὴ καί εὐλαβὴς σου φίλη, ἡσύχασα λοιπὸν διότι ἔχεις ἀνάγκη νά ἀναπαυθῇς καί αὐριον τὰ ἱπαναλείγομεν ἀληθινά, θέλεις νά ἀναφέρωμεν τίποτε δι' ἐσέ εἰς τὴν Κυρίαν;

— Μπα, μπα, μπα! πρέπει νά ἄγνοῇ ὅτι εὐρίσκομαι ἰδῶ μέχρις ὅτου θεραπευθῶ.

— Πάγει καλὰ . . . καλὴν νύκτα λοιπὸν, ὕπνον ἑλαπρόν.

Καί εἰπούσα ταῦτα ἡ ἀλλόκοτος αὐτὴ γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἱπαναδραμούσα μέχρι τῆς θύρας, εἶπε πάλιν.

— Ἐάν σοῦ χοριασθῇ τίποτε, ὀπίσω ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιόν σου εἰς τὸν τοίχον εἶνε ἕνας κόμβος σχοινίου, ἅμα τὸν σύρῃς θά τρίξῃ ἀμέσως κἀνείς ἰδῶ . . . βλέπεις πόσον προβλεπτικὴ εἶμαι;

Καί ἀπῆλθε κλείσασα τὴν θύραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΕΙΜΑΙ Η ΖΩΙΑ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ!

Ἐμείναμεν μόνοι τέλοε πάντων. Ἡξεύρα πλέον περισσότερα ἄρ' ὅσα ἐπεθύμουν, περιέμενα λοιπὸν ἀρμόδιον καιρὸν νά δραπιδεύσω ἐκεῖθεν πολὺ παράδοξον μοῦ ἐφαίνετο πῶς ἀκόμη νά μὴν ἀναζητήσουν τὸν ἀμαξηλάτην των ὅπωςδὴποτε ἐγὼ ἔπρεπε νά λαίψω ἀπ' ἐκεῖ εὐθὺς ὅπου ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος ἤρχιζε νά ἀποκοιμάται . . . ἂν ἡξεύρα τοῦλάχιστον τὰ κατὰ τόπον τῆς οἰκίας;

Πέντε λεπτά ἐπέρασαν ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ, ὅτε αἰφνίς ἀκούω ν' ἀνοίγεται ἡ θύρα.

Καλὰ σ' ἔχω, κύρ Ἀλκῦ, εἶπα, ἐνῶ ψυχρὸς ἰδρὼς μέ περιέβραχε· θάρρῶ πῶς ἤλθιν ἡ σειρὰ σου.

Ἀθρόοι εἰσέωρμησαν ἄνθρωποι τινες.

— Καπετάν Ἀνδρόνικε, ἔκρχεν ἡ ἰδίᾳ γυναικείᾳ φωνὴ περίτρομος, ὁ ἀμαξηλάτης μας ἐγενεῖν ἄφαντος.

— Διὰ βολα τί λέγεις, ἀνεβόησεν ἀνακαθήμενος ὁ γίγας πλοίαρχος, πῶς γίνεται αὐτό;

— Τὸν ἐκλείδωσα, εἶπε περιδεὴς ἀνδρική φωνή, εἰς τὸ ἴδιον δωματίον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸ μόνον παράθυρον τοῦ διαδρόμου.

— Ἀ! καὶ λοιπὸν;

— Λοιπὸν ματαίως τὸν ἐζητήσαμεν πανταχοῦ.

— Ἀλλὰ ποῖος ἦτον λοιπὸν αὐτός;

— Ὁ χθισινός, ὅστις ἔφερε καί τὴν κ. Φινίλλην.

— Μήπως ἔχετε λῆθος; τὸν εἶδατε καλὰ;

— Βίβλια, ἐκτός ἂν εἴμεθα τυφλοί!

— Λοιπὸν εἴμεθα χαμένοι ἂν δὲν εὐρεθῇ αὐτός ὁ ἄνθρωπος.

— Τί νά κάμωμεν;

— Τί νά κάμετε; πόση ὥρα εἶναι ὅπου τὸν ἐζητήσατε;

— Ἐν τέταρτον.

— Ἦτον κλειστὴ πάντοτε ἡ ἐξώπορτα τοῦ κήπου;

— Κλειστὴ. Ἐπειτα πῶς ἤμποροῦσε νά φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἀφοῦ ἦτον κλειδωμένος;

— Ἀλλὰ λοιπὸν θά ἐρυγεν ἀπὸ τὸ ὑπόγειον.

— Καί αὐτό εἶναι ἀδύνατον, ἤθελε περάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ ὄμματα μας, ἔπειτα ἦτον κλειδωμένη καί ἡ θύρα τοῦ δρόμου.

— Τότε θά ἐπέταξε ἀπὸ κἀνὶν παράθυρον.

— Μοῦ φαίνεται δύσκολον εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο.

— Καί ποῦ ἡξεύρεις ἂν δὲν εἶχε φῶς μαζί του· μέ ἕνα φῶσφορον κάμει τὴν δουλειά του ὠραιότατα!

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἐ, λοιπὸν, θά ἦναι μέσα ἰδῶ καί ἀνοίξατε τὰ ὄμματα σας· σὰς λέγω ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἐξαφανισθῇ, διότι εἴμεθα χαμένοι ὅλοι, ἂν κάμῃ ἢ ἂν ἔκαμε δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπήτι αὐτό. Καταλαμβάνετε; τώρα οἱ ἡμῖς εἰς πρέπει νά ἐρευνήσῃτε ἰδῶ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θά σκορπισθῇτε ἔξω, ὅπου καί ἂν ἦναι δὲν θά ἐπροχώρησε πολὺ μακρὰν.

— Σατανά! ἐκράυγασε, νά μὴν ἦμαι καλὰ.

Καί οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ὤρμησαν ἔξω τοῦ δωματίου κατεπτοημένοι.

— Ἐγὼ θάρρῶ, ὑπέλαβεν ἡ γυναικεία φωνή, ἀπομείνας μόνη πάλιν, πῶς ὁ Λεωνῆς εἶναι πολὺ πλέον ἐπικίνδυνος παρ' ὅσον τὸν ἐξέλαβες· φοβοῦμαι μήπως μάς φέρῃ ἄνω κάτω ἰδῶ μέσα.

— Σιωπή· μὴ μέ ταράττῃς περισσότερο, διότι ἔχω νά κάμω μέ ἄνθρώπους ἀναξίους.

— Αἶ! μήπως δὲν τοὺς ἐξέλεξες σύ;

— Κάμει μου τὴν χάριν νὰ μὴ λείπης ἀπὸ πλησίον αὐτῆς τῆς κατηραμένης.

— ὦ! μένε ἡσυχος ὡς πρὸς αὐτήν· σοῦ τὴν ἰγγυοῦμαι μὲ τὴν κεφαλὴν μου.

Καὶ ἔγεινεν ἄφαντος διὰ μιᾶς.

Τὴν στιγμήν ἐκαίνην ἔφλεγα ὅλος, ἀλλ' ὁ νοῦς μου σημείωσε δὲν ἔπαυε νὰ κυοφορῇ ιδέας· ἤμην χαμένος κατὰ πάντα. Ἐντὺς δευτερολέπτου ἔκπαι τὴν ὑστάτην ἀπόφασίν μου· ἀποβάλλω σιγὰ σιγὰ τὸ ἱππικὸν τοῦ ἀμαξήλατου, σύρω τὸ πολυκρότον μου, καὶ χωρὶς ταχυτῆς ἐξέρχομαι τῆς κρύπτης μου κακυρῶς, ὥστε νὰ μὴ φθάνῃ τὸ βλέμμα τοῦ ἀγριανθρώπου μέχρις ἐμοῦ, περασηρῶ τὴν θέσιν μου· ἤμην παρὰ πόδας αὐτοῦ, πλησίον ἦτον μικρὰ στρογγύλη τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειεν ὁ λαμπτήρ, ἡ θύρα ἦτον ἀντικρυ αὐτῆς ἀνοιχτή.

Βραδέως ἀνεγείρω τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἰδῶ πόθεν εἶναι ἰστραμμένος ὁ φίλος, μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ ὁρμήσω φανερὰ φανερὰ καὶ νὰ τοῦ τρυπήσω τὴν καρδίαν μὲ μίαν σπέρην, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἡσυχάζωμεν ὅλοι, ἀλλ' ἡλλαξά ἀμείως σκοπόν, διότι τοῦτο δὲν ἰσχυρὰ τὴν ὥραν ἐκαίνην.

Ἦτον ἀκουσθημένος ἐπὶ τοῦ δειξιοῦ ἀγκῶνος τοῦ ὡσεὶ ριμωζῶν, τοὺς ὀρθαλμούς ἔχων πρὸς τὴν θύραν ἰστραμμένους.

Δι' ἐνός πηδήματος, ἀλλὰ πηδήματος ἀττραπηδύλου φθάνω τὴν τράπεζαν, σβύνω τὸ φῶς, καὶ ρίπτομαι εἰς τὴν θύραν.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἀνετινάχθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπόπληκτος· ἰγὼ τότε ἵσταμαι ἐπὶ τῆς φλιάς, προτείνω τὸ ὄπλον μου, καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἐκ τοῦ τρόμου του, τὸν λέγω δι' ἀπαγγελίας σοβαρᾶς, τῆς ὁποίας ἐκάστη λέξις ἦτο κεραυνοβόλος δι' αὐτόν.

— Πλὴνρχε Ἀνδρόνικε! ἦσο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου αὐτὴν τὴν νύκτα, ἡδυνάμην κατὰ βούλησιν νὰ σοῦ συντρέψω τὰ μυελὰ, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμήν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκχω διὰ λόγους ἰδιαιτέρους. Καὶ ἡμεῖς τίς εἴμαι; Εἰ μὲν ἡ ζωὴ σκιὰ τοῦ Ἀλκυ, τὸν ὁποῖον ἱπνίζεις χθὲς εἰς τὰ παράλια τοῦ Γαλατᾶ, θὰ σὲ παρακολουθῶ ἀόρατος εἰς καθὲ σου βῆμα, ἔως νὰ σὲ ρίψω εἰς τὸν τάφον, ἀπὸ πρῶτον αἰσθανθῆς μίαν πρὸς μίαν ἀλγεινὴν τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅσας ἐπροξένησας εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς φίλους μου.

Ὁ γίγας τότε ἔκπαι ταχεῖαν τινὰ κίνησιν εἰς τὴν κλίνην του, ἰγὼ ἔδρμυον ἔξω προχωρῶν εἰς τὴν κλίμακα. Ἦκουσα κώδωνα τινὰ σημαί-

νοντα, θορυβῶδως καὶ βιαίως πρὸς τὰ κάτω, συγχρόνως βηματισμούς πολλοὺς προσρχομένους, κατέβην ἀνὰ δύο τὰς βαθμίδας· ἐνόμιζον ὅτι ἤθελον περᾶσαι ἱμπροσθέν μου· τὸ σκότος ἦτο ψηλασθητόν. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν πολυκρότον ἐκείνον ὅστις θὰ ἔθετε χεῖρα ἐπάνω μου, ἰὰν κατὰ δυστυχίαν μὲ ἰστοχάζετο.

Αἰφνης ἤκουσα θόρυβον πολλόν ἀπὸ τοῦ δωμάτιον τοῦ ἀγριανθρώπου ἐκπεμπόμενον.

— Θὰ ἱτρίξαν εἰς βοήθειάν του, εἶπα, ἀπὸ τὴν ἄλλην κλίμακα· τὸσον τὸ καλὴτερον· καὶ ἐπροχώρησα εἰς τὴν αὐλήν· ἀλλὰ πάραυτα ὡσάν χείμαρρος ὀπισθὲν μου μετὰ τρομεροῦ ἀλλαλαγμοῦ καὶ ποδοκτύπου καταβαίνουν τὴν κλίμακα οἱ ἀλιτῆριοι ἐκεῖνοι διώκται. Ἐγὼ καθ' ὅσον διέκρινα ἔκπαι ἵνα ἰλιγμόν ὑποκάτω σχεδὸν τῆς κλίμακος, καὶ ἔλαβον πλῆγαν διεύθυνσιν, ἀγνοῶν ποῦ προχωρῶ, ἱτρίχον μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν μου, καὶ ἠπύρουν διὰ τὴν μεγάλην ἔκτασιν τῆς αὐλῆς ἐκαίνης.

Αἰφνης φῶς ραγδαῖον διαχύθη ὀπισθὲν μου παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις μου, καὶ φωναὶ πολλὰ ἰπανέλαβον μετ' ἀγρίας βοῆς.

— Νὰ τοι! . . . νὰ τοι!

Τὰ ὦτά μου ἰδρύβουν, ἡ κεφαλὴ μου ἰλιγγία, τὰ γόνατά μου ῥέχισαν νὰ κάμπτονται, καὶ ἐνόμισα δι' ἐν λιπτόν ὅτι ἤμην χαμένος ἀνδρὸς ὑπὲρχειν διέξοδος.

Ἀλλ' ἰκαί! θύρα τις εὐρίσκειται ἀνοιχτὴ ἐνώπιόν μου, ἐκτός τῆς ὁποίας διακρίνεται ὁ ἵναστρος οὐρανός· τὸ θάρρος μου ἰδιπλασιασθὲν ἐν ἀκρί, καὶ ὤρμησα ἔξω. Δυστυχῶς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἰγνύθη τῆς ἐλπίδος τῆς σωτηρίας ταύτης. Τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐξῆλθον ἦτον ὁ κήπος τοῦ κατηραμένου ἐκείνου οἴκου, καὶ μόλις ἔκπαι διασκελισμούς τινας, ἀνυπέρβλητος τοῖχος δὴ μετρίων ὕψους ἔφραττε τὴν παρέκει πρόσθον μου.

Φρίκη μὲ κατέλαβεν ἡ καρδία μου ἔπαυσε νὰ πάλῃ· πέντε μόλις βήματα ὀπισθὲν μου μηχανώδεις καὶ τρομεροὶ οἱ διώκται μου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἠπειλοῦν νὰ μὲ καταρθάσωσιν ἐλπίς ζωῆς πλέον δὲν μὲ ἔμειναν· ὤρειλον νὰ ἐξασφαλίσω τὰ νῶτά μου ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ νὰ λάβω ἀμυντικὴν θέσιν· θὰ παραδοθῶ ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ ἐκκινώσω καὶ τὴν τελευταίαν σπέρην τοῦ πολυκρότου μου· ἤμην πλέον ἐκτός ἐμψυτοῦ.

Ἦσκον πλέον τὸσον ἰγγύς μου, ὥστε ἡσθανόμην τὴν περιρραυσὴν ἀναπνοῆς των, ὅτι προσβάλλει τὴν ὀρεσίν μου παλαιὰ τις κυρτὴ συκὴ τῆς ὁποίας οἱ πλειότεροι τῶν κλώνων ἐκλινον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Οἱ ὀρθαλμοὶ μου ἔλαμψαν παραχρῆμα.

Κρατῶ μὲ τοὺς ὀδόντας τὸ πολυκρότον μου καὶ δι' ἐνός ἀλματος ἀ-

ναρριχώματι εἰς αὐτήν, καὶ διαλισθαίνω ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀρῆσας τιθαμ-
 θωμένα ὅλα ἐκεῖνα τὰ καλὰ πληκάρια τοῦ Ἀνδρονίκου, τὰ ὅποια ἐπλή-
 ρωσαν τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ βδελυρῆς βλασφημίας.

Στραφαῖς τότε πρὸς αὐτοὺς, εἶπον μὲ σκωπτικὴν φωνήν.

— Παιδιά ! μὴν ἀστειεύσθε πολὺ μαζὶ μου, διότι κρατῶ ἐξ ὀφθαλμοῦ
 καὶ δὲν ἀστοχῶ εἰς τὸ σημάδι ! καὶ ἐπῆλθον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

— Λοιπὸν, ἡρώτησεν ἐν ἀγωνίᾳ ὁ Λεωνῆς ἀπομάσσων τὸ ἰδρῶτι πε-
 ριρρητόν πρόσωπόν του, προσβλέψας ἐκπεπληγμένοις βλέμμασι τὸν Ἀλ-
 κῦν, ὅστις ἐπύσαστο λαλῶν, οἰοῖται περὶ τὴν διήγησίν του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἐκεῖνος τῇ ἰδίᾳ νύκτι χίλια ἐμπόδια ὑπερνικήσας
 ἔφθασα ἰδῶ, ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία μου.

— Καὶ τὴν Φινέλλην καὶ τὸ τέκνον μου, δὲν εἶδες διόλου ; ἐπανελά-
 βεν ὁ Λεωνῆς μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς. Δὲν ἀπετόλμησας ἄλλοτε νὰ
 εἰσχωρήσῃς ἐκεῖ ;

— Ἀ ! ἦτο πλέον πολὺ δύσκολον ἐπῆραν καλὰ τὰ μέτρα των ἄλλ'
 ἴσο ἤσυχος εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας, δὲν ἔμεινα μὲ ἰσταυρωμένας χεῖρας,
 σὲ ἐβεβαίωσα ὅτι μέχρι σήμερον δὲν διατρέχουν κίνδυνον διότι
 εἰμαι καλὰ πληροφορημένος, ἔχω ἰδικόν μας ἄνθρωπον, ἐν συνάδελφόν
 μας, ἴσως τὸν ἤξεύρεις, τὸν Διαμαντῆν.

— Καί ; . . .

— Ὅστις παραφυλάττει ἐκεῖ εἰς τὰ περίξ τοῦ κληραμένου ἐκεῖνον
 οἴκου, ὁ Ἀνδρόνικος ὑπετροπίασεν ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκεῖνην καὶ διαμένει
 κλητῆρος περισσύτερον ἄρ' ὅσον θὰ τῷ ἐπέβηκεν ἡ ἐπούλωσις τῆς πλη-
 γῆς του. Ἐν ὅσῳ δὲ εἶναι αὐτὸς ἀσθενὴς μὴ φοβέσῃς, ἡ κ. Φινέλλη εἶναι
 ἀσφαλεστέρα παρ' ἐάν ἦτο μαζὶ σου.

— Εἴθε νὰ μὴν ἦναι ὀλέθρια αἱ ἐπιβεβαιώσεις σου, Ἀλκῦ, εἶπεν ὁ
 Λεωνῆς λυπηρῶς.

Ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἀνέβλεψεν εἰς τὴν ὀροφὴν δεκτυλοδεικτῆσας τὸν
 οὐρανὸν μετὰ βλέμματος τοσούτον εὐσταθοῦς ὥστε ἔλεγεν.

— Μὴ φοβοῦ διότι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος.

— Καὶ ἤξεύρεις ποῦ εἶναι τὸ κρυφτόν της σφαίρας αὐτῆς τῶν ἀ-
 λιτηρίων ;

— Εἰς τὰ βάθη τοῦ Κερατίου κόλπου, ὀλίγον μακρὰν τοῦ προαστείου
 τοῦ Χάσκιοι πλησίον καλυψὼν τινῶν τῶν ἀθιγγάνων ὀπισθενένος δάσους
 κυπρίσσω, ἐκεῖ ὅπου οὔτε ὁ διάβολος δὲν θὰ τοὺς ἐξετρώπωνε.

— Εἶναι βλέπω ἀρκετὰ μακρὰν.

— Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι τίποτε εἰς τὴν ἰσχυράν θέλησιν τῶρα, εἶπε
 μεταβιβάων ὕψος, τί σκέπτεσαι δι' ὅλα αὐτὰ, κύρ Λεωνῆ ;

— Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἰπῇς.

— Θέλω νὰ σε ἐρωτήσω τί συμφέρον ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἡ κάλ-
 λιον ποῖον εἶναι τὸ ἐλαττέριον τὸ ὅποιον τοὺς κινεῖ ἐναντίον μας ;

— Τί ἄλλο παρὰ τὴν ἐκδίκησιν τὸ τέρας ἐκεῖνο ὁ Ἀνδρόνικος ζητεῖ
 νὰ κορίσῃ τὴν μοχθηρίαν του, δι' ἀτιμίας, ἥτις νὰ ἀπολέσῃ ἐμὲ καὶ τὴν
 Φινέλλην, εἶπε μετὰ φρίκης ὁ Λεωνῆς.

— Καὶ διὰ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα ἤθελον κάμει τὸσον θόρυβον ; Ἐάν
 ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς προσβληθείσης φιλοτιμίας τοῦ Ἀνδρονίκου, ὡς
 πρὸς τὴν μνηστῆν του θὰ ἐκνοποιοῖτο μὲ πολὺ διαφορετικὸν τρόπον.
 Ἠξεύρομεν ὅμως πλέον ὅτι τὸ φιλότιμόν του δὲν εἶναι τὸσον λεπτοφυὲς,
 πολὺ δὲ ὀλιγώτερον θὰ ἐσκέπτετο περὶ ἐκδικήσεως ἄνθρωπος ὅστις ζητεῖ
 τὴν χεῖρα μιᾶς νέας, ἐνῷ γνωρίζει θετικῶς ὅτι ἔχει ἱεραστὴν, πολὺ με-
 γαλῆτερα αὐτοῦ κακτημένον δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς. Ἐνθυμήσου μίαν
 στιγμὴν τὸν ἀρραβωνιά των, ἐνθυμήσου τὸν Καπονικόλαν καὶ θὰ ἰδῇς
 ὅτι ἔχω δίκαιον.

— Καὶ λοιπὸν ; ἡρώτησεν ὁ Λεωνῆς ἐν ἀπορίᾳ.

— Ἀκουσόν με, κύρ Λεωνῆ, ἐάν νομίζῃς ὅτι ὁ ἀγρίανθρωπος αὐτός
 ἐμπνέει ἐκδίκησιν ἐναντίον μας δι' ἀπλοῦς ἐρωτικούς λόγους ἥτοι ἡπα-
 τημένος ἐν τῇ ἀθωότητί σου ὀλεθρίαν ἀπάτην ἄλλο τι εἶναι τὸ ὅποιον
 χαλκαῖον.

— Τὸ ποῖον ; ἐπανηρώτησεν ἐκπληκτος.

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα πρέπει νὰ εὕρωμεν. Εἰπέ με ὡς πρὸς τὰς σχέσεις
 τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ τοῦ κληδεμόνος τῆς κ. Φινέλλης δὲν συμπεριμένεις ὅτι
 ὑπάρχει μυστικὴ τις συνεννόησις καὶ πλήρης ταυτότης συμφερόντων ;
 ὅτι ὁ Καπονικόλας αὐτός εἶναι συνδεδεμένος δι' ἀποκρύφω καὶ ἴσως ἀ-
 τιμωτάτων ὑποχρεώσεων πρὸς τὸν φίλον μας πλοίαρχον, δὲν παρα-
 τηρεῖ τοὺς τρόπους των ; ποῖος ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἕνας κληδεμὼν
 κύπτει ἀθρόωως τὸν αὐχέναν ἐνώπιον τοσούτου ἐξαυτελιστικῆς ἀρπαγῆς
 τῆς θυγατρὸς του, καὶ διευκολύνει μάλιστα τὰ πάντα ; ποῖος ὁ λόγος
 διὰ τὸν ὅποιον οὐδὲν ἀντιλέγει καὶ εἰς τὴν μάλλον ἐπὶ νειδίστον θέλησιν
 τοῦ μνηστῆρος ; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κληδεμὼν ὡς αὐτός ἐκδοτός εἰς τὴν

κραιπάλην καὶ εἰς τὰ πλέον ἀκόλαστα πάθη περὶ οὐδενὸς ποιεῖται τὰ περὶ ὀρφανῆς εἰς αὐτὸν ἱμπεπιστευμένης, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, ἢ πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε κηδεμὼν αὐτὸς ὁ αἰσχρὸς ἄνθρωπος, ἢ ἔπρεπε νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ, νὰ ὀργισθῇ τούλ᾽ ἥχιστον.

— Ἐκτός τούτων, ποῖα εἶναι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἢ φιλοσκώμμων εἰς τὸ καταχθόνιον ἐκείνο οἶκημα; τίς εἶναι ὁ γέρον ἐκείνος τοῦ καρναίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤρπασα μίαν λέξιν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐθόσκα μέχρι τοῦ καταγωγείου τῶν ἀτίμων, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφιλοδώρησα μὲ τὴν μαστιγὰ μου.

— Ἀλλὰ τί ἄλλο θέλουν, ἐκραύγασιν ὁ Λεωνῆς ἐκστατικῶς, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἡμᾶς;

— ὦ! μὴ παραδρομῇς, δὲν θέλουν τίποτε ἀπὸ ἡμᾶς, διότι καὶ δὲν ἔχομεν, ἀλλ' ἤξευρε ὅμως ὅτι σχεδιάζουν τρομερὰν μηχανορραφίαν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔως τώρα ἐνῆργησαν κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ ἴσως πρῶτα θυμὰ τῶν ὑπολογίζουν ἡμᾶς. . . . Καὶ ἐν τοσούτῳ ἐγὼ δὲν ἀπειλπίζομαι, οἱ δύο ὁμοῦ, ἅμα ἐντελῶς ἀνακλῆθῃ; θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἰλθῶμεν εἰς εἰς τὰ ἴχνη τῆς σκευωρίας τῶν.

— Θεέ μου! πρῶτον τὴν Φινέλλην καὶ τὸ τέκνον μου νὰ σώσωμεν, ἀνέκραξεν ὁ Λεωνῆς περίφοβος· αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου πλέον ἐπαρκεῖς· πρέπει νὰ κινηθῶμεν μίαν ὥραν ἐνωρίτερα.

— Τί λοιπὸν; σκέπτεσαι νὰ ἀρπάσωμεν τὴν καὶ Φινέλλην ἐκείθεν;

— Βέβαια, ἔσπειρε νὰ εἶπῃ ὁ σίλγος τῆς Φινέλλης.

— Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦναι ἡ καταστροφή μας. Ἀκουσέ με! ἔρκει πλέον ὅσα εἶπωμεν διὰ τώρα, ἡσύχασε σήμερον, σκέψου μὲ ὑπομονὴν καθὼς καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ χωρὶς κακὰς προαισθήσεις, καὶ αὖριον τὰ ἐπαναλέγωμεν. Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ ἀρήσῃς τὴν εὐθύνην ἐπάνω μου, διότι σκοπεῖω νὰ σοῦ ζητήσω τὴν χάριν νὰ ἔχω ἐγὼ τὴν πλειονοψηρίαν ὡς πρὸς τὰ σχέδιά μας· ἀκούε με λοιπὸν εἰς ὅ, τι σοῦ λέγω, καὶ κοιμοῦ ἀνέριμος διὰ τὴν καὶ Φινέλλην καὶ τὸ νήπιόν της, τοιοῦτοτρόπως σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐκδικηθῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας, καὶ θὰ ἀνταμείψωμεν τοὺς φίλους μας.

Γλυκύ τι μεῖδιμα ἀπῆλθον εἰς τὰ ὠχρὰ χεῖλη τοῦ Λεωνῆ πρὸς τὴν ἀρειμάνιον καὶ μεγαλοπρεπῆ ταύτην ὑπόσχεσιν τοῦ νεκροῦ ἐκείνου νεώτου, καὶ ἑνδάνους ἤρπασε τὴν χεῖρα αὐτοῦ διὰ νὰ τὴν καταφιλήσῃ, ὡς ὅμως ἐκείνος ὀλοπύρρυνος ἀπέσπριν ἀποτόμως.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλει πρὸ πολλοῦ, καὶ αἱ χρυσοφρεῖθοι αὐτοῦ ἄκτινες ἰθαλπον τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἡρώων μας.

Ἀμρότεροι ἐνητένισαν πρὸς αὐτὸν ἐν κατανύξει.

Ἦτον ὁ πρῶτος σιωπηλὸς ἱερὸς ὄρκος, δι' οὗ αἱ καρδίαι αὐτῶν συνηνοῦντο δεσμοῖς ἀδιαρρήκτοις, καὶ οἱ βραχίονες αὐτῶν συνησπίζοντο, ὅπως ἀποδῶσι κραταιοὶ καὶ ἀνίκητοι εἰς τοὺς τρομεροὺς ἐχθροὺς τῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχετο ἡ χθρὰ Μωραντίνη φέρουσα ἐν κύμβῃ τὸν ζωμόν τοῦ ἀσθινοῦς, ὅπισθεν αὐτῆς ἠκολούθει ἡ χαρίεσσα Ἀγγελικὴ ἐρχομένη κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ προσφωνήσῃ τὴν καλὴν ἡμέραν εἰς τὸν Λεωνῆν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΤΟ ΟΡΕΚΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΟΝΙΚΟΛΑ.

Ἐντὸς μικροῦ δωματίου τῆς παρὰ τὸν πύργον τοῦ Γαλατᾶ οἰκίας τῆς Φινέλλης μεταφέρομεν τὸν ἡμέτερον ἀναγνώστην τὴν ἰσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Ἦτον ἡ ἐβδόμη ὥρα.

Ἐπὶ παλαιοῦ τινος ξυλίνου ἰδράνου ἐπιμήκου· ἐν εἰδει θρανίου ἡμικυκλιομένους ἀνὴρ τις προβεβηκώς, μετὰ παραδειγματικῆς νωχελείας ἠδύνετο ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν σπινθίων, οὐδῶς φροντίζων περὶ ἀπαλῶν καθισμάτων, ὁ Καπονικόλας τέλος.

Κατέναντι αὐτοῦ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ δωματίου ἐξήρτηντο διάφορα ὅπλα, οἷον μάχαιραι, ξίφος, πυροβόλον, ζεῦγος πολυκρότων κτλ. ἄτινα διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν ἦσαν ταξιθετημένα ὅπως οὐν φιλαρίσκως, ἀπόδειξις ὅτι ὁ γέρον ἐκείνος διεφλέγετο εἰσέτι ὑπὸ τοῦ πρὸς τὰ ὅπλα ἔρωτος.

Ὑπὲρ τὴν ψαρόχρουν αὐτοῦ κεφαλὴν δύο μόνον παράθυρα ἰδύμιον πρὸς τὴν ὁδόν.

Τὸ πρόσωπόν του πλήρες ρυτίδων ὑπὸ τοῦ ἀδυσωπῆτου ὀρεκτοῦ τῶν πεντήκοντα ἐτῶν, εἶχεν τὴν ἀγρίαν ἔκφρασιν σκαϊότητος, οἱ δύο γλαυκοὶ αὐτοῦ βολβοὶ τῶν ὑπερύθρων ὀρθαλμῶν του ἀπεστάλαζον τὴν ἐχθροπάθειαν καὶ τὴν ἀκολασίαν, τὰ δύο ταῦτα τρομερὰ πάθη, καθιστῶντα αὐτὸν ἀμείλικτον, θηριώδη. Ἐτρεπε πυκνὴν γενειάδα, μύστακας μακροὺς περιπεποιημένους ἰδιαζόντως.

Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του ἐξελαμβάνετο ὡς ἄνθρωπος μεσαιᾶς τάξεως.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεῖδιμα τι σατανικὸν ἐπλανάτο εἰς τὰ ἄχρσα

του χείλη, τεκμήριον διαλογισμῶν χαιρεκῆκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀπό-
τινος ἐν τῇ ἀπολύτῃ ἐκείνῃ σιγῇ ἐνεφορεῖτο.

Ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐπεκράτει ἡσυχία, καὶ βεβαίως θὰ ἔλεγέ τις ὅτι
ἦτο κατῆμονος, ἂν μετ' ὀλίγον δὲν ἤκουοντο βήματα ἐκ τοῦ προδρόμου.

Ὁ γέρων βράθυρος δὲν δείκνυσε τὰς ὀνειροπολήσεις του

Εἰσῆλθε δὲ ὁ πανοῦργος ἡλίθιος μονόφθαλμος αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς.

— Θὰ φάτε ἀρεντικό; ἤρωτησε, τὸ τραπέζι εἶναι ἑτοιμο.

— Φέρε με ἰδῶ, δὲν ἔμπορῶ νὰ καταβῶ, εἶπεν ὁ γέρων χωρὶς νὰ στρεφθῇ.

Ὁ μονόφθαλμος ἔκαμε μεταβολὴν ὡς στρατιωτικὸς καὶ ἐξῆλθε μετὰ
σπουδῆς. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε φέρων στοργγύλον τι τραπέζιον, ὅπερ
ἀπέθηκεν ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου, εἴτα ἤναψε τὴν θρυαλλίδα μιᾶς ὀκλί-
νου λυχνίας, ἣν ἀρῆκεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ προητοίμασε τὸ δαίπνον ἀρῶν πολ-
λάκις ἠναγκάσθη νὰ ἀναβῇ καὶ νὰ καταβῇ μέχρι τοῦ μαγειρίου.

— Φέρε με ρακί, εἶπεν ὁ γέρων ἀνακαθίσας διὰ νὰ δειπνήσῃ.

Ὁ ἑτερόφθαλμος ἔδραμε πάλιν ἕως κάτω, καὶ ἐπανῆλθε κρατῶν ἐν
ποτήριον καὶ φιάλην τινὰ πλήρη δίκυγους πνευματώδους ποτοῦ, πλη-
ρώσας δὲ μέχρι στεφάνης τὸ ποτήριον, προσῆνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν αὐθέν-
την, ὅστις τὸ ἐκένωσεν ἀπνευστί, καὶ θωπεύσας τοὺς μύστακας του μετὰ
τινος μόνον εἰς αὐτὸν γνωστοῦ μορρασμοῦ, διὰ νὰ προσελκύσῃ βεβαίως τὸν
θαυμασμόν τοῦ ἡλίθιου μονόφθαλμου, ὁ ἀλαζὼν ἐκεῖνος θιασώτης τοῦ
Βάκχου, ἔτεινε τὸ κενὸν ποτήριον πρὸς αὐτὸν ὅστις παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ
νὰ θαυμάσῃ ἐξ ἐκπνότητος συνέστειλε τὸν ρακίον ὀρθόκλινόν του, καὶ ἐπλή-
ρωσεν αὐτὸ μετὰ τινος δυσκολίας.

Ὁ γέρων κατεβίβασε καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ δακρύσῃ καὶ ἤρχισεν νὰ τρώγῃ.

Αὐτὸ θὰ ἦτο φαίνεται διὰ τὴν ὄρεξιν. Δὲν ἦτο δὲ μικρὸν πρᾶγμα τὸ
ἡμισείας λίτρας ὀρεκτικὸν τοῦτο οἰνόπνευμα.

Ἐν τούτοις ὁ μονόφθαλμος ὑπὲρ τῆς κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀρῶν
ἐτακτοποιήσας ὅλα τὰ διὰ τὸ δαίπνον τοῦ αὐθέντου.

Τὸ μαγειρεῖον ἦτο πρὸς τὰ ὀπισθεν τῆς οἰκίας, ὡς συνήθως εἰς τὰ
πλαίσια τῶν ἐν Κων/πόλει οἰκιῶν, καὶ διὰ τινος μικρᾶς θυρίδος ἐξῆρχετο
τις εἰς τὸν κήπον, ἐχούσης ἐν μέγα παρὰ θυρον πλησίον αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

Ἄλλ' ἀρήσωμεν τὸν μονόφθαλμον ἐντὸς τοῦ μαγειρείου.

Πρὸ τινος ὁ Ἀλκὺς περιεργάζετο ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ δρυφράκτου ἄρει-
πίων. Ὁ νεκρὸς ναύτης γνωρίζομεν ὅτι ἐπὶ ματαίῳ δὲν θὰ ἐξετίθετο
οὕτω, καὶ πρίγματος μετὰ τινος στιγμᾶς ἀνεφάνησαν ὑπὸ τὸ σκιδόφως
τοῦ ἀρτίως δύσκιντος ἡλίου δύο σκιαὶ προβαίνουσαι.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἡμέτερος Ἀλκὺς ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐξαφανισθῇ ποῦ,
ποιῶν συγχρόνως ἀστραπηδὸν τὸν ἐξῆς μονόλογον μετὰ τῆς ἰδιαζούσης
εἰς αὐτὸν εὐτραπείας.

— Τατατά! . . . ὁ παληόγαρος τοῦ κερναίου ἀπαράσις νὰ κάμῃ
ἀπόψε τὴν ἱεροδὸν μὲ ἐκαίνον τὸν ἄλλον, καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ· μὲ ἰκού-
ρασαν ὁμῶς καὶ ἐν βράδυ ἀπ' ὀπίσω του. Τίς οἶδε ἂν ἔλθῃ μαζὴ του καὶ
ἐκεῖνος ὁ χάχας ὁ ἀμαξηλάτης, τοῦ ὁποίου τὸν ἐπεινδύτην ἀρῆκα ὑπὸ
τοῦ Ἀνδρονίκου τὴν κλίνην, ἀλλὰ τί βλάπτει, ἂν ἐπῆρε τὸ ἀμμάξι του
θὰ τοῦ ἔδωσαν καὶ αὐτὸ βέβαια· τί παράδοξος σκηνὴ θὰ ἠκολούθησιν τὴν
ἄλλην ἡμέραν· ἄς ἦναι, θὰ συναντηθῶμεν πάλιν, παλαιέ μου συνάδελφε.

Τὰ δύο ἄτομα ἰστάθησαν παρὰ τὴν θύραν τοῦ δρυφράκτου· ὁ εἰς αὐ-
τῶν ἔκυψε πρὸ τῆς φλιάς καὶ ὠθησε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐντὸς τῆς σχη-
ματιζομένης χαραγμῆς· ὁ ἕτερος, οὕτινος διακρίνετο ὁ χιονώδης πώγων,
ἰδράξατο τοῦ σιδηροῦ κρεμαμένου κρίκου, ὑποστηρίζων συγχρόνως αὐτὸν
διὰ τοῦ ἑτέρου ἀγκυῶνός του.

Ἡ θυρὶς ὑπεστᾶσα ἐλαφρὰν τινα δόνησιν ἐνέδωσεν ἀψόρως.

Ἀμρότεροι εἰσῆλθεν ἀθορύβως, ἀδιαφοροῦντες νὰ ἐπανακλείσωσι τὴν
θυρίδα· ὁ γέρων προχωρήσας πίντε βήματα ἰστάθη, ὁ δὲ σύντροφός του
διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Μικρὰ τις λυχνία ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος ἔρειγγεν ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ
παρὰ θυροῦ τεθειμένη.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐπλησίασεν εἰς αὐτό.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε καταβῇ ὁ μονόφθαλμος Γιάννης.

Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἔκρουσεν ἐλαφρότατα τὸν θάλλον.

Ὁ μονόφθαλμος ἐξερρηδίασθη ἐντρομος καὶ ὀπισθοδρομῶν.

Ὁ ἀνὴρ ἐπανάκρουσεν· ὁ ὑπὲρ τῆς παρὰ μικρὸν νὰ ρῆξῃ κραυγὴν ἰδὼν
τὴν κινουμένην ἐκείνην σκιάν ἐπὶ τοῦ παρὰ θυροῦ.

— Ἄνοιξε, Γιάννη μὴ τρομάξῃς, εἶπε χαμηλοφώνως, εἰμι ἐγὼ.

Ὁ Γιάννης ἀνέπνευσεν ἡχηρῶς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον δι' ἀβεβαίων βημάτων.

— Μὴ κατατρόμαξες, καυμίνε καὶ σὺ, εἶπεν ἀναγνωρίζας τὸν ἐπισκέπτην του.

— Ἀνοιξε λοιπὸν ροβητοῦν, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος.

— Ἀλλὰ πῶς, διάβολο μπηχες μέσα, ἀφοῦ εἶχα κλειστή τὴν πόρτα ἐκεῖ ἔξω...

— Ἀνοιξε καὶ σοῦ λέγω...

Μετὰ μικρὸν ἡ θύρα τοῦ μαγειρείου ἠνεώχθη καὶ ὁ ἀνὴρ διήλθε τὸ κατώφλιον.

— Πέ μου λοιπὸν, εἶπεν ὁ μονόφθαλμος, πῶς μπηχες πρῶτα καὶ ὕστερα τί θές τέτοια ὦρα, μίλα ὅμως σιγὰ, γιὰτί ὁ γάτος εἶναι ἐπάνω.

— Χμ! ἔκαμε μυστηριωδῶς πῶς ὁ ἑτερος, ὅστις ἦτον αὐτὸς οὗτος ὁ Ἰάκωβος, σύρων ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτὸν πρὸς τὴν ἐστίαν τοῦ μαγειρείου, ὥστε ἐπρόκειτο νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τι ἀπόρητον.

— Τί κάμνεις, ἠρώτησεν, ἐπάνω ὁ γάτος πῶς τὸν λήγεις;

— Τρώγει... ἀλλὰ θὰ μὲ πῆς πῶς μπηχες λοιπὸν; ὑπέλαβεν ὁ ἐτερόφθαλμος δυσαναπαυτῶν.

— Οὐρ! ἔκαμε μισροῦζων ὁ ἄλλος, πολὺ φιλολογία γυρεύεις, πῶς μπηκα, πῶς μπηκα, δὲν τὸ καταλαβαίνεις τότο πράγμα, ἀνεσθήλωσα τὴν πόρτα καὶ νὰ με πῶς μὲ βλέπεις.

— Διάβολε! κακὸς ἀγιογδύτης ἦσαι, Μαστρο-Γιακουμῆ!... Ἐτσι δὲν μπαίνουν μέσα εἰς τὰ ξένα σπίτια.

— Ἐλα, καὶ μὴ χολιάζεις γιὰ τέτοια μικρὰ πράγματα... λέγε τώρα τί κάμνεις αὐτὸς ὁ ἀγριόγατος ἐπάνω;

— Καὶ γιὰτί ῥωτᾷς; πές μου πρῶτα σὺ τί θέλεις ποῦ ἦλθες;

— Ἀλλὰ, ψυχὴ μου, σὲ ἐρωτῶ διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τί θέλω.

— Καὶ δὲν ἀκουσε ποῦ σοῦ εἶπα πῶς τρώγει;

— Καὶ πότε μοῦ τὸ εἶπες; ἰοῦ ἀδελφε μασῶς τὰ λόγια σου. τρώγει λοιπὸν; ἐπανελάβε μετὰ τινος ἀντισυχίας ὁ Ἰάκωβος.

— Ναι, καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Κάμε μου τὴν χάριν, εἶπεν ὁ σύντροφος τοῦ γέροντος μετὰ απουδῆς ἐξελγαλὸν μικρὸν τι ριζαλίδιον, ὅπερ ἔτιναι πρὸς τὸν Γιάννην, νὰ πάρῃς αὐτό...

— Καὶ τί θά... τί θὰ τὸ κάμω; ἠρώτησεν οὗτος μετὰ συγκεκριμένης φωνῆς λαβὼν αὐτὸ καὶ παρατηρῶν μετ' ἀπορίας εἰς τὸ πῶς τὸ ὀλίγον διαφυγὴς ἐμπεριεχόμενον ρευστόν.

— Κάμε ὅπως ἔμπορῇς νὰ τὸ ρίψῃς αὐτὸ εἰς τὸ πιατόν του, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἀρελίστατα.

— Μπα! μπα! μπα! φίλε μου, εἶπεν ὁ ἐτερόφθαλμος συνοφρυωθεὶς καὶ ἀποδίδων τὸ ριζαλίδιον ὀπίσω, αὐτὸ δὲν τὸ κάμνω Μαστρο-Γιακουμῆ μου.

— Καὶ γιὰ τί παρκακλῶς ἠρώτησεν ἐκεῖνος ὀλίγον τραχίως ὡς ἄνθρωπος δυσκόλως ὀπισθοδρομῶν πρὸς τυχαῖα προσκόμματα.

— Γιὰτί δὲν καταλαβαίνω αὐτὰ τὰ παιγνιδάκια σου θές νὰ πάρω στὸ λαιμό μου τὸν ἀφέντη μου;

— Κύριε ἰλήθησον! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, στυροκοπούμενος, καὶ γιὰ τί θὰ τὸν πάρῃς στὸ λαιμό σου; ἔλα, ἔλα, καὶ μὴ σὲ μέλει δὲν εἶναι φαρκάκι, καθὼς τὸ νόμισες.

Καὶ τί εἶναι λοιπὸν;

— Οὐρ! μὴ πολυρωτᾷς; τί εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι; τί σὲ μέλει εἶναι, φθάνει ποῦ σὲ βεβαιῶνω ἂν θές καὶ μὲ ὀρκον πῶς δὲν εἶναι φαρκάκι; κύταξε σὺ τώρα νὰ συμψηφίσωμεν· ξεύρεις ὅτι ἐγὼ κλοπληρώνω μόνον λέγε γλήγορα πρὶν ἀποσάγῃ.

— Ὅχι! ὅχι! ἀντίτεινε πάλιν ὁ Γιάννης; δὲν ἔμπορῶ σὲ λέγω νὰ τὸ κάμω αὐτό, ὅ,τι ἄλλο εἶναι πῆς μου.

— Ἐλα δὲ τώρα καὶ σὺ καυμίνε Γιάννη πῶς γίνισαι δύσκολος, καὶ ὠθήσῃς τὴν χεῖρα του εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐξήγαγε χρυσὰ τινὰ νομίσματα, εἰς τὸν γλυκὺν ἦχον τῶν ὁποίων ὁ μονόφθαλμος ἐροίγησε γλυκυθύμως.

— Νὰ πάρῃς πίντε λίρας, εἶναι μὲ τὸ παρκαπάνω νομίζω, καὶ ἰδαιξεν εἰς τὸν ἐτερόφθαλμον τὸ ἐν τῇ παλάμῃ χρυσίον.

— Οὐρ; δὲν ἔμπορῶ σὲ λέγω, Μαστρο-Γιακουμῆ, εἶπεν ὑποκρινόμενος τὸν δυσχεραίνοντα διὰ γελοίου μορρασμοῦ, ἀλλὰ κρατῶν ἀδίσταστον τὸ ἡλεκτρισθῆν αὐτοῦ ὄμμα ἐπὶ τῆς στιλβούσης δρακὸς τοῦ Ἰακώβου.

— Ἐλα λοιπὸν, νὰ πάρῃς ἔξω καὶ κάμε γλήγορα.

— Ὅχι! σὲ λέγω, δὲν ἔμπορῶ καὶ ἀρῆκεν ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος τὸ ριζαλίδιον, πᾶγω γλήγορα τῆς ἀγαπημένης πατῆρας τοῦ ἀφέντη ποῦ θὰ τὰς φυλάγῃ.

Καὶ ἐκινήθη διὰ νὰ ἀπέλθῃ ὁ Ἰάκωβος ἐκράτησεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χειρὶδα τοῦ ἐπιδύτου του.

— Δὲν ἔχεις σκεπὸν λοιπὸν νὰ συμψηφίσωμεν ἀπόψε; ἠρώτησεν.

— Μαστρο-Γιακουμῆ μου, μὴ βασανίζεσαι ἀδίκως; κάμνεις, ἀδελφε, συμψηφίσεις ἐβραΐτικες, δέκα θὰ γίνουν, δέκα, καὶ νὰ διοῦμε.

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λῆς λοιπὸν τὴν ὥραν; . . .

Ὁ Ἰάκωβος προσέβλεψεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί, καὶ ἀναστενάξας ἐν σιγῇ ἐμέτρησε δέκα χρυσὰ νομίσματα ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος.

— Ἐ! τώρα νκί! εἶπε, δρᾶξας αὐτὰ ὁ ἐτερόφθαλμος, ἴσως κάνομε κατι τι.

— Αὐτὸ τὸ ἴσως ἦτο καλῆτερα νὰ λείπη ἀπὸ τὰς συμφωνίας μας.

— Καλά! κελά! ψυχὴ μου, ὅπως θέλεις.

Καὶ λαβὼν τὸ ριαλίδιον ἐξηκολούθησε.

— Καὶ γιὰ 'πὲ μου λοιπὸν τί θὰ τὸ κάμω αὐτό, νὰ τὸ κατалаβω καλά.

— Θὰ τὸ ἀνακατώσης εἰς τὸ πρῶτό του.

— Ὅλο;

— Ὅλο.

— Ἐ! καὶ ὕστερα τί θὰ γίνῃ;

— Ὁ ἀγριόγατος θὰ κοιμηθῇ καὶ τίποτα περισσώτερον.

— Μὰ νὰ μὴν τύχη καὶ κοιμηθῇ τὸν ἀξύπνητο;

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου.

— Καλά, καλά, ἵππερεν ὁ Γιάννης δι' ἐμφαντικῆς χειρονομίας, σὲ πιστεύω ἔπειτα ποιήσας ἐν βῆμα προσέθετο στραφαὶς ἀποτόμως πρὸς τὸν Ἰάκωβον ἱππερισθέντα ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος.

— Καὶ τί φυλάγεις λοιπὸν;

— Περιμένω νὰ ἀνέβῃς στὸν ἀφάντη σου, σκοπεύω νὰ μείνω ὡς ποῦ νὰ κάμῃς τὴν δουλειά.

— Καὶ δὲν μὲ θαρρεύεις ἑμένα;

— Δὲν εἶναι αὐτό, ἔχω ἄλλον λόγον. Ἐλκ πῆγινε κάμε τί θὰ κάμῃς.

— Χά, χά, χά! ἐκχγχατε βεβιασμένως ὁ Γιάννης, πόσαι παρξενιές ὑποφέρει ἐξ ἀνάγκης κάνει; γιὰ αὐτὸ τὸ κατπαμένο τὸ χρυσάφι!

Καὶ ἀνοίξας τὴν πλησίον αὐτοῦ σκευοθήκην ἐκένωσεν ἐπὶ παροψίδος τὸ ἐμπριεχόμενον μιᾶς χύτρας, καὶ ἀπῆλθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟΝ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐνεργίσθη ὁ γέρον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰακώβου, ὅστις ἔλκεν στάσιν εὐπρεπιστίαν, ὡς στρατιώτης ἐνώπιον ἀξιωματικοῦ, καὶ εἶπε χαμηλοφώνως τρίβων τὰς χεῖρας.

— Τὰ ἰδιωρθώσκειν.

— Τὸ ἡξεύρω, εἶπε κατπαρτικῶς ὁ γέρον.

Καὶ σύρας ἐκ τῆς ζώνης του δύο μεγάλαι κλειδίαι ἐκωρικμέναι, τὰ ἔδωσεν εἰς αὐτόν.

— Πήγινε ν' ἀνοίξῃς, εἶναι καιρὸς πλέον.

Καὶ εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἔπαιλλεν ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἔτριμεν σπασμωδικῶς ὅτε προσέφερον τὰ κλειδίαι εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις διπυθύνθη κατεσπασμένος εἰς τὸ ἰσωτερικὸν τῆς οἰκίας, ἐνῶ ὁ γέρον τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀρθαλμῶν μετὰ προφηνούς ταραχῆς . . .

Ἐντούτοις ὁ μονόφθαλμος ὑπηρετὴς εἶχε ρηῆσαι πρὸς τῷ Καπονικόλκ.

Ὁ ἐκ πρώτης ὀφείως ἡλίθιος ἰατρίκος ἄνθρωπος κατὰ βέθοις ἐξεταζόμενος ἀπαίχε πολὺ τῆς δυσωνυμίας ταύτης.

Ὁ ἄθλιος εἶχε μεγάλην ἐπίδοσιν εἰς τὴν προσποίησιν.

Δὲν ἡξεύρομεν ὅποιαν ἰδέαν ἔτριπε περὶ αὐτοῦ ὁ κύριός του, τὸν ὅποιον δι' ὀλίγον χρυσίον προέδιδεν ἀσυνειδήτως, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ τὸν ἐφοδῆτο πολὺ, διότι ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν ἔτριμεν ὁλόκληρος, καὶ παρ' ὀλίγον ἡ προψὶς νὰ διολισθήσῃ τῶν χειρῶν του.

Ἰσως τὸ ἔκαμεν ἐκ προμελέτης. Τίς οἶδεν . . .

— Θαρρῶ πῶς σοῦ ἔλειψε καὶ τὸ ἄλλο ἑμμάτι, εἶπεν ἐπιπληκτικῶς ὁ γέρον.

Ὁ μονόφθαλμος ἐταπεινώσει τὸν μόνον αὐτοῦ ὀρθαλμὸν γενόμενος ὀλαπόρφυρος, ὅπως ἐρυθραιῶσιν οἱ ἄθλιοι τοῦ αἵδους του, αἰσθάνθεις μέχρι ψυχῆς τὴν προσβολήν.

— Γέμισε τὸ ποτήρι, ἱπκαίπειν ὁ γέρον ἐπιτακτικῶς διατηρῶν τὸ ὀργίλον αὐτοῦ βλέμμα.

Ὁ ἐτερόφθαλμος ἤρπασε τὴν ριάνην καὶ τὸ ποτήριον.

Ἄν τις εἶχε λεπτοτάτην τὴν ἀκοήν θὰ ἤκουε τοῦς πηλοῦς τῆς καρδίας του πάλλοντας βιβίως.

Ἐνῷ δὲ ἐπλήρου τὸ ποτήριον, βλέμμα ραγδαῖον διέφυγε ἀπὸ τοῦ ὀμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐθέντην, ὅπερ τῆς διανοίας ταχύτερον περιβαλὼν ταύτοχρόνως καὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκεύη, συνιστάλη πρὸς τὴν φιάλην, ἣν ἔκαμεν νὰ ἀποθήσῃ. Ὁ γέρον ἠτοιμάζετο νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὸ προσφιλὲς ποτόν του.

Ἀλλ' ἡ μὲν φιάλη ὀλίγου δαίν συνετρίβετο προσκρούσασα μεθ' ὁρμῆς εἰς τὴν λαβίδα ἐνός μαχαιρίου, ὅπερ ἔπαισε χαμαὶ, συμπροσέσυνεν καὶ ἐν τεμάχιον ἄρτου.

Ὁ Μονόφθαλμος Γιάννης ἀφίει τὴν φιάλην, ἀλλὰ κρατῶν τὸ πλήρες ποτήριον ἔκυψε διὰ νὰ λάβῃ τὰ παπτωκότα.

— Καλὰ εἶπα ὅτι ἐστραβώθηκες, ἰσορμύρησεν ὁ γέρον θυμοειδῶς.

Πλὴν ὁ πονηρὸς ἡλίθιος ὁ θραπὺς μᾶλλον προδότης εἶχε κερδίσει πλέον ἐντίμως τὰ δέκα χρυσὰ νομίσματα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔκυπτε εἶχε κινῶσαι ἀστραπηδὸν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς του τὸ διαχυγὲς ρευστὸν τοῦ φιαλιδίου τοῦ Ἰακώβου.

Ὅταν ἀνγίγρητο ἦτο κάτωχρος.

Ὁ γέρον ἤρπασεν ἀπὸ αὐτὸν τὸ ποτήριον του συνωφρυνόμενος καὶ βλαστημῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ.

Ὁ Γιάννης ἐφρίκίλασε μέχρις ὀνόχων.

Ὁ Καπονικόλας κατέπινε κατὰ τὴν συνήθειάν του μέχρι σταγόνης τὸ ποτόν.

— Ποῦρ! ἔκαμε μετὰ μορφομοῦ ἀνδρίας ρίψας μετ' ἀποστροφῆς τὸ κενὸν ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τί διάβολο εἶχε μέσα αὐτὸ τὸ ρακί . . . εἶπε προσβλέψας ἀπενῶς τὸν ὠχρίωντα ὑπηρέτην . . . Καὶ γιατί ἐκυτρίνισας τόσο;

Ὁ Γιάννης ἐροίγησε, διαλθὼν στιγμὴν κρισιμωτάτην, ἀπλῶς τρόμος ἐσκύτισε τὸν μόνον ὀφθαλμὸν του πρὸς μικρὸν νὰ ἀνατραπῇ.

— Δὲν καταλαβαίνω ἑκεῖνο ποῦ θέλετε νὰ πῆτε, ἐτραυλίστε μεθ' ὑποτριμούσης φωνῆς, συγκρατῶν ἑαυτὸν, τί ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ μέσα τὸ ρακί; ἤπιατέ καὶ πριτὰ.

Ἀλλ' αἰφνης φοβερὸς τις κρότος ὥσπερ σιδηρᾶς τινοῦ πύλης κῆρυξι-σούσης ἀντήχησε κάτωθεν.

Ὁ Καπονικόλας ἀνωρθώθη ἐντρομος.

Ὁ ἐτερόφθαλμος ἐκπλαγίει οὐχὶ ὀλιγώτερον ἑκαίνου ἐπήδησεν πρὸς τὸν πρόδομον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἄνθρωπος τις εἰσῆλθεν βραδέως ἐντὸς τοῦ δωματίου ἀγερώχῳ τῷ βήματι.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν ὁ ἄγνωστος γέρον Μαυρόνικος.

Ὁ Καπονικόλας παρετήρησεν αὐτὸν ἐκστατικῶς μὲ ὄμματα ἀπλανῆ προσπαθὼν νὰ ἀνσκαλεύσῃ τὰς ἀνεμνήσεις του ὅπως τὸν ἀναγνώρισῃ.

Κατὰ πρῶτον ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ὀλονέν ἀποθαμβούμενοι ἀπήλθον τὴν ὁρμὴν του καὶ ἀκουσίως παρεμήρησεν ὀπισθοχωρῶν πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ ἰδρύου.

Ὁ μονόφθαλμος ἔγινεν ἄρπαντος ἐκ τοῦ προδύμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ.

ΑΡΧΑΙΑΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑΙ ΕΙΣ ΟΛΕΘΡΙΑΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ.

Οἱ δύο γέροντες ἦλθον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

Ἀμφότεροι ἀντεβλέφθησαν ἐν σιωπῇ, ἀλλ' ὑπ' ἐναντίον καταχόμενοι αἰσθημάτων τὸ βλέμμα τοῦ ἀγνώστου εἶχε τι μεγαλεῖον καὶ αὐστηρὸν σῶμα.

Τὸ μέτωπόν του ἐρρυτιδωμένον, συνωφρυνόμενον, ἐξέπραζε τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὑποβραζούσαν ὀργήν, ἥτις τοσοῦτον ἐπιστήμως ἐξεδηλοῦτο τὴν ὥραν ταύτην πρὸς πλειοτέραν ἐκπληξιν τοῦ Καπονικόλα, ὅστις μὴ ἐννοῶν εἰσέτι τὴν ἀνεξήγητον ταύτην αὐθαρεσίαν τοῦ ὀχληροῦ ἑκαίνου ξίνου, ἀλλ' ὑπέκων εἰς παρὰδοξόν τι αἰσθημα, ὅπερ ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὸ φοβερὸν πρόσωπον αὐτοῦ, ἂν καὶ λίαν ἁμυδρῶς, ἡγωνία ἐν τῇ ἀδιδραστῇ ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου περιβαλλόμενος.

Ἐν δευτερολίπτον ἀκινήσιος παρελθόν.

Ὁ Καπονικόλας ἠτοιμάζετο νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν δι' ἀποτόμου τινὸς λόγου, ἀλλ' αὐθαρσεί ὁ Μαυρόνικος ὀπισθοδρομεῖ ἐν βήμα καὶ ἀνεγείρας τὴν χεῖρα δίκην φραγμοῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἐτέρου, καὶ διὰ φωνῆς ἀτρεμῆς, σκωπτικῆς, ἐντόνου, ἀπήγγειλε τὰς ἐπομένους φοβερὰς λέξεις ὡς ἂν ἐκέρυττε τὴν καταδίκην του.

— Δὲν μὲ ἀνιγνώρισες, Κορὸνδῃ;

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτον ἡ ἀστραπή ἥτις ἐφώτισεν ἐν ἀκαμί τὴν ζοφερὰν μνήμην τοῦ Καπονικόλα, ἀλλ' ἀστραπή κεραυνοβόλος, καταστῆσασα αὐτὸν ἰμβρόντητον.

Σκοτοδίνη ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, οὕς ἀπέστρεψεν ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν τρομερὰν μορφήν τοῦ νεήλудος, καὶ ὀπισθοβατῶν ἐν ἀπεριγρέπτῳ συγχύσει καὶ ταραχῇ, ἀνιζήτῃ ἐν τῷ κενῷ διὰ τῆς χειρὸς ἱερισμά τι ἵνα μὴ καταπίσῃ.

Ἄλλ' ἔκει αἱ κόρραι τῶν περιδεῶν ὁμμάτων του ἔλαμψαν διὰ μιᾶς λάμψιν ἀγρίαν, ἀποτρόπαιον, ἀνθρώπος τις φωνὴ ἐξερράγη τῶν παλιδνῶν αὐτοῦ χειλέων, ἀνείναξε τὰς χεῖρας ὥσπερ ἀπείνασσε δι' ὑστάτης ἀγωνίας τὴν καλύπτουσιν αὐτὸν φρίκην καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμενα ὅπλα.

Πρὶν δὲ προρθῆσθαι νὰ τὴν ἐγγίσῃ, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἰλιγγίσει, τὰ γόνατά του ἐκάμφθησαν, καὶ ἐρίφθη γονυκλινής.

Τότε ἥσθην ἄλλόκοτόν τινα μυρμηκίσαι διατρέχουσιν τὰ μέλη του, ἀκατανόητόν τινα ἀδράνεια ἣν διεδέχθη βρεῖλα ἀπονάρκωσης.

Τὸ ρευστὸν ὅπερ ἐπότισεν αὐτὸν ἤρξατο ἐνεργοῦν.

— Πολὺ τρέχεις, κύρ Κοράνδη, εἶπεν ὁ Μαυρόνικος ἰκταίνας τὴν δεξιάν, ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεώς του μετὰ φωνῆς ἡσύχου, παρὰδούτως ὑπογελῶν, εἶναι παράκαιρος ἡ πρόθεσίς σου, δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἐφρόντισα διὰ νὰ μὴ φέρῃς τὴν περὶ μικρὰν ἀντίστασιν; εἴσαι ποτισμένος φάρμακόν τι· τὸ ὅποιον φέρει ἀτονίαν νευρικὴν, νάρκωσιν τοῦ ἐγκεφάλου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποῦ κοιμάται τις ἐγρηγορῶν... ἡ δόσις δὲ τὴν ὁποίαν Ἰλαβες διαρκεῖ μόνον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο διάστημα κατ' ἀνάγκην θὰ ᾔηται φρόνιμος. Ὅσον διὰ τὰ ὅπλα, προσέθετο διὰ τοῦ βλέμματος δεικνύων τὰ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐκερτώμενα ὅπλα, σείων τὴν κεφαλὴν νοηματικῶς, δολοφόνε, μὴ βιάζεσαι... ἀκολουθῶς θὰ ἴδωμεν... Εἶναι θυμώσιον τῇ ἀληθείᾳ τὸ ναρκωτικὸν μου τοῦτο... καθὼς ἐπίσης εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι εἴσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου αὐτὴν τὴν ὥραν, Κοράνδη!

Καὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις συνωδεδύθησαν μετὰ χειρονομίας ἐμφαντικῆς, καὶ οἱ ὀργίλοι αὐτοῦ ὀρθαλμοὶ ἐξηκόντιζον πῦρ ἀπλήστου ἐκδικήσεως.

Ὁ Καπονικόλας ἔκειτο γονυπατὴς ἐν τῇ δίνῃ λευγαλέας φρίκης, μὲ ὀρθαλμοὺς ἐσβεσμένους ἡλιθίως ὀρώντας, καὶ ἀπερίγραπτόν τινα βόην φοβερὰν ἀκούων μόνον περικυκλούσαν τὰ ἑαυτοῦ ὦτα.

Καὶ προχωρήσας ὁ Μαυρόνικος μέχρις αὐτοῦ ἤγγισεν τὸν ὦμόν του διὰ μεγαλοπρεποῦς κινήσεως, καὶ ἤκούσθησαν ἀπὸ τοῦ στόματός του βροντώδεις οἱ ἐπόμενοι τρομεροὶ λόγοι:

— Κοράνδη! ἤξεύρεις τίς εἰμαι;... Εἰμι ὁ Μαυρόνικος, οὗτινος τὰ τραύματα δὲν ἐπουλώθησαν ἀκόμη, ὁ Μαυρόνικος, οὗτινος ἐσφατερίσθης τὸ ὄνομα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν οἰογένειαν, τὴν ὁποίαν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου ἰδολοφόνησε, ἄτιμι κκοῦργε! ἀνέρχου ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ᾗδου, ὅστις μὲ ἀπώθησεν ἐνώπιόν σου διὰ νὰ λαβῶ ἐκδίκησιν!

ἐκδίκησιν! ἐπανέλαβε μετὰ λυσσώδους παρφορᾶς, ὦ! ἐκδίκησιν φοβεράν ἀνέκουστον, δολοφόνε!

Ἀκίνητος ἀλλὰ φρικκλῆος ὁ κηδεμὼν τῆς Φινέλλης ὑπὸ τὴν ἐπίρρειαν τοῦ ὀλιθίου φαρμάκου, ὑπέφειν σπαρακτικὴν ὀδύνην εἰς ἐκάστην λέξιν, ὥσπερ αἶγμῃ πεφυρακτωμένου σιδήρου νὰ διεπέρῃ τὰ στήθη του.

Ἀνῆγειρεν ὀρθαλμοὺς νοθερούς, θαμβωμένους πλήρεις ἀθεσφάτου τρόμου, ἔλιος καὶ οἶκτον ἐκλιπαροῦντας.

Ὁ γέρων ἐσίγησεν ἐν βραχεὶ χρόνῳ· τρόπον τινὰ ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης ἦντλει εὐφροσύνη, ὀρόσον ἢ ὑπὸ τῆς διψῆς τῆς ἐκδικήσεως φλεγομένη αὐτοῦ καρδίᾳ εἰς τὴν θέαν τῆς οἰκτρᾶς τοῦ θυμότητος τοῦ θέσεως.

— Ἐμπρός! ἰδροντοπώνησιν αἶφνης.

Πρὸς τὸ πόνθημα τοῦτο ἐνερνήσθη ὁ Ἰακώβος ὀπλισμένος διὰ πολυκρότου καὶ πλησιέστες ἐν σιωπῇ ἀπιστῶς ὤθησε τὴν χεῖρα του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Καπονικόλα, ὃν ἀνῆγειρε βιαίως, οὐδεμίαν ἀντίστασιν ποιήσαντα.

Ὁ Μαυρόνικος ἰδὼν τότε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Ὁ Καπονικόλας, οὗτινος οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο ὑπὸ σμερδαλέου ρίγους, ὡς διὰ μαγείας ἐλκυοθαῖς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του, καὶ μὲ κεφαλὴν κατκνευεμένην ἀρέθη εἰς τὴν διαθασιν τοῦ Ἰακώβου ὠθοῦντος αὐτὸν ὡς νευρόσπακτον. Κατέβησαν εἰς τὴν αὐλήν, διηλθον αὐτὴν κατὰ μῆκος καὶ ἀρῆσαντες ὀπισθὲ των τὴν θύραν τοῦ μαγειρίου, εἰσῆλθον εἰς σκοτεινὸν τι χώρισμα ἀπέναντι αὐτοῦ. Ὁ Μαυρόνικος προύχωρει ὡς ἄνθρωπος καλῶς γινώσκων τὰ μέρη τῆς οἰκίας, ἐνῷ ὁ Καπονικόλας ἐσύριτο παρὰ ποδᾶς αὐτοῦ, ἀπ᾽ ἀλλήλως ὡς βαδιζῶσιν οἱ ὕπνοδάται.

Ὁ μινόςθαλμος ὑπερίτης οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Βαθυτάτη σιγὴ ἰδυσίλευε πνιτοῦ.

Ἐποίησαν δὲ καὶ περίπου βήματα ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ χωρίσματος, εἰς τοῦ ὁποῦ τὸ βάθος διακυμίνεται φωτεινὴ ὁμίχλη ὥσπερ ἀπὸ τοῦς μυχούς ὑπογείου τινός ἀναδιδόμενη.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπλησίασαν ἐκεῖ.

Πολλὰ βραθυμῶς λίθιναι προυνεμάσθησαν ἐνώπιον αὐτῶν, ἄγουσαι εἰς μυστηριώδη χώρον. Ἐνταῦθα τὸ ὁμίχλῳδες φῶς ἦτο πυκνότερον, καὶ ἠδύνατό τις νὰ καταβῇ εὐκόλως.

Ὁ Μαυρόνικος κατῆλθε πρῶτος, ὁ Καπονικόλας περὶκολλοῦμαι ἢ μᾶλλον ἰσώρετο ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ἐν προανείᾳ ἀγωνίᾳ, ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἀκουσίως ἐκάλυψε ἀμφοτέρους τοὺς ὀρθαλμούς, πειρώμενος νὰ ἀποδιώξῃ τὴν φρικτὴν θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου. Αἱ τρίχες αὐτοῦ ἦσαν ἀνωρθωμέναι!

Ὁμοιάζεν ἀληθὲς πρότυπον τρόμου.

Εὐρίσκοντο ἐντὸς ὑπογείου ἀρκιτὰ εὐρυχωροῦ.

Εἰς τὴν ἀπωτάτην ἄκρην αὐτοῦ σιδηρὰ τις καταπακτὴ ἠνεωγμένη ἔδιδεν εἰσοδὸν εἰς ἕτερον ὑποχθόνιον χώρον, καὶ ἐνδοθεν τῆς ὀπῆς ἐκείνης ἐφαίνετο ἡ φλόξ μιᾶς λαμπάδος, ἰσχυρισμένης περὶ τὸ μέσον τῶν βαθμίδων, ἥτις ἐπροξέειν τὴν ὑπεράνω φωτεινὴν ὁμίχλην.

Πάντες ἐφθασαν ὑπεράνω τῆς κλίμακος ἐκείνης.

Ὁ γέρων μυστηριώδης ἤρξατο καταβαίνειν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλκων τὸ φορτίον αὐτοῦ ἠκολούθησεν, ἐπιμεληθεὶς νὰ κλείσῃ ἄνωθεν αὐτοῦ τὴν καταπακτὴν.

Μόνον ὁ Καπονικόλας καθ' ἣν στιγμὴν ἐπάτησε τὴν πρώτην βαθμίδα, ἀφῆκεν ὠρυγὴν φρίκης ὥσπερ ἐπάται τὴν φλιάν τῆς κολάσεως.

Ὁ Ἰάκωβος ὅτε ἐφθασε πρὸ τῆς λαμπάδος κόψας ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον αὐτοῦ.

Καὶ πάντα ταῦτα ἐν καταπληκτικῇ σιωπῇ.

Μόνον γέροί τινες στένοι ἐρρήγνυντο ὑπὸ τοῦ Καπονικόλα ὥς διὰ μηχανῆς κινούμενοι πάντοτε.

Τὸ δεύτερον τοῦτο ὑπόγειον ἦτο παμμέγιστον.

Τὸ φῶς τοῦ Ἰακώβου ἦτο περιμερὲς ὥσπερ φωτονεφέλης κινουμένης ἐντὸς τοῦ χάους.

Πλήρης ἱερὰδος καὶ ἀζώτου ὁ ἀὴρ καθίστατο πνιγρὸς εἰς τὸ ἐνδύτερον· τὸ ἔδαφος σκληρὸν καὶ ἀνώμαλον, ὁμοιάζε σπήλαιον βράχου ἀποκρημίου· ἡ ὁρὸς ἀλλαχοῦ εἰς ὕψος δύο μέτρων θολωτὴ, καὶ ἀλλαχοῦ χαμηλοτέρα, κρημνώδης, καὶ ἀκανόνιστος· ἰδεῖν οὐκ ἔμελλε τὰ ἄμωρα σπλάγγνα τῆς γῆς.

Ἀληθεὶς κατὰ κόμβου τὸ φοβερὸν τοῦτο ἄντρον.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες, ὡς σιωπηλὰ φάσματ' ἐρινύων, ἐβόδιζον πρὸς τοὺς κόλπους αὐτοῦ.

Τὸ ὑπόγειον ἐφαίνετο ἀτελιότατον καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις.

Ἐβόδιζον δύο περίπου λεπτά.

Αἶφνης ὁ Ἰάκωβος ἔστη.

— Ἐφθάσαμεν ἐφ' ἑσθρίαν.

Καὶ ἀφίς τὸν δολοφόνον, ἰκνιευρισμένον καὶ κλονούμενον μὲ κυλοιδιώντας ὀφθαλμούς καὶ πνευστιοὺν στήθος, ἀνείλκυσε τὴν μάστιγάν του καὶ ἀνώρυξεν ὅπην ἰσομεγέθη τοῦ πάχους τῆς λαμπάδος, ἐν ᾗ ἰστέριζεν αὐτήν.

Τότε ἐφωτίσθησαν φρικώδη ἀντικείμενα.

Ἀφ' εἰὸς μὲν ἔχαινε βαθύς τάφος ἀρτίως ἀνωρυχθεὶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἦσαν περιτεταγμένα ἀνθρώπινα ὀστά ἡμισεσηπτότα, ἐφ' ὧν προεξείχον δύο κρανία, τὸ ἐν μικρότερον τοῦ ἄλλου καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν ἡ λαμπάς. Ἡ θαλὲ τις ἐκλάβη ὅτι περὶ δόξοι ἐκεῖ· οἱ ἄνθρωποι συνῆλθον ὅπως τελείωσι μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν κεικοιμημένων.

Παρίκει χονδρὴ τις δοκὸς σιδηρὰ ἦτον ἐμπεπηγμένη ἐν εἰδὲι πρὸς τὸν ὀπισθεν τῆς ὀπῆς· ἐφαίνετο μέγα τι πτύον, καὶ διαφόρου πάχους σχοινία εἰς σωρόν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐστάθησαν ὁ Ἰάκωβος ἐτοποθετήθη παραπλεύρως τοῦ Καπονικόλα ὡς φρουρός.

Πάραυτα ὁ μυστηριώδης γέρων δράττεται τῆς δεξιᾶς τοῦ δολοφόνου, ὠθεῖ πρὸς τὰ ὀστά ἐκεῖνα, καὶ μετὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς, παλλομένης καὶ ἄλγος ὑποφινούσης, εἶπε πρὸς τὸν ἐν σιωπῇ φρικιώντα Καπονικόλαν.

— Βλέπεις; . . εἶναι τὰ θύματά σου δολοφόνε! καὶ ἰδακτυλοδείκται μετὰ παραφροῆς τὰ κρανία ἐκεῖνα, ἐφ' ὑπὸ τὴν εἰρὴν αὐτοῦ χεῖρα ἐσφάδαζεν ὁλόκληρον τὸ κατὰ ψυχρον σῶμα τοῦ ἐχθροῦ του, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἀγωνίαν ἐνατρώφα τὸ ἀστραπηδόλον βλέμμα του.

— Εἶναι τὰ θύματά σου, ἐπεὶ ἔλαβεν ἀπώθων αὐτόν μετὰ βδελυγμίας τὰ θύματά σου κκοῦργε!

Ὁ Καπονικόλας πρὸς τὴν βίαν ἐκείνην ἀπώθησεν κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων, ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ προσευχηθῇ ἐνώπιον τῶν ἱερῶν ἐκείνων κειμηλίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16'.

ΦΡΙΚΩΔΕΙΣ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΚΑΠΟΝΙΚΟΛΑ ΕΝ Τῷ ΥΠΟΓΕΙῳ.

Ἄλλ' ἐκεῖ, οἱ τέως σκοτοδινιῶντες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσεκλήσαντο αἰρνηθῶς τὴν ἀποτρόπαιον, τὴν ζοφερὰν αὐτῶν λάμψιν, οἱ ἄδραναις βραχιονέες τοῦ ἱππινύου τὴν ἐνεργητικότητά αὐτῶν, καὶ ἡ ἱλιγγιώσα τὸν ἐγκέραλόν του νάρκη διελύθη διὰ μιᾶς.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ νάρκωτικοῦ παρήλθεν ἤδη.

Ἐκπληκτος παρατήρησε περὶ αὐτόν, ἀνακαλῶν τὰς ἀναμνήσεις του καὶ τρίβων τὰ ὄμματα αὐτοῦ, οἷον μακροῦ καὶ ἐπαχθοῦς ἐνυπνίου ἐξεγερόμενος, ἀντιπᾶνθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του κρυγάζων.

— Ποῦ εἰμαι; . . . ποῦ εἰμαι; . . .

— Τέλος πάντων υπέλαβεν όπισθεν του ό μυστηριώδης γέρον, ονέρχεσαι διά νά κρίσθαι τήν τιμωρίαν σου φρικαλιωτέραν.

Ο Καπονικόλας έστράφη έκπληκτος.

Τότε μόνον κατενόησε τήν θέσιν του άπέναντι των δύο φοβερών έκείνων άντιπάλων.

— Ποῦ είσαι; ποῦ είσαι; άνερώνησε μετά φωνής στεντορείου· είσαι υπό τήν εξουσίαν μου, είναι άληθής ότι έρθασα πολύ άργά, αλλά θά σοῦ άρραιώσω τό προσωπίον υπό τό όποίον κρύπτεσαι, δολοφόνε!

Καί ή φωνή αύτου έτρεμαν υπό άγανακτήσεως, και ή στάσις αύτου έλαβεν έκφρασιν άπειλητικήν, άκαταμάχητον.

Ο Καπονικόλας προσέθλιπε μετ' άπαισίτου βλέμματος ότε μιν πρός αυτόν, ότε δέ πρός τόν μέγας όδόντων ώπλισμένον Ίάκωβον, ως εάν ήθελε νά δοκιμάσῃ τās δυνάμεις του άπί αντι άμφοτέρων, άλλ' είς τήν θέαν του τελευταίου συνησθάνθη τήν άδυναμίαν αύτου, και παρευθύς ή κεφαλή του κατέπεσαν έν άπειπισίῃ.

Ο φοβερός γέρον τότε διά ταχυτάτου κινήματος δράττεται τής χειρός του και τόν στρέφει πρός τόν τάφον.

— Δεχθίς συμπληρουνται χρόνοι, είπε μετά φωνής υπερεχειλιζούσης πάθους παραφόρου, άρ' ότου· αί μιαράί σου χείρες έσκαψαν αυτόν τόν τάφον... τί έκαμες δολοφόνε τήν σύζυγόν μου, τόν υιόν μου, τήν θυγάτηρά μου, τās όποιās σοί έναπιστεώθην είς τήν έσχάτην δυστυχίαν μου;... ιδώ είς τά άπρόσιτα βάθη του ύπογείου τούτου· έβύθισας τό μικρόνον έγχειρίδιόν σου είς τά στάθη του υιού και τής σύζυγου μου· ένταῦθα έρρευσεν τό άθώον αίμά των· αλλά δέν σέ φλέγει τουλάχιστον ή ζέουσα αύτη γή, ή έρξ αύτη αίματόφυτος γή, ήτις άναβίῃ έκδικησιν; δέν είναι αυτός ό λάκκος τόν όποιον άνώρυξαν· αί στυγεραί σου χείρες διά νά άποκρύψῃς τά δυο ταῦτα τής άθωότητος θύματα;

Καί άναπνεύσας ήχηρως έπανέλαβεν μετ' άγρίας και βραχνώδους φωνής, δεικνύων τά έκτάδην κείμενα κρανία.

— Ίδού ή σύζυγός μου! ιδού ό υιός μου, δολοφόνε! ιδέ τους, άναπόλησον αύτούς είς τήν μ-ήμην σου, καθ' ήν στιγμήν τους έσφαχιάζεις και σοῦ έζήτουν χάριν.

— Ποῦ είναι ή θυγάτηρ μου; έξηκολούθησεν, έρείσθης τής ζωής της αλλά τή έφύλαξες τήν άτιμίαν· σοί φαίνεται ίσως παράδοξον πώς ήξέυρω τās φρικώδεις αύτάς λεπτομερείας, δέν έχει οὔτω; έλκυσμόνησας ότι ή θεία δίκη πίπτει βαρεία και άδυσώπητος άν και βραδείως.

— Όπίσω κακούργε! έκράυγασεν αίφνιδίως άπωθήσας αυτόν μεθ'

όρμης και όπισθοδρομών, έμίανα τās χείρας μου έγγίζων σε· ή ώρα τής τιμωρίας έφθασε, αίμα άντί αίματος και όδύνην άντί όδύνης.

Εσίγησεν άποτόμως.

Ήν δέ τό πρόσωπον του γέροντος φοβερόν, τό βλέμμα του έξήστραπτεν σπινθηρακίζον.

Ενευσσε πρός τόν Ίάκωβον νά πλησιάσῃ.

Εκείνος επήδησεν όπισθεν του Καπονικόλα, συνέσπριγξε τούς βραχιόνάς του, και δι' ίσχυράς πίσεως κατέβαλλεν αυτόν.

Ο δύστηνος έβλεπε κρυγην άλγεινήν υπό τήν πίεσιν των ρωμαλείων εκείνων χειρών και κατέπεσαν επί των νώτων.

Τήν στιγμήν ταύτην ό αὔθέντης του μονορθάλμου ένόμισε τόν θάνατον πλησίον αύτου. Ίδρως ψυχρός περιέβριξε τό φρικάλιον αύτου πρόσωπον και ή στυγνή καρδιά του έπαυσε νά πάλλῃ.

— Έλεος, ήμαρτον! έτραύλισε μέ τριμούσας σιαγόνας, πειρώμενος νά άνυψώσῃ χείρας έκείτιδας.

Ο γέρον μυστηριώδης πρός ταῦτα έμειδίασε μειδίσμα τρομερόν, άλλ' οὔδέν είπεν· ή σιωπή αύτου ήτο εύγλωττοτέρα· έπειτα έξαγαγών μικρόν φαλίδιον έκυψε πρός τόν Καπονικόλαν.

— Αυτό πρέπει νά τό πίνῃς, είπε τείων αυτό είς τό στόμα του.

— Έλεος, έφίλλισεν δι' έκείτιδος κλυθμηράς φωνής, παγερίς και ώχρός ως μάργαρον.

— Μόνον οί κακούργοι είναι δειλοί είς τόν θάνατον· άλλ' έσο ήσυχος, δέν είμαι τόσον άνόητος, δέν είναι δηλητήριο, αυτό τό όποίον νομίζεις ότι σοί προσφέρω· πίνε... διότι είναι άνάγκη.

Ο Καπονικόλας ήνέφξεν όρθαλμούς πεπλανημένους, πρός τόν παράδοξον εκείνον γέροντα όστις ώθησεν έντός των άχρύων χιλιών του τό φαλίδιον.

Εποίησε σφοδράν τινα κίνησιν πειρώμενος νά έλευθερώσῃ τούς βραχιόνάς του από των σιδηρών δακτύλων του Ίάκωβου, άλλ' έν ροπῇ ήσθάνθη τόν τράχηλον περισπριγγόμενον, και τό στόμα αύτου πληρούμενον υπό ρευστού τινος ψυχροῦ άηθού, υπερ κατέπιεν άκουσίως.

— Άρῃσί τον, Ίάκωβε, είπεν ό γέρον παραμερίσας, και έτοίμασε τά σχοινία.

Ο Ίάκωβος άπηλευθέρωσεν αυτόν και έλαβε δίμα σχοινίου.

Αλλά τό ύγρόν, όπερ έπότισαν τόν άθλιον εκείνον, κατέστησεν αυτόν ως όγκον άδρανῆ. Νεκρική ώχρότης περιέλουσεν αυτόν, οί όρθαλμοί του έκλείσθησαν πάραυτα, τά λευκανθέντα αύτου χείλη έκπέμψαντα

ἀσθενῆ στεναγμόν συνεστάλησαν, ἰταλαντεύθη καὶ κατέπεσεν ὡς ἄψυχον ὄν!

Ὁ Ἰάκωβος ὑπὸ τὸ ἀμείλικτον καὶ φοβερόν βλέμμα τοῦ Μαυρονίκου ἔκυψεν, ἔσυρεν αὐτόν παρὰ τὴν πάσσαλον μεθ' ἧς περιτύλιξε διὰ τοῦ σχοινίου τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἂν συνήρχετο ἐκ τῆς βαρείας αὐτοῦ νάρκης οὐδέποτε θά ἡδύνατο νὰ κινηθῇ ἐκείθεν.

Οἱ δύο ἄνδρες, ὁ τε Ἰάκωβος καὶ ὁ Μαυρόνικος, ρίψαντες ὕστατον βλέμμα βλοσυρόν ἐπὶ τοῦ ἡμιθανοῦς δεσμώτου ἀπισύρθησαν ἐν φρικαλέῃ σιωπῇ εὐείσαντες τὸ φῶς.

Ἡ πρὸς στιγμήν ἐν τῷ μυθῷ τοῦ τρομεροῦ τούτου ἄντρου ἀντιπλαοῦσα ἀνθρωπίνη φωνὴ ἐξέπνευσε καὶ ἐπανελήφθη πάλιν ἡ ἀγρία αὐτοῦ σιγή.

Ὁ Καπονικόλας ἔκειτο ἐν ἀπειλητικῇ καταστάσει.

Αἰφνης ἡ βρύνουσα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σκοτοδίνη ἀνεπαρέστησεν ἐν τῷ ἱλιγγιῶντι ἐγκαθάλω του ὅραμα τι νοερόν, εἶδος τι ἐναργεῶς ὄνειρου, ὡσεὶ ἀκτὶς ἡλιακὴ νὰ διέσχισι τὰ νέφη μολυβδίνου οὐρανοῦ.

Καὶ ἡσθάνθη ὅτι ἐκυρίευσε τὰ μέλη του παράδοξός τις καὶ ἡδυπαθὴς χαύνωσις, ἡ τέως συντεταραγμένη αὐτοῦ κεφαλὴ προσεκλήσατο ἄρρητόν τινα γαλήνην, καὶ τὰ ὄμματα αὐτοῦ καίτοι κεκλεισμένα προσεβλήθησαν ὑπὸ πληθὺς φώτων, ὑφ' ὧν ἰθαμβοῦτο, ἀλλ' ἡδύνατο εἰς τὸ γλυκὺ τοῦτο καὶ ἀλλόκοτον θάμβος.

Ἐν λεπτὸν παρήλθεν οὕτω.

Αἰφνης εὐρέθη εἰς ἐντελὴ σκοτίαν· τὸ πᾶν περὶ αὐτὸν ἰοίγα· μόνον ἀκατανόητός τις βοή· παρατεταμένη περιεκύκλου τὴν διάνοιάν του.

Καὶ ἐν τῷ ἄμα ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἱπτάμενον, καὶ ὡς ἐπὶ νεφέλῃς φερόμενον ἐντὸς γνόρου ἀπείρου νὰ διατρέχῃ μετὰ τάχους ἀστραπῆς τὰς ἀποστάσεις τῶν ἀνέμων, ἐλκυόμενος πρὸς ἄγνωστόν τι κέντρον.

Μακρὸς χρόνος παρήλθεν οὕτω.

Εἶτα ἐνόμισεν ὅτι ἐδυθίσθη ἐντὸς βαρέθρου χρίνοντο, εἰς οὕτινος τὸν πυθμένα προσέκρουσεν ἐπὶ χαλίκων.

Εὐτυχῶς ἀνωρθώθη ἀβίαστως.

Ἐκεῖ μελανὴ τις σκιὰ δρᾷτταται τῆς δεξιᾶς του, καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς ἀπόκρυφόν τι σπήλαιον εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ βαρέθρου.

Ἡκούσθη ἑκρὺς κρότος ἐνδοθεν αὐτοῦ καὶ πύλη τις σιδήρεά ἡμιῶγη ἔμπροσθέν του.

Ἀπειρον φῶς ἐξώρμησεν.

Ἐρθασι μέχρις αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς φλίας στάσα ἡ σκιὰ εἶπε πρὸς αὐτὸν μεθ' ὑποκώφου ἀλλὰ καταληπτῆς φωνῆς.

— Ἡξέυρεις ποῦ εὕρισκόμεθα; . . . εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Μαυρονίκου, ἐνθα ἐγκλείεται ὁ πολυθρύλλητος θησαυρὸς του. . .

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐκείνος ἐκίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς ἀφάτου.

Ἡ σκιὰ ἐξηκολούθησεν.

— Ὑστερον ἀπὸ τόσα δεινὰ, ὕστερον ἀπὸ τόσα θύματα τὰ ὅποια προσέφερες ὀλοκρύτωμα εἰς τὸν μυθῶδη τοῦτον θησαυρόν, τέλος πάντων σοὶ ἀνήκει· εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου, δύνασαι νὰ τὸν μεταχειρισθῇς κατὰ βούλησιν· ἔμβα καὶ ἴδε.

Καὶ ὠθήσασα αὐτὸν ἐντὸς τοῦ θολωτοῦ ἐκείνου ὑπογείου ἐγένετο ἄφαντος.

Ἦκουτε μόνον κρυερὸν καγγασμόν τῆς σκιᾶς ἐκείνης.

Ὅ,τι εἶδον οἱ νεαρκωμένοι ὀρθόκλημοι τοῦ Καπονικόλα ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἐκ μέσου τοῦ θόλου κρεμασμένου λαμπτήρος εἶναι ἀπερίγραπτον.

Τέσσαρες πίθοι μέχρι τοῦ χεῖλους πλήρεις χρυσοῦ εἰς στρογγύλα νομίσματα κατείχον τὴν μίαν πλευρὰν, ἀπέναντι δὺο μικρὰ κιβώτια σιδηρὰ ἀνοικτὰ εἰδείκνουν ποικίλην συναρμολογὴν σαπείρων, σμαράγδων, ἀδαμάντων, ἀπαστραπτόντων ὑπὸ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο φῶς· περαιτέρω εἰς ἕτερον κιβώτιον μέγιστον ὡς πρὸς τὰ πρῶτα ἦσαν συνεπισωρευμένοι μακροὶ ὄγκοι κυλινδραιοειδεῖς ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ ἀκατεργάστου, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν αὐτοῦ διαφόρου εἶδους ἀγγεῖα ἀργυρὰ ἐπιποματισμένα ἔμπεριεῖχον ἑτέρου εἶδους πολύτιμα ἀντικείμενα.

Ὁ Καπονικόλας εἰς τὴν θέαν τοῦ πλοῦτος τούτου ἐορίγησεν ὑπὸ ρίγους ἡδυπαθοῦς, ἀγνώστου φύσεως μέχρι τῆς ὥρας ταύτης εἰς αὐτόν, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ συνέρρευσεν ἅπαντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφ' ὧν ἐξετείνοντο βλέμματα διάπυρα, ἀπληγὰ, παράφορα, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι μὲν ἐπὶ τοῦ στίλβοντος χρυσοῦ, ὅτε δὲ ἐπὶ τῶν μαρμαίροντων ἀδαμάντων, ἀγνοῶν τί πρῶτον νὰ ἰγγίσῃ ἡ λωποδύτης καὶ αἰμοδόρος αὐτοῦ χεὶρ.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἑτέρα σκιὰ ἀνωρθώθη ἐνώπιόν του, ἣν δὲν ἡδύνατο νὰ ἀνγνωρίσῃ ἐν τῇ ἐκστάσει ἐκείνῃ.

Ἡ σκιὰ αὕτη ἔστη ἀπειλητικὴ πρὸ αὐτοῦ.

— Στήθι, δολοφόνει! ἐβροντοφώνησεν.

Ὁ θόλος τοῦ ὑπογείου ἠχολόγησε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ὁ Καπονικόλας ἀνιγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Μαυρονίκου· ἔρξατο δὲ τρίμων σπα σμωδικῶς.

— Τὸν θησαυρόν τοῦτον, ἐξηκολούθησεν, ἐκληροδότησα εἰς τὴν οἰκογένειάν μου πρὶν ἀκόμη ἀποθάνω, καὶ σοὺ ἐνεπισταύθην τὸ μυστικόν· ἐφόνευσας τὸν ἑνα μετὰ τὸν ἄλλον διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃς· χά! χά! χά!

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΔΟΥ. ΤΟΜΟΣ Α΄.)

ἐκάγχασαν, δὲν ἠδυνήθης νὰ ἀνακαλύψῃς τὸ μέρος, καὶ τώρα, εἶπε γελῶν γέλωτα καταχθόνιον, ἔμεινες μὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸ αἰσχος, ὥχοντο ἐπὶ ματαίῳ οἱ μύχθοι ὅσους κατέβηλιν· ἠξούρεις δὲ διατί σὶ ὠδήγησας ἐνταῦθα; διὰ νὰ σοὶ δείξω πρὶν ἀκόμη πληρωθῇ ἡ ἐκδίκησίς μου, ὅτι ὁ θησαυρὸς εἶναι πάντοτε ἰδικὸς μου, ὅσῃν μεγάλῃν σπεῖραν καὶ ἂν ἔχῃς, καὶ διὰ νὰ θρασύσω τὴν μάλλον διακαῇ ἐλπίδα σου... ἔμεινες μὲ τὸ αἰσχος! μὲ τὸ δνειδὸς σου!

Καὶ ἡ σκιὰ ἐξηφανίσθη παρὰ χροῖμα, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ὄψις αὐτῆς.

Ὁ Καπονικόλας ἄφῃκε γοερόν στόνον, ἐκίνησε τὰ αἰμωδιάζοντα αὐτοῦ μέλη, οἱ δὲ πνεύμονες ἀνείνυσσον τὸ στήθος αὐτοῦ διὰ φοβερᾶς δυνάμεως.

Ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ ἔρριον ἄφθονοι σταγόνες ἰδρώτος κραιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΕΧΙΑΝΑ ΠΕΡΙΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΘΥΜΑ ΑΥΤΗΣ.

Καιρὸς νὰ ἐπαινίδωμεν τὴν Φινέλλην εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο καταγώγειον ἔνθα οἱ βάρβαροι αὐτῆς ἀπαγωγαίς τὴν ἐφύλαττον καὶ ὅπου ὁ πολυπράγμων Ἀλκὺς παρ' ὀλίγον ἐγένετο θῦμα τῆς ἀτιθάσσου αὐτοῦ τολμῆς.

Εἶναι ἡ αὐτὴ ἐσπέρα.

Ἐντὸς μικροῦ δωματίου ἐπὶ μακροῦ ἀνακλιντήρος ἐκάθητο ἡ δυστυχὴς γυνή.

Ἐφαίνετο ἐξηντλημένη, ἡ δὲ πηγὴ τῶν δακρύων τῆς ἰστέριευσεν πλέον.

Παρά πόδας ἐπὶ αὐτοσχεδίου λίκνου ὑπνωττεν ἡρέμα τὸ νεογνὸν αὐτῆς ἐφ' οὗ συνεκεντροῦτο ἅπανα ἡ στοργὴ τῆς.

Ἐνίστα εἰς τὴν ἑλαφροτέραν τοῦ νηπίου κίνησιν, ἐξέρχοντο τῶν λεπτῶν ἀλλ' ὥχρων αὐτῆς χειλέων μελίσθογγαι βρυκαλισμοὶ μόλις ἀκουόμενοι, ὡς ὑπὸ τὰ ὄψη τῶν οὐρανῶν καταρρέοντες.

Ἄλλοτε πάλιν ἑστρεφε τοὺς μέλανας γλυκεροὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς θλιβεροὺς ὀδύνην καὶ ἀπελπισίαν ἐμφαίνοντας πρὸς τὰ ἑατὸς τοῦ παρθύρου, ὅπου θαν ἐξεταίνετο ἡ ἡραρὸς κυμάτωσις τῶν ὀδάτων τοῦ Καρατίου κόλπου.

Μύριοι σπινθήρες ἀνέλαμπον ἐπὶ τῆς χρυσιζομένης ἀεικινήτου ἐπιφανείας αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δέοντος ἡλίου. Πρὸς τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην θέαν ἐξέφρευε τοῦ μυροπνύου στόματός τῆς πένθιμος στεναγμοὺς, τότε δὲ τὸ ἀκτινοβόλον αὐτῆς μέτωπον ἐρρυτιδοῦτο, καὶ μετὰ παλμών ἐπανίστρα-

φεν ἑαυτὴν πάλιν ὀρμητικῶς πρὸς τὸ βέρος. Ἡ μελάγχρους καὶ στιλπνὴ κόμη τῆς ἀτμηλώς ἀριμένη ἐπὶ τῶν ὤμων, περιεκύσκει αὐτοὺς, ἡ λεπτοφυὴς ἐκείνη χροιά τῆς θλίψεως, ἥτις περιεχέτο ἐπὶ τοῦ θαλκτικοῦ προσώπου τῆς, ἰδίδον αὐτῇ καλλονὴν θαυμασίαν.

Ἦτο μόνη πρὸ πολλῆς ὥρας.

Μία κλίνη, μία τράπεζα, δύο ἰδραὶ, ἐν κιβώτιον, καὶ ἀσήμαντά τινα πράγματα ἀπετέλουν τὰ ἐπιπλὰ τοῦ δωματίου τούτου, δηλαδή ὅσα μόνον συγκατετίθη νὰ τῇ παραχωρήσῃ ἡ οἰκοδόσποινα, ἥτις εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἦταν ἡ αὐτὴ ἐκείνη γυνή, ἣν εἶδομεν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἱστορίας ταύτης ἐνώπιον τῶν πέντε ἐκείνων ἑταίρων τοῦ ἱξίλασμου, ἣν ὠνόμαζαν Φλώμην.

Ἦσυχία ἐπεκράτει καθ' ἅπασαν τὴν οἰκίαν.

Αἰρνης ἡ Φινέλλη ἰσκήρτησεν ἀκούσασα ἑλαφρὰ βήματα ἐκ τοῦ προδόμου.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐνέδωσεν ἄνευ προειδοποιήσεώς τινος καὶ εἰσῆλθε νέα τις γυνή.

Ἦν ἡ οἰκοδόσποινα αὐτὴ ἐκείνη, ἥτις ἰσκάπτει τὸν πλοίαρχον Ἀνδρόνικον, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἀλκὺς ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ κρᾶσπεδα τῆς κλίνης του.

— Κοιμάται τὸ μικρόν σου; ἠρώτησεν ἁμέσως μειδιώσα ὑποῦλως.

Ἡ Φινέλλη ἐτήρησε σιγὴν, ἐγαίρασα ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἐταστικόν, μετὸν δυσπιστίας.

Ἡ νεοελθοῦσα ἦτο πρεσβυτέρα αὐτῆς.

Εἶχε μορφήν προκλητικῆς ὠραιότητος, ἐπὶ τῶν οὐρανοχρόων ὀρθαλμῶν τῆς ἐνιθρονίζετο ὁ δόλος ἐν ἀπάσῃ τῇ διαβολικῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ.

Ἦτο κρυφίνους, πανουργοτάτη, ἐκδικητικὴ, χειρέακκος, ἐλλατώματά, δι' ὧν καθίστατο ἐπικανδυνωδιστάτη, ἃ καὶ ἐκ πρώτης ὁφείτως εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑποκρίνηται θαυμασίως.

Τὸ εὐκαμετον ἀνάστημά τῆς εἶχε τι τὸ ἐπαγωγόν, ἀλλὰ καὶ ἄσιμον συνάμα, περιποιοῦν αὐτῇ ματαιότητα καὶ ἰσώτοτροπίαν.

Ἐν συνόλῳ τοιαύτη τις ἦτο ἡ φοβερὰ φαρμακεύτρια Φλώμη.

Ἰδοῦσα τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἣν παρήγαγεν ἡ παρουσία αὐτῆς διηκόφασα τοσοῦτον ἀποτόμως τὴν ἱερὰν μοναζίαν τῆς ταλαιπώρου μητρὸς, ὑπέκρυψε τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ἀρκεσθεῖσα νὰ ρίψῃ ἐν ταχὺ διαδοχικὸν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς καὶ τοῦ νηπίου, βλέμμα ὅπου εἶχεν οὐκ ὀλίγην δόσιν ὀθονερᾶς ἐχθροπαθείας, καὶ μειδιάσασα εἶδος τι μειδιάματος ἰοβόλου, ἀλλὰ φιλόφρονος φαινομένου.

— Ἐλα πάλιν ἀδιάκοπα σκέπτεσαι· εἶπε, καὶ τόσον πολὺ ἦσαι ἀρηρημένη ὥστε διόλου δὲν μὲ ἐπρόσεξις.

— Ἐξ ἐναντίας, κυρία, ἐπέλαβεν ἐκείνη ὑπερηφάνως διὰ τῆς ἀργυροῦ καὶ γλυκείας φωνῆς της, σὰς παρηνόησα κάλλιστα, συγχωρήσατέ μοι ὅμως διότι ἐλησμόνησα ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὸν οἶκόν σας.

— Ἐρχομαι νὰ σοῦ δώσω νέας εἰδήσεις, εἶπεν ἡ Φλώμη δάκνουσα τὰ χεῖλη καὶ παραδραμοῦσα τοὺς ἐγγικτικούς τούτους λόγους.

— Εἶναι περιττὸν, δεικνύει ἡ Φινέλλα διὰ μεγαλοπρεποῦς τῆς χειρὸς κινήσεως, γνωρίζεται ὅτι δὲν δέχομαι οὔτε νέας, οὔτε παλαιὰς εἰδήσεις.

— Ὅχι δὲ! κ. Φινέλλα, μὴ γίνεσαι δύσκολος, πρέπει κάνεις νὰ ᾔηται καὶ ἀνεκτικός εἰς μερικάς περιστάσεις. Ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἔζων μίαν ζωὴν βασιλείας ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε ἄλλοι-ώσασα αἰφνιδίως τὸ ὅρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐγὼ τί νὰ σὲ κάμω, ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι διαταγμένη.

Ἡ Φινέλλα παρατήρησεν αὐτὴν ἀτενῶς πλήρης ὀργῆς.

Ἡ Φλώμη ἀνταπέδωκεν εἰς αὐτὴν μισερὸν βλέμμα χαμογελῶσα πάντοτε καὶ ἐξηκολούθησε.

— Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐλησμόνουσαν τὰ περασμένα μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου, καὶ ἀντὶ νὰ λογίζωμαι δυστυχὴς μὲ τὸ ἀλλόκοτον πείσμα μου, θὰ ἱγνέομην ἢ πλεονεύουσα γυνή, πλησίον ἑνὸς ἀνθρώπου ὅστις διὰ χάριν τοῦ ἔρωτός μου ἐθυσίασεν τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς του.

— Καταλαμβάνεις τί θέλω νὰ σὲ εἰπῶ! ἦσαι μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀκατανόητος, καὶ συγχωρήσέ με. Ὁ μνηστὴρ σου σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε, καὶ μολονότι ἀσθενῆς δὲν ἔπαυε καθ' ἡμέραν νὰ ἐρωτᾷ δι' ἐσὶ, ἐνῶ σὺ οὐδέποτε ἠρώτησες δι' αὐτόν.

Ἡ Φινέλλα ἐγένετο ὀλοπόρφυρος ἡ ἀγανάκτησίς της ἐκορυφώθη.

— Κυρία! ἀέκραξε, σιθασθετὴ τὴν ἀδυναμίαν μου.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ προσβάλλω, κ. Φινέλλα, εἶπεν ἡ Φλώμη ὑπερχαίρουσα διὰ τὴν ἐξαφίν αὐτὴν τῆς ἀντικειμένης της, ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει, πόσον θέλω τὸ καλὸν σου, καὶ ἡ συμβουλὴ μου εἶναι νὰ ἀλλάξης γνώμην, αὐτὸ σὲ τὸ παρακαλῶ μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, βλέπεις εἰς τί περιορισμὸν σὲ ἔχει τόσας ἡμέρας, ἤξεύρεις πόσον εἶναι αὐστηρὸς ἄνθρωπος, καὶ ἔκαίνο ποῦ θέλει, τὸ θέλει δὲν ἔμπορεῖ κάνεις νὰ τὸν ἀντιτείνῃ, ἰδὲ, ἔκαίνο ἦτον ἀσθενὴς καὶ πληγωμένος τώρα δέκα ἡμέρας, καὶ ἐσὺ ἀκόμη δὲν ἔχεις τὴν εἰδήσιν ὅτι εὐρίσκεισαι ὑπὸ τὴν ἰδίαν στίγην μὲ αὐτόν.

Εἰς τὴν διακοίνωσιν ταύτην ἡ Φινέλλα ὠχρίασεν καὶ ἀνεπέδησεν ἐκ τῆς θέσεώς της.

Ἡ Φλώμη ἐξηκολούθησεν ὥς νὰ μὴ εἶδε τίποτε.

— Φαντάσου πόσον σὲ λατρεῖ, καὶ πόσον ἐπιθυμεῖ τὴν ἡσυχίαν σου· σήμερον μόλις ἀνέλαβε, ἠθέλησε νὰ σὲ ἰδῇ, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σὲ προετοιμάσω διὰ τὴν συνέντευξιν.

Ἡ Φινέλλα εἰς τὰς λίξεις ταύτας ἐρρίγησε, περίτρομα βλέμματα ρίψα περὶ αὐτὴν, καὶ ἔκαμε νὰ ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸ λίκνον τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ἡ Φλώμη δι' ἐπιτηδείου φιλοφρονήσεως ἐμπόδισεν αὐτὴν.

— Μὴ τὸ ἐξυπνήσῃς δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀρῇσέ το ἡσυχον· ἐλαῖνο δὲν σοῦ πταίει τίποτε. Ἀκουτόν με, κ. Φινέλλα! ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μίαν ἄλλην συμβουλὴν, διότι βλέπω ὅτι δὲν μεταπείθεσαι, κατὰ δυστυχίαν ὁ κύρ Ἀνδρόνικος εἶναι ἰσχυρὸς, ὅχι μόνον ὡς πρὸς ἐσὶ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς ὅλους μας, ἐκτός τούτου σὲ ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, χωρὶς νὰ ἰσχύσῃ κάνεις ἐνώπιόν του ἀπὸ τοῦς φίλους σου, ἐὰν ἀντιτείνῃς εἰς ὅ,τι αὐτὸς θέλει φοβοῦμαι μήπως κκαποῖθῃς καὶ σὺ καὶ τὸ ἀθῶον αὐτὸ πλάσμα, ἐπέρχεν δειξάσα τὸ βρέφος.

Ἡ Φινέλλα ἀνωρθώθη διὰ μιᾶς καὶ ἐρρίφη γονυπετὴς πρὸ τοῦ λίκνου καλύψα αὐτὸ δι' ἀμροτέρων τῶν βραχιόνων της· τότε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς προσέβλεψαν ἀγέρωχοι, ἀπορραϊστικοὶ πρὸς τὴν ραδιοῦργον ἐκείνην γυναικα ὡς νὰ τῇ ἔλεγον.

— Ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ ἐγγίσῃ μίαν τρίχα τοῦ τέκνου μου, ἐνόςφ τὰ μητρικά μου στήθη θὰ τὸ περιβάλλουν;

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ... ἐπανελάβεν μετὰ βραχείαν διακοπὴν, αἰτία τῆς ὁποίας ἦτον ἡ ὀρμητικὴ κίνησις τῆς μητρὸς... ἔχει νὰ σὲ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίων πραγμάτων καθὼς με εἶπε, τὰ ὅποια σὲ ἐνδιαφέρουν πολὺ... ἀκουσέ τον καὶ κάμε ὅ,τι σὲ ἐπιβάλλει ἂν θέλῃς τὸ καλὸν σου· ἀκούεις; ἐγὼ ὑπάρχω νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι ἦσαι ἐτοιμὴ νὰ τὸν δεχθῇς.

Καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς δηλητηριώδεις ὀφθαλμούς της.

Ἡ Φινέλλα ἐγένετο κάτωχρος, ἀλλ' ἀμέσως συνελθοῦσα παρουσίασεν εἰς αὐτὴν πρόσωπον τοσοῦτον ὑπεροπτικόν, βλέμμα τοσαύτην περιφρόνησιν ἐκδηλοῦν, ὥστε ἐκείνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν αἰσθανθεῖσα ἅπασαν τὴν βερότητα τοῦ βλέμματος ἐκείνου, καὶ στραφεῖσα ἔσπειρε νὰ ἐξέλθῃ μένεα πνέουσα.

Πέραςτα ἡ Φινέλλα ἐγείρει εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ βρέφος, ὅπερ ἤρξατο νὰ κλαυθυμνρίζῃ, τὸ ἀσπάζεται περιπαθῶς, τὸ θλίβει εἰς τὰ στήθη της μετὰ παραφόρου στοργῆς, καὶ ρίπτεται εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀνακλιν-

τῆρος, ἐν ᾗ συσπειροῦνται θηλάζουσα αὐτό, καὶ περιμένει ἐν ἀγωνίᾳ.
Ἡ ὥραία μορφή της εἰδείκνυε τὴν στιγμὴν ταύτην ἰσχύτην ἀπειπισίαν.

ΕΦΑΛΛΙΟΝ ΚΑ'.

Ο ΕΧΘΡΟΣ.

Μετὰ μικρὸν ἤκούσθησαν ἔξωθεν αἱ σπινίδες τοῦ πατώματος στενά-
ζουσαι ὑπὸ τὸ βάρος ὀγκώδους τινὸς σώματος, καὶ ἰδοὺ ἐνεφανίσθη ὁ
πλοίαρχος Ἀνδρόνικος σοφάρης, ὠχρὸς καὶ καχεκτικὸς τὴν ὄψιν. Κλείσας
δὲ ἐπιμελῶς τὴν θύραν, ἔλαθεν ἔδραν τινα καὶ ἐκαθίσθη πρὸ τῆς Φινέλ-
λης, ἥτις ἔρριξεν εἰς τὴν θύαν του, ἀποκρύψασα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ
τέκνου της.

Πρὸς στιγμὴν διετέλεσαν ἐν ρρικήᾳ σιγῇ τὰ δύο ταῦτα ἀπειθανό-
μενα ὄντα.

Ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν γαλήνην τῶν βλοσυρῶν τοῦ γίγντος ὀμμάτων
ὕπελάνθηον ἄγριαι ἀστραπαὶ ὀργῆς καὶ μίσους, ὑπὸ τὸ βεδικασμένον αὐ-
τοῦ μαιδίωμα διέκρινέ τις τοὺς καταχθονίους, τοὺς κακοδαύλους αὐτοῦ
διαλογισμούς. ρυτιδούντας τὸ μέγα καὶ ζοφερόν αὐτοῦ μέτωπον.

Ἡ Φινέλλη ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράπτου συγχύσεως καὶ τρόμου, περι-
έμενε, ἡ δυστυχὴς τὴν καταδίκην αὐτῆς, ριγῶσα, σφραδάζουσα ὑπὸ τὸ ἀ-
μείλικτον βλέμμα τοῦ ἀρχιπειρατοῦ.

Πρῶτος οὗτος ἔλυσε τὴν ἐν γώνιον σιωπὴν.

— Δὲν ἔρχομαι, εἶπε, νὰ σοὶ ἀποταίνω ἐρωτικάς ἐπιπλήξεις, κυρία,
ταῦτο βέβαια θὰ τὸ καταλαμβάνης, διότι μὲ ἠξεύρεις καὶ σὺ ἠξεύρω.
Εὐχαριστοῦμαι δὲ πολύ, ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ συναντηθῶμεν ἡσυχῶς
καὶ χωρὶς περιστροφῆς, πρῶτον ὅμως ἀρ' ὅτων πρέπει νὰ σοὶ δώσω νὰ ἐν-
νοήσης καλὰ, ὅτι εἶσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου . . . δηλαδή ἡ ὕπαρξις
σου κρέμαται ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου θέλησιν, εἰς αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ ἔ-
χῃς ἀμφισβόλιαν, ἢ καὶ ἂν ἔχῃς δὲν θὰ ἀργήσῃς νὰ τὴν ἀποβάλλῃς.

Ὁ γίγας ἔστη ἐνταῦθα ξηροβήξας καὶ οἶονεὶ παρατηρῶν τὸ ἀποτέ-
λεσμα τῶν λόγων του.

Ἡ Φινέλλη διετέλει ἀναυδὸς τὸ βλέμμα ἀδιάσπαστον ἐπὶ τοῦ θηλά-
ζοντος νηπίου κρατοῦσα, μόνον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ πρόσωπόν
της μετέλλαζε χροὶν ἀπὸ ὠχρὸν εἰς πορφυροῦν.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου, ἐπανελάθεν ἰκεῖνος, ἡμπό-

ρεσα ἐν ἀνέσει νὰ κάμω τὴν ἀπόφασίν μου ὡς πρὸς ἐσέ, εἶναι ἀληθὲς ὅτι
ἐγὼ δὲν ἐπιθύμουν νὰ παραβιάσω τὰ πράγματα παράκαιρα. Ὅπως ἦτον
διωργανισμένα μόνον τῶν θὰ ὠρίμαζον, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν πταίω ἐγὼ,
πταίεις σὺ, τὸ διατὶ τὸ γνωρίζεις, περιττόν νὰ τὰ λέγωμεν, καὶ μὴν
ἀμφισβόλλῃς ὅτι ἀποβλέπω εἰς μόνον τὸ συμφέρον μου. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα
διὰ νὰ σοῦ γίνουν κατὰληπτότερα, ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς ὁλόκληρον τὴν
ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος σου, ὅχι βέβαια τὴν ἰδικήν σου, διότι φυσικώ-
τατον εἶναι ἀπλουσιότης, ἀλλὰ τῆς οἰκογενείας σου, καὶ πρὸ πάντων
τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σου, τὴν ὁποίαν εἶμαι βέβαιος πολὺ ὀλίγον
γνωρίζεις διὰ νὰ μὴ εἶπω διόλου. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ
σοὶ τὴν διηγηθῶ, διὰ νὰ διασκεψασθῶν καλὰ αἱ σχέσεις ἡμῶν. Ἐνδέχε-
ται νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἐγὼ ἔπλασα αὐτὸ τὸ διήγημα κατὰ τὸ συμφέρον
μου, καὶ προτίθεμαι νὰ ἀπατήσω τὴν εὐπιστίαν σου, τοῦτο μοῦ εἶναι
ἀδιάφορον, κ. Φινέλλη, ὑπόθεσις ὅπως σοὶ ἀρέσκει, ἂν καὶ ἡλίου φαινό-
τερον θὰ σοῦ παρασιασθῶν αἱ ἀποδείξεις, ἀρκεὶ μόνον σὲ παρακκλῶ
πολὺ νὰ μὲ ἀκούσῃς μὲ ὑπομονήν, διότι εἶναι ὀλίγον μακροτενὴς ἡ διή-
γησις αὕτη, καὶ ὀλίγον πικρὰ διὰ τὴν φιλοτιμίαν σου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ
καὶ εἰς αὐτὸ ἐγὼ δὲν πταίω, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἀλήθειαν ὅσον
πικρὰ καὶ ἂν ᾖ.

— Ἀκουσόν με.

Καὶ ὁ γίγας διηγήθη ἐν συντόμῳ καὶ ἀπαραδειγματίστῳ θρασυτέτῃ
τὸ στογερὸν ἰκεῖνο δράμα, οὗτινος τὰ δρώντα πρόσωπα ὑπῆρξαν αὐτός
καὶ ὁ συνένοχος αὐτοῦ Κορῆνδης, καὶ ἅπερ ἀρηγήθησαν ἐν τῷ Β'. μέρει
τῆς παρούσης ἱστορίας.

Ἡ νέα γυνὴ ἤκουεν μετὰ καρτερίας, καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως, χωρὶς τὸ
παράπαν νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, οἶονεὶ ξένη πρὸς τὰς ἀπο-
τροπαίους ἰκεῖνας ἀποκαλύψεις, ἀποστροφὴν καὶ βδελυγμίαν αἰσθανομέ-
νη πρὸς τὴν θρασυτομίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ τῇ διακοινώσῃ
τὸ περιεχόμενον τοῦ κρυπτογράφου τοῦ γέροντος Μκυρονίκου, καὶ καθ' ἣν
στιγμὴν ἀπήγγειλε τὰ σημεῖα δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ μο-
νογενὴς υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ δολοφονηθέντος ἀρματωλοῦ, ἡ σύζυγος
τοῦ Λεωνῆ δὲν ἴσχυσε νὰ καταστείλῃ κίνημά τι αἰφνιδίως συγκινήσεως,
καὶ οἱ τῶς περιδεῖς αὐτῆς ὀρθαλμοὶ ἠκτινοβόλησαν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἡ
συγκίνησις αὕτη διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ καλοῦστος. Πρὸς τὰ χεῖλη
δ' αὐτῆς ἐξώρμησε φωνὴ ἐκπλήξεως καταπνιγείσα πάχυτα.

Ὁ γίγας ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ θελακτικὴ
γυνὴ ἐφάνετο ἤδη ἐπὶ μᾶλλον ἐνδιαφερομένη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒ'.

ΦΡΙΚΩΔΕΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

— Τώρα δὲν ἀμφιβάλλω, ἐγνώρισε καλλίστα ὅλα τὰ μυστικά ἐλαττήρια τῶν σχέσεων ἐμοῦ καὶ τοῦ Κοράνθου, προσέθετο ὁ γίγας περὶ τὴν διήγησίν του.

Ἐν ἄλλο πρόσωπον μένει νὰ μάθης ἀκόμη, μίγιστον μέρος διαδραματίσαν εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ δράματος τούτου, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶναι ὁ ναύτης ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ὀρεῖσαι νὰ σεμνύνῃσαι τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην λέξιν ἐπρόφερε μετὰ μορφασμοῦ κακοβουλίας. Φαίνεται ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἐξηκολούθει λέγων ὁ Ἀνδρόνικος, μᾶς παρεμύνησε κάμμιναν φορὰν εἰς τὰς μυστικὰς συνεντεύξεις μας.

— Μία μόνη λέξις ἴσως διαφυγοῦσα μέχρι τῆς ἀκοῆς του, ἤρκεσαν ὅπως ἀναφλέξῃ παραδόξους τινὰς πόθους του, ἂν δύναται τις νὰ τοῦ ὀνομάσῃ πόθους, οἵτινες ἤρκεσαν ὅπως τὸν καταστήσωσιν ἄσπονδον ἐχθρόν μας, ἤρκεσαν ὅπως διαθέσωσιν ὁλόκληρον τὸ μέλλον του.

Ἡ λέξις ἐκαίνη θὰ ἦτον ἡ ἀρετηρία τῆς ζωῆς του, τῆς ὁποίας ἴσως τὸ πέρας θὰ ἀποδῇ δυστυχίαν καὶ θλιβερώτατον.

— Ὑπῆρξε πράγματι μέγας ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του, ἀποκρούσας εἰς τὰ βάθη τῆς πολυμηχανοῦ καρδίας του διαλογισμοὺς τοσοῦτον καταπληκτικούς.

— Ἡμεῖς ἐν τοσοῦτῳ ἐδουκαλιζόμεθα εἰς τὴν νεανικὴν ἀφελειάν του πολλάκις ἐμπιστευόμενοι εἰς αὐτὸν σπουδαίας ἀποστολὰς πρὸς τὰς ὁποίας οὐδόλως ἐφαίνετο μεριμνῶν, ὅτε αἰφνιδίως τὴν τελευταίαν ἐσπέραν πρὸ τοῦ ἀτυχοῦς ταξειδίου μου εὐρίθηνεν ἑκπληκτος ἀπέναντι τῆς θρασείας καὶ παρατόλμου συμπεριφορᾶς του.

Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς σκληρῆς ἐκείνης τὸ βλέμμα του ἐξηκόντισε ζοφεράν λάμψιν.

— Καὶ μολεταῦτα δὲν τὸ ἐλάδομεν ὑπὸ σπουδαίαν ἱποψίν.

Ἐκτοτε δὲν τὸν ἐπανείδον πλέον, ἀλλὰ κυρίως ἐξετίλειε θαυμάσια κατορθώματα, τεράστια βήματα προόδου ἐναντίον μου . . . Οὐδέποτε ἐρανταζόμεν νὰ ἔχῃ τὸσον μεγάλην ψυχὴν, τὸσην πρὸς τὴν κατάκτησιν καρδιῶν δύναμιν . . . Νομίζω ἀκόμη ὅτι ὀνειρεύομαι ! . . .

Καὶ ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος ἐσίγησεν ἀποτόμως. Εἶδεχθῆς καὶ σαρκαστικὸς μορφασμὸς διεγράφη ἐπὶ τῆς τρομερᾶς μορφῆς του.

Τὸ πρόσωπον τῆς νέας γυναικὸς ἦτον ὡχρότατον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς

θαμβηροὶ οἶονεὶ νευαρκωμένοι, ἐμφαίνοντες οὕτως τὴν ἐνδόμυχον συγκίνησιν τῆς. Ἦθελέ τις ὑποθέσῃ ὅτι ἔπασχε λειποθυμίαν, ἐνθ' ἅπ' ἐναντίας ἤσθάνετο εἰδὸς τι μυστηριώδους ρίγους διατρέχοντος τὰς φλέβας τῆς, καὶ συστέλλοντες τοὺς μύονας τοῦ γλυκεροῦ τῆς προσώπου.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἐφλέγετο ἡ κεφαλὴ τῆς, καὶ ὅτι ἤκουεν βοήν τινα ἀνεξήγητον, περικυκλοῦσαν αὐτήν.

Ὁ πειρατὴς ἐννόησε καλῶς τὴν συγκίνησιν τῆς καὶ νύχαριστήθη μόνον νὰ διαστείλῃ τὰ ὀγκώδη του χεῖλη, δίκην ἀπαισίου μειδιάματος.

— Ἀπεισιώπησα τὸν ἐπίλογον διότι εὐρισκόμεθα τὴν λύσιν του, ἐπανελάβε κινήθεις ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἰδρας του, ὥσεί ἤθελε νὰ λάβῃ καταλληλότερον κάθισμα καὶ ἐξηκολούθησαν.

— Ἦδη τὰ πρόσωπα τῆς διηγήσεώς μου σοὶ εἶναι ἄρκετὰ γνωστά. Ὅσον διὰ τὸν τολμηρὸν ἐκαίναν ναύτην, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴν παραμικρὰν ἀμφισβολίαν ὅτι εἶναι ὁ προσφιλέστατος πατὴρ τοῦ ἱρωτοπλάστου τούτου βρέφους. τὸ ὅποιον φέρεις εἰς τὴν ἀγκάλην.

— Καὶ τώρα . . . Ὁ γίγας ἔσυρε τὴν ἰδραν τοῦ πλησιέστερα.

Ἡ Φινέλλη ἐρρίγησεν εἰς τὸ κίνημα τοῦτο.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει πρὸ πολλοῦ, καὶ μόλις διεβλῆποντο οἱ δύο ἥρωες ἡμῶν.

Γυνὴ τις τότε εἰσῆλθεν ἀθορύβως, — ἡ Φλώμη βεβαίως — καὶ ἀποθέσασα φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐγένετο ἄφαντος, λαθραῖον ρίψασα βλέμμα συνεννοήσεως ἐπὶ τοῦ Ἀνδρόνικου, ὅστις ἐξηκολούθησεν ὑπὸ τὸ φαινόμενον ἀπαθῆς, ἀλλ' ἡ ταττραχημὴν αὐτοῦ φωνή, ἡ κολλώδης γλῶσσα, ὑπεδήλουν τὴν λύσσαν αὐτοῦ, ἧτις ἐρρίγιε τὰ στέρνα του.

— Γνωρίζομεθα καλλίστα πλέον, ὁ βίος μου, ὁ βίος σου, εἶναι γεγονὸς ἀλληλένδετον, ἂν καὶ ἡ ἐνοχὴ μου δὲν εἶναι τὸσον κολακευτικὴ δι' ἐμέ μολονότι δὲν πταίω κατὰ βάθος ἐγώ. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ διόλου παράδοξον νὰ σοὺ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα ἀποδράσεως, ἢ νὰ μᾶς προδώσῃς, ἀφοῦ ἤδη ἦσαι μεμυημένη ὅλων τῶν μυστικῶν μας. Πλὴν ὀρεῖλω νὰ ἐξάξω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου τὴν μωρὰν αὐτὴν ἰδέαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καὶ θὰ μὲ ἐννοήσῃς ἀμέσως . . .

Ἀκουσόν με, κυρία Φινέλλη.

Δεκατριῶν ἐτῶν ἀγῶνες ἐπίμοχθοι καὶ κινδυνώδεις μὲ συνέδισαν εἰς τὴν ὑπαρξίν σου, καὶ ὁ χρόνος οὗτος ἔκαμε τοὺς δεσμούς μας ἀδιαρρήκτους.

Εἰς ἄνθρωπος παρ' ὀλίγον ἀνέτριπεν ὅλα τὰ σχέδιά μας, ἂν ἐγὼ δὲν ἐπρολάβονα μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον

σὺ κατὰ δυστυχίαν ἀγαπᾷς μέχρι λατρείας, καὶ ἔχεις δίκαιον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ μὴν ὑπάρχῃ, καὶ εἰς τοῦτο σὺ θὰ ἐνεργήσῃς.

Ἡ Φινέλλη ἐρρικίνασεν εἰς τὸ φρενὸν τοῦτο συμπέρασμα· ἡσθάνθη τὴν ζωὴν αὐτῆς ἐκλείπουσαν.

Ὁ πειρατὴς ἐξηκολούθησεν, οὔτε βλέμμα καταδεχθεὶς νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτῆς.

Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος τῆς συνθήκης μας.

Σοὶ ἐξωμολογήθην τὰ πάντα διὰ νὰ σὲ πείσω ὅτι οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις θὰ ἰσχύσῃ νὰ σὲ λυτρώτῃ ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου χεῖρας, καὶ διότι θέλω νὰ ἦσαι συγκοινωνὸς ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεών μας. Εἶσαι νεκρὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον, πλην δι' ἐμὲ ζῶσα καὶ εὐτυχοῦσα ἂν μὲ ὑπακούσῃς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν κατὰ σοῦ, οὔτε θὰ σὲ ἀπὸ λήσωμεν μὲ θάνατον ὀδυνηρόν. Ὅχι! αὐτὸ τὸ βρέφος τὸ ὅποιον κρατεῖς θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου τοῦτου.

Ἡ Φινέλλη ριγήσασα πάλιν εἰς τοὺς φρικῶδεις λόγους τοῦ αἰμοδόρου ἀρχιπειρατοῦ, περιέσφιγξε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς παραφύως τὸ τέκνον τῆς, ὅπερ ἤρχιζε νὰ κλαυθμηρίζῃ.

— Ἡ μὲν ἐγγύησις, ἣν κρατοῦμεν ἀσφαλῶς, εἶναι τὸ παιδίον τοῦτο, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ παρεμβάλλῃς τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα εἰς τὰς θελήσεις μου, ὦ! τότε φρικῶδεις ἀπὸ ἄνθρωπον τέλος τὸ περιμένει.

Ἡ νέα γυνὴ ἤρξατο κραυγὴν τρόμου, ἀποσθεοθεῖσαν εἰς τὸν μορμυρισμὸν τοῦ παιδός.

Ὁ Πλοίαρχος δὲν διεκόπη, ἀλλ' ἰδὼν πλείοτέραν ἔμφασιν εἰς τὴν φωνὴν του.

— Αὔριον τὴν πρῶτην θὰ σοὶ καθυποβάλλουν διὰ νὰ υπογράψῃς ἐνώπιον δύο μαρτύρων τῶν ἀρμοδίων συμβόλιον, δι' οὗ ἐκουσίως συγκατατίθεσαι νὰ γίνῃς σύζυγός μου, τὸ συμβόλαιον τοῦτο θὰ τὸ υπογράψῃς. Τὸ ἐπόμενον ἐσπέρῃς ὁ ἱερεὺς θὰ ἔλθῃ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς γάμους μας. Δὲν θὰ ἀντιτείνῃς δεδικαίως.

Θέλομεν ἀποκρύψῃ τὸ παιδίον τοῦτο ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς αὔριου, καὶ ἔπειτα θὰ προσποιηθῶμεν ὅτι ἐγεννήθη τότε, καὶ εἶναι γόνος καὶ κληρονόμος ἰδικός μου.

Ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων θὰ εἴμεθα δύο καλοὶ σύζυγοι, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ σὲ ἀπαλλάττω πάσης πρὸς ἐμὲ συζυγικῆς ὑποχρέσεως, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὰ σχέδιά μας τελεσφορήσουν ὁλοτελῶς. Τότε ἦσαι ἐλευθέρη νὰ εἰσέλθῃς εἰς μοναστήριον ἂν θέλῃς, ἢ νὰ μένῃς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν μου. Αὐτὴ θὰ ἦναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς πρὸς ἐμὲ ὑπακούσ σου.

Βλέπεις δὲν εἶμαι καὶ τόσον ἀγνώμων. . .

Σὲ παρκαλῶ τῶρα νὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ γράψῃς κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπαγορεύσεώς μου.

Καὶ ὁ Πλοίαρχος Ἀνδρόνικος ἀναστὰς διευθύνθη εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβεν ἐν φύλλον χάρτου καὶ τὰ πρὸς γραφὴν, ἅπερ ἀποθίσας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Φινέλλης, ἐκαθίσθη εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὑπάρχουν περιστάσεις, ἐπανελάβεν, καθ' ἃς ἀναλόγως τῆς προσβολῆς ἐνός ἀνθρώπου, δὲν εὐρίσκει τις ἀνάλογον καὶ τὴν ἐκδίκησιν, δι' ἀπλοῦ ἐκ τῶν συνήθων θανάτου. Ἡ διψὰ ἐκείνη ἰφειρῖσκει ἀκατανόητα μηχανεύματα ἐκδικήσεως. Καταλαμβάνεις; ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀγαπητόν μας Λεωνῆ, ἀλλ' οὐχὶ πλέον διὰ μαχαιροκτυπήματος, ἐπεινόνησα ἄλλο τι ἀρμοδιώτερον. Θὰ τὸ ἰδῇς, καὶ τέλος πάντων, εἶπεν ἀναστείλας τοὺς ὤμους, ἐμὲ ἀποβλέπει αὐτό. Κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ γράψῃς δύο σειρὰς πρὸς αὐτόν, ὅτι, αὔριον εἰς τὰς ἑνδεκα τῆς νυκτός νὰ σὲ περιμένῃ ἔξωθεν τοῦ τοίχου τοῦ κήπου, ὅπως σὲ παραλάβῃ μὲ τὸ τέκνον του, νὰ σπείσῃ δέ, διότι ἂν δὲν προφθάσῃ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν, θὰ ἦσαι ἀποθαρμμένη.

— Αὐτὸ μόνον, ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τὸ τῷ ἀποστείλω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἡ ΦΙΝΕΛΛΗ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ.

Ἡ Φινέλλη διέμενεν ἄφωνος, ἀκίνητος, ἀγάλλματος δίκην εἰς τοὺς τρομεροὺς τούτους λόγους τοῦ Κολοσσού.

— Λοιπὸν! ἀνέκραξε, κίνημα προστακτικὸν ποιήσας.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγειρε τὴν βεβρυμένην καὶ σκοτοδινιωσαν αὐτῆς κεφαλὴν, καὶ λίξις τις ἔκαμε νὰ διαφύγῃ τοῦ στόματός της, ἀλλ' ἐσθίεσθαι μεταξὺ τῶν χειλέων, ὥσεί δειλιῶσα καὶ ἀναποράσιτος ἂν πρέπη νὰ λαλήσῃ.

— Ἀλλὰ σοῦ εἶπα δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, ἐπανεβόησεν ὁ γίγας συνορρωθεὶς.

— Δὲν τὸν ἐφύναυες λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ νέα γυνὴ μόλις ἀκουθεῖσα, κλίνασα τὴν κεφαλὴν, ἵνα μὴ προδώσῃ τὴν ἐναγώνιον ἀβεβαιότητα, ἥτις τὴν ἐμάστιζεν ἀπηνῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀνδρόνικου.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἐννοεῖται οἴκοθεν, ἀπήντησεν ἐκείνος ψυχρῶς.

Πάραυτα τὸ πρόσωπον τῆς Φινέλλης ἠρυθρίασε καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροδόλησαν.

Ἦθελε τις εἰπεῖ ὅτι ἡ ἐπιβεβιάωσις αὐτῇ τὴν ἀνεζωγόνησε, καὶ ἡ δειλήμων καὶ συνεσταλμένη γυνή, ἀνέδειξε μέτωπον ἀγέρωχον ἐνώπιον τοῦ γίγαντος, ὅστις παρηκολούθει ἀπαθῶς πάσας τὰς ἠθικὰς ταύτας φάσεις τοῦ θύματός του.

— Ἀ! μὲ ἐξέλαβες λοιπὸν τόσον ἐπονείδιστον διὰ νὰ πρᾶξω τοιοῦτον ἀνοσιούργημα;

— Κακούργε! ἀνερῶνῃσε μετ' ἀσθμικινούσης φωνῆς, ὥσπερ τὸ στήθος αὐτῆς νὰ ἐξερράγη εἰς φλογερὰν ὀργήν, ἥς ἡ φοβερά ἔκρηξις ἐνιποίει καταπληκτικὸν τρόμον.

Πρὸς τὴν ὕβριν ταύτην ἀνταπεκρίθη ὁ βίαιος σαρκαστικὸς καγχασιμὸς τοῦ πελώριου πειρατοῦ.

— Θίλει, νὰ μὲ κάμῃς συνεργὸν τῶν καταχθονίων σου σχεδίων, ἱερόσυλε; εἰς τοῦ ὁποίου τὰς φλίδας δὲν ὑπάρχει σταγὼν αἰσχύνης! Αἴ! λοιπὸν θὰ σοὶ εἰπῶ ἅπκ' διὰ παντός. Ναί!!! τὸν ἀγαπῶ! τὸν λατρεύω πρὸς πείσμα, πρὸς τιμωρίαν σοῦ καὶ τῆς αἰμοβόρου σπείρας σου, ἀλιτῆριε!

Ἐνυπῆρχε δὲ εἰς τοὺς λόγους τῆς τιοῦτόν τι μεγαλείου, εἰ λάμποντες ὀρθαλμοὶ τῆς ἀπεστάλαζον τοσαύτην ὑπερηφάνειαν καὶ ἀμείλικτον περιφρόνησιν συνάμα, ὥστε ὁ γίγας συνησθάνθη τὸ ἀδύνατον τῆς συνδιαλλαγῆς, καὶ μολονότι τὸ μέγα του μέτωπον ἐσκιάσθη ὑπὸ νέφους ὀργῆς, ἐκράτησεν ὅμως αὐτόν ὑπὸ τὸ πρίσχημα ἀταραξίας.

— Χᾶ, χᾶ, χᾶ! ἐπνεκᾶγγασε βεδιασμένως. Ἐχεις καὶ ἄλλα νὰ προσθήσῃς;

— Γελᾷς, ἀσυνείδητε ληστᾶ! γελᾷς διότι δὲν ἔχεις ψυχὴν, δὲν ἔχεις Θεόν!

— Βλέπω ὅτι δὲν θὰ τελειώσωμεν καλὰ ἀπόψε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος ἡσύχως, μὲ κάμνεις νὰ συγχυσθῶ, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἀνέλαβον, ἀπὸ τὴν πληγὴν ἣν μοὶ ἰδώρησεν ὁ γενναῖος ἱεραστὴς σου.

— Ἄν ἦναι γενναῖος; . . . ἀνέκραξεν ἡ Φινέλλη μετὰ παραφορᾶς· ἀλλ' ὦ! αἰσχύνῃ σου! ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ σιδοκῶθῃς αὐτόν τὸν μικρὸν ὄγκον τοῦ σώματός σου.

Ὡς κεραυνὸς ἐνεπλήχθησαν οἱ προσβλητικοὶ οὗτοι λόγοι εἰς τὴν ὑποβράζουσιν ἐκεῖνου καρδίαν, ἥτις ἐπυρακτώθη ἐν ἀκαρεί.

Ἀνηγέρθη, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ τρίζων.

Ἡ ἀναπνοή του ὠμοιάζε τὸν ἀτμὸν κοχλάζοντος ὕδατος.

— Αὐτὸς ὁ νόθος θὰ ἀποπλύνῃ τὴν ὕβριν, εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

Καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκινήθη ἐκτείνων τὰς φοβερὰς τοῦ χεῖρας κατὰ τοῦ βρέφους, μόλις καθουχάσαντος ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρός αὐτοῦ.

Ἄλλ' εἰς τὴν κίνησιν ἐκείνην ἡ μήτηρ ρήξασα φωνὴν φρίκης, καὶ ἀφείσα τὸ παιδίον ὀπισθὲν τῆς, ἀνεπλήσθη λυσίκαμος, τρομερὰ, μὲ ὄμματα πυρόεντα, ἐταίρη νὰ διαμφοισθῇ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου τῆς, διὰ τῆς ὑπερανθρώπου ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις καλεῖται μητρικὸν φίλτρον, καὶ ἥτις εἰς τὴν ὑστάτην ἀπελπισίαν ἔχει φοβερὰς διαστάσεις.

Καὶ καθὼς ὅταν ἡ Λάινα ὀρμᾷ λυσσῶσα, πρὶν τολμήσῃ τις νὰ ἐγγίσῃ τὸ νεογνὸν αὐτῆς, καὶ ἡ νεκρὰ μήτηρ ἐρρίφθῃ κατὰ τοῦ Ἀνδρονίκου, ἀπειλητικὴ, τρομερὰ.

— Φοβοῦ τὴν ἀπελπισίαν μου, κακούργε! ἐκραύγασε, δὲν θὰ ἐγγίσῃς τὸ τέκνον μου, πρὶν χυθῇ μέχρι σταγόνος τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν καρδίαν μου.

Ὁ γίγας πειρατὴς ὀπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα, ἀφίει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης κενὸν τι διάστημα, καὶ παραμερίσας τότε ἔκαμε νὰ στραφῇ πλαγίως ὅπως ἀνενοχλήτως δράζηται τοῦ νηπίου.

Ἄλλ' αὐθωρεῖ ἡ δύστηνος μήτηρ χύνεται ἐπὶ τῶν χειρῶν του, καὶ ἐν τῷ ἀμέτρῳ κινδύνῳ ἄμετρον δύναμιν ἀρυσμένη, ἀπώθει τὸν κολοσσὸν δύο βήματα ὀπίσω.

Τὸ κίνημα τοῦτο μετέβαλε τὴν σκηνήν.

Ὁ γίγας ἔστη ἀμφιρρεπὴς σταυρώσας τὰς χεῖρας καὶ θεωμένος μετ' ἐκπλήξεως τὴν καρτερίαν τοῦ θύματός του ἂν πρίπη νὰ τὸ θραύσῃ ὑπὸ τὴν σιδηρὰν αὐτοῦ πτέρναν.

Ἄλλ' ἐνώπιον τοσοῦτου φοβεροῦ ἀντιπάλου πρὸς τὴν τρομακτικὴν αὐτοῦ στάσιν ἡ τάλαινα γυνὴ συνησθάνθη τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς ὅτι ὤφειλε νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα πρὸς τὴν ἀδάμαστον θέλησίν του, ἢ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἐπιείκειάν του, ἂν ἦτο δυνατὸν εἰς τὴν χαλυβδίνην ἐκείνην καρδίαν νὰ ὑπάρχῃ ἰχθὺς ἐπιεικειᾶς· συνενώσασα δὲ τὰς χεῖρας ἱκατευτικῶς καὶ κλίνασα τὰ γόνατα ἀνέκραξε μετὰ πεινθίμου καὶ σπαραξικαρδίου φωνῆς, ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— ὦ! συγγνώμην! ἡ συμφορὰ μὲ παραφέρει, . . εἰμαι μήτηρ καὶ . . ὦ! ἰὼν ὁ Θεὸς δὲν ἀπεσιλήρυνε τὴν καρδίαν σου μέχρι θρηνοῦ, ἰὼν ἀκόμη κρύπτεται εἰς τὰ βᾶθη αὐτῆς στίγμα τι εὐσπλαγγνίας, ἰὼν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχῃς ἱερὸν τι, ὁσιὸν τι, σὲ ἐξορκίζω, οἰκτεῖρον τὸ δυστυχές μου παιδίον.

Καὶ οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνὴν αὐτῆς, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀφθύνως.

— «Ω! μή με παραδιάσης εἰς παρόμοιον ἄγκλημα, Ἀνδρόνικε! Ἐάν πρόκηται νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου μου, δι' ὁποιοδήποτε θεμιτοῦ μίσου, εὐχαρίστως τὸ πράττω . . . ἰδοὺ! θέλεις νὰ λησμονήσω τὸν Λεωνῆν, ἔστω, θὰ προσπαθῶ μὲ πᾶσαν θυσίαν. Κλείσον με εἰς τὸν Μοναστήριον, ἐξόρισόν με! Ὑπακούω προθύμως· δὲν πρόκειται περὶ τῆς κληρονομίας; περὶ τοῦ θησαυροῦ; ἰδοὺ παραιτοῦμαι παντὸς δικαιοῦματος, ἐγγράφως, διὰ τοῦ πλέον ἀσφαλοῦς τρόπου τὸν ὅποιον θελήσης . . . ἐγὼ δὲ εὐχαριστοῦμαι νὰ ᾤμαι πτωχή . . . πτωχοτάτη . . . τί σὲ ἐνδιαφέρει . . . εἰπέ με συγκαταναύεις; . . . δὲν εἶναι ἀληθὲς . . . ὦ! ναί! καὶ ἂν ἐφάνης σκληρὸς πρὸς ἐμὲ θέλω τὸ λησμονήσαι ἐν τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀπείρου ταύτης ἐπιεικειᾶς σου! . . .

Ἄλλ' ὦ! φρίκη! ὁ αἰμοβόρος ἐκείνος πειρατὴς ἀπωθήσας μετ' ἀποστροφῆς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκτίδας χεῖρας, ὥς νὰ ἐκορέσθῃ ἀπλήστου εὐφροσύνης, ἐν τῇ ταπεινωτικῇ θέσει τῆς νέας γυναικὸς, καταπραυνήθη, καὶ καγχάσας ἡχηρῶς, εἶπε μετὰ φωνῆς σκωπτικῆς, ὥστε νὰ ἐξηκόντιζεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἰοδόλα βέλη.

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἀκούω τὰς ἱεραμιᾶδας σου! Νομίζει ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὸν Λεωνῆν. Ἐλα ὀργήγωνα γράψε, διότι ἀλλίως θὰ φερθῶ ὅπως σοῦ προείπα.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μαυρονίκου ἐταπείνωσε τοὺς δακρύνοντας ὀφθαλμοὺς τῆς, οἵτινες ἐστέρησαν πᾶντα.

Καὶ ἐγένετο καταπόρφυρος αἰσχυρθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν, αὐτὴ ἑαυτήν.
— Λοιπὸν; ἔδροντοφώνησεν ὁ γίγας.

Εἰς τὴν ρωνὴν ταύτην ἡ Φινέλλα ἀνωρθώθη παραχρῆμα, τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβε μεγαλοπρεπὲς ὄρος, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γαλήνιοι καὶ ἱλαροί, ἐνέφαινον ὀψίστην ἀπόφασιν, ἣν ἤρυσθη ὑπὸ θείας ἐμπνεύσεως.

Δὲν ἦτο πλέον ἢ μετὰ δακρύνων γονυπετῆς κόρη, ἐκλιπαροῦσα ὅπως μαλάξῃ τὴν χαλυβδίνην καρδίαν τοῦ θημίου τῆς.

Ἦτο, αὐτόχρομα ἄγγελος ἐξίλασμοῦ.

— Αἰσχύνομαι ἑμαυτὴν διότι ἐξηυτελίσθην ἐνώπιόν σου, θηρίον, εἶπε μετ' ἀταραξίας, ἥτις ἐξέπληξε τὸν φοβερὸν γίγαντα.

— Κύπτω τὸν αὐχένα εἰς τὴν καταχθόνιον θελήσιν σου, διότι εἰμαι βέβαια ὅτι ὑπάρχει ἐν ὧν, ὅπερ θέλει μακρυώσει τὰ ἀποτρόπαια σχέδιά σου, τῶν ὁποίων τὴν βερότητα θέλει ρίψαι ἐπὶ τῆς ἀθλίης σου κεφαλῆς.

— Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ ὧν, Κυρία μου; ἠρώτησεν ἐκείνος σχῆμα ἀπειλητικὸν ποιήσας.

Ἡ Φινέλλα ἀνέτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν ὀροφήν, καὶ ἀνέκραξεν διὰ φωνῆς ἐπισήμου σεπτὸν μεγαλεῖον ἐχούσης.

— Εἶναι ὁ Θεός, ἱερόσυλε! ἐάν δὲν φοβῆσαι τοὺς ἀνθρώπους, θέλεις φοβηθῇ τὸν Θεόν, ὅστις μὲ ἀκούει αὐτὴν τὴν ὥραν. Θεέ μου ἀφίεμαί εἰς τὸ ἔλεός σου, ἀπόδειξον εἰς τὸν δολοφόνον αὐτὸν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ πίπτει ἐνώπιόν Σου.

Καὶ στραφείσα ἐκθέσθη ἐπὶ τῆς θέσεώς τῆς, ἀναλαβούσα τὸ κλαυθμηρίζον βρέφος.

Ὁ Πλοίαρχος Ἀνδρόνικος ἐνέπαιζε διὰ μορφασμῶν τὴν εὐσεβῆ ταύτην παράκλησιν.

— Λίγα τώρα τί θέλεις νὰ γράψω, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ βλέψασα τὴν γραφίδα εἰς τὴν μελάνην.

Ὁ Κολοσσὸς μειδιῶν ἐπανέλαβε τὴν θέσιν του.

— Ἀ! τώρα ναί! εἴμεθα σύμφωνοι! τώρα ὁμίλησας κατὰ τὴν ἀρεσκείαν μου.

— Λίγα . . .

— Ἀλλὰ σοῦ ἐξηγήσα νομίζω . . . λησμονεῖς πολὺ ὀργήγωνα . . . δύο σαιρὰς μόνον καὶ τίποτε περισσότερον.

Ἡ Φινέλλα ἔγραψε λίξεις τινὰς καὶ συμπτύξασα τὸν χάρτην:

— Δύναμαι, εἶπε, νὰ ἐρωτήσω ὅποια τύχη τὸν περιμένει ὅταν συλληφθῇ;

— Ἀ! τοῦτο μάλιστα, ὑπέλαβεν ἐκείνος, ἰδὼ κάτω ἔχομεν ἐν ὑπόγειον, θὰ τὸν δίσσωμεν ἐκεῖ, θὰ τὸν ἀρήσωμεν δύο ἡμέρας ἄσιτον ὅπως ἐξασθενήσῃ, τὸ αὐτὸ ἐσπέρης θὰ γίνῃ αὐτόπτης τῶν γάμων μας ἄρατος βέβαια καὶ θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα σου, ὅτι ἐγκατέλειπες εἰς τὴν τύχην του τὸ παιδίον του, διὰ νὰ συζήσης μετ' ἐμοῦ, ὅτι τὸν βδελύττεισαι κ.τ.λ. Ἐννοεῖς; Ἐπειτα δὲ θὰ τοῦ ἐξορύξωμεν τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ στρεβλώσωμεν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του, ὥστε νὰ ᾔναι ἀνίκανος νὰ κινηθῇ πλέον, καὶ ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ἔχων συντρόφους τοῦ τὸ πληθος τῶν λιμαλιῶν μυῶν, θὰ διασκεδάζῃ ὥρνια, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ὅταν τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσίς μας θὰ τὸν παραλάβω εἰς τὸ πλοῖον μου, καὶ τότε πλέον θὰ σκεφθῶ περὶ αὐτοῦ. Πῶς σοῦ φαίνεται, εἶναι καλὸν τὸ πρόγραμμα τοῦτο;

Ἡ Φινέλλα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν φρίκην αὐτῆς.

— Πιστεύω, εἶπε, μετὰ παλλούσης φωνῆς, εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Μίαν ἡμέραν θὰ ζητῇς συγχώρησιν . . . Λάβε!

Καὶ ἐνιχείρισε τὸ γραμματίον τῆς καταδίκης τοῦ Λεωνῆ.

Ἡ χεὶρ τῆς ἔτρεμε σπασμωδικῶς.

Ὁ γίγας ἐγέλα ἠχηρῶς ὡς ἀπὸ ψυχῆς.

— Τί μωρολογίας μὲ ψάλλεις... εἶπεν ἀναγειρόμενος. Καλὴν νύκτα... ἐνθυμοῦ τί πρέπει νὰ κάμῃς αὔριον, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν πάλιν τὰ ἴδια... Καὶ ἀπῆλθε.

Μόλις οἱ τελευταῖοι βηματισμοὶ τοῦ ἐξέλιπον, ἡ Φινέλλα ἀποθέσασα τὸ βρέφος ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἐγονυπέτησε διὰ νὰ προσευχηθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΙΣΙΟΤΕΛΗΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΛΩΜΗΣ.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνδικλίξεως τοῦ πλοιάρχου καὶ τῆς Φινέλλης, ἑτέρα συνδιάλεξις ἐγένετο εἰς ἕτερον δωμάτιον τοῦ κάτω πατώματος μεταξὺ τῆς νέας οἰκοδεσποίνης Φλώμης καὶ ἐνὸς ἄλλου ἀγνώστου πρὸς ἡμᾶς ἀτόμου.

Τὸ ἄτομον τοῦτο, ἢ μάλλον ὁ ἀνὴρ, φιλοκάλως ἱστολισμένος, ἐκ πρώτης ὄψεως ἠθελεῖ τις τὸν ἐκλάβει, ὡς ἐκ τοῦ αὐστηροῦ του ἥθους, τοῦ ζωηροῦ τῶν ὀρθοκλιμῶν του, τῆς καλῶς περιποιημένης κόμης καὶ τῶν μυστήκων του τῆς συμμετρίας τῶν χαρακτηριστικῶν, ὡς ἀνθρώπον προσήγουσ φαινομένου καὶ ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐπόρων καὶ καλῶς ἀνατετραμμένων.

Φαίνεται νὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του μέχρι τριάκοντα ἐτῶν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὠμαζέτο Μάλας, καὶ ἦν ἐπιστάτης τοῦ Πέτρου Φαρῖνη ἐνὸς τῶν κυριωτέρων προσώπων τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, περὶ οὗ θὰ διαλάβωμεν ἐν τῷ δέοντι.

Δὲν θὰ ἀπορήσῃ ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν ἂν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἦτον ὁ ἐκλεκτός ἱρωτόληπτος τῆς ὠραίας οἰκοδεσποίνης.

Παραλείπομεν ὅσα ζεῦγος ἱραστῶν εἰς τὸν οἶστρον τῶν ἱρωτικῶν φιλορρονήσεων αὐτῶν δύναται νὰ παρασυρθῇ, καὶ περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἡμᾶς συνδιάλεξιν.

— Σὲ λέγω Μάλα, ἔλεγεν ἡ πανοῦργος γυνὴ μυστηριωδῶς, ὅτι πρέπει νὰ βλέπωμεν μόνον τὸ συμφέρον μας, ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μᾶς τριγυρίζουν μὲ μεγάλαις ὑποσχέσεσι θὰ μᾶς ἀφήσουν ἔπειτα εἰς τὰ χεῖρα τοῦ λουτροῦ· ὅλοι εἶναι κατεργαρέοι...

— Καὶ νομίζεις πῶς ἡμεῖς εἴμεθα ὀλιγώτερον ἐκείνων;

— Ἴσα, ἴσα, πρέπει νὰ προβλέψωμεν.

— Ἀλλὰ δὲν ἐπροβλέψαμεν λοιπόν;

— Ἀ! τότε εἰπέ μου το νὰ ἡμικῆσυχῃ!

— Μὴ ὁμιλῇς, ἐπέλαθεν ἐκεῖνος χαμηλοφώνως, τὸσον δυνατὰ, καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν ὦτα.

— Μὴ φοβῆσαι καὶ δὲν μᾶς ἀκούει κανεὶς, μόνον λέγε με τὰς προβλέψεις σου.

— Πάλιν τὰ ἴδια, εἶπεν ὁ Μάλας δυσανασχετῶν πῶς, μήπως δὲν ἦσαι εὐχарιστημένη εἰς τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον μᾶς ἐξησπλήσαν;

— Οὐρ! ἔαμεν ἡ Φλώμη μετὰ μορρασμοῦ ἀναστείλασα τοὺς ὤμους αὐτῇ εἰναι ἡ πρόβλεψίς σου; ὦραία! μὲ τὸ παληόχαρτον ἐκεῖνο θὰ κάμωμεν τὴν τύχην μας.

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Μάλας τραχίως.

— Βλέπεις ποῦ δὲν μὲ καταλαμβάνεις;

— Ἐξηγήσου.

— Καθένας φίλῃ μου, βλέπει τὸ συμφέρον του, εἰς τὸ προῖπά. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μὲ ἐννοήσῃς καλλήτερα, ἀλλ' ἴσως εἶναι ὀλίγον ἄργα. Ὁ κύρ Ἀνδρόνικος νυμφεύεται τοῦτο δὲν μᾶς μέλει, ἀλλὰ τὸ παιδίον! τὸ παιδίον εἶναι τὸ πᾶν!... τὸ παιδίον αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχωμεν ἡμεῖς, καὶ ὅταν μὲ ἀκούσῃς θὰ τὸ ἔχωμεν, ἐγὼ ἡξιώρω πῶς τὰ διορθώσω ὅλα.

— Πονηρά! εἶπεν ὁ ἐπιστάτης μειδιῶν καὶ θωπεύων τὴν κόμην τῆς, ὥταί ἐπιδοκίμαζε τὴν ιδέαν αὐτῆς.

— Ἐ! καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα αἱ εἴκοσι χιλιάδες λίραι θὰ διοχετευθοῦν εἰς τὰ θυλάκιά μας, καὶ αὐτοὶ θὰ μείνουν χάρφτοντες ἄερα.

— Ἀμφιβάλλω νὰ τὸ πιστεύσω.

— Καλὰ! βλέπεις! δὲν μὲ ἰδοκίμασας ἀκόμη τί λουλοῦδε εἰμαί;

— ὦ! ἡξιώρω μόνον ὅτι εὐωδιάζεις καὶ μὲ κάμνεις εὐτυχὴ πλησίον σου, εἶπεν ἐκεῖνος δι' ἱρωτοτρόπων θωπειῶν.

— Εὐτυχὴς, ἐπέλαθεν ἡ οἰκοδεσποινα, διότι δὲν ἤγγισες τὰς ἀκάνθας τοῦ ἀλλ' ἔλα ἄρῃς με νὰ ὁμιλήσω. Θὰ ἀρήσῃς λοιπὸν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν νὰ τὴν διοικήσω ἐγώ;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Καὶ θὰ ἐκταλῇς τὰς δικταγὰς μου χωρὶς συζητήσεως;

— Ναί! ὦραία μου στρατηγίνα.

- Κάμε μου ὄρκον.
 — Μὰ τὴν ἀγάπην μας!
 — Καλά! νὰ ἰδοῦμεν κατὰ πόσον θὰ κρατήσης τὸν ὄρκον σου, τώρα εἰς τὸ ἔργον.
 — Πῶς, εὐθύς, εὐθύς, . . . καὶ τί πρέπει νὰ κάμω;
 — Εἶναι ἀνάγκη αὐτὰς τὰς τρεῖς ἡμέρας νὰ παρευρίσκῃσαι ἰδῶ.
 — Αἶ! καὶ τί νὰ προσφασίσθω εἰς τὸν προεστώμενόν μου;
 — Προφασίσου ὅ,τι θέλεις.
 — Μὲ φαίνεται δύσκολον, δὲν ἔμπορῶ νὰ λείψω τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν θέσιν μου.
 — Τούλάχιστον τὰς νύκτας μόνον.
 — Αἶ! ἴσως τὰ συμβιβάσωμεν... ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφασθῇ ὁ πλοίαρχος;
 — Ἐν πρώτοις δὲν ἐξουσιάζει κανεὶς εἰς τὸν οἶκόν μου, πλὴν διὰ νὰ μὴ δώσωμεν τὴν παρμικρὰν ὑπόψιν, θὰ σὲ κρύψω εἰς κἀνὲν μέρος ἰδῶ ὥστε νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανεὶς, ἀλλὰ . . . καὶ κύψασα εἰς τὸ ὠτίον τοῦ τῷ εἶπε λίξεις τινὰς κρυφίως.
 Ὁ Μάλας ἐποίησε σγῆμα καταφατικόν.
 — Τώρα ἔμπορεῖς νὰ ἀναχωρήσης, διότι εἶναι ἀργά, καὶ ἔχης νὰ ταξειδεύσης εἰς τὰ Θερραπεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

- Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀπέλθῃ ὁ ἐπιστάτης τοῦ Πέτρου Φαρὶν.
 Ἡ νύξ βραδείως ἐπέρχετο.
 Ἡ οἰκοδέσποινα διατέλει εἰσέτι εἰς βαθείας σκέψεις ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ ἱερατοῦ τῆς συνδιαλέξεως.
 Ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος εἰσῆλθεν ἀποτόμως. Ἡ Φλώμη ἀνισκίρτησεν αἶφνης πρὸς τοὺς βηματισμούς αὐτοῦ, ὃν οὐδόλως περιέμεινε τῆμος διαχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ἐνόμισεν ὅτι τὰ σκίδια τῆς ἀπεκαλύφθησαν, ὅτι τὰ ἀπόρητα αὐτῆς ἠκούσθησαν. ἀλλ' ὁ τρόμος ἐκεῖνος ὑπῆρξε στιγμιαίος, μετὰ δὲ διαγραφεῖς καὶ ἀνπλασθεῖσα διὰ μιᾶς τὴν ἀπαθείαν καὶ τὸ σκωπτικὸν αὐτῆς μειδίαμα ἀνηγέρθη εἰπούσα.
 — Σχεδὸν μὲ ἐτρόμαξες, κύρ πλοίαρχε.

- Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία ὑπέλκεν ἐκεῖνος, δὲν ἤλπιζα νὰ σὰς εὕρω ἐν τῇ σκοτίᾳ.
 Καὶ ἱκαθέσθη ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, ἣν ἀνεῦρε ψηλαφῶν.
 — Εἰσθε συγχωρημένοι δι' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐξηκολούθησιν ἐκεῖνη ἀνάψασα φῶς.
 — Ἐ! καὶ πῶς τὰ διώρθωσις; ἠρώτησε προσελθοῦσα αὐτῷ.
 — Τίλος μὲ πολὺν κόπον ἐξημερώθη ἡ λέαινα. Ἴδου τὸ χαρτίον.
 Ἡ νύξ γυνὴ ἤρπασε τὸ προταθὲν φύλλον, ἀεγνώσεν αὐτὸ διὰ βλέμμα-τος περιέργου, καὶ προσέθετο ὑπογιλῶσα ἐν θριάμβῳ.
 — Τώρα θαρρῶ κρατοῦμεν ἀπὸ τὴν οὐράν τὸ λυσσασμένο αὐτὸ σκυλί· ἰκτὸς ἐάν, ἐξηκολούθησιν ἐμβλέψασα ἀτενῶς τὸν πλοίαρχον καὶ δικστιλῶσα τὰ χεῖλη μετὰ πονηρίας, ἔξφυτρώσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καμμία ζῶσα σκιά τοῦ Ἀλκῦ!
 Ὁ γίγας παρτήρησεν αὐτὴν συνωφρευθεὶς περὶ τοῦ ὄνομα τοῦτο, καὶ ἀνακινήσας τοὺς ὦμους μετὰ μορφασμοῦ περιφρονήσας.
 — Πιστεύω νὰ μὴν ἐμφανισθοῦν, εἶπε, τὰ φαντάσματα ταῦτα οὐδέποτε πλέον, εὐθύς ἄμα διέλθω τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας σας, κυρία, καὶ, ἐπέφερεν μετὰ πικρίας, νομίζω τώρα ὅτι θὰ μὲ δικαιώσης ὅταν λέγω ὅτι δὲν εἶναι καλὸν κανεὶς νὰ κάμῃ σύμμαχον γυναῖκα, καὶ μάλιστα τόσον φιλοσκώμονα ὥσάν ἐσέ!
 — Καὶ μετανοεῖς λοιπὸν πλοίαρχε, διὰ τὴν συμμαχίαν μου, ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσης ὅμως ὅτι εἶναι πολὺτιμος, ἰκτὸς τούτου, ἐξηκολούθησε μετὰ τινος χαριντισμοῦ ὥσεὶ θήλουσα νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσβολήν, ἐγὼ δὲν ὁμιλῶ ποτὶ μὲ πάθος, ἀναφέρουσα δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖνης τῆς ἐσπέρας οὐδὲν ἄλλο προτίθεμαι, ἢ νὰ σὲ ἐπενθυμίσω ὅτι ὀρεῖλαις νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου συγχρόνως καὶ διὰ τὸ διαβολόπαιδον ἐκεῖνο τὸν Ἀλκῦν. Δὲν ἔχω θαρρῶ δίκαιον;
 — Μοῦ ἔδεις πάλιν τὴν γλῶσσαν, εἶπεν ἀναπνεύσας ἡχηρῶς ὁ Ἀνδρόνικος, ἐν τούτοις χαλῶ τὸ κεφάλι μου ἐπιμένων ὅτι αὐτὸς ὁ τρισκατάρτος δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς ζῶντας.
 — Μπα! καὶ ὅμως σὺ ὁ ἴδιος τὸν εἶδες καὶ τὸν ἤκουσες.
 — Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου, πῶς διὰ βόλο ξερύτρωσε, ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης ἰδῶ ἐπὶ κῶν, ἐνῷ τούτον καλὰ τὸν εἶχα δεμένον. Δὲν θὰ ἔδωκαν φαίνεται τὴν πέτραν στερειῶς· ἐστάθημεν πολὺ ἀνάξιοι, καὶ μάλιστα αὐτὸς ὁ Ἀνίστης.
 — Μὴ προσκίζεσαι κανένα, καμμίαν φορὰν γίνονται καὶ θαύματα, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἀθώους ἀνθρώπους.

— Όπως και αν έχω, ανέκραξε μετά κακεντραχείας ο γίγας, θα τους εκδικηθώ, θα τους αποδώσω την ζημίαν την οποίαν μου προξένησαν δεκαπλασίαν.

— Έ! και ήμπορώ να έρωτήσω τί σκοπεύεις να κάμης; έπεν η έα γυνή προσπλοῦσα επ' αυτού βλέμμα άτενίς!

— Θα τον βάλω εις τό χέρι και τουτον, υπέλαβε μετά σταθερότητος τρίξας τους φοβερούς οδόντας αυτού.

— Αυτό τό ήξεύρω, αλλά πώς; έμαθες ποῦ εὔρσκονται;

— Άδιάφορον, έπεν ο πλοίαρχος άνατείνας τους ώμους, θα τό μάθωμιν, άρκει να εὔρεθῃ έ Αιωνής, ο ένας θα σύρη κατόπιν του τον άλλον.

— Άλλ' έπρεπεν έως τώρα να τό γνωρίζωμιν, πώς άλλως θα διευθύνης αυτό τό γράμμα.

— Έ! έκαμιν ο γίγας εν άρελαίῃ ο Άνίστης είναι άξιον πληκάρη, αλλά, έπει μεταλλάσσων τόνον φωνής και τό θέμα της όμιλίας του, άλλο τί είναι τώρα εκείνο τό όποιον μάς αναποδογυρίζει τά πράγματα.

— Τό ποιον; ήρώτησεν η πανούργος γυνή μετά προσποιητής άγνοίας, και άδιόρατον μειδίσμα υπέλαθεν επί των χειλέων της.

Ο πλοίαρχος δέν παρετήρησεν η υπεκρίθη ότι δέν παριτήρησεν αυτό.

— Δέν έχωμιν χρήματα, έπει περίλυπος.

— Γνωρίζεις, πλοίαρχέ μου, υπέλαθεν η Φλώμη μετ' εμφαντικής χειρονομίας, ότι τό βελάντιόν μου είναι εις την διάθεσίν σου.

— Σέ εύχαριστώ πολύ, μέ υποχρεώνεις οὔτω, αλλά...

— Άλλά τί; διέκοψεν εκείνη.

— Άλλά δέν άρκει, υπέλαθεν ο γίγας δυσχεραίνων, τό βελάντιόν σου, πτωχή μου καλή κυρία.

— Ά! και πώς σου χρειάζονται;

— Πολλά! πολλά!...

— Δηλαδή επάνω κάτω;...

— Διχόμιναι λίραι, έπεν ο πλοίαρχος Άνδρόνικος μετ' άμνηχανίας.

— Διάβολε! έχεις δικαίον, τό βελάντιόν μου είναι πολύ ισχνόν, αλλά κερμίδαν θεραπείαν λειπόν;

— Ίσα ίσα, αυτό συλλογίζομαι και έγω!

— Και είναι άνάγκη τόσο πολλά χρήματα; ποῦ θα εξοδευθούν αυτά όλα; έγω δέν τό κατελαμβάνω.

— Έ! φίλη μου, διά να τελειώσῃ όλη αυτή η ιστορία, και να εξέλθωμιν νικηταί μόλις φθάσουν αυτά.

Η νείκ οικοδέποινα διέμεινεν ολίγον σκεπτική, έπειτα άτενίσασα τον

συνένοχόν της ώσει έμπνευσθείσα υπό σωτηρίου τινός ιδέας ανερώνησεν.

— Και η δουλειά του Δούλη...

Ο άρχιπειρατής ανέβλεψεν αυτήν χωρίς την ελάχιστην να προδώσῃ συγκίνησιν, διατελών πάντοτε εν τη αὐτῇ άμνηχανίῃ.

— Την δουλειά πρέπει να την διευθύνω αυτοπροσώπως. Πλοίον χωρίς κυβερνήτην ποτέ δέν άρμενίζει, και έπειδή έγω δέν είμαι εις κατάστασιν άκόμη να πάρω επάνω μου δουλειά άνάγκη πάσα να εὔρωμιν άλλο μέσον.

— Έχεις κύνιν πρόχειρον;

— Διά την όραν όχι, θα σκιρθῷ όμως.

— Θα σκιρθῇ; και όμως έγω βλέπω, και σύ ήξεύρεις κάλλιστα ότι ο κυρός επείγει, και αι στιγμαί είναι πολύτιμοι.

— Τό ήξεύρω.

— Έγω σί λέγω να κάμης μίαν άπόρρασιν, εξηκολούθησεν η Φλώμη επιμένοντα εις την ιδέαν της.

— Δέν σί έννοῶ.

— Χθίς είχες δώσει διαταγάς να κατασκοπεύσουν την οίκίαν του Δούλη... ίαν οι άνθρωποι μας ήμπορεσαν να μάθουν όλα τά κατὰ τόπιζ, τό άτομζ της οικίας αυτής τί τό δυσκολιούν σε να αναθέσης εις την εὔθυνην του Άνίστη την δουλειά και να δώσουν δρόμον.

Ο Άνδρόνικος τέως κατηγῆς ανέβλεψεν αῖφνης, η ιδέα αὐτη τῷ ε-φάνη πρόσφορος.

— Τί διστάζεις τάχα; εξηκολούθησεν εκείνη πρακτεῦσα την ενέρ-γιαν των λόγων της, μήπως δέν έμπιστεύσαι εις τους ανθρώπους σου; η μήπως είναι άνάξιοι;

— Ω ποτέ! ανέκραξε ο γίγας, άλλ' άλλο τι μέ κάμνει να διστάζω φοβούμαι μή εκτεθοῦν εις μάτην.

— Διχτί;

— Διότι τίς οῖδε, ο Ίωάννης Δούλης είναι μέν βαθύπλουτος, αλλά τί ήμπορεί κανείς να πάρῃ από τον οίκόν του, πέρα πολύτιμα αντικεί-μενα, ήμεις όμως θέλομιν χρήματα παρευθῆς.

— Έ! και λοιπόν σύ αν ήσο ο διευθύνων ποῦ θα τό εὔρισκεις;

— Ή! έγω υποθέτω να έχῃ κύνιν τριμείον εις κύνενα υπόγειον του οίκου του, και θα τον ήνάγκασῃ να τό όμολογήσῃ.

— Άς τον άναγκάσουν και αυτοί!

— Δύσκολον.

— Παρίεργος μεῦ φαίνεται μέ αυτές τάς ιδέας σου.

— Ίσως . . .

Ἀμρότεροι ἐσίγησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'.

Ο ΑΝΕΣΤΗΣ ΑΝΑΔΕΧΕΤΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Ὁ λήσταρχος ἔξεε τὸ οὖς αὐτοῦ μετὰ πεισμονῆς.

Ἡ νεκρά γυνὴ τὸν παρετήρει, ἐνῷ ἐδοκίμιζε τὸν νοῦν τῆς εἰς καταπειστικὸν τι μέσον.

Αἰφνης ἀρῆκε θριαμβευτικὴν τινα φωνήν, καὶ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσῃς τώρα, κύρ Ἀνδρόνικε, ὅτι ἔχω δαιμόνιον πνεῦμα.

Ὁ γίγας ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἐκπληκτον, ἀγνοῶν τὴν αἰτίαν τῆς μεταλλαγῆς ταύτης.

— Ἀπορεῖς λοιπὸν; τί θὰ ἰδίδης εἰς ἐκείνον ὅστις σὶ ἐξήγαγε τῆς δυσχεροῦς ταύτης θέσεως;

— Ἀ! μοῦ προτείνεις συμφωνίας . . . ἴδωμεν.

— Ἀπαγε! εἶπεν ἡ συνήνοχος τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου μετὰ σκηνικῆς κινήσεως τῆς χειρὸς, δὲν εἶμαι κερδοσκοπὸς οὔτε ἐγώστρια.

— Τίλειώνε λοιπὸν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἀνυπομονῶν.

Ἡ νέα γυνὴ ἔσυρε τὴν ἰδραν τῆς πλησιέστερον αὐτοῦ, ὥσπερ ἰπρόκειτο νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ ἀπόρητόν τι, καὶ κλίνασα πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ γίγαντος, εἶπε βραδύως καὶ χαμηλοφώνως:

— Δὲν ἔχει νομίζω ὁ Ἰωάννης Δούβλης θυγατέρα;

— Ναί! καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Θὰ μὲ ἐννοήσῃς ἀμέσως, ποίας ἡλικίας εἶναι;

— Δεκαπενταετίς σχεδόν.

— Εἶναι μονογενής;

— Βέβαια!

— Καὶ ὡραία φυσικά.

Ὁ γίγας παρετήρει αὐτὴν ἐκπληκτος σχεδόν, ἀγνοῶν ποῦ θὰ καταλήξῃ.

— Τί διάβολο λοιπὸν, πλοίαρχε, δὲν μὲ ἐννόησας;

— Πῶς θέλεις νὰ σὲ ἐννοήσω ἀφοῦ δὲν ἐκατάλαβα οὔτε γρῶ!

— Κρίμα! καὶ ἐγὼ σὲ ἐνόμιζον τόσον εὐφυῆ!

— Εὐχαριστῶ, μὲ ὑποχρεῶνεις.

— Χὰ, χὰ! ἔκαμιν ἡ Φλώμη, κύριε ἀρχιπειρατὰ, ἰλησμόνησες τὴν τέχνην σου. Ὑπόθες διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι ἡ μονογενὴς κόρη τοῦ Δούβλη γίνεται αἰχμαλωτὸς μας, καὶ προτείνομεν εἰς τὸν πατέρα λύτρα, ἀόρατοι πάντοτε. Αἱ! . . . τί λίγεις; ἠρώτησε χαμογαλῶσα πονηρῶς, καμμύσασα τοὺς διαβολικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀπαστραψάντας ὑπὸ ἀπαισίας τινος λάμψεως.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν δολοφόνων, ἀρεῖς παρατεταμένην στοναχὴν, ὥς ὑπὸ μεγίστου βάρους ἀπαλλοχεύεις, ἀλλ' αὐτὸ καταντᾷ σπουδαῖον!

— Καὶ θὰ τὸ εὖρης ἀκόμη σπουδαιότερον ἂν τὸ ἀπορασίῃς; ἠξέυρεις ὅτι ἐγὼ τοῦ αἵματος πράγματα δὲν συζητῶ. Ἐκτός τούτου καὶ ἡ μελλόνυμφός σου θὰ ἔχῃ ἀρκετὰ καλὴν φίλην καὶ σύντροφον.

— Εἶσαι τετραπερασμένος σκτανάς! εἶπεν ὁ γίγας θωπεύσας διὰ τῆς φοβερᾶς παλάμης τοῦ τὴν παρειὰν τῆς νέας γυναικός.

— Ἀ! ἂ! κύρ Ἀνδρόνικε, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, δὲν σέβασαι διόλου τὴν φιλίαν τοῦ Μάλα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν βήματα ἔξωθεν εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ μετὰ μικρὸν τρία ἑλαφρά κτυπήματα ἐπὶ τῆς θύρας.

— Ποίος εἶναι; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἐγὼ! ἀπήντησεν ἔξωθεν φωνὴ βραγχνώδης.

— Ὁ Ἀνίστης, ὑπέλαβεν ἡ Φλώμη.

— Εἰσελθε, εἶπεν ὁ γίγας.

Καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ ὀψηλοῦ ἀνστήματος, ὁ ἐκ τῆς σφαίρας τοῦ ἀρχιλήστου, μᾶλλον εὐνοούμενος Ἀνίστης, ναυτικὴν φέρων στολὴν, ἂν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ στολὴν μελαγχροῦν τινὰ μάλλινον χιτῶνα ρυπαρὸν, καὶ περισκελίδα βαμβάκερὴν ἄχρουν λελιπασμένην. Ἡ κόμη αὐτοῦ περιβαλλετο ἐντός πλατυγύρου ψαθίνου πέλου.

— Τί τρέχει, Ἀνίστη! ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, ὡς ἄνθρωπος συνειθισμένος νὰ ἐπιτάττῃ.

Ἀντὶ πίσεως ἀπαντήσεως ὁ Ἀνίστης ἀρῆκε τὸ κάλυμμα μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔστη ἐνώπιον τοῦ γίγαντος προσηλὼν τὸ ἦμισυ τοῦ βλέμματός ἐπ' αὐτοῦ, ἐνῷ διὰ τοῦ αἵματος ἡμίσεος ἐπὶ τῆς παρισταμένης γυναικὸς λαθραίως ριπτομένου, ἠρώτα οὕτως εἰπεῖν ἂν ὤρειλε νὰ ὁμιλήσῃ ἀφύβως.

— Λέγε τί νεώτερα φέρεις ἀπὸ τὸν ἀσθενὴ μας; Θερρῶ νὰ ξετρώπωσις τὴν φωλιὰν τοῦ.

Ὁ Ἀνίστης ἐνόησεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαρτερήσῃ εἰς τὴν ἐχρημύθειάν του.

— Τὸν ξιτροπώσαμεν, Καπετάνιο, εἶπεν.

— Ἄ! ἔκαμεν ὁ Ἀνδρόνικος κινήσεις ὑλοσώσωμος, οἶονεὶ ἀνασκιρτήσας ὑπὸ χαρᾶς ἀμέτρου. Καὶ εἰπέ μου λοιπόν.

— Ἐδοκιμάσαμεν, ἐπανεῖλθεν ὁ ἀλιτῆριος ἐκαίνος ἑταῖρος αὐτοῦ, πολλοὺς κόπους, ἕως ὅταν νὰ εὐρωμεν τὴν τρύπα του, διότι πραγματικῶς ἤγει καὶ χώθηκε, ἢ κάλλιον τὸν ἔχωσεν ἐκαίνο τὸ βρωμύπαιδο ὁ θαλασσοπνιγμένος εἰς πολὺ δυσκολόετρο μέρος.

— Ἐμαθες, εἶδες λοιπόν αὐτὸ τὸ μέρος;

— Βίβαια, εἶναι μαζὴ μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ θαλασσοπνιγμένου.

— Τί λέγεις! εἶπεν ἐν ἀπορίᾳ ὁ πειρατής.

— Ὅπως μὲ βλέπετε καὶ σὰς βλέπω! ἔγλυτωση ἀπὸ τρίχα ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκαίνο ἕως χθὲς τὸ πρῶτ' ἐκαίτο εἰς τὸ στρώμα· ἡ μαχαίρη ἦτον καλὰ δοσμένη, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ἀπὸ χθὲς ἤγει τὰ ἔμπροσ· θαρρῶ μάλιστα πῶς αὐριον θὰ ἤμπορῇ νὰ ἔβγῃ ἔξω.

— Τόσον τὸ καλῆτερον! ἀνερώνησαν μιᾶ φωνῇ ὁ τε Ἀνδρόνικος καὶ ἡ Φλώμη.

— Ὁ θαλασσοπνιγμένος, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀνέστης, τὴν ἡμέραν δύο τρεῖς φορὰς πηγαινοέρχεται νὰ τὸν βλέπῃ καὶ ἰξοδεύει... δὲν ἀστειεύεται!! δύο φορὰς τὴν ἡμέραν ὁ ἱατρός ἐπισκέπτεται τὸν ἄρρωστον, δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ τὰ εὐρίσκει αὐτὸ τὸ παληόπαιδο τόσα χρήματα· καὶ τοῦ πούλησ' τὸ γάλα ἀκόμη τοῦ τὸ φέρι.

— Αὐτὸ δὲν μᾶς μέλει διὰ τῶρα, εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος, τὸ κυριώτερον εἶναι νὰ ἡξεύρωμεν ἂν ἦναι εἰς κατὰστασιν νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως.

— Μὰ ναί! ὑπέλαβε καταφατικῶς ὁ Ἀνέστης, ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι.

— Πολὺ καλὰ!... Καὶ εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἰδῶ;

— Εἰς τὸ Βασίλ-τασι.

— Εἰς τὸ Βασίλτασι; διάβουε πολὺ μακρὰν μοῦ ξεγλυστρήσανα, εἶπεν ὁ γίγας δυσπαρασχετῶν πως, ὡς εἰς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀνέστης ἀταράχως, ἡ καλὴ θέλησις τρώγει τὴν ἀπόστασιν, φθάνει νὰ προστάξῃς, ἀρχηγέ.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ δοθῇ ἓνα γραμματίον.

— Εἰς τὸν Λεωνῆ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνέστης ἀμφιβάλλων ἐὰν καλῶς ἐννόησιν.

— Ναί!

— Ποτε;

— Ἀποψὲ!

— Δόσσε το.

Ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος ἐνεχείρισε τὸ γραμματίον τῆς Φινέλλης τῷ Ἀνέστῃ, ὅστις ὤθησεν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του μετὰ προσοχῆς.

— Πρέπει νὰ εὐρεθῇ κάποιος ἀγνώριστος πρὸς αὐτὸν νὰ τῷ τὸ ἐγχειρίση διὰ νὰ μὴ λάβῃ ὑπονοίας.

— Εὐκολόν! καταλαμβάνω!

— Δὲν πρέπει νὰ φανῶμεν ὅτι ἔχομεν ἡμεῖς ἰδίαν αὐτοῦ τοῦ γραμματίου. Ὁ ἐπιφύων θὰ προσποιηθῇ ὅτι εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Φινέλλην.

— Πολὺ καλὰ, καὶ ἔπειτα;...

— Τίποτε περισσώτερον· προσέξατε καλὰ ὅμως μὴ τυχόν καὶ ἐννοήσῃ τὸ παραμικρὸν, διότι καταστρέφονται ὅλα τὰ σχέδιά μας.

— Μαίνεται ἡσυχος, θὰ γίνῃ κατὰ τὴν θέλησίν σας.

— Κύτταξε καλὰ ἐπίσης μὴ πάρῃ μυρωδιὰ ὁ Ἀλκυς, διότι εἶναι τετραπερασμένος, ἀληθινὰ, εἶπεν αἰφνης ὁ πειρατής, ὡς ἀναμνηθεὶς τι, ἐξήγησέ με τὰ ἄτομα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς τοῦ Ἀλκυ· εἶσαι καλὰ πληροφορημένος;

— Ἡ μητέρα, ἐλικοιωμένη γυναῖκα, μιὰ μικροῦλα κόρη της, νεώτερη τοῦ Ἀλκυ ἀδελφῇ, καὶ τρία μικρότερα ἀρσενικά.

— Ἄ! ὦ! εἶπεν ὁ γίγας, ἀρκατὰ μεγάλῃ οἰκογένεια.

— Ἀλλὰ! ἔκαμεν ὁ Ἀνέστης ξίων τὴν κόμην του, ὥσπερ θέλων νὰ προτείνῃ τι εἰς τὸν ἀρχηγόν του.

— Τί εἶναι;

— Ἦθελον νὰ εἰπῶ κάτι τι, εἶπε τὸ νευρόσπαστον τοῦ πλοίαρχου ψελλίζων τὰς λέξεις.

— Λέγε.

— Ἄν μὲ ἡκούετε, Καπετάνιο, νὰ ἀρήσωμεν κατὰ μέρος τὸ γραμματίκι καὶ τὰ ἄλλα, καὶ νὰ τοὺς ξεπαστρέψωμεν ὅλους ἐκαίνο; ἔλεῖ, δὲν θὰ ἦτο καλῆτερον, θαρρῶ, νὰ ἐγλυτώναμεν μιὰ καὶ καλὴ;

— Ἀλλ' ἀνόητε, ἐγὼ σκοπεύω νὰ κάμω χειρότερόν τι εἰς αὐτοὺς· πρῶτον ὅμως νὰ βάλλωμεν στὸ χέρι τὸν Λεωνῆ.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε· ὁ θαλασσοπνιγμένος ὅμως ἂν τὰ ἀναποδογουρίσῃ ἔπειτα;

— Πιστεύω νὰ πιεσθῇ καὶ αὐτὸς μαζὴ μὲ τὸν ἄλλον.

— Ἄν ὅμως δὲν γίνῃ ὅπως προβλέπετε, τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

— Ἄν σοῦ ἔλθῃ βολικὰ ἤμπορῇς νὰ τὸν ξεπαστρέψῃς· εἶναι ἰδιόκός σου τέλος πάντων, προσέθετο ὁ φοβερός κακυῦργος μετὰ φρικώδους ἀπαθείας.

— Εὐχαριστῶ, ἀνεφώνησεν ὁ Ἀνέστης, τρίβων τὰς χεῖρας, ἐνῶ εἰς τὸ ἀποτρόπαιον αὐτοῦ πρόσωπον ἀπεικονίσθη τρομερὸν χαιρεκακίας αἰσθημα, φρίκην καὶ βδελυγμίαν ἱμποιοῦν.

— Ἀλλὰ, ἱππνέλαβεν ὁ αἰμοχαρὲς πλοίαρχος, πρὸ πάντων σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν ἐκτραχύνητε τὰ πράγματα, νὰ τὰ ἀφήσητε εἰς τὸν δρόμον των· εἰμαι βέβαιος ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ συλληθῇ εἰς τὴν παγίδα τοῦ Λεωνῆ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐκδικηθῶμεν καλῆτερον.

Ὁ Ἀνέστης οὐδὲν ἀντίειπεν. Ὁ αἰμοδόρος μόλις ἤλπισε νὰ κορίσῃ τὴν θηριωδίαν του, καὶ ἀπώλεσε τὴν ἱλπίδα παραχρῆμα.

— Καὶ ἰπειδὴ ὁ λόγος, ἐξηκολούθησεν ὁ δολοφόνος πειρατῆς, περὶ Λεωνῆ, ἀκουσί με αὔριον τί θὰ κάμητε, διάλειξε τέσσαρες πέντε, ἢ καὶ περισσότερούς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας. . . Εἰς τὰς δέκα τῆς νυκτὸς πρέπει νὰ εἰσθε τοποθετημένοι ὀπίσθεν τοῦ τοίχου τοῦ κήπου μας, ἀλλ' ἀρκετὰ μακρὸν καὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προσβάλλητε τὸ ἄτομον αἰφνιδίως, καὶ νὰ τὸ περικυκλώσητε, διὰ νὰ μὴ ἐπιφέρει τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν. Ὁ Λεωνῆς κατὰ τὸ γραμμικὸν θὰ ἱμρυνισθῇ εἰς τὰς ἑνδεκά, ἐνδεχόμενον ὅμως καὶ ἐνωρίτερον, λάθετε ὅλας τὰς ἀνγκυαίας προφυλάξεις, προσέξτε καλὰ νὰ μὴ σὰς διαφύγῃ. . . θὰ μὲ ἀποκριθῇτε μὲ τὴν ζῶήν σας· ἐν ἀνάγκῃ ὅλοι νὰ ἀπεθάνητε, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν χέσωμεν, δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ τὸν πληγώσητε θανατηφόρως, μάλιστα ἂν ἦναι δυνατόν διόλου, ἂν σὰς κτυπήσῃ μὴ κτυπάτε, μεταχειρισθῇτε τὰ ὅπλα μόνον δι' ἀπειλῆν, μὴ ἐννόησας.

— Μάλιστα! εἶπεν ὁ Ἀνέστης δυσθυμῶς μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Ἀ! ἐλησμόνησα ἓνα ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ γίγας μετ' ἱκρραστὴ κῆς κινήσεως τῆς χειρὸς οἰοῦν ἐπιλησθεῖς σπουδαιστάτου πράγματος, φρόντισε αὔριον τὴν ἡμέραν νὰ εὔρῃς κάμητιν παρὰ μὲν αἰδῶ που πλησίον, γυναῖκα ἀσφαλῆ, διὰ νὰ δώσωμεν τὸ μικρὸν τῆς Φινέλλης.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲ εἶναι ἰδική μου δουλειά! ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ Φλώμη ἀναπηδήσασα, μὲ ὀρθοκλμούς, ἐξαστράψοντας.

— Ἐφόρτωσις τὸν ἄνθρωπον μὲ τόσα πράγματα, ὥστε δὲν ἤξεύρω ἂν ἡμπορῇ νὰ τὰ ἐνθυμηθῇ.

— Κάμε, κάμε τὴν δουλειά σου Ἀνέστη, ἐξηκολούθησεν ἀποταπνθῆσαι πρὸς αὐτόν, αὐτὰ εἶναι γυναικεῖο δουλειά.

— Καλὰ, καλὰ! ἄρας Ἀνέστη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· ἵππετα στραφεῖς πρὸς τὴν Φλώμην ὡς ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ κρεμαμένην, δὲν ἤθελησεν νὰ σὲ ἐπιβάρυνῃ μὲ τόσον μικροπρεπεῖς φροντίδας. ἀλλ' ἀπὸ τὸ θέλεις ἴστω· κάμε ὅπως ἐγκρίνεις, δὲν θέλεις ἀπὸ ἐμὲ ὁδηγίας.

Ἡ δολία γυνὴ ἀνέπνευσεν ὑποκόφως.

— Νομίζω τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ πειρατῆς πρὸς τὸν Ἀνέστην ἀποβλέψας, ἀρκετὰ καλὰ συνεννοήθημεν περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Λεωνῆ.

— Μάλιστα, σὰς ἐννόησα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΒΑΗ.

— Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν, τὴν καὶ σημαντικωτέραν ὅπως οὖν εἰς ποῖον δρόμον εὐρισκόμεθα ὡς πρὸς τὸν Διόλην; ἠρώτησεν ὁ γίγας.

— Δὲν πηγαίνομεν ἄσχημα, ἀπήντησεν ὁ Ἀνέστης.

— Δηλαδή ἡμποροῦμεν νὰ ἐνεργήσωμεν;

— Περιμένω τὴν διαταγὴν σας.

— Κάθησε νὰ με ἐξηγήσῃς, ὑπέλαβεν ὁ γίγας δεικνύων μίαν ἔδραν, ὅπως κολακεύσῃ τὴν φιλοτιμίαν του.

— Δὲν πειράζει, ἐψιθύρισεν οὗτος ἐναβρονόμενος εἰς τὴν ἐνδειξίν ταύτην τῆς εὐνοίας τοῦ ἀρχηγοῦ του· κάλλιον μένω ὀρθιος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ γίγας, ἀνπλαθὼν τὸ αὐστηρόν του ἦθος, ἡ κατασκόπευσις ἐτελείωσε;

— Μάλιστα.

— Διηγῆσού με. . .

— Χθὲς στῆς ἐννιὰ ὥρας τὸ πρωῒ, ἐβγήκεν ἓνας καβαλλάρης, καὶ ἀπὸ τὰ φορέματά του καὶ τὰ ὅπλα του, ἐφάνετο νὰ ἐσκόπει διὰ κυνήγι, εἶχε μαζὴ του καὶ ἓνα ἄλλον ὑπηρέτην καβαλλάρην καὶ αὐτόν. Μόλις εἶχον γίνῃ ἄφαντοι καὶ εἶδομεν εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἓνα ἄλλον δούλον. Σὰς εἶχα εἰπῇ ἄλλη φορὰ πῶς ὁ Μίμης ἐπίασε σχέσεις πολὺ φιλικὰς μὲ αὐτόν. Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡμεῖς, δηλαδή ἐγὼ καὶ ὁ Μίμης ἐκχάμεν πῶς περνῶμεν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ δούλος ἐχαίρεται τὸν σύντροφόν μου, ὁ ὅποιος εὔρε τὴν εὐκαιρίαν. . . μὲ ἄφησε εἰς τὴ μίση τοῦ δρόμου, καὶ ἐπῆγεν εἰς αὐτόν.

α — Τί κάμνεις, κύρ Πέτρο; τὸν ἠρώτησε.

α — Καλὰ!

α — Ὁ ἀφέντης σου θὰ πηγαίῃ εἰς τὸ κυνήγι, πρὸ ὀλίγου τὸν ἀντικρύσταμεν.

«— Ναι! δὲν ξέρεις πῶς αὐτοὶ οἱ μεγάλοι ἔχουν ἓνα δαιμόνιο μὲ αὐτὸ τὸ κυνήγι.

«— Ἐ! πῶς θὰ ξεθεύσουν τὰ γρήματά των. . . ἔρχεται νὰ σὲ κερᾶσω μὴ; ἀροῦ ἦται ἐλευθερος θὰ ποῦμε καὶ μερικὲς ψευτικίαι. . .

«— Ὅχι! δὲν ἔμπορῶ καὶ μένει Μίμη, εὐχαριστῶ! ἄλλη φορὰ!

«— Διατί;

«— Ὅπου εἶναι ἔμπορᾷ νὰ ξεφυτρώσῃ αὐτὸς ὁ ἄλλος.

«— Ποιὸς ἄλλος;

«— Νάτα! νὰ τὰ λάβει θές! δὲν ξέρεις μερικαὲς πλούσιαι Κυρίαι; ἔχει καὶ αὐτὴ τὸν ἰδικόν της, εὐθύ; ποῦ εὔρει κερὸν τὸν εἰδοπριῆ, καὶ πιστεύω νὰ ἦναι ἀπὸ χθὲς εἰδοποιημένος.

«— Ἀλλὰ, ἔκλειν ὁ Μίμης μὲ ἀπορίαν, αὐτὸ εἶναι περίεργον.

«— Σιωπὴ! μὴ φωνάζῃς! ἄρῃς τὰ τώρα νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς.

«— Αἱ! καὶ τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ εἶναι; εἰς ὑπηρεταίς τὸν ἀρέντη.

«— Ναι! ἀλλὰ ἔμπορῶ νὰ μὲ χρειασθῇ ἡ Κυρία; διότι δὲν ἐμπιστεύεται εἰς κανένα ἄλλον ἰδῶ μέσα ἐκείνῃ τοῦ θαλαμηπόλου της ὅστις εἶναι κατὰ κράτος τρεῖς ἡμέρας τώρα ἀπὸ κεφαλόπονον, ὥστε καταλαμβάνειν ὅτι δὲν γίνεται νὰ λείψω· ἂν ἦσαν μόνος θὰ σὲ ἔπερνα μέσα νὰ τὰ ποῦμε.

«— Μπα! δὲν μὲ μέλει δι' αὐτόν, εἶπε μὲ προθυμίαν ὁ Μίμης, φοβούμενος νὰ μὴ μετανοήσῃ ὁ θαλαμηπόλος διὰ τὸν λόγον ποῦ τοῦ ἔφυγε, δὲν ἔχω πολὺ τὴν σχέσιν του· ἔτυχε νὰ ἀνταμωθῶμεν... καὶ ἰγύρισεν εἰς ἑμὲ.

— Καλὸ βράδυ κύρ Ἀνίστη, μοῦ εἶπε, ἔχω ὀλίγην δουλειὰ ἰδῶ! ἄλλη φορὰ ξαναβλεπόμεθα· ἐγὼ τὸν ἀντεχαιρέτησα καὶ ἔφυγα. Ὅταν ἰμάκρυναι ὀλίγον ἰστάθην.

— Ὁ θαλαμηπόλος μὲ τὸν Μίμη εἶχον ἐμβεῖ μέσα καὶ ἡ πόρτα ἐκλείσθη, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσα περπάτημα ἀλόγου· εἶδα νὰ ἔρχεται πρὸς τὰ ἰδῶ ἓνας καὶ ὁ ἀλλότῃς εὐμορφος νέος, καὶ πλούσιος στολισμένος, ὁ ὅποιος ἰστάθη εἰς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, αὐτὸς θὰ ἦναι ὁ καλὸς τῆς κυρίας Δόβλη, καὶ δὲν ἀπατήθηκα. Ἐπειτα ἀνεχώρησα.

Μετὰ μίαν ὥραν εὐρέθημεν μὲ τὸν Μίμη κατὰ τὴν συμφωνίαν μας εἰς τοῦ Καπονικῶλα. Ἐκεῖ μὲ διηγῆθη ὅσα ἔμαθε καὶ εἶδε.

— Ἡξεύρει λοιπὸν τώρα, ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρόνικος ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ;

— Ὅχι! ὅλα βέβαια δὲν ἔμπορῶσι· παρὰ τὸ ἰούγειον, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἔμπορῶι κανεὶς τὰ ἔμβρη καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς τὰ ἑπάνω χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν

ἰδῇ· τὸ σπῆτι εἶναι πολὺ μέγανον ἔξω ἀπὸ τοῦς Ἀφεντάδες εἶναι ὅλοι δέκα ἄνθρωποι, δούλοι καὶ δούλαις.

— Ἄνδρες πόσοι εἶναι;

— Ἐξή!

— Καὶ θὰ κοιμῶνται βέβαια διασκορμένοι εἰς τὸν οἶκον, ἀναλόγως τῆς ὑπηρεσίας ἐκάστου, εἶπεν ὁ γίγας ἀνησυχῶς.

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορούσαμεν νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε, ἀλλὰ δὲν μᾶς πειράζει καὶ τόσον, ὑπέλαβεν ὁ Ἀνίστης μετ' ἀπαρξίας, ἥτις δὲν διέφυγε τὸ ὄξύ τοῦ γίγαντος βλέμμα.

— Ἀκουσέ με, εἶπεν αἰφνης ὁ τελευταῖος οὗτος μὲ ἀπορρηστικὸν τόνον, ἔλαγες ὅτι ὁ Δόβλης σήμερον ὑπῆγε εἰς τὸ κυνήγιον;

— Μάλιστα!

— Καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ βέβαια ἀπόψε.

— Οὔτε αὔριον. . . μετὰ δύο ἡμέρας.

— Ὡστε ἡ περίστασις εἶναι κατάλληλος.

Ὁ Ἀνίστης οὐδὲν ἐκ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἀνωτέρου τοῦ ἐννοήσας, ἠτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ· ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος ἐξηκολούθησεν.

— Καὶ ὁ ἱρκατὴς αὐτὸς τῆς Κυρίας θὰ μένῃ βέβαια ἐκεῖ;

— Ὅχι! ποτὲ δὲν μένει περισσότερον ἀπὸ μὴδ' ἢ δύο ὥρας, ἰπαιδὴ ἡ μητέρα φοβάται τὴν κόρην μὴν ὑποψιασθῇ.

— Ἀ! . . . ἀπὸ ποῖον μέρος εἶπες ὅτι γίνεται ἡ ἔφοδος εὐκολωτέρα;

— Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.

— Καὶ ἔχει λοιπὸν κήπον;

— Ναι! καὶ εἶναι ἀρκετὰ μέγανος, φθάνει ἕως τὸ τέλος τοῦ δρόμου ποῦ εἶναι ἀπὸ τὰ ὑπίσω, εἶναι στενὸς καὶ ἔρημος αὐτὸς ὁ δρόμος, ἅμα δύσει ὁ ἥλιος δὲν βλέπεις ψυχὴ, ὁ κήπος τριγυρίζεται ἀπὸ τοῖχο ἕως ἓνα ἀνάστημα, ἀπὸ πάνω ἔχει σιδερένια κἀγκελα. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ στενοῦ δρόμου ἔχει μικρὸ πορτάκι κλειδωμένον πάντοτε.

— Εἰς ποῖον πάτωμα κοιμῶνται οἱ αὐθένται;

— Εἰς τὸ τρίτο.

— Διαβόλε! εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἀπαρρηστικῶς σχῆμα πωήσας, πολὺ ὑψηλὰ, καὶ εἰς ποῖαν πρόσοφιν τοῦ οἴκου;

— Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου καθὼς ὑποθέτομεν, διότι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάλου δρόμου εἶναι τὰ δωμάτια τῆς ὑποδοχῆς.

— Ἀ! ὑποθέτετε, δὲν εἶσθε λοιπὸν βέβαιον.

— Ἡξεύρετε ὅτι ὁ Μίμης δύσκολα ἀπατάται.

— Ἀς ἴται.

Ὁ Ἀιδρόνικος ἀφῆθη σκεπτόμενος,

Ἐπῆλθε σιγὴ μακρά.

Ἡ Φλώμη καὶ ὁ Ἀνίστης ἐσεβάζθησαν αὐτὴν ὥπως μὴ διατράξωσιν τὰς σκέψεις τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μόνῃ ἡ γυνὴ παρετήρει τὸν τρομερὸν ἀρχηγὸν τῆς σείρας των μὲ τὴν καεντριχὴ ἐκείνην γαλήνην τῆς ἐνῶ ἀποτρόπαιον μιδίαμα διέστελλε τὰ πορφύρεα τῆς χεῖλης, τίς οἶδεν ὅποια διαλογιζομένη . . .

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἀπορασίσας πλέον, δι' ἐπιβλητικῆς φωνῆς, ἀπόψε θὰ γίνῃ ἡ ἔσθλας.

Ὁ Ἀνίστης ἔμεινε συγκεχυμένος, θεωρῶν τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ ἐν ἐκπλήξει.

— Ἀλλὰ πρῶτον θέλω νὰ μὲ ἐγγυηθῇς μὲ τὴν ἰδίαν σου κεφαλὴν Ἀνίστη, θὰ πάρῃς ἐπάνω σου αὐτὴν τὴν δουλειά, ἂν ἀποτύχῃ ἐσὺ τὸ νηεύρεις.

Αἱ λέξεις αὗται μεταίχον τι καὶ ἀπειλῆς καὶ εὐνοίας συνάμα.

Ὁ Ἀνίστης οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἡ στάσις αὐτοῦ τὴν ὥραν ταύτην ἰδείναι τρανῶς τὴν ἀφωσίωσίν του πρὸς τὸν ἀρχηγόν, καὶ ἡδύνατό τις νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἐπομένους λέξεις ἐπὶ τῆς ἀπεχθοῦς αὐτοῦ μορφῆς.

— Εἶμαι ἰδικὸς σου! διόταξον καὶ εἰς πῦρ καὶ θάνατον! εἶμαι ἔτοιμος διὰ πάντα καὶ ἐγγυῶμαι τὰ πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΗ'.

Ἡ ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΑΡΧΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΑΚΤΥΝ.

Ἀλλ' ἐπαεῖλθωμεν εἰς τὸν Ἀλκύν τὸν ὅποιον ἀρῆσκαμεν ἐξαφνιζόμενον, ἀροῦ ἔκαμε τὸν ἰδιότροπον ἐκείνον μονόλογον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰ-κωβος μετὰ τοῦ Μκυρονίκου εἰσέρχοντο εἰς τὸ κατάλυμα τοῦ Καπονικόλα.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας παρενέβη.

Οὐδὲν ἤκούετο ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἀγρίας τινὸς σιωπῆς ἐπικρατούσης.

Αἶφνης κρότος φοβερός, ὁ αὐτὸς ἐκείνος κρότος ὃν ἤκουσεν ὁ Καπονικόλας ἡ ὁ Κοράνδης ὅτε εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἐν εἰρκῇ τῆς Ὁδησσοῦ συνδεδεμένου Μκυρονίκου, καὶ ὅστις ἔκαμε νὰ ἀνακηδύσῃ ἀπὸ τὴν κρύπτην του ὁ Ἀλκὺς.

Τὸ σκότος ἦτο παχυλόν.

Ὁ Ἀλκὺς ἰφάνη ὡς ταλαντευομένη σκιὰ ἐν μίσῳ τῶν ἐρειπίων, οἶοναί φάσκα τι ἀναθρῶσκον ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς γῆς.

Τὸ ἀνήσυχον αὐτοῦ βλέμμα λάμπον ἐν τῷ σκότει, ἐρρίφθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἀμφιβολὸν τι βῆμα ποιήσας πρὸς τὸ δρύφρακτον τοῦ κήπου ἠκροῦσθαι προσεκτικῶς.

— Διάβολε! ἐμορμύρισεν, ἐνόμισα ὅτι ἦτο φωτιστὴς καμμία ὑπόνομος.

Ἐπὶ πέντε λεπτά ἔστη ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, ἀλλ' ὁ κρότος δὲν ἐπανελήφθη πλέον.

Ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἔστατο διεκρίνατο τὸ ἄνω πᾶτωμα τοῦ οἴκου τῆς δυστυχοῦς Φινέλλης.

Ὁ Ἀλκὺς διέβλεπε πάντοτε ρῶς ἐν τῷ δωματίῳ.

Αἶφνης παρετήρησε δύο σκιάς κινουμένας αἰτίνες διεγράφησαν ἐπὶ τοῦ ἐμπιτάσματος τοῦ ἱνὸς ἐκ τῶν παραθύρων στιγμιαίως καὶ ἐξηφανίσθησαν. Ταῦτοχρόνως καὶ τὸ ρῶς ἐσβέσθη.

Ὁ Ἀλκὺς ἐν ἀκαρεῖ ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐξάγαγόν τὸ πολύκροτον αὐτοῦ, ἐπλησίασαν εἰς τὸ δρύφρακτον ἐλαφροπατῶν πάντοτε καὶ προσέχων περὶ ἑαυτὸν. Προσήμεσε τὸ ὄμμα ἐπὶ μιᾷ ρωγμῇ τοῦ στανιδώματος καὶ διέμεινεν οὕτω ἐπὶ ἐν λεπτόν θιγόμενος.

— Τί διάβολο! ἰψιθύρησεν, αὐτὸ τὸ σπῆτι μοῦ φαίνεται ὡς ἂν μνημα μίσα εἰς τὸ σκότος· μήπως αὐτοὶ οἱ δαίμονες ἦλθαν ἀπὸ τὴν κόλασιν νὰ πάρουν τὸν γέροντα μαζὶ τῶν; . . . Ὡς τὸ μάθω ἀμέσως.

Καὶ ἀποσυρθεὶς ἔθετο τὸ πολύκροτον μετὰ τῶν ὀδόντων του καὶ ἐλαφρὸς ὡς σκιὰ ἀνερχομένη ἐπὶ τοῦ δρύφρακτου, διεσκίλισεν αὐτὸ, καὶ ἐπήδησεν ἐν τῷ κήπῳ.

Φαίνεται ὅτι ὁ μονόφθοχλος εἶχε φροντίσει νὰ κλείσῃ ἀμφοτέρους τὰς θύρας, πρὶν γίνῃ ἄφαντος.

Ὁ Ἀλκὺς ἔστη ἀμφοτεπλῆς ἐπὶ μίαν στιγμὴν προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ τι.

Ἀπολύτως οὐδὲν! . . .

Προχώρηκε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ κήπου καὶ ἔστη πάλιν.

Τέλος ἐπλησίασαν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρίου.

Ἠκροῦσθη! . . .

Ἡ σιγὴ καὶ ἡ σκοτία ἐπὶ μᾶλλον παρεταίνοντο.

Ῥθηνσεν ἐλαφρῶς τὸ παραθυρόφυλλον ὅπερ ἐνέδωκε παρρηγῆμα ἐκπέμψαν τριγμὸν τινα ὑπόκωφον.

Ὁ Ἀλκὺς ἐρρίγησεν εἰς τὸν ἥγον τοῦτον, ἀλλ' οὐδεμία κίνησις, οὐδεμία ἀνθρωπίνη φωνὴ ἤκουσθη.

Ὁ τολμητὴς ναύτης ἐθάρρησεν καὶ διασκελίσας εὐχερῶς τὸ παράθυρον εὐρέθη ἐντὸς τοῦ μαγειρείου ἐπὶ τῆς ἐστίης τοῦ ὁποίου ἐλαμπύριζεν ὑποκαίοντα εἰσέτι ἀνθρακίχ. Περιεστράφη κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας πειρώμενος νὰ ἐνιχνεύσῃ τι ἐν τῇ σκάτῃ.

— Χρὶ ! καλὰ εἶπα πῶς αὐτοὶ εἶναι δειμόνες, νομίζει κανεὶς πῶς τοὺς κατέπιεν ἡ γῆ.

Καὶ ἐξῆλθε ψηλαφητὶ εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἔστη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἀκροώμενος καὶ πάλιν, ψυχὴ ζῶσα δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν παράδοξον ἐκείνον οἶκον.

— Τί διάβολο λοιπὸν ἔγειναν τέσσαρες ἄνθρωποι ; . . . καὶ ἀπετόλμησε νὰ προβῇ εἰς τὴν κλίμακα, ἀγούσαν πρὸς τὰ ἄνω τῆς οἰκίας.

Ὁ Ἀλκὺς ἔγνωριζεν ἀπᾶσας αὐτῆς τὰς διαξόδους.

Ἔβαλε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, καὶ ἤτοιμάσθη νὰ τὴν διέλθῃ ὅτε ἔστη καθηλωμένος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ πλινθοστρώματος τῆς αὐλῆς ριγῆσε.

Ἀγωνιώδης τις ρόγχος προσέβαλλε τὴν ἀκοὴν του.

Ἐστρεψε μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὅπισθεν τοῦ μαγειρείου ἦτο μικρὸν τι δωμάτιον βλέπον εἰς τὸν δρόμον τοῦ πύργου· ἐκεῖθεν ἐνόμισε νὰ ἐξῆλθεν ὁ ρόγχος ἐκεῖνος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ αὐτομάτως ἐκινήθησαν πρὸς τὸ δωμάτιον.

Τότε ἐτέραισε τὴν μονότονον σιγὴν ἐτέρα στοναχὴ βαθεῖα ἀγωνιώδης.

Ὁ Ἀλκὺς δὲν ἀμφέβαλλε πλέον· φοβερὸν τι δράμα ὑπέβλεπεν ἀνεξιλεπούμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου· προύχωρσε πρὸς τὴν θυρίδα αὐτοῦ ἤκροσθη μετὰ προσοχῆς.

Ἡ σιωπὴ ἐπανελήφθη.

Ὁ Ἀλκὺς ἐνόμισεν ὅτι ὠνεῖρωττεν πρὸ ὀλίγου.

— Τί διάβολον ! αὐτὸ εἶναι παράδοξον, ἐσκέφθη καὶ προτείνας τὸ ὅπλον ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν θύραν, ἥτις οὐδόλως ἐκινήθη.

Ἐκχευε κίνημά τι, ὅπως μεταχειρισθῇ βίαν κατ' αὐτῆς, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη εἰς τὸ μέσον παριδεῖς . . . τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἅμαξα διέτρεχε τὴν ὁδὸν, κροταλιζούσα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ τρόμος αὐτοῦ καὶ ἡ ταραχὴ ἐκορυφώθησαν ὅτε ἤκουσεν αὐτὴν ἰσταμένην πρὸ τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ θύρας τοῦ οἴκου, ταύτοχρόνως δὲ πηδῶντας ἀνθρώπους τε ἄς, καὶ μετ' ὀλίγον περιστροφὴν κλειδίου ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ.

Ὁ Ἀλκὺς εὐρέθη εἰς δεινὴν ὄντως θέσιν· ὀλίγου δεῖν διεκῶθει τὰ

πάντα, πλὴν δὲν ἀπώλεσε τὴν ὁρμύφυτον αὐτοῦ δραστηριότητα. Ἦκουσα τὴν θύραν ἀνοιγομένην.

Πάραυτα ὁρμᾷ κραιπνόπους εἰς τὸ μαγειρεῖον, ρθάνει παρὰ τῷ ὀκρίσαντι, καὶ ψηλαφῶν διὰ τῆς χειρὸς συσπειροῦται κάτωθεν αὐτοῦ ἀθρόως καὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ.

— Εἰμαι μαθημένος εἰς τοιοῦτους κρυψῶνας, ἐψηθύρισεν μεταξὺ τῶν χειλέων του· καὶ τοποθετήσας τὴν ὠπλισμένην χεῖρά του εἰς τρόπον ὥστε νὰ προλάβῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην προσβολὴν, περιέμενεν ἀκίνητος.

— Σχετὰν ! ἐσκέφθη κατὰ φρένα, τί διάβολον ἤλθαν νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ ἰδῶ . . . θάρρῶ πῶς ἄσχημα τὰ ἐμπερδέψαμεν.

Ἦκουσε τὴν θύραν κλειομένην καὶ βήματα ἐπὶ τῆς αὐλῆς.

— Θὰ ἦναι δύο, ἐσκέφθη ὁ Ἀλκὺς . . . καλῶς ὥρισαν . . .

— Μὰ ἰδῶ εἶναι θεοσκότεινα, ἔλεγε τις τῶν νεοελθόντων· δὲν φαίνεται νὰ ἦναι κανεὶς ἰδῶ !

— Μπᾶ ! πῶς γίνεται !

— Χά ! χά ! κύρ Ἀνέστη μου, κύρ Μίμη μου, σεῖς εἰσθε, ἐμορμύρισεν ὁ νεαρὸς ναύτης, ἄς ἦναι, ρθάνει ποῦ δὲν ἔχετε μαζῇ σας τὸν ἀγαπημένον πλοίαρχον . . . ἀλλὰ . . .

Εἶδε τότε δύο σκιὰς κινουμένας πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ μαγειρείου· ρίγος παγετῶδης διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ. Ἄν εἶχον φῶς θὰ τὸν ἔβλεπον. Ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ σκανδαλήθρου τοῦ πολυκρότου καὶ ἀνέμενεν ἐν ἀγωνίᾳ . . .

Ἦκούοντο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του, πάλλοντες πυρετωδῶς.

— Γίγνηται, ἐφώνησεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνέστη.

— Δὲν εἶναι ἰδῶ, εἶπεν ἡ ἐτέρα φωνὴ καὶ εὐτυχῶς διὰ τὸν Ἀλκὺν ἱστράφησαν.

— Ἐπάνω θὰ ἦναι, εἶπεν ὁ Ἀνέστης προχωρῶν πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ Ἀλκὺς ἀνέπνευσεν.

— Στάσου, βρε ἀδελφέ, εἶπεν ἡ ἐτέρα φωνή.

— Τί εἶναι ;

— Μοῦ ἐφάνηκε ὅτι κάτι ἤκουσα ἀπ' ἰδῶ μέσα.

— Τί πράγμα ;

— Ἐλα ἀναψὲ ἕνα φῶς.

Ὁ Ἀλκὺς ἐφεικίσαν.

Ἦκουσε τὴν προστριβὴν φωσφύρου.

Λάμψις τις διεχύθη ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ αὐλῇ.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ. ΤΟΜΟΣ Α΄.)

— Τι διάβολο λοιπόν τρέχει μέσα εις αυτό το σπίτι απόψε, έλεγαν ὁ Ἀνέστης, καὶ τί σοῦ ἐφάνηκε λοιπόν;

— Στάσου νὰ ἰδοῦμεν, ὑπέλαθεν ἡ ἑτέρα φωνή.

Καὶ ἐπῆλθε σιγῇ.

Ὁ Ἀλκῦς ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὅπερ ἀπησχόλησεν αὐτόν εἰς τὸ παρακείμενον δωματίον.

— Εἶναι κλειδωμένη ἡ πόρτα.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτά.

— Μοῦ ἔρχεται νὰ τὴν σπάσω.

— Στάσου μὴ κάμωμεν ἀνοησίες.

— Γιάννη! κύρ Καπονικόλα! ἐφώνησεν ἡ αὐτὴ φωνή, οὕτως ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἀπ' ὅλης τῆς οἰκίας. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν.

— Δὲν στὸ λέγω ἐγώ;

— Τί διάβολο μυστήριον εἶναι τοῦτο ἀπόψε; . . . ἐγὼ λέγω νὰ κάμωμεν ἕνα γύρο ἐπάνω! . . .

— Ἐ! καὶ ἂν ἦτο κάνεις δὲν θὰ μᾶς ἤκουε;

— Πᾶμε μία στιγμὴ ἐπάνω! . . .

Ἀλλὰ φωνὴ πνιγρὰ ὑστάτην ἀγωνίαν ἐμφαίνουσα οἶοναί στεναγμὸς ὀδύνης, ἔφθασε μέχρι τοῦ Ἀλκυ, ὃν ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσῃ, καὶ τοὺς δύο κακοῦργους νὰ ἀφήσουν τὰς ἀμφιβολίας καὶ τὴν ἀδράνειάν των.

Πάταγος τότε διαρρηγνυμένης θύρας ἠκολούθησε τὴν φωνήν, καὶ τὸ ὑποτρίμων φῶς ἐχάθη.

Ὁ ἡμέτερος ναύτης προέκυψε τότε ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἀκροασθῇ καλῆτερον.

— Μωρ' ἐσύ ἦσαι μονόφθαλμος; ἀνέκραξεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνέστη. μᾶς ἔσπασις τὴν χολήν, καὶ ποιὸς διάβολος σὲ ἔκαμεν ἔτσι;

Ὁ Ἀλκῦς ὅλος ὦτα, ἐκπεπληγμένος ἤκουσε θόρυβον τινὰ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Αὐς' τοῦ τὸ στόμα πρῶτον. εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνέστη, γιὰτὶ ἐγὼ κρατῶ τὸ κεφάλι.

— Μωρ' αὐτὸς ποῦ σ' ἔδισε ἤξευρε τί ἔκαμεν! ἂν δὲν προφθάναμεν δὲν σοῦ ἔδιδε ἐγγύησιν, ὑπέλαθεν ἡ ἑτέρα φωνὴ τοῦ Μίμη.

— Τί διάβολο! δὲν λύεται . . .

— Κόψ' το μὲ τὸ μαχαίρι! . . .

Ἐν λεπτὸν ἀγωνίας περῆλθε . . .

— Ὦχ!!! ἔκαμε τρίτη φωνὴ μεθ' ὅλης τῆς δυνάμειος τῶν πνευμένων του, ἀπὸ τρίχα νὰ σκάσω.

— Τὸ πιστεύω! . . . θὰ εἶδες πολὺ κοντὰ τὸν διάβολο ἀπόψε.

— Καλὰ σοῦ τὴν ἐσκάρωσαν, πτωχέ μου Γιάννη.

— Ἀχ! τὰ χέρια μου 'μούδιχσαν.

— Ἦθελε νὰ 'πῇ πάγωσαν! . . . προσέθηκεν ἡ φωνὴ τοῦ Μίμη, μωρ' τί δέσιμο εἶναι τοῦτο; μήτε νὰ ἦσουν σαλτσισῶτο.

— Κόψιμο! κόψιμο! μὰ κύτταξε μὴ τοῦ κόψης καὶ κάνένα χέρι μὲ τὸ σχοινί.

— Μὰ ἔτσι θαρρῶ! . . . ἔλα . . . νὰ . . . πάρε καὶ τὰ χέρια σου τώρα τὰ πόδια . . .

Ἐμπρὸς, καὶ ὀρθίως μαστρο Γιάννη.

— Μωρ' ποῦ θὰ 'μπορέσῃ αὐτὸς νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, ποῦ θὰ νᾶναι μελανιχσμένα, ρίγες ρίγες σὰν τὸ δέρμα τῆς πέρδαλης, ρίξε πρὸ χαμηλά.

— Ἐλα τέλειωνα! . . .

— Δόξα στὸ διάβολο, νὰ καὶ τὰ πόδια σου.

— Πάλιν καλὰ ἀφοῦ δὲν τοῦ 'πῆρες καὶ κάνένα αἷμα.

— Καὶ ποῦ τὸ ἤρε αὐτὸς τὸ αἷμα . . . ἐκαίνο ἔγεινε χολή. Γιὰ κάμε πῶς θὰ σηκωθῇς Γιαννάκη μου.

— Δὲν 'μπορῶ, ἀρῆστε με νὰ ξεμουδιάσω.

— Καλὰ μὰ ἔχωμεν καὶ δουλειά, ποιὸς διάβολος νὰ τὸ βάλλῃ στὸ νοῦν τοῦ πῶς θὰ σὲ 'βροῦμε σὰν κοῦκλα σπαργανωμένη.

— Ἐ! καὶ γιὰ 'πὲ μας τὸ μάστορη ποῦ σοῦ τὴν ἔκαμε αὐτή; . . . εἶμαι περίεργος νὰ τὸν μάθω.

Ἐπῆλθε καὶ πάλιν σιωπὴ . . . Ὁ Ἀλκῦς συγκεντρώσας ἅπασαν τὴν δύναμιν τῶν αἰσθησέων του περὶ τὴν ἀκοήν, προέβαλλε τὴν κεφαλὴν ὀλοκλήρον ὅπως μὴ τῷ διαφύγῃ οὐδεμίαν λέξιν.

— Ἐ! λέγε μας λοιπόν, εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνέστη.

— Ἀκόμη δὲν 'μπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν τρέμον μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, λοιπόν, ὀρίστε: Ἐνῶ ἐτοίμαζα τὸ φαγητὸν τοῦ ἀφέντη ἔξαφνα δύο ἄνδρες ὀπλισμένοι σὰν ἄστρα κοί μὲ γαντζώνουν.

— Ἐ! καὶ πῶς μπῆκαν ἐδῶ μέσα, θὰ εἶχες ἀνοικτὴ τὴν πόρτα.

— Ὅχι, ξέσσω καὶ 'γὼ πῶς 'μπῆκαν, τοὺς εἶδα ἔξαφνα 'μπροστά μου, καὶ μ' ἐπιάσαν σπασμοί.

— Καὶ δὲν ἐφώναζες; ὁ ἀφέντης σου ποῦ ἦτον;

— Νὰ φωνάξω; τρελλοὶ θὰ ἦθι, μοῦ ἔβαλλαν τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό, ἂν ἔκαμνα κρᾶ, ἀλλοῖμονον ὅσον διὰ τὸν ἀφέντη μου, ἐκαίνο: ἔσφιγγε τὸ ρεχάκι του.

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα μὲ ἔδεσαν καθὼς μὲ εἶδατε, μὲ ἀφῆσαν μὲς ὅτῃ μέσῃ τῆς αὐλῆς, καὶ σιγὰ σιγὰ ἀνεβήκανε ἐπάνω ὥστερα ἀπὸ ὀλίγο ἔξανα-κατεβήκανε καὶ ὁ ἓνας μὲ τραβῆ ἀπὸ τὰ πόδια μὲ στρυμώχνει ἰδῶ μέσα καὶ κλειδώνει τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω.

— Ἐ! καὶ ὁ ἀφέντης σου ἔμειναν ἐπάνω;

— Μὴ βιάζεσθε δὲ τόσο, μήτε ἀφέντης εἶναι ἐπάνω, μήτε ἀφέντρα.

— Ἀπλάδῃ;

— Τὸν πῆραν μαζὶ τοὺς καὶ φύγανε.

— Μπα! αὐτὸ εἶναι νόστιμο . . . ἔτσι θεληματικῶς ἐπήγαγε; τὸν εἶδες ἐσύ;

— Τὸν εἶδα λέγει; καὶ μοῦμεινε ψυχὴ νὰ κυττάξω τίποτε;

— Τὸ λοιπὸν μὲ συμπερασμὸν τὸ λέγεις;

— Ὅχι μὲ συμπερασμὸν, ἀλλ' ἔτσι εἶναι· ἐκεῖ ὅπου ἔχουν κατ'ἄχαμα ἀλαλόφωνος, ἐννοήσαν τὴν περπατησιὰ τοῦ ἀφέντη.

— Ἐ! καὶ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ κατεργαροὶ;

— Δὲν τοὺς ἔξυρω, πρώτην φορὰν ποὺ τοὺς εἶδα.

— Μωρ' αὐτὸ δὲν χωράτε ὑμεῖς, ὑπέλαβεν ὁ Ἀνίστης, τί ἄνθρωποι ἦταν αὐτοὶ, νέοι, γέροι;

— Νέοι κατανέοι, ἕως ἐκεῖ ἀπάνω!

— Εἶναι μυστήριον μὰ τὸν Θεόν!

— Μυστήριον ἔξυμυστήριον, αὐτὸ ἔξρω ἐγὼ, καὶ μάλιστα ὁ ἀφέντης θάρρῳ πῶς φθινὰ δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ . . .

Ὁ μονόρθαλμος εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ταύτην ἐψεύδατο τὸ πλεῖστον, ὅπως ὑποκρύβῃ τὴν πρὸς τὸν αὐθέντην αὐτοῦ προδοσίαν, πληρωθεὶς παρὰ τοῦ Ἰακώβου, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἐμῶν, μεθ' οὗ διετέλει εἰς εὐαρίστους σχέσεις, καὶ ὅστις καθ' ὃν χρόνον ὁ Μαυρόνικος ἀνῆρχετο πρὸς τὸν κραιπαλοῦντα οἰκοδεσπότην, συλλαβὼν τὸν ἰδέσμευσεν. Πάντα ταῦτα ἡγνῶει βεβαίως ὁ ἡμέτερος Ἀλκῦς, καὶ φυσικῶς ἐπίστευεν ὅσα ἤκουε, πῶς ὅμως ἠδυνήθησαν οἱ τρεῖς ἄνδρες νὰ φύγωσιν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ, αὐτὸ οὐκ ὀλίγον ἐτάραττε τὰς πεποιθήσεις του.

— Χωρὶς ἄλλο, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μετ' ἀθῆμονίας, καὶ τὴν εἶδ' αὐτὸν τὸ ὅποιον ἡ κεφαλὴ μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ χωρίσῃ . . . αὐτὸς ὁ στραβὸύλια κας μου τὰ μπερδεύει. λέγει κῶς ἦσαν νέοι καὶ οἱ δύο, καὶ ἡξυρῶ ἐγὼ πῶς ὁ ἓνας ἦτο κάτασπρος . . .

Ἀλλ' ἔστι αἰφνιδίως εἰς τὰς σκέψεις του . . . Οἱ ἐν τῷ δωματίῳ ἐχαμήλωσαν διὰ μιᾶς τὴν φωνὴν οἶονε μυστικῶς συνδιαλεγόμενοι, πρὸς

παίσιμα τοῦ Ἀλκυ, ὅστις φρίσσων ἀπὸ ἀγανάκτησιν εἰς μάτην ταννυόμενος καὶ συστελλόμενος προσιπτάει νὰ ἀκούσῃ τι.

— Τώρα τὰ χαλάσαμεν, καὶ διατὶ τάχα νὰ κρυφομιλήτε, παληκαράδες μου; μὴ μπα καὶ σὰς μπῆκαν φύλλοι στὰ αὐτιά . . .

Χρόνος τις παρήλθεν οὕτω· ἐκίστη στιγμή τοῦ ὁποίου νέαν ἀγωνίαν προσέθετο εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν αὐτοῦ.

— Ἀλλ' εἶμαι ζῶον νὰ κἀθωμαι ἰδῶ εἰς αὐτὴν τὴν τρύπαν, γιὰ ὅς δοκιμάσωμεν καὶ ὀλίγον παρῆκε . . .

Καὶ ταῦτα σκεφθεὶς ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, καὶ πλησιάζας ἔθηκε τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ σανιδίου διχωρίσματος, ἐκεῖθεν τοῦ ὁποίου συνομιλοῦν οἱ τρεῖς ἄνδρες.

Ἡδυνήθη δὲ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐπομένους λέξεις.

— α Τὸν Στραβομμάτη τὸν θίλω γιὰ ἓνα γραμματάκι ποῦ θὰ στείλω εἰς τὸ Μπεσί-τασι, οἱ ἄλλοι τέσσαρες θὰ μᾶς χρειασθοῦν διὰ τὸ κορίτσι τοῦ Δόβλη, ἐπειδὴ καὶ εἶναι λίγο βαρὺ καὶ εὐκολὰ εὐκολὰ δὲν τὸ πέρνει κανεὶς· καὶ ἡ συντράφισα τῆς κυρίας σου πρέπει ὅπως οὖν νὰ πάγῃ καὶ μὲ ὀλίγη παρὰ τὰ ξι δὲν εἶναι παρὰ ἓξι γέλας· τί ἔξυρῆς ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ οὐ μὲν παρὰ! Ἐλὰ σήκω ἔχεις καιρὸν, ἡμεῖς θὰ ξεκινίσωμεν ἀπ' ἰδῶ δύο ὥρας πρὶν νὰ φέξῃ.»

Ὁ Ἀλκῦς δὲν ἤθελε περισσύτερα, ἀπεσύρθη ἔλαφρως ἐκεῖθεν.

Ἐάν τις τῶν τριῶν ἐκείνων κακοῦργων ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τί εἰρωνικὸν μειδίαμα τὸ ἀπεικονισθὲν ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν αὐτοῦ χειλέων, ἤθελεν αἰσθανθῇ σπουδαίαν ταραχὴν, ἀλλ' ὁ Ἀλκῦς ταχύτερος ἀστράπτῃς ἔλαφρὸς ὡς αἴλουρος διεσκέλισε καὶ πάλιν τὸ ἀνοικτὸν εἰσέτι πρᾶχθρον τοῦ μαγειρείου καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκαμψίας ὑπερπηδήσας τὸ δρύφρακτον τοῦ κήπου, εὗρεθαι εἰς τὴν ὁδόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ο ΑΛΚΥΣ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΕΚΕΙΝΟΝ ΟΝ ΑΝΕΖΗΤΕΙ.

— Τα τα τά! ἐψιθύρησεν, ἔχομεν ραβασάκι διὰ τὸν κύρ Λεωνῆ βέβαια καὶ κοριτσάκι ἀπὸ τὸν Δόβλη . . . Χμ . . . καλῶς τὰ δεχθήκαμε, κύρ καπετάνιο μου . . . καὶ ποῦ σὰς ξετρυπῶνω ταῖς βρωμοδουλειαῖς . . . ἄσχημους λογαριασμοὺς ἐπίσασαμε μαζὶ, καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὰ φέρῃ καλὰ . . . νὰ ἦτον τούλᾳχιστον καὶ ὁ κύρ Λεωνῆς καλὰ, στὸν διάβολο . . . ἀλλὰ

τί νά γίνῃ κομμάτι θά μέ κουράσετε . . . Καί ταχύπους ἐξήλθεν εἰς τήν μεγάλην ὁδόν.

— Τα τα τά ! ἐπανελάβε πάλιν, τί πράγμα νά ἦναι αὐτό τό ραβασάκι ; . . . διὰ τόν κύρ Λεωνῆ βέβαια, θά τά ἰδοῦμεν . . . καί διευθύνετο πρὸς τόν Γαλατᾶ.

— Αἱ ! καί αὐτός ὁ Δούλης ποιος εἶναι ; . . . Αἱ ! ἦ ! ἔκαμε πλήττω, τό μέτωπον, τώρα ἐνθυμούμι, ἔνας κάποιος καλός οἱ κοκὺρης . . . εἶναι δύο χρόνια τώρα, ναί ! ναί ! ἐνθυμούμι, βαστούσα μιὰ φορὰ ἓνα χειροτέχνημα τῆς ἀδελφῆς μου διὰ νά τὸ ὑπάγω εἰς ἐκεῖνον, ποῦ τὸ παρήγγειλε . . . Ἰσα Ἰσα στό Καράκιοι ἀπηντήθημεν. Εἶχε μαζὶ του ἓνα εὐμορφο κορίτσι, τὸ ἄρρε καί μέ ἠρώτησε ἀν τὸ πωλῶ . . . τοῦ εἶπα ὄχι ! . . . εἶδα πῶς τῆς κοπέλλας τὰ ἄμματα καί με περεκάλουν . . . συνεκινήθην — Ἀρὸς τὸ κρίσετε τόσον εἶπα, πᾶρτί το καί κέμνει ἄλλο ἡ ἀδελφῆ μου, γιὰ ἐκεῖνον ποῦ τὸ παρήγγειλε, ἰζήτησε νά μοῦ δώσῃ χρήματα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἰδέχθην, καί μέ πολὺν κόπον μέ ἠνάγκασε νά δεχθῶ ἓνα δακτυλίδι, το ὅποιν ἐβγαλε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἡώραία ἐκεῖνη μικρά, ἐκεῖνη τὴν ὥραν ἐπέρασε καί ἓνας ἄλλος κύριος, ἀτί κάμνατε κύριε Δούλη, τοῦ εἶπε . . . καί τί ἀγοράζεται διὰ τὴν Φλωρίκα ; Αἱ ! τὸ εἶδε το ἤρεσε, εἶπεν ἐκεῖνος. Ναί ! ναί ! ἐπανελάμβανε, τί διάβολο ἐνθυμητικό ποῦ τὸ ἔχω καμμιὰ φορὰ ! . . . ἀλλὰ τί ἀνακατώνεται αὐτός ὁ κύριος μέ τὴν κόρη του, μέ αὐτοὺς τοὺς κατεργάρους ; . . . ἰδῶ εἶναι τὸ ζήτημα . . . καί μάλιστα ἡ κόρη λέγει εἶναι βρεχιά.

Καί ἀνεκάγχασεν ὡς ἀπὸ ψυχῆς.

— Αὐτοὶ οἱ ξυπόλυτοι θά του πλεξουν καμμιὰ, μὰ αὐτός δὲν ὠμίαζε καί πολὺ πλούσιος, ζεύρω καί ἐγὼ, μέ ἔρχνικε ὡς ἂν μεσαιὴς τάξεως ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτοὶ λέγουν ὅ,τι κολλήσῃ . . . θά τὸ ἰδοῦμεν . . . αὐτός ὁ ἀναθηματισμένος ἀγριάνθρωπος τὰ σκαρφίζεταί . . . τί διάβολο ! ψοφᾷ στο κρεβάτι, καί τὰ ἔργα του φθάνουν παντοῦ . . . Ἀχ ! ἄσχημα ἔκαμα ἐκεῖνην τὴν βραδεῖα, ὅτι ἐβγήκα ἀπὸ τὸ δροσιὸ νά τοῦ φιλοδωρήσω μιὰ σκαρὶ στο κρεβάν . . . ὦ ! δὲν πειράζει, θά σὲ πληρώσω καμμιὰ φορὰ, κύρ πλοίαρχε . . . τὸ κακὸ εἶναι ποῦ ἐσώθηκαν καί τὰ ψιλὰ μας, καί μέ αὐταῖς ταῖς ἀνακατωσῶσις δὲν ἔχομε καί νοῦν νά κερδήσωμε καί τίποτα . . . ὁ Θεὸς βοηθός, φθάνει νά γλυτώσωμε τὴν κυμένην τὴν κ. Φινέλλη ! . . . Αἱ ! ἔρθασα.

Καί εἰδῆλθεν εἰς ἓν καφενεὸν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Καράκιοι, ἀπέναντι τῆς στενωποῦ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ Λαδικοράνου . . .

Ἦτον ἡ δεκάτη ὥρα τῆς ἐσπέρας . . .

Ἐντὸς τοῦ καφενείου ὀλίγοι τινὲς θαμῶνες ὑπῆρχον, διεσπαρμένοι εἰς διαφόρους θέσεις.

Πρὸ τετραγώνου τινὸς τραπέζης, πρὸ τὸν ὀκρίσαντα τοῦ ρηθέντος καφενείου ἐκάπνιζε νέος τις ναύτης, σχεδὸν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ ξυλίνου ἀνακλιντήρος μετ' ἄσιατικῆς ἀληθοῦς νωθείας, ὡς ἄνθρωπος ἀμέριμνος περὶ πάντων τῶν περὶ αὐτόν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἤθελέ τις τὸν ἐκλάβει ἀντὶ τοῦ Λεωνῆ, τοσαύτην εἶχε τὴν ὁμοιότητα, ἀλλὰ μετὰ παρατήρησιν ἀκριβεστέρην προφανῶς ἤθελεν εὖρε τὸ πρόσωπόν του κάπως ἀρρενοπώτερον ἐκεῖνου ὠνομάζετο Διαμαντῆς καί ἦτο τέκνον τῆς ἡρωοτόκου Ὑδρας. Ἀμα ἰδὼν τὸν Ἀλκῦν ἀνεκάθησε.

— Ἀργήσεις πολὺ εἶπα.

— Εἰ ! τί νά γίνῃ, ὡς ποῦ νά ξεγλυστρήσω ἰδρῶσα, ὑπέλαβεν οὗτος, πλησίον αὐτοῦ λαβὼν θέσιν κύψας δὲ πρὸ τοῦ ὑδραίου ναύτου ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

— Γνωρίζεις τὸν Στραδομμάτη ;

— Ναί ! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ τινος ἀπορίας.

Ὁ Ἀλκῦς ἐρχ-νη εὐχαριστηθεὶς καί κλίνας ἐγγύτερον τοῦ ὠτός τοῦ Διαμαντῆ ἐπανελάβε.

— Αὐτός εἶναι διαταγμένος νά φέρῃ ἓνα γραμματῆκι εἰς τὸν Λεωνῆ, ἤθελα νά μὴ ἡμπορέσῃ νά τοῦ τὸ δώσῃ ἢ καλλίτερον ἂν ἦτο τρόπος νά πέρναμε ἡμεῖς αὐτὸ τὸ χαρτί, ἡμπορεῖ νά γίνῃ Διαμαντῆ ;

— Χμ ! ἔκαμεν οὗτος γενόμενος σύννους.

— Γίνεται ;

— Εἶναι δική μου δουλειά, μὴ σὲ μέλλει, εἶπεν ὁ Διαμαντῆς ἀποφασιστικῶς.

— Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι ὁ Στραδομμάτης νά δώσῃ τὸ χαρτί αὐτὸ εἰς τὸν Λεωνῆ.

— Δὲν σὲ ἐκτάλαβα, ἀδελφε ! εἶπεν ὁ Διαμαντῆς ξείων τὸ ὠτίον αὐτοῦ.

— Ἡ καλλίον νά νομίσῃ ὅτι τὸ ἔδωκε εἰς αὐτόν, προσέθετο ὁ υἱὸς τῆς χήρας μέ ἐκτάλαβας ;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐχώρεσε ἡ κεφαλὴ μου, καπετάν Ἀλκῦ ! ὑπέλαβεν ὁ Ὑδραῖος ἐπὶ πλέον ἐκπληττόμενος, λέγε μέ τα πλέον ἀνοικτά.

— Κεῖλα ποῦ ἤσκηθαλασσινός, καυμένη Διαμαντῆ εἶπε γελῶν ὁ Ἀλκῦς. Ὁλοιάζεις πολὺ τὸν Λεωνῆ, εἰς τὰ σκοτεινὰ δὲν θά σὲ ἀναγνωρίσῃ αὐτός ὁ Στραδομμάτης ποτὶ, ὥστε μέ ἐννοεῖς τώρα ;

— 'Α! ἔκαμε μὲ κίνημα ἑμφαντικόν, ὀλίγον δύσκολον μὲ φαίνεται, ἀλλὰ! . . . καὶ ἔμεινε συλλογιζόμενος.

— 'Ἦσαι βέβαιος, ἠρώτησεν αἰρνης ὅτι θὰ τὸ δώσῃ ἀπόψε;

— Τούλάχιστον ὑποθέτω.

— 'Α! ὑποθέτεις καὶ ἂν τὸ δώσῃ τὴν ἡμέραν, πῶς θὰ πάρω τὸ πρόσωπον τοῦ Λεωνῆ;

— Δὲν ἤξεύρω ἐγώ! εἶπεν ἀρελῶς ὁ 'Αλκῦς. Κάμε ὅπως θέλεις, ἐγὼ ἔχω ἄλλην φροντίδα, δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀνακατωθῶ εἰς αὐτὸ, ὁ λόγος εἶναι νὰ μὴ μὰς πάρῃ μυρωδιὰ ὁ ἀγριάνθρωπος πλοίαρχος, καὶ νὰ μάθωμεν τί σχέδιον μαγαίρευσαν διὰ τὸν Λεωνῆ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχῃ εἰδῆσιν . . .

— Χμ! ἔκαμε πάλιν ὁ Διαμαντῆς. Σὲ κττάλαβα ὠραιότατα! ἀλλὰ!

— Τί ἀλλὰ; ἠρώτησε διακρύψας αὐτὸν ἀποτόμως ὁ 'Αλκῦς.

— Εἶναι κομμάτι δύσκολο! . . .

— 'Ο καλὸς καπετάνιος ὅστις φορτοῦνα φαίνεται, εἶπεν ἀποθρηνηματικῶς ὁ υἱὸς τῆς χήρας.

— Γιὰ 'πὲ μου, ὁ Λεωνῆς γνωρίζει τὸν Στραβομμάτη;

— Βέβαια δὲν ἦσαν μιὰ φορὰ συνεργάται εἰς τὴν Γοργῶ;

— Τότε ἀφοῦ γνωρίζονται πῶς θὰ τοῦ τὸ δώσῃ; ἠρώτησεν ὁ Διαμαντῆς.

— Ἐννοεῖται, ἐκεῖνος θὰ ἔχῃ τὸν σκοπὸν τοῦ, ἔμπορῇ νὰ μεταχειρισθῇ κἀνὲν ἄλλο πρόσωπον ἄγνωστον εἰς τὸν Λεωνῆ.

— 'Ε! καὶ τότε πῶς θὰ τοῦ τὸ πάρω . . . πρέπει νὰ ἔχω τὸν νοῦν μου καὶ διὰ τοὺς δύο; εἶπεν ὁ Ὑδραῖος συγχυσθεὶς εἰς τὰς ιδέας τοῦ αὐτοῦ περιπλέκει ὀλίγον τὴν δουλειά.

— Δὲν ἤξεύρω πῶς τὰ λογαριάζει αὐτός ὁ στραβοκαμωμένος, ὑπέλαβεν ὁ 'Αλκῦς, ἀλλ' ἐστὶν διὰ νὰ ἦσαι ἐξησφαλισμένος θὰ ἔχῃς τὴν προσοχὴν σου εὐθύς ἀπὸ τώρα.

— 'Ὅστις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πάρω τὸ γραμματάκι καθὼς θέλεις χωρὶς νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ, ἐκτός ἰάν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸ ἄλλο πρόσωπο ποῦ θὰ τὸ σταίλῃ.

— Τέλος πάντων κάμε ὅπως θέλῃς . . . εἶπεν ὁ νεαρὸς ναύτης. Ἐπειτα ἀδελφί, προσέθετο ἀλλάζας ὕψος, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἔχεις χέρι δυνατόν ἂν ἰδῇς πῶς δὲν κατορθώνεις τίποτα, στρυφογύρισέ τον σὲ κανένα μέρος, πάρτου τὸ γραμματάκι, καὶ τελειώνει ἡ ἱστορία· φθάνει μόνον νὰ προσέξῃς νὰ μὴ σοῦ φύγῃ ἕως αὔριον τὸ πρωὶ, καὶ εἰδοποιῆσαι τὸν πλοίαρχον, ἅμα σὰς ἀνταμώσω ἐγώ, τότε ἀπορκαίζομεν τί θὰ τὸν κάμωμεν.

— Αἱ! καὶ ποῦ θὰ ἔξῃς τὸ μέρος μας;

— 'Ἰσα ἴσα πρέπει νὰ τὸ προσδιορίσωμεν ἀπὸ τώρα.

— 'Ακουσε πῶς θὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ Διαμαντῆς μετὰ μικρὰν σκέψιν. Ἐὰν καὶ τὰ καταφέρω καὶ πάρω τὸ γραμματάκι χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ νοιώσῃ, θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ εἰς τὸ καφεναεῖον, ἰάν ὅμως καὶ τὸν ἔχω πούπετα στρυμωγμένον θὰ σταίλω εἰδῆσιν μὲ κανένα τρόπον ἐδῶ, καὶ ὅταν, καὶ ἐστὶ ἐλθῇς θὰ σοῦ τὸ εἰποῦν. Δὲν εἶναι καλὰ;

— Ναί! ναί! καλὰ τὸ στοχάσθηκες.

Ἐπειτα ὁ 'Αλκῦς κύψας ὠμίλησε μυστηριωδῶς εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ὑδραίου ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α'. ΤΟΜΟΥ.

SISMANOGLIO
MEGARÒ